

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCORNED HEIR

SF
SCORNED
FATE
series

VICTORIA PAIGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SCORNED HEIR

VICTORIA PAIGE

Copyright © 2023 by Victoria Paige
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, isimler, yerler, olaylar, organizasyon ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş herhangi bir kişi, işyeri, olay, yer veya bölge ile olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, bu eserle ilgili olarak üçüncü taraflara ait olmayan herhangi bir web sitesinde yer alan görüşlerden sorumlu değildir. yayıncı veya yazar ile bağlantılı değildir.

Editör: Erica Russikoff, Erica Edits
Düzeltilen: Judy Zweifel, Judy's Proofreading
Kapak Tasarımcısı: Dengesiz Doktor Tasarım

İçindekiler

Yazarın Notu
Hakkında

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

Bölüm 37

Sonsöz

Sonsöz

Yazarla Bağlantı Kurun

Ayrıca yazan: Victoria

Paige

Hakkında

Manhattan'ın kötü çocuğuyla sahte bir randevuya çıkmak üzere.

Seraphina Moretti en iyi arkadaşının ağabeyine yarı aşıktır.

Geleceğinde görücü usulü bir evlilik vardır ve damat onun ilgi odağı değildir.

Ama sonra Wall Street'in şeytanı kulağına fısıldar.

Ona kalbinin sesini dinlemesini, hissettiği karşılıksız aşkın karşılık bulduğunu söylemek.

Sadece zaman kadar eski bir taktik

kullanması gerekiyor. Kıskançlık.

Matteo De Lucci istediğini elde etmek için hileye başvuracaktır.

Ve istediği şey, iki aile arasında güçlü bir örgütü durdurulamaz hale getirecek olası bir birleşmeyi önlemektir.

Anahtar, Sera'nın iş ortağına duyduğu sevgiydi. Ve Sera'yla sahte randevu herkesin kazandığı bir yol.

Düşman cesur bir hamle yaptığında, neyin gerçek neyin sahte olduğu arasındaki çizgiler bulanıklaşmaya başlar.

Sera, aşık olmaması gereken adamı arzulamaya başlar.

Ve Matteo, başkasını seven bir kadına karşı sahiplenici hissetmeye başlar.

Tüm aileler görüşlerini bildirdiğinde, bir sonraki adım evlilik olabilir.

Ama sahte mi yoksa gerçek mi?

Yazarın Notu

New York Beş Ailesi ve Chicago Outfit'in isimlerini değiştirerek kendi dünyamı ve kurallarımı yarattım. Kitabın arkasında referans olması için bir soy ağacı verilmiştir, ancak benim amacım okuyucunun Karakterleri sayfaya geldiklerinde "tanıyın". Bu karanlık bir romantizm değil ama ahlaki açıdan gri. Kűfür, açık sahneler ve hassas içerikler içermektedir.

Daha eksiksiz bir liste için [buraya](#) tıklayın.

*Herkes umudu ve hayatta özel bir şeyleri hak eder.
Kurgusal karakterler bana bunu hatırlatıyor.*

BÖLÜM

Bir

SERA

"Sıkılmadın mı daha?"

Arkadaşım Ivy Wu'ya bir bakış attım. Wheeler Corp'un Conte Enterprise ile ortaklığını kutlayan gürültülü şenlikler, kardeşi bir konuşma yaparken geri çekildi.

Ivy Wu Wheeler Corp'tu. Daha doğrusu, ağabeyi Daniel CEO'ydu ve o da şirketin sosyal medyadaki yüzüydü. Onunla Stanford İşletme Fakültesi'nde tanıştım; burada en iyi dereceler için rekabetimiz daha sonra karşılıklı hayranlığa ve nihayetinde arkadaşlığa dönüştü. İkinci yılımızda oda arkadaşı olduk.

Kardeşine karşı büyük bir aşk besliyor olmamın bir zararı yoktu.

Şampanyamı yudumlarken bakışlarım Daniel'a dikilmişti. "Ah, bilmiyorum. Manzara fena değil."

Sadece ikimiz varken, kardeşini çekici bulduğumu ona söylemekten çekinmedim. "Zaten arkadaşız, neden dünür olamayalım ki?" gibi sataşmalar oluyordu. Ancak kardeşinin yanında, kısmen gururdan ama çoğunlukla Ivy'nin arkadaşlığına değer verdiğim için bunu gizleme sağduyusuna sahiptim. Bu, kardeşliğimizin dile getirilmemiş bir sınırıydı.

Daniel zaten bana küçük kız kardeşinin bir uzantısı gibi davranıyordu.

"Cidden, hala aşkını unutamadın mı?" O da bana sık sık kardeşini ilk gördüğüm an hakkında takılırdı. "Swoony-Daniel"

Söz konusu olay Ivy ile ev arkadaşı olmaya karar verdiğimiz zamandı. Yönetmesi gereken bir imparatorluğu olmasına rağmen, kız kardeşinin bir apartman dairesine taşınmasına göz kulak olmak için programından zaman ayırdı. Anlaşılan kız kardeşinin üzerine titreyen bir adama karşı zaafım vardı.

Daniel hayatımda gördüğüm en güzel adam olsa bile, ona olan aşkım fiziksel boyutun ötesine geçmişti. Konuşmasını yaparken onu izlediğimde, kibirli olmadan hükmettiğini, çekici, karizmatik ve takdire şayan bulduğum bir alçakgönüllülüğe sahip olduğunu gördüm.

Ama bu sadece bir aşk olabilirdi. Ona karşı olan hislerimle ilgili tartışmaları gönülsüzce sürdürmek bir tür hayatta kalma yöntemi idi.

Gelecekteki kalp ağrısının hafifletilmesi.

Görücü usulü bir evlilik yakın geleceğimde belirdi ve kaygısız günlerimin ilmiğini sıktı.

Sahne de Daniel'in yanında duran yaşlı beyefendi benim vaftiz babam Gustavo Conte'ydi. Conte Enterprise, Türkiye ve İtalya'dan en büyük zeytinyağı ihracatçısıydı. Ama vaftiz babam olmanın ötesinde, müstakbel damadımın amcasıydı.

Daniel'in bana ölümsüz aşkını ilan etmesinden başka hiçbir şey beni, Seraphina Moretti'yi, Moretti suç ailesine karşı görevimi yerine getirmekten alıkoyamaz.

"Ve kız kardeşim Ivy'ye," diye seslendi Daniel. Spot ışığı bize doğru dönerek bizi kör etti. İnledik ve gözlerimizi siper ettik. "Yanında da uzun zamandır aile dostumuz olan sevgili Sera Moretti var."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Ivy göremediği kalabalığa bir kraliçe eli sallarken. "Onlara üzerimizde asla o sert ışığı kullanmamalarını söylemişim. Rengimizi solduruyor."

"Eminim takipçileriniz bunun ışıktandırma olduğunu anlayacaktır," dedim. Ivy'nin sosyal medyada etkileyici bir takipçi kitlesi vardı ve bu da lüks butiklerinin başarısında etkili oldu.

Daniel konuşmasını bitirdikten sonra, o ve Gustavo kalabalığın onay ve alkış sesleri arasında bize doğru ilerlediler. Wheeler Corp, vaftiz babamın zeytinyağı işini destansı bir küresel erişime taşıyacak nakit akışını ve lojistik uzmanlığı sağladı. Tüm finans sektörlerinin gözü, Conte'nin Kuzey Amerika ve Asya'daki ürün hattında benzersiz bir büyüme anlamına gelecek olan bu ortaklığın üzerindeydi.

Kamuoyu tarafından görülemeyen şey, ailelerimiz arasındaki potansiyel birleşme göz önüne alındığında yeraltı dünyasındaki satranç taşlarının konumlandırılmasıydı.

"Sera." Gustavo ellerimi sıktı ve yanağımdan öptü. "Seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun."

"Zio Gus, nasılsın?"

"Yaşlanıyorum," dedi. "Seni aylardır görmedim. Zeytinyağı çiftliklerimizi ziyaret etmelisiniz. Ekipmanlarını ve sürecini tamamen yeniledik."

"Ben de öyle duydum." Sesimdeki heyecana engel olamadım. İşletme diplomam için hazırladığım tez, zeytinyağı üretiminin modernizasyonu üzerineydi. "Eski kafalı dostlarımızdan itiraz yok mu?"

Dostlar demek hafif kalırdı. Eski el toplayıcıları ve granit taş presleri yöntemlerine bağlı kalanların itirazları vardı.

"Direniş sona eriyor." Kaşlarını salladı ve kahkahasında bir parça gurur vardı. "Yeni ekipmanlarla öngörülen kârlar yeterli bir kanıt."

Diğer ikisinden ses çıkmadığını fark edince Daniel'in uzaklaştığını anladım. Ivy kaşlarını çatmış telefonuna bakıyordu ama her nasılsa yıllar içinde bir tür altıncı his geliştirmiştik ve başını kaldırdı.

"Burada ne kadar kalacaksınız Bay Conte?" Ivy dikkati dağılmış bir şekilde sordu.

İrkilmemek elde değildi çünkü Gustavo'nun dört gün içinde İtalya'ya döneceği bir sır değildi.

"Pazartesi." Dikkati Ivy'de değil omzumun üzerindeydi, muhtemelen kardeşini arıyordu.

"Daniel'in kusuruna bakmayın, bir işle ilgilenmesi gerekti."

Gustavo'nun yüzü sıkıntılı bir hal aldı. "Umarım bu onu ortaklığımızdan uzaklaştıracak bir şey değildir."

"Eminim öyle olmayacak," diye cevap verdi Ivy, ama ses tonundaki hafif şüpheyi fark edecek kadar iyi tanıyordum onu.

Vaftiz babamın gözleri bana döndü. "Diğer konukların arasına karışmam gerekiyor." Yanağıma bir öpücük kondurup bana sarıldı ve Ivy'nin elini sıktı. "Etkinlikte harika iş çıkardınız, Bayan Wu."

Gustavo kalabalığın içinde kaybolduğunda Ivy'ye döndüm. "Daniel çok zayıf."

"Bu yeni bir şey değil."

Doğru. Kardeşi bilinen bir işkolikti.

Ivy gezinen bir garsonun dikkatini çekti. "Bu Four Seasons'ın bakire kokteyli mi?"

"Evet, hanımefendi."

Boş flütlerimizi parlak sarı ve kırmızı meyveli içecekten oluşan iki renkli bardakla değiştirdi ve beni terk edilmiş bir yüksek tepeye yönlendirdi.

Ama yine de vaftiz babama kırımdım. Bunun peşini bırakmak istemedim. Bu Gustavo için çok önemli bir olaydı ve kuşkusuz vaftiz babam en küçük hakaretlere karşı herkesten daha hassas olsa da, ben bile Ivy'nin kardeşinin o büyük ortaklık konuşmasını yaptıktan hemen sonra ortadan kaybolmasının saygısızlık olduğunu düşündüm. "Daniel'a ne oldu?"

"Matteo De Lucci etkinliğimizi bastı."

BÖLÜM

İki

SERA

Ivy, "Çatı katında bizimle kal," diye teklif etti.

Four Seasons otelinin önünde araçlarımızı bekliyorduk. Şoförüm ve korumam Tony, New York trafiğinin karmaşasında yolunu bulamamıştı. Beni bırakıp tekrar almak onun fikriydi.

Keşke Manhattan'da bir otelde kalabilseydim. Ancak ailem Rus mafyasıyla bir bölge savaşının ortasındaydı ve Moretti suç ailesinin şu anki patronu olan amcam Luca, güvenlik sistemi kurulu olduğu ve korumalarını yerleştirmek daha kolay olacağı için Brooklyn'deki evimizi kullanmamda ısrar etti. Partideki sıkı güvenlik ve çok sayıda yüksek profilli girişimcinin katılımı göz önüne alındığında, amcam etkinlik süresince korumalarımı yanımda bulundurmamaya razı oldu.

Daniel son model bir Audi SUV ile geldi.

Ivy kapıyı açtı ve başını içeri eğdi. "Sera bu gece bizimle kalabilir mi? Şoförü trafiğe takıldı."

"Emin değilim Luca..." Gözleri omzumun üzerinden daraldı.

İçgüdülerim beni pusuya düşürülmek üzereymişim gibi bir hisle etrafımda döndürüyordu.

Görünüşe göre sinirlenerek pusuya düşmüş.

"Matteo." Kısaca başımı salladım. Beni kabul etmesini beklemedim. Vaftiz babam ve arkadaşlarım için düzenlenen bu geceyi mahvettiği için ona hâlâ kızgındım. Ve bu De Lucci, Duvarın Yırtıcısı olarak adının hakkını veriyordu.

Street, özellikle de bir şeyin peşindeyken tek başına odaklanmasıyla. Ivy'ye göre bu olayda Daniel'la birlikte üzerinde çalıştıkları büyük bir emlak anlaşması vardı ve iki adam da kimin liderlik etmesi gerektiği konusunda hemfikir değildi.

Daniel'la son bir kez konuşmak isterse diye kenara çekildim ama sıcak parmaklar dirseğimi kavrayarak yana doğru hareketimi durdurdu.

"Aracınızla ilgili bir sorun mu var?" Matteo sordu.

"Biz hallederiz, De Lucci," diye tersledi Daniel bana kazanan bir gülümseme vermeden önce. "Elbette, bizimle gelebilirsin. Sana her zaman yer açacağımı biliyorsun."

Ivy başını kardeşine doğru çevirdi. Birbirlerine baktılar.

Evet, Ivy. Ben bile şaşırıyordum. Daniel bana karşı iyiydi, ama bu *çok fazlaydı.* Büyüleyici.

"Bu gece gerçekten kendi yatağımı istiyorum," diye ağzımdan kaçırardım.

"O zaman mesele halloldu." Matteo'nun eli dirseğimi sıkıca kavradı ve beni uzaklaştırmaya başladı.

"Bekle bir dakika." Başım dönüyordu. Hâlâ Daniel'ın tepkisini ve Matteo'nun teklifini düşünüyordum... Beni eve götürmeyi teklif ediyordu, değil mi?

"Karşı koyma," dedi Matteo kulağımın dibinde. "Wu'nun sana kur yapmasını istiyorsun. Rekabete ihtiyacı var."

"Sen neden bahsediyorsun?" Karşı çıkmak yerine bir kahkaha attım. "Saçma bir kelime oyunuydu." Ama beni doğruca arabasına - arduvaz grisi bir Jaguar'a - sürüklediğini fark ettiğimde, "Seninle gelmeyi kabul etmedim," diye itiraz ettim.

"Şoförünü ara ve geri dönmesini söyle." Yolcu kapısını açtı.

Topuklarımı fiziksel ve mecazi olarak sıktım. "Sana otoriter olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Her zaman." Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

"Bak. Amcam gibi otoriter adamlarla yeterince uğraştım. Seni de bu listeye eklemek istemiyorum."

Kapıyı açık bırakan Matteo, Jaguar'ın etrafında döndü ve direksiyonun arkasına geçti. "Seni bir tavuk olarak düşünmemiştim, Sera. Ivy benimle ayrıldığını gördü. Seni öldürüp cesedini bir yere gömecek değilim. Ayrıca, hayatıma değer veriyorum."

"Luca'dan korkuyor musun?"

"Tabii ki hayır, Carlotta Teyze daha korkunç."

Bu beni biraz güldürdü. Kan bağıımız olmamasına rağmen, De Luccis'lerle evlendiği için aynı teyzeyi paylaşıyorduk.

Tony'den mesaj var mı diye telefonumu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. "Pekala." Arabaya bindim.

Matteo Jaguar'ı devirip kaldırımdan o kadar ani bir şekilde uzaklaştı ki bir araç ona korna çaldı.

Bu onu rahatsız etmedi. Sanırım küçük penisli tipik bir pislikti.

Yanaklarım yandı. Neden onun sikini düşünüyordum ki?

O hala bir pislikti.

Aklımın sesleri kafamın içinde savaşıırken, çevresel görüşüm onun bana bakışlarını yakaladı.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Daniel'a aşık olduğumu kabul ediyorum ama bu kontrolüm altında. Ona yaltaklanmıyorum."

"Sen öyle diyorsan."

"Ben öyle diyorum." Ona ters ters baktım.

Bana eğlenen bir bakış attı. "O zaman neden bu kadar savunmacısın?"

"Bu yemi yutmayacağım," dedim. "Şimdi, bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Bence çıkmalıyız."

Bir şey içmiyordum ama boğazımdaki tıkanıklık yüzünden yanlış boruya sıvı kaçmış gibi hissediyordum. "Ne?"

Dikkatini trafiğe vermeden önce bana tekrar baktı. "Bence çıkmalıyız. Sahte bir randevu tabii ki. Sadece Daniel'ın kışının altında bir ateş yakmak için -"

"Neden ihtiyacım olduğunu anlamıyorum-"

"Seni agresif bir şekilde takip etmeyecek."

"Daha saygılı o l d u ğ u ve kadınları sürükleyip arabasına tıkmadığı hiç aklına geldi mi?"

"Sen öyle diyorsan."

"Ben onun tipi değilim zaten. Onu kendi kadınlarıyla gördüm."

"Sevişmek için bir kadınla, müstakbel bir gelin olarak düşüneceği bir kadın aynı şey değildir."

"Tipik bir kadın düşmanı," diye mırıldandım. Uzun kalın parmaklarının direksiyonu nasıl ustalıkla çevirdiğini fark etmek için garip bir zamandı.

"Eğer kadın düşmanı ile açık sözlü arasındaki farkı bilmiyorsan, Luca seni saçmalıklarla besliyor demektir," dedi. "Sence uzun bacaklı

Daniel'in randevu modelleri sadece banka hesabını görmüyor mu? Ve onları herhangi bir iş etkinliğine getirdiğini gördünüz mü?"

"Banka hesabının ötesini gören kadınlar var."

"Aynen öyle. Kadınlar senden hoşlanıyor," dedi Matteo. "Daniel bunu biliyor ama bir bağlılık için hazır değil."

"Onu bu kadar iyi tanıyor musun?"

"Onu senden daha iyi tanıdığımı eminim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Tam olarak düşündüğün şeyi kastediyorum. Daniel iş ve eğlenceyi ayrı tutmayı sever. Hatta ailesinden bile ayrı tutuyor ki buna siz de dahilsiniz."

"Ve siz onun bu ayrı yönünün farkında mısınız?"

"Evet, Sera." Bana kısa bir gülümseme attı ve ben de onun neden Manhattan'ın en çok aranan bekârlarından biri olduğunu anladım. Yine de benim zevklerim daha az zorba erkeklerden y a n a y d ı . "Ben sadece onun kadınlara karşı bir pislik olmadığını anlatmaya çalışıyorum. İlişkisi olmadığı konusunda çok net çünkü odak noktası Wheeler Corp."

Başımı sallayarak pencereden dışarı baktım. "Diyelim ki bu Daniel'i kıskançlığa ve bana hamle yapmaya teşvik etti. Bundan senin çıkarın ne?"

"Daniel bir iş anlaşmasını berbat ediyor çünkü çok dağınık. Bu işi benim halletmeme izin vermiyor. Dikkatini dağıtacak değerli bir şeye ihtiyacı var."

"Beni

kastediyorsun."

"Başka kim

olacak?"

"Sence şüphelenmez mi?"

"Yapacağını biliyorum." Ağzının kenarı yukarı doğru kalktı. "Ayrıca... Luca'nın seni Conte'nin yeğeniyle evlendireceğine dair bir söylenti duydum."

Ona sertçe baktım. "Sen nasıl-?" "Daniel bahsetti-"

"Peki Daniel nasıl biliyordu ve bildiğini belirtmiyordu?"

Matteo öyle bir kıkırdadı ki, kalın saçlarının üzerine çantamla vurasım geldi.

"Danny oğlan, kız kardeşinin en yakın arkadaşının peşinde agresif olmayabilir, ama bu iş hayatında öyle olmadığı anlamına gelmez."

"Bu bilgiye nasıl ulaştı?"

"İhtiyar Conte bundan bahsetmiş olabilir." Brooklyn Köprüsü'n e doğru bir dönüş yaptı. "Peki bu doğru mu?"

Ona cevap veremeden çantamdaki telefonun titrediğini hissettim.

"Kahretsin, Tony'yi aramayı unuttum."

Gerçekten de amcamın askeri nerede olduğumu soruyordu.

Ona bir araç bulduğuma dair mesaj attım. Telefonum hemen çaldı.

Cevap vermekten başka çarem yoktu.

"Sera. Ne oluyor lan? Taksi mi tuttun?" Tony homurdandı.

"Hayır. Biri beni eve bırakacak."

"Kim?"

"Bilmeniz gerekiyorsa, ben Matteo De

Lucci." Hattan küfürler yükseldi.

"Gördüğünüz gibi tamamen güvendedim. Yine de Luca'ya söylememek iyi bir fikir olabilir."

"Bunu yapamam," diye mırıldandı. "Amcan taşaklarımı alır. De Lucci seni doğruca eve götürecektir, değil mi?"

"Evet, gerçekten sadece iyi

davranıyor." "Ona güvenmiyorum."

Matteo'ya yan gözle baktım. Dikkati yoğun köprü trafiğindeydi ama ağzı eğlenerek kıvrılmıştı. Çatışmaya neden olmak istediğimden değil, ama kartların masaya sürülmesinin büyük bir hayranıydım. "Tony sana güvenmediğini söylüyor."

Matteo sakince, "Onu hoparlöre ver," dedi.

Tony'nin açılış salvosu "Şerefsiz," oldu. "Kılına bile zarar gelmedi." "Bak Tony, mafyanın içinde olan ben değilim."

"Öyle olduğumu kim söyledi?"

Tony'nin, sanki çok çirkin bir şeyle suçlanıyormuş gibi mağdur bir tonda konuşması karşısında homurdanmamı kontrol etmek zorunda kaldım.

"Bu sadece dostça bir gezinti. Ve eminim telefonunda takip cihazı vardır. Onu zamanında alsaydın benimle olmazdı, o yüzden konuyu saptırmayı bırak. İşinde başarısız olan sensin. Bu senin hatan. Bunu kabullen."

Telefonda uzun bir süre sessizlik oldu. "Onu doğruca Brooklyn'e getir."

"Zaten planımız da buydu."

Tony, "Beni hoparlörden çıkar, Sera," dedi.

"Ben iyiyim Tony. Ayrıca, o Carlotta'nın yeğeni."

"Evet, ama Carlotta'nın artık bir Moretti olmadığını unutmayın. Artık onlardan biri. Rocco seni evde bekliyor. Arabaya bindiğinde ona mesaj at, seni arabadan alsın. De Lucci'nin eve girmesine izin verme."

"Yapmayacağım, ama neden?"

"Soru sormaktan daha iyisini biliyorsun." Tony aramayı sonlandırdı.

"Aman Tanrım, yapmasalar iyi olur..." Öfkelen dim ama dilimi kaplayan ekşiliği yuttum. Muhtemelen Tony de bu yüzden geç kalmıştı. Evde iş yapıyorlardı. Luca onları yakalarsam ne olacağını biliyordu. Ben mafyanın içinde doğmuş tım. O hayattaki çoğu kadın gibi aile işlerinden uzak tutulmamış tım. Yöntemlerini anlıyordum. İçinde yaşam an nın yollarını buldum ama bu yaptıkları her şeye katıldığım anlamına gelmiyordu.

"Her şey yolunda mı?"

O kadar derin düşüncelere dalmış tım ki Matteo'yu unutmuş tım. Baş ka bir kırmızı ışı kta durmuş tım ve onun bakış ları beni ona doğru bakmaya zorladı.

"Evet. Sadece..." Omuz silktim. "Küçük bir rahatsızlık."

"Eğer önemsiz bir şey olsaydı, yüzünde o ifade olmazdı."

"Ne gibi?"

"Sen başka bir yerdeydin... Ben..." Profilinden kaş larının çatık olduğunu anlayabiliyordum. "Görmezden gelinmekten hoşlanmıyorum."

Homurdandım. "Ne? Egon bunu kaldıramıyor

mu?" "Egom gayet iyi. Senin için

endişelendim." "Bu sürpriz oldu."

"Evinizde her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Çünkü eğer öyle değilse seni orada bırakmak istemiyorum."

Bir an için kalp atış larım bu tatlılık karş ısında hızlandı, ta ki aklıma başka bir düşünce gelene kadar. "Çünkü teknik olarak benimle görülecek son kişi sensin."

Vites değiştirirken iç çekti. "Seninle çıkmanın -sahte bile olsa- iyi bir fikir olacağından emin değilim. Çok huysuzsun."

Gülsem mi kırılısam mı bilemedim. "Affedersiniz. Beni arkadaş larımdan uzaklaşt ıran sizsiniz. Söyleyeceklerinizi dinlemek zorunda değilim ve bu arabaya kesinlikle hakarete uğ ramak için binmedim."

Dudakları seğ iriyordu. Onu daha yakından inceledim, spor arabanın kompakt iç mekan ında yüz hat larını ayırt etmek kolay değildi. Ama New York gece hayat ından gelen ış ık, gazetelerdeki resimlerin bu erkeksi mükemmelliğe hakaret olduğunu doğruluyordu.

Düz Roma burnu. Benimkilere rakip, inanılmaz uzunlukta kirpikleri olan derin gözler. Ne ince, ne de kalın ama tam kıvamında bir ağız. De Luccis'ler mükemmel yontulmuş çeneleriyle tanınırlardı.

"Gördüklerini beğendin mi?" Matteo ukala bir şekilde, sırıtma olarak nitelendirilebilecek daha da ukala bir gülümsemeyle söyledi.

"Tipim değilsin."

Bir kahkaha patlattı. "Peki senin tipin ne küçük kız?"

"Bu benim boyumla mı ilgili, çünkü benden çok büyük değilsin... Sanırım."

"Yirmi yedi yaşımdayım."

"Yirmi altı yaşımdayım ama sanırım bunu zaten biliyorsunuz. Ve gerçekten ufak tefek değilim." Beş-iki yaşımdaydım.

Bana hızlıca bir bakış attı, sonra şerit değiştirmek için yan aynasını kontrol etti, ancak dişlerinin parladığını görmeden önce değil.

"Ne? Değilim. Ben beş beşim. Bir kadın için ortalama boy bu."

Jaguar sonunda trafiğin daha az olduğu bir yan yola saptı ve Matteo bana uzun uzun baktı, gözlerinin kenarları keyifle kırışıyordu. Dikkatini önündeki yola verdiğinde, "Kız kardeşim senden daha uzun ve beş-dört yaşında olduğunu söyleyip duruyor, yani beş-beş zorlama olur. Ve sadece söylüyorum, küçük paketleri severim, bu yüzden seni hiçbir şekilde eleştirmiyorum."

"Evet, benden bir iyilik istediğin için bunu yapmamalısın."

"Bence birbirimize iyilik yapmış oluruz."

"Bana daha çok ihtiyacın var gibi görünüyor."

Matteo bir süre cevap vermedi. Jaguar'ı tam olarak nereye süreceğini bilmesi beni şaşırtmadı. Yine de, bunun geçmesine izin vermiyordum.

"Nerede yaşadığımı bilmen ürkütücü. Nezaketen bana sorman gerekirdi."

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sadece zaman kaybetmeyi sevmiyorum."

"Tanrım, kız arkadaşların buna ne diyor merak ediyorum." Yüzüme bir sıcaklık yayıldı. "Cevap verme. Sadece çok sinir bozucusun."

"Müstakbel erkek arkadaşına karşı takınacağın tavır bu mu şimdi?"

Spor araba beni rahat ettiremeyecek kadar yavaş ilerliyordu. Normalde, beni karar vermeye zorlayan kibirli erkeklerle tartışmaya alışkındım. Ailemdeki erkeklerle çok fazla pratik yapmışım ama Matteo De Lucci'ye karşı hazırlıklı değildim ve dengemi kaybetmemek için kendimi zor tutuyordum. "Hiçbir şeyi kabul etmedim."

"Düşünecek ne var ki? Bu sizin için bir kazan-kazan."

Kibir. "Bir kere, beni acınası biriymişim gibi gösteriyorsun. Eğer Daniel'a aşksam, onun dikkatini çekmek için el altından iş çevirecek değilim."

"Seni pohpohlamama gerek yok, Sera." Direksiyona vurdu. "Chicago sosyete sayfalarının müdavimlerinden birisin. Ne kadar değerli olduğunu biliyorsun. Önerdiğim şey kurnazlık değil, zaman kadar eski bir taktik."

"Ne, bir erkeği kışkırtmak mı?" Alay ettim.

"Erkekler rekabetçidir. Daniel *rekabetçidir*. Sizi izleyebildiği için işinin peşinden gidebilir."

O süper modellerle yatarken beni arka planda tuttu. Ne kadar gurur verici. Bu beni kızdırdı. Yulaflarını ekerken saf tutması gereken bir bakire değildim. Gerçi amcamın hayranlarımı korkutmakla ilgili şöhretinin bununla bir ilgisi olabilir.

"Ivy'nin arkadaşı olarak."

"Tamamdır." Matteo omuzlarını silkti. "Sadece biraz dürtülmeye ihtiyacı var." "Daha önce de erkek arkadaşlarım oldu ve Daniel endişeli görünmüyordu."

Sözlerimi düşünerek hemen cevap vermedi. "Belki de onları değerli bir rakip olarak görmüyordu."

Gülmek zorunda kaldım. "Kendine iltifat mı ediyorsun?"

"Erkek arkadaşlarından herhangi birinin benimle boy ölçüşebileceğini mi söylüyorsun?"

Ego, ama şaşırtıcı bir şekilde bundan rahatsız olmadım, sadece son derece eğlendim. Matteo De Lucci eğlenceli bir adamdı. Her şeye rağmen onun arkadaşlığından acı çekmeyebilirdim. Yine de bu konuda düşüncesiz davranamazdım çünkü bu benim gelecek tasavvuruma meydan okuyordu.

Yankıları ve aile bağılıklarına yönelik riskleri göz önünde bulundurmalıyım. Bir isyan kıvılcımı ve Daniel ile bir gelecek, bir umut nefesiyle kaçtı.

Bayan Daniel Wu.

Dudaklarımda minik bir gülümseme oluştu.

"Yüzündeki gülümsemeyi yorumlayamıyorum," dedi Matteo aynı tempoda, "Bu sensin."

Rocco kahverengi taş binaya çıkan taş basamaklardan kalktı. İri bir adam değildi ama ağaç gövdesi gibi kolları vardı.

Az önce bana sahte bir randevu teklif eden adam, "Sanırım korumanız?" diye sordu.

"Evet."

"Peki, bir anlaşmaya vardık mı?"

Jaguar evin önünde durana kadar ona cevap vermedim. "Hayır."

Araçtan çıktım, Matteo'nun küfrettiğini duydum ve bunu kapısının açılıp kapanması izledi.

"Sera," diye seslendi.

Omzumun üzerinden baktım. "Eğer benden bir randevu istiyorsanız, Bay De Lucci, bu bir araba yolculuğundan daha fazlasını gerektirir. Bir dahaki sefere daha iyisini yapın." Ona alaycı bir gülümseme attım. "Ben kolay biri değilim."

BÖLÜM Üç

SERA

Temizlenip yatmaya hazırlandığımın ertesi günü telefonlar gelmeye başladı. Ivy'den iki cevapsız arama ve altı mesaj. Luca'dan bir cevapsız arama ve iki mesaj.

Hmm, önce kimin çağrısına cevap vermeliyim? Kapım çalındı.

"Sera." Tony'ydi. Muhtemelen yeni gelmişti. Şüphelendiğim gibi, mutfakta kaçak mal kutuları vardı. Rus havyarı ve birinci sınıf viski.

Kapıyı biraz aralayıp, "Ne?" diye sordum.

Açıklığın arasına bir telefon sıkıştırdı. "Luca seninle konuşmak istiyor."

"Onu arayacağım..." Çoktan başını sallamaya başlamıştı. Korumalarım Çok ilginç bir ikiliydiler çünkü Rocco'nun tıknaz yapısının aksine Tony uzun boylu ve zayıftı. Bana bakıcılık yapmadıkları zamanlarda, kıyafet koleksiyoncusuydular. Tony konuşkandı, Rocco ise kaslıydı.

"Tamam." Telefonu ondan aldım ve kapıyı kapattım. "Merhaba, Luca." "Merhaba mı? Merhaba mı? Böyle bir numaradan sonra söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Ne dublörü? Bir misafirle arabaya bindim. Carlotta'nın yeğeni. Neredeyse tehlikedeydim."

Carlotta, Matteo'nun amcasıyla evliydi. Dünya o kadar küçüktü ki, Matteo'yla kan bağımlı olmadığmdan emin olmak için aklım başımdan gitti, aksi takdirde sahte buluşma önerisi kustumama neden olacaktı.

Büyükannem Emilio Moretti'nin üç karısı vardı. İlk ikisinden daha uzun yaşadığı için kendisine kara dul denirdi. İlk evliliğinden üç çocuğu olmuş. Babam Emilio Jr. en büyük oğluymuş. Carlotta ortanca çocuktu ve Ange en küçüğüydü. Nonno'nun ikinci karısı ona üç oğul doğurmuş. Luca bu çocukların en küçüğüydü. İki büyükleri suç ailemizi ihbar etti, Moretti soyadını bıraktı ve İtalya'ya geri döndü. Onları neredeyse hiç hatırlamıyordum. Nonno üçüncü karısıyla evlenip bir kızı daha olduğunda, Carlotta ile sorunlar da o zaman başladı. Teyzem kendisinden daha genç olan üvey annesiyle anlaşıyordu.

Babam Emilio Jr. öldürüldükten sonra, Ange'nin bir sonraki patron olması bekleniyordu. Ancak Nonno iki yıl önce ölüm döşegindeyken Luca'yı halefi olarak atayana kadar bu pozisyonda kaldı. En küçük oğlu olduğu için pek çok kişi şaşırmıştı. Ama ben şaşırmadım. Nonno'nun neden Luca'yı seçtiğini anlamıştım. O, organize suçun eski yöntemlerine bağlı kalan Ange'nin aksine vizyon sahibi biriydi. Ayrıca en sevdiğim amcam olduğu için önyargılıydım.

Çoğu zaman.

"Eğer şu anda burada olsaydın..." Luca homurdandı.

"Ne? Beni manastıra mı göndereceksin? Sen ve Nonno on altı yaşımdan beri beni bununla tehdit ediyorsunuz." Diğer telefonumu aldım ve Ivy'ye iyi olduğumu söylemek için hızlıca bir mesaj attım. Daniel'ı beni kontrol etmesi için rahatsız ediyor olabilirdi. Kardeşi Brooklyn'de ortaya çıkarsa çok utanırdım.

Bu garip bir geceydi. Bir De Lucci tarafından teklif edildi.

"Şimdi bu ukalalığın sırası değil. De Lucci ne istiyormuş?"

"Beni eve bırakmayı teklif etti. Bu konuda neden bu kadar sinirlisin? Adamla iş yaptınız."

"İşletme ve ekonomi dallarında çift anadal yapıyorsun. Stanford'da master yapmışsın. Magna cum laude. Ukala gibi davranmak istiyorsan, bunu benim yanımda yapma."

"Ouch. Bu bir rol değil. Hiçbir şey değil. Belki de ilgileniyordur. Bilmiyorum."

Sessizlik.

Sonra Brownstone'un önünde yaptığımız konuşmayı geri sardım.

"Tamam, bana çıkma teklif etti."

"Sonunda itiraf etti."

"O zaman evet demediğimi biliyorsun." "Ama neden ilgileniyor?"

"Biliyorsun, senin beni sinir bozucu bulman diğer erkeklerin beni çekici bulmayacağı anlamına gelmez."

"Saçmalama. Egonu okşamama ihtiyacın yok. Chicago sosyete sayfaları bunu yeterince yapıyor."

Ne oluyor be? O ve Matteo notları karşılaştırmışlar mıydı?

Sosyete sayfalarında sık sık görünmemin sıradışı bir güzelliğe, ışıltılı bir kişiliğe ya da devasa bir güven fonuna sahip olmamla hiçbir ilgisi yoktu. Her şey ailenin beni evlilik yoluyla bir ittifakta kullanılacak kârlı bir meta olarak inşa etmek için reklam makinesiyle ilgiliydi. Siyasi olabilirdi ama ben daha çok bir mafya gelinine benziyordum. Yeraltı dünyasının kendi siyaseti vardı zaten.

"Sanki senin bu işle hiçbir ilgin yokmuş gibi. Ailenin halkla ilişkilerini ödemek için çekleri sen yazıyorsun."

"Aile çıkarlarının nasıl konumlandırılacağı konusunda onların tavsiyelerini alıyorum. Ve bana sizin bir Moretti mücevheri, nadide bir gül olduğunuz söylendi."

Daha çok dikenler arasında bir gül gibi.

"En azından bana mafya prensesi demedin."

Luca kıkırdadı. "Basın bunu romantikleştirmeyi seviyor. Ben sadece onların isteklerini yerine getiriyorum."

Amcam bazen tribünlere oynardı. "Sanırım beni öldürmek için şişmanlatıyorsun."

"Santino Conte iyi bir eşleşme."

"Galluzo mafyasının en çok kazananı o. Parasının çoğu uyuşturucudan geliyor ve insan kaçakçılığına karıştığına dair söylentiler de var. Bu konudaki tavrımı açıkça belirttim."

"Galluzo daha meşru işlere yönelmeyi planlıyor. Zeytinyağı endüstrisi çevresinde emlak. Onun için bir kazanç olacaksın."

"Sevgili amca, neden kendini doğrama tahtasına koymuyorsun?"

"Neden

Galluzo'nun kendi ödüllü prensesi var. Ve o İtalya'da bile değil, New York Üniversitesi'nde."

"Romeo'yu oynayacak vaktim yok. O kitapsever ve kalbi romantik biri. Benimle evlenirse perişan olur."

Luca'nın evliliği düşünmesine ve kendisi için bir Conte gelin olasılığını araştırmasına şaşırmamıştım. Aile danışmanı bunun aile reisi olarak konumunu sağlamlaştıracağını söylemişti.

"Ve benim hakkımda konuşmuyoruz. Konuyu değiştirme."

"Santino bu evlilikle ilgileniyorsa Wheeler-Conte ortaklık galasında hangi cehennemdeydi?"

"Onun başka sorumlulukları var." "Galluzo'ya."

"Bu konuşma hiçbir yere varmayacak," dedi. "Ben söyleyeceğimi söyledim. Aileye karşı görevlerini bil. De Lucci'yi buradan görmeni engelleyemem ama planlarımı bozmasını da kolaylaştırmayacağım."

"Burada benim hayatımdan bahsediyoruz," diye bağırdım telefona. Patlamam beni şaşırttı. Luca'nın kesin bir ses tonuyla söylediği "görev" kelimesi alışık olmadığım bir kızgınlığı tetiklemişti. Bu akşamın erken saatlerinde olası bir görücü usulü evliliğe boyun eğmiştim. Bunun nedeni Matteo'nun kafama Daniel'la bir gelecek yerleştirmesi miydi?

"Duygusallaşıyorsun. Biraz uyu ve haklı olduğumu göreceksin." Telefon kapandı.

Kapıya doğru yürüyüp çekerek açmadan önce bir saniye daha baktım. Tony kapımın karşısındaki duvara yaslanmıştı.

Telefonu ona uzattım. "İspiyoncu."

"Benim işim," diye karşılık verdi pişmanlık duymadan.

"Ona söyleme fırsatım olmadı ama mutfağınızdaki o ıvır zıvır için bana vergi borcu var ve yarın sabaha kadar hesabımda olmasını istiyorum."

Kapıyı suratına kapattım.

Matteo

"Bir tekrar daha, şampiyon."

Alnımdan ter damlaları akarken son bir hamle yaptım ve barı bir çınlamayla indiği rafa doğru kaldırdım.

"Üç buçuk." Nico bana sıırttı. "Fena değil."

Ağırlık sehpasında oturur pozisyona geçtim ve susuzluğumu gidermek için ayaklarımın dibindeki su şişesini almadan önce kardeşimin elindeki havluyu aldım.

"Fena değil mi?" Hırladım. "Sera ile kahvaltıda buluşmadan önce beni sakatlamak istemenin bir nedeni var mı?"

Nico kıçını karşıdaki banka bıraktı ve su şişesinden bir yudum aldı.

Kardeşim beni her sabah yatağımdan kaldırmıyordu düzenli olarak ağırlık kaldırıyor olmazdım. Binamdaki spor salonunu severdi. Ve ona sürekli izin vermiş olmama rağmen, yine de birlikte ağırlık kaldırmamız için ısrar ediyordu. Nico, on yedi yaşına gelip irileşmeye başlamadan önce cılız bir geçti. O zamanlar onu spor salonuna sürükleyen bendim çünkü futbol takımının oyun kurucusu olarak formda kalmam gerekiyordu.

Su şişesinin içindekileri tükettikten sonra şişeyi bana doğru eğdi. "Onunla kahvaltıda buluşacağını biliyor mu?"

"Hayır." Onun öfkesini görme beklentisi ağzımın kenarlarını uçurdu. Onu neden kızdırmak istediğimi bilmiyordum ama bunu yapmak inanılmaz derecede eğlenceliydi. "Dan bana onunla kahvaltıda buluşacaklarını söyledi."

"Ivy'yi mi kastediyorlar?"

Bu anlamsız soru karşısında kaşlarımı çattım. "Tabii ki. Başka kim olabilir ki? Sera'yı tek başına görmez. Ani ilgisi şüphe uyandırırđı."

Nico enesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Evet. Ama ya Dan sadece konuyu saptırıyorsa ve Sera'yla gerçekten ilgileniyorsa?"

Bu ihtimali düşündüm. Sera'yla sahte bir randevuya çıkmam Daniel'ın fikriydi. Sera'nın ona aşık olduğuna ikna olmuştu. Onu yeterince önemsediği ve Santino Conte gibilerle evlenmesini istemediği sonucuna varabilirdim. Belki de Sera'nın peşinden giderek Gustavo'yla yaptığı anlaşmayı tehlikeye atamayacak kadar korkaktı, bu yüzden Chicago'nun Sera'yı evlendirme planlarına engel olmak için beni onun üzerine saldı. "Sera'ya o şekilde baktığını hiç görmedim."

"O kurnaz bir işadamı," dedi Nico. "Pokerde de fena sayılmaz, yine de beni blöf yapmaktan alıkoyamadı." Kardeşim bir kart kpekbalığıydı ve bazı oyunlarda yasaklanmış olmasıyla oldukça ünlüydü. "Ne kadar ileri gideceksin?"

Ayağa kalktım ve soyunma odalarına doğru yürüdüm. Nico da peşimden geldi ve bana yetişti.

Ne kadar uzağa? Belki bir pck.

Oyunun sonunda işimize yarayacak olsa da bu saçmalığı kabul etmek için en azından bir öpücük hak ettim. Zorluk çıkaracağından değil. Sera çok seksiydi. Onu öpmek bir angarya olmamalıydı. Sırf onu kızdırmak için bundan zevk bile alabilirdim.

"Ne kadar uzakta?" Nico, diğer insanların konuşmamızı duyabileceği soyunma odasına girmeden önce beni geri çekerek sordu.

Sırıttım. "Onu sikip sikmeyeceğimi mi soruyorsun?"

Nico gözlerini kıstı. "Açıkçası, onun elini öpüp öpmeyeceğini sormuyordum."

"Haberlerin Gustavo'ya ulaşması ve avantajımızı güçlendirmesi için paparazzilere inandırıcı gelecek her şeyi yaparım."

"Zaten bilmediğini mi sanıyorsun?"

Omuz silktilim. Bu sabah mesajlarıma cevap verme zahmetine girmedim. Biri annemden. Bir tane de babamdan. İki tane Carlotta Teyze'den ve son olarak da Luca Moretti'den, eğer taşaklarıma bağlıysam yeğeninden uzak durmamı söyleyen bir mesaj geldi.

Gustavo'nun yöneticisinden bir e-posta aldım. Bu sabah dört buçukta göndermiş.

Birdenbire herkesi kızdırmak için sabırsızlanmaya başlamıştım. Çünkü ben o De Lucci'ydim. Belki de kindar bir orospu çocuğuydum. On sekiz yaşındayken De Lucci Transnational'ın iplerini öğrenmeye başladım ve yirmi üç yaşına geldiğimde daha fazla dahil oldum. Gerçekler yüzüme çarpana kadar çok ukalaydım. CEO'lar benimle konuşmayı reddetti. Bunun yaşımın da bir ilgisi yoktu. Sorun çoğunlukla Gustavo gibi safkan İtalyanlardan kaynaklanıyordu. Yarı İrlandalı olmamla ilgili sorunları olduğunu anlamam uzun sürmedi. Ve egoma ek bir darbe olarak babam sık sık müdahale ediyordu, ama bunu atlatmayı öğrenmiştim. Her anlaşma bir bilançoymuştu, ama bir fil gibi uzun bir hafızam vardı. Güç olmadan para bir işe yaramazdı ve De Luccis'lerde bol miktarda olduğundan emin oldum ve onu kullanmaktan çekinmedim.

Nico'nun göğsü sessiz bir kahkahayla sarsıldı. "Yüzündeki o şeytani gülümsemeyi görüyorum."

Evet, şeytan evdeydi.

BÖLÜM

Dört

SERA

Ivy ile Greenwich Village'daki en sevdiğimiz kafede buluştuk. Rocco ve Tony etrafta dolanıyorlardı. Onları göremiyordum ama orada olduklarını biliyordum.

Şehrin üzerini örten yaz nemi kalkmış, metro egzozu yerini serin ve berrak bir havaya bırakmıştı; açık verandada oturup şehir hayatının tadını çıkarmak için mükemmel bir sabahtı.

"Bu sabah havanın ellilerde olduğuna inanamıyorum," dedim Ivy'ye, bir yudum almadan önce cappuccino'ndaki latte sanatına hayranlıkla bakarak.

"Hava durumundan bahsettiğimize inanamıyorum," dedi arkadaşım bana bakmadan, bir elinde telefonunu dengelerken diğer eliyle kahve fincanını en iyi açı için ayarlıyordu. "Şimdi sessiz ol. Takipçilerime hâlâ keto kahve içtiğimi gösteriyorum."

"Bu iğrenç bir şey," diye homurdandım bir çay kaşığı hindistancevizi yağını demlemesine dökmesini izlerken. Tadı kötü değildi. Yine de İtalyanlar java konusunda seçici davranıyorlardı ve benim pürist kalbim sızlamadan edemiyordu.

Ivy, objektifi tekrar ona çevirmeden önce kamerayı ikincil karakter olarak adlandırdığı bana çevirdi. "Keto kahvede kırk beşinci gün. Bunu deneyen oldu mu? Daha hafif ve daha az şişkin hissediyorum."

Alaycı bir homurtuyu kendime sakladım. Bu sabah akşamdan kalma olduğundan şikâyet ediyordu. Eğlencemi gizlemeye çalışarak devasa

kruvasan ve bir ısırık almak üzereydim ki iki figür dikkatimi çekti.

Göz kırptım.

Matteo ve Nico De Lucci.

Matteo dün geceki galaya katıldıktan sonra, Ivy bana onlarla ilgili son bilgileri vermişti. Wheeler'ın elinin altındaki reklam makinesiyle arkadaşım Wall Street'in önde gelenlerini ve çalkalayıcılarını yakından takip ediyordu. Magazin basını onlara, Manhattan'daki kadınların yarısının külotlarını indirmesine neden olan delici bakışları nedeniyle Broody Kardeşler diyordu. Bu kardeşlerin zarif bir şekilde dikilmiş takım elbiseler içinde toplantı salonunda gezinmelerinin yüksek finans dünyasında sık sık kalplerin çarpmasına neden olduğundan bahsetmiyorum bile. Ayrıca, Ivy'ye göre, Matteo'nun kız arkadaşları asla üç ay sürmezken, Nico daha yaşlı kadınları tercih ediyordu.

Bu sabah Nico gri eşofman altı ve bol beyaz bir tişört giymişti. Matteo'nun üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve soluk altın ve kırmızı desenli koyu renk bir tişört vardı. Gür saçları geriye taranmıştı ama Matteo'nun alnına düşen tutamlar dikkatimi çekti. Parmaklarıyla geriye doğru taradı ama asi bukleler işbirliği yapmadı. Gündelik kıyafetleri, yayaların Olimpos Dağı'ndan inmiş Yunan tanrıları gibi aval aval bakmak için başlarını çevirmelerine ve gözlüklerini indirmelerine bakılırsa, heybetli varlıklarını bastırmakta başarısız oldu.

"Burada olduğumuzu nereden biliyorlardı?" Ben sordum.

Ivy videosunu bitirdikten sonra gözlerini kısarak hızla yaklaşan çifte baktı. "Kardeşim." Telefonuna bir şeyler yazdı.

"Kardeşin bana tuzak mı kurmaya çalışıyor?" "Ona soruyorum."

Kalbim sıkıştı. Daniel benden hoşlansaydı, yerimi De Luccis'lere bu kadar isteyerek verir miydi?

Arkadaşım sinirli bir ses çıkardı ve bir numara tuşladı. Daniel'ın hatta olduğunu duydum. "Peki, neden yaptın?"

Kardeşi her ne söylüyorsa arkadaşımın yüzünde hoşnutsuzluğa davetiye çıkarıyordu. "Hong Kong emlakçılığının kaplanı olarak vaftiz edildin. De Luccis'lere boyun eğerek kendine kötü bir ün kazandırıyorsun."

Telefondan kahkahaları duyabiliyordum. Ivy, "Yırtıcı kuşların kaplanlardan üstün olması umurumda değil, bizi bu De Luccis'lere teslim etmemeliydin," diye tersledi.

Bu açıklamayı tam da çocuklar masamıza ulaştığında yaptı.

Ivy kaşlarından birini şimdiye kadar gördüğüm en yüksek seviyeye çıkarırken, ben de kızgınlığımı kahve fincanımın arkasına sakladım.

Çocuklar bize katılıp katılamayacaklarını bile sormadılar. Sadece önümüzdeki koltuklara oturdular.

"Burada ne var?" Matteo elimdeki kruvasana baktı. "Benim kruvasanım değil," diye karşılık verdim, ondan uzak tutarak.

"Müstakbel erkek arkadaşınla böyle mi konuşuyorsun?"

"Hayal görüyorsun."

"Ne?" Ivy nefesini tutarak suçlamasını bana yöneltti. "Dün gece ne oldu?"

Masamıza vals yaparak geldiğinde garsonumuz beni cevap vermekten kurtardı. De Lucci'lere kirpiklerini kırıştırmış olabilir, bilemem, ama kalçasını masamıza doğru eğdiğinde, tüm flörtöz pozu vermişti.

"Spiked'e hoş geldiniz," diye cıvıldadı ve onlara menüleri uzattı. "Kahve?"

"Bayanlar?" Matteo sordu ama bana bakıyordu. "Başka bir şey ister misiniz? Yeniden doldurayım mı?"

Kruvasanımdan bir ısırık almadan önce "Ben iyiyim," dedim. İndirdiğimde tabağımı çıldırmış adamdan uzaklaştırdım.

Yüzüm güneş gözlüklerine yansıyor ve gözlerindeki ifadeyi göremediğim için sinirlenmişim.

Kaba.

"İki shot espresso," dedi Nico, gözlüklerini çıkarıp dikkatlice masanın üzerine koyarken.

"Aynen," dedi Matteo ve sanki dostça karşılanmamamın nedeninin gözlükleri olduğunu hissetmiş gibi gözlüklerini çıkardı ve parlak mavi gözlerinin yoğunluğu kelimelerimi çaldı. Dün gece mürekkep mavisi olduklarını düşünmüştüm ama bu sabah, vay canına.

Kardeşi menüyü taradı ama Ivy ile benim aramda bir bakış attı. "Burada kruvasan dışında ne var?"

"Dün gece ne oldu?" Ivy tekrarladı. Nico'ya ters ters bakıyordu.

Omuz silkti. "Buraya sadece kahvaltı etmeye geldim, Zehirli Sarmaşık."

Ooh, arkadaşımın öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordum ama Ivy'nin kendini koruyacağına güveniyordum. Eğildi ve mırıldandı, "Karakterini ne kadar sevsem de, seni bu lakabı takdir edecek kadar tanımıyorum." Bu karşılıkla birlikte bana döndü ve Nico'yu kovdu. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Matteo kaşlarını çatarak cevap vermem için meydan okudu, ben de "Görünüşe göre bana gizli bir aşk besliyormuş" dedim.

İnkâr etmesi için ona meydan okudum. Nico kıkırdamaya başladı, görünüşe göre cevabımla eğlenirken kardeşi sessiz kaldı.

"Gerçekten mi?" Ivy arkasına yaslandı ve bakışlarını aralarında bölüştürdü. "Ve bunun Daniel'la üzerinde kontrol sahibi olmak için savaştığınız anlaşmayla bir ilgisi yok mu?"

"Ne kadar romantik değil," diye alay etti Nico. "Arkadaşının kardeşimin dikkatini çekecek kadar güzel olmadığını mı söylüyorsun?"

"Söylediğim bu değil," diye karşılık verdi Ivy.

Sonunda Matteo tepki gösterdi ve kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "Kardeşim, şansımı mahvediyorsun. Kapa çeneni."

"Merak etme." Pastadan bir parça daha kopardım ve ağzıma attım. "Bir De Lucci tarafından arzulanmayı arzulamıyorum."

Matteo'nun bakışları tekrar bana doğru döndü. "Bir meydan okumaya benziyor." "Sipariş vermeye hazır mısınız?" Garson kız geri geldi ve kaşları çatıldı.

Matteo'nun yüzündeki ifade kadının bocalamasına neden oldu... "Ya da değil."

"Öyle." Menüü elinden aldım. "Pastırmalı Benedict usulü yumurta ve yanında krep alacak."

Kaşları çatıldı, ağzının kenarlarının seğirmesine bakılırsa şaşkın bir neşeyle yumuşadı. "Yapacak mıyım?"

"Evet." Umarım yumurta seviyordur.

Sunucumuz emin değilmiş gibi bana baktı.

"Kız arkadaşın ne derse o olur," dedi.

Lanet olsun. Az önce kendimi onun kız arkadaşı olmaya mı mahkum ettim? Nico bir düzine yumurta beyazı ve krep siparişi verdi.

Ona sipariş verirkenki otoriterliğimin onu bir iki kademe aşağı çekeceğini ve istediği her şeyi yaptırabileceği bir itici güç olmadığını bilmesini sağlayacağını düşündüm. Bu De Luccis'leri amcama benzetiyordum. Kibirli ve besin zincirinin en tepesinde olmak istiyorlardı. Zirve, alfalar. Zayıflıkları tespit edip öldürmek için harekete geçtiler.

Neyse ki Luca zayıflık göstermemi istemiyordu. Sanırım aileyi temsil ettiğim için beni hiç de uysal olmamaya şartlandırmıştı. İlk kırık kalbimi yaşadığımda lisedeydim, okuldaki popüler bir çocuk sayesinde. Luca gözyaşları için beni utandırdı ve bir süre ona kızdım. Belki de bu beni sertleştirdi, kırgınlığımı nasıl saklayacağımı öğretti.

Duygular, başarana kadar numara yapmak. Kendimi Daniel'a atmaktan beni kurtaran şey buyusa, o zaman minnettar olmalıyım.

"Sunucumuzu senden kurtarıyordum," dedim ona. "Yüzünde korkutucu bir ifade vardı."

Kaşları birbirine çatıldı.

"Gördün mü?"

Dudaklarım kıpırdadı.

Ivy komplocu bir tavırla ama onların duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı. "Broody Kardeşler."

Güldüm ama Matteo'nun yüzünde tuhaf bir ifade belirince kendimi tuttum.

"Bizimle dalga geçmelerine izin mi vereceğiz?" Nico kırılıp kırılmadığını anlayamadığım bir ses tonuyla sordu.

"Bunların burada ne işi var?" Tony ve Rocco masamıza geldiler. Buralarda olduklarını unutmuşum.

"Ne korumalarınız var," diye mırıldandı Matteo. Amcamın askerlerine seslendi. "Bir süredir buradayız. Luca sizi kovmalı."

"Bizi kovamaz çünkü biz-" diye sözünü kesti Tony. Mafyanın kabul edilmiş bir üyesi olduğunu söylemek üzereydi ve bunu *aile* dışında ve toplum içinde itiraf etmesi hoş karşılanmazdı.

Matteo sırtıttı ve boş espresso bardağına baktı. Demek istediğini anlamıştı. Pislik herif.

Rocco, "Luca onu senden uzak tutmamı söyledi," dedi.

"Burada bir arbede mi başlatmak istiyorsun?" Nico hiç istifini bozmadan meydan okudu. "Lütfen yapma," dedim Matteo'nun kardeşine.

Çenemi Tony ve Rocco'ya doğrulttum. "Ben iyiyim. Ayrıca, bu ikisi yaramazlık yaparsa Ivy kung fu biliyor."

"Ama Sera-" diye başladı Tony.

Matteo bir şey söyleyecekti ama masanın altına tekme attım. "Benim ailem, benim sorunum."

Masadan kalktım ve Matteo'nun etrafından dolaşarak Tony ve Rocco'nun yanına gittim. "Onunla başa çıkabilirim."

"Patron bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Tony.

"Luca'ya söylemeyeceksin."

"Yapamam-"

"Ne olacağını biliyorsun. Luca nerede olduğunuzu soracak ve sonra sen ne diyeceksin?"

Tony gözlerini kıstı. "İstedığınızı yapıyorduk. Seni Bayan Wu ile yalnız bırakıyorduk. Böylece daha önce bir parça normallığe sahip olabilirsin-"

"Neyden önce? Sevgili amcam beni evlendirmeden önce mi?"

"Seni zorlamayacak. Luca o kadar da eski kafalı değil."

"Güzel, ama bu De Lucci kardeşlerin sizi atlatmayı başardığı gerçeğini değiştirmiyor."

"İsteğinizi bize karşı mı kullanıyorsunuz?"

"Neden olmasın? Beni ispiyonladın."

İki adam da birbirlerine baktı.

Rocco, "Çok çıkarıcı olmaya başladı," dedi.

"O hep böyleydi," diye yanıtladı Tony. "Müstakbel kocasına acıyorum."

"Hadi ama siz ikiniz, Luca'ya söylemeyin. Matteo'dan kurtulacağım."

Tony yanımdan geçip De Luccis'lere baktı. "Pekâlâ, ama yakında olacağız."

"Peki." Baş belası olduğumu mırıldandıklarını duymuş olabilirim.

Bakıcılarıma düşkündüm ama bazen onlar da başıma bela oluyorlardı. Buna alışmış olsam da, Luca'nın fazladan muhafızlara ihtiyaç duymasına neden olan saçma sapan işlerini bir an önce bitirmesini diliyordum. Üniversitedeyken, Chicago'nun yeraltı dünyasındaki diğer oyuncularla yaptığı savaşa bağlı olarak arada bir birkaç asker ortaya çıkar ve birkaç hafta boyunca beni korurdu.

Yerime döndüğümde Matteo, "Çok iyi korumalar değiller," diye yorum yaptı.

"Bu sizi ilgilendirmez ama ricam üzerine bana yer verdiler."

"Chicago'da işler şu anda çok mu sıcak?" diye sordu.

Onu görmezden geldim ve bıraktığımdan daha az gibi görünen kruvasanımdan bir parça daha kopardım. Bir ısırık çaldığını kabul etmeyi reddettim. Nico ve Ivy dövüş sanatları hakkında kendi aralarında tartışıyorlardı. Görünüşe göre Nico, Ivy'nin gerçekten kung fu bildiğine inanmıyordu ve onun yeteneğini sorgulayan ukalaca yorumlar yapıyordu. Arkadaşımın onu halletmesine izin verdim. Ivy gerçekten nasıl dövüşüleceğini biliyordu. Wing Chun gibi bir şey. Ayrıca, kardeşinin yanında aklıma ihtiyacım vardı.

Ben cevap vermeyince Matteo çenesini kruvasana doğru eğdi. "Havadar ve iyi katmanları var."

"Havadar mı?" Tereyağlı gibi saçma bir şey söylemesini bekliyordum ve hemen onun hakkında önyargılar oluşturduğum için kendimi suçlu hissettim.

Sanki bu kelimenin ağzından çıkması tuhaf değilmiş gibi omuz silkti. "Kardeşim Lorenzo'nun bir kafe-fırını var. Bizi bu konuda eğittiğinden emin oldu."

Neye sahip değillerdi?

"Yeterince adil."

"Sen de gelmelisin."

"Davet için teşekkürler ama Chicago'ya geri döneceğim." Aslında birkaç hafta New York'ta kalmayı planlıyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bu çok kötü oldu." Matteo koltuğunda arkasına yaslandı.

"Ne?" Ona masumca baktım. "Beni kız arkadaşın yapma planlarını mahvettim mi?"

Ivy, Nico'yla yaptığı konuşmadan kopup geldi. "Tekrar soruyorum, bu da ne demek oluyor?"

"Cesaretimi kırmak için mesafeden daha fazlası gerekir." Gözleri parlıyordu.

İyi. Onu geri çevirecek stratejilerim henüz tükenmemişti. Ivy'ye göz kırptım. "De Lucci bana kur yapacağını sanıyor."

Servis görevlisi yemeklerini getirdi. Onun arkasında, müdürlerden biri ve başka bir garson, şarküteri sandviçleri ve cips kutuları getirdi.

"Bayan Moretti." Müdür gülümseyerek öne çıktı. "Etkinliğiniz için bizimle işbirliği yaptığınız için teşekkür ederiz."

"Tabii ki." Yapmak üzere olduğum şey karşısında gülmemek için alt dudağımı ısırdım. Müdür bana yüz sandviç ve patates kızartması için hesabı uzattığında, Matteo'nun önüne koydum.

Ivy bir kahkaha patlattı. Nico bile sırtışını gizleyemedi.

Matteo'nun kaşları, hayranlık dolu olmasa da eğlenen bir bakışla gözlerimi yakalamadan önce saç çizgisine doğru fırladı. "İyi oynadın, Sera Moretti."

"Bu senin için çerez parası." Ayağa kalktım. Tony ve Rocco çoktan kutuları toplamaya başlamışlardı ve kendi sırtışlarını gizleyemiyorlardı.

"Kahvaltınızın tadını çıkarın."

Morettiler farklı hayır kurumlarını destekliyordu. Aziz Rita'nın Merhametli Rahibeleri de bunlardan biriydi. Dünyanın dört bir yanına dağılmış birçok şubeleri vardı ve ABD'de Los Angeles'tan New York'a kadar büyük şehirlerdeydiler. Onlar

Evsizler için aşıevleri açıyor, çocuklu kadınlara öncelik veriyordu. Çocukken Aziz Rita'nın yaşamı beni her zaman büyülemişti, bu nedenle ailenin iş yapma maliyetinden topladığım "vergiyi" kullanmak için seçtiğim ilk hayır kurumu oldu.

Luca beni mafya işine bilerek ilk kez dahil ettiğinde durumum böyleydi. Lüks malları yüzde beş oranında vergilendirdim çünkü zenginlerden başka kim pahalı alkol ve havyar alırdı ki? Ateşli silahlar ve çalıntı araçlar daha yüksek vergilendiriliyordu, bu yüzden onları benden saklamak için büyük çaba sarf ediyorlardı. Online kumar ve emlak işinde yüzde bir vergi zaten vardı ve genellikle Noel ve Paskalya'da farklı hayır kurumlarına dağıtılırdı. Amcam son derece dindar biriydi, ancak kendisini kızdırdıklarında insanları vuran tetikçi bir asabiydi. Birinin onu cehennemden kurtarması gerekiyordu. Aynı şeyi Nonno için de yaptım ve ruhu şad olsun, umarım onu ıslah etmek için zamanında yetişmişimdir. Şu anda cehennemde yanıyor olması beni son derece üzdi.

Kendi vicdanıma gelince, açlık çeken bir aile karnını doyurduğu ve Luca'nın işlediği her günahı affettirmek için üzerime düşeni yaptığım sürece vicdanım yoktu. *Peder'e* yaptığı itirafların yeterli olduğunu söyledi ama şahsen ben pederin ikiyüzlü olduğunu ve Luca'yı daha iyi seçimler yapması için yönlendirmesi gerektiğini düşünüyorum. Bana göre, amcama kiliseye verdiği büyük çeki geri çekmesine neden olacak bir şey söylemekten korkuyordu.

Şu anda, New York'taki evsizlere hizmet veren bir dizi katlanabilir masanın arkasındaydım. Mafyanın bu tür hayır işlerine katkıda bulunduğu duyulmamış bir şey değildi. Aşevinin başlangıcı, Büyük Buhran sırasında aşevini kuran Al Capone'a kadar uzanıyordu.

"Yani bu payımı alacağım anlamına mı geliyor?" Tony sıradaki kişiye ilerlemesini işaret etti. Ya da kişileri. Bir anne ve bir çocuk. Tepsilerini öne doğru kaydırılar, ben de sandviç ve cipsleri tepsilere koydum.

"Hayır, buna göre ayarlanacaktır," dedim.

Tony kaşlarını çatı. Korkutucu bir kaş çatışı vardı ve neyse ki kadınla çocuk ona bakmıyordu. Tony ve Rocco her zaman kavgacı davranırlardı ama bu tür faaliyetler söz konusu olduğunda iyi insanlar olduklarını biliyordum. Belki de bunu suç dolu hayatlarının kefareti olarak görüyorlardı.

Anne kızına "O güzel bayana ne diyorsun?" diye sordu. "Teşekkür ederim." Çocuk altı yaşından büyük olamazdı.

Anne bana baktı ve yanağındaki morluğu o zaman gördüm. Gönüllü çalışmanın bu kısmından nefret ediyordum çünkü birçok mağdura tanıklık etmiştim.

Aile içi şiddet ve yapabileceğim çok fazla şey yoktu. Bazen bir şeyler söylemek, cesaretlendirici olmak ve onlara durumu terk ederek doğru şeyi yaptıklarını söylemek istedim. Ama bu benim haddim değildi, eğitimim yoktu, bu yüzden küçümseyici görünmek yerine hiçbir şey söylemedim. Bunun için danışmanlar vardı. Bunun yerine, "İleride içinde tam yemek olan strafor kaplar var" dedim. Gülümsedim ve bunun vermek istediğim duyguyu ifade ettiğini umdum.

Anne ve kızı gülümseyerek karşılık verdiler ve bir rahibenin her zamanki dengeli yemeklerinin dağıtımını denetlediği yere doğru ilerlediler. Benim sandviçlerim ve patates kızartmalarım aşevinin her Cuma hazırladığı yemeğin yanında bir ikramdı.

"Hepsine yardım edemezsin," diye yorum yaptı Tony. İlk insan dalgası gelmişti. Beklenenden daha azdı.

Elli sandviçlik kutumda birkaç sandviç kalmıştı. "Bir sonraki dalgadan önce toparlanalım. Gurme sandviçlerin de olduğu kulaktan kulağa yayılınca kapış kapış gideceğimizi hissediyorum."

"Onlara daha büyük bir çek kesebilirdiniz, böylece önümüzdeki birkaç hafta boyunca yemeklere dahil edebilirlerdi."

"Biliyorum." Bunu sık sık düşünürdüm. "Ama bazen, dört gözle bekleyecekleri özel bir şey gördüklerinde yüzlerinin nasıl aydınlandığını görmek, anlıyor musun? Daha iyi şeyleri hak ettiklerine dair umut."

"Sera," dedi Tony nazıkçe. "Eninde sonunda kendilerine yardım etmek zorundalar."

"Git kutuyu getir," diye karşılık verdim. Haklı olabilirdi ama bu onu dinlemek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Gözlerim kilisenin eğlence merkezinde dolaştı. Çocuklar bir köşede basketbol toplarını sektiriyor, yüzleri karınları tok olmanın ve o gece bir öğün daha yiyeceklerini bilmenin sevinciyle parlıyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim. Yaptığım şeyin arkasında durdum. Hayır kurumlarına bağışlanan para yasadışı işlerden gelse bile, amaç aracı haklı çıkarıyordu. Nonno böyle derdi, Luca hep böyle derdi. *Pederin* vaaz ettiği gibi değil, ama yine de o rahip ikiyüzlüydü.

Spor salonunun çift kapısından tanıdık bir figür geçtiğinde gözlerim açıldı. New York'taki Merhametli Rahibeler'in başı Rahibe Agnes ile sohbet ediyordu.

Ne oluyor be? Matteo beni buraya kadar takip mi etti?

Spor kıyafetini değiştirmiş ve ağırbaşlı bir takım elbise giymişti. Beni nasıl buldu? Yine mi Daniel?

Ivy ve ben kahvaltıdan sonra ayrıldık çünkü Meatpacking Bölgesi'ndeki mağazalarında sorunlar vardı ve Cuma günü olduğu için yoğun olacaktı. Bu iki saat önceydi.

"Bu orospu çocuğu çok inatçı." Tony elindeki sandviç kutusunu masaya bıraktı. "Rocco'yu nasıl atlattı?"

Güzel soru.

Matteo ile yüzleşmeden önce elimi koluna koydum. Burası kavga etmelerini isteyeceğim son yerdi.

Rahibe ve Matteo masamıza ulaştığında Tony'nin kaşlarını çatması Rahibe Agnes'in tereddüt etmesine neden oldu ama doğal davranmak zor olsa da onu rahatlatmak için gülümsedim.

Matteo'nun ise yüzü nötrdü ama gözlerinin içi gülüyordu.

Pislik.

Rahibenin önünde onu azarlamam için bana meydan okuyordu.

"Bay De Lucci," dedim tatlı bir sesle. "Bu hoş bir sürpriz." Kahretsin. Ya kız kardeşine tüm sandviçlerin parasını ödeyenin kendisi olduğundan bahsederse?

"Dün gece bu hayır kurumundan bahsetmiştin," dedi Matteo. "Yardım edebileceğimi söyledin."

"Bay De Lucci bize büyük bir bağışta bulundu." Rahibe Agnes ellerini birbirine kenetledi. Hmm, acaba ne kadar büyüktü? Belli ki rahibe miktarı gizli tutuyordu ama bu benim canımı sıkıyordu. Neden bu kadar rekabetçiydim ki?

Çünkü bu benim hayırseverliğim, mantıksız benliğim tartıştı.

Benim bir şey söylememi beklediklerini fark ettim. Daha geniş bir gülümsemeye zorladım ve ben de ellerimi kavuşturdum. "Bu inanılmaz." Tony'ye döndüm çünkü Matteo'nun yüzündeki o muzaffer ifadeyi silmek için içimde tuhaf bir istek vardı. "İnanılmaz değil mi?" Dudaklarımı büzdüm ve ifadesindeki hoşnutsuzluğu gidermek için amcamın askerine dik dik baktım.

"Evet," diye mırıldandı Tony.

Rahibeye, "Bu konuda son anda davrandığımı için tekrar özür dilerim," dedim. "Dün gece Bay De Lucci'ye ne yapacağımı söylediğimde sizi rahatsız etmek istemedim."

Matteo anladı ve özür diler gibi bakma nezaketini gösterdi.

Evet, göt herif, yalan söylemeden önce bana sor.

"Madem buradasın," diye ekledim. "Bana yardım etmeye ne dersin? Tony, Rocco'yla biraz ara ver. Eminim Bay De Lucci ve ben bir sonraki

dalga."

"Oh." Rahibe Matteo'nun kolalı görünümüne baktı.

"Merak etme," dedi araya giren adam, takım elbise ceketini çıkarıp kravatını gevşeterek. Hayatıma girdiğinden beri ilk defa bu hareketi seksi bulmuştum.

"İstediğimden emin değilim," diye

başladı Tony. "Git," dedim sertçe.

Tony, Matteo'ya ters ters baktı. "Bil diye söylüyorum, patronluk taslıyor." Matteo kıkırdadı. "Farkındayım."

Rahibe orada olmasaydı Tony onu daha fazla tehdit edebilirdi ama Rahibe Agnes'e sertçe başını salladı ve oradan uzaklaştı.

"Ben sizi baş başa bırakayım." Rahibe bakışlarını aramızda bölüştürdü. "Birlikte çok iyi görünüyorsunuz."

Tanrım, hayır.

Matteo'ya bakmadan bile eğlendiğini hissedebiliyordum. Keskin bir bakış atmak için ona döndüm ama bu kez kollarını sıvayarak dikkatimi dağıtmayı başardı ve bir tutam kılla tozlanmış bronzlaşmış kollarını ortaya çıkardı. Ben de kıllı ön kollar karşısında ağzı sulanan kadınlardan biriydim.

Daniel'ın saçları düzgündü ama Matteo De Lucci'nin kolları son derece seksiydi.

Kaşlarını kaldırdı.

Ve lanet olsun ona, aklımın nereye gittiğini biliyordu. Bu, çekici olduğunu bilen ve bunu avantaj olarak kullanan bir adamdı. Ben kolay lokma değildim ve bunu ona gösterecektim.

"Benden istediğiniz başka bir şey var mı?" diye soran rahibeye daha samimi bir gülümsemeyle karşılık vermeden önce ona bir gülümseme gönderdim.

"Hayır. Biz iyiyiz."

"Ben sizi yalnız bırakayım o zaman."

Matteo'yla yüzleşmek için döndüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalışıyorum." Kapıdan giren ilk birkaç müşteriye başıyla işaret etti. "Sonra konuşuruz. Hadi hazırlanalım. Bunları ben dağıtabilirim. Neden sırayı sen yönetmiyorsun?"

BÖLÜM

Beş

MATTEO

Üç erkek çocuk babası, çocuklarını masamızın önünden geçirmeden önce bize "Teşekkür ederim," dedi. Sera onlara sıranın sonunda daha fazla ev yemeği olduğunu hatırlattı.

Elinde üç bin dolarlık bir banknotla yanımdan ayrıldığında hazırlıksız yakalanmışım. Yemeğin ne için olduğundan emin değildim ve eğer bir mafya yemeği içinse pek hoşuma gitmeyecekti.

Bu ufak tefek kadın beni etkilemenin yanı sıra nasıl sinirlendirebilirdi? En son ne zaman birinin bunu başardığını düşünemiyordum.

Hesabı imzaladıktan sonra kahvaltımı bıraktım ve Nico'yu restoranda bıraktım. Neyse ki bu sabah motosikletimi kullandım ve bu sayede Sera ile korumalarını takip etmek daha kolay oldu.

Ya kuyrukçulukta çok iyiydim ya da beni hiç *yapmadıkları* için işlerinde berbatlardı. Bu beni rahatsız ediyordu ve nedenini bilmiyordum. Daniel ile yaptığım konuşmalara göre Sera'nın korumaya nadiren ihtiyacı oluyordu, sadece amcası bir oyun oynadığında.

Ama görünüşe göre Sera Moretti'nin beni şaşırtması bitmemişti. Nereye gittiğini fark ettiğimde, kalan kızgınlık izlerinin yerini hayranlık aldı.

St. Catherine kilisesinin önünde bisikletime atladım, içeri girmek için bir sıra vardı. Aşevinin o günkü programını gösteren bir tabela, gözlemlediğim yerden net bir şekilde görülebiliyordu.

Takip ettiğim tek Moretti Luca ve onun yakın çevresindeki kişilerdi. Carlotta Teyze Sera'dan ve onun başarılarından bahsettiğinde keşke dikkatimi verseydim. Gustavo'nun kışını tutuşturmak için onunla sahte bir randevu ayarlamamı önerdiğinde Daniel'in aklını kaçırdığını düşünmüştüm. Dün onu eve götürdüğümde, uzun zamandır bir kadınla sohbet etmekten keyif almadığımı fark ettim. New York'ta her yerde güzel kadınlar vardı ve Sera Moretti'nin dış özellikleri beni sadece onun peşinden koşturmaya yetmiyordu. Gözlerine ya da dolgun ağzına biraz fazla baktığımı itiraf etmeliyim. Ama bu... fiziksel mükemmelliğinin altında katmanlar vardı.

Kişiliği mi? Hoşuma gidiyordu.

Sözlü atışmalarımız mı? Bitmesini istemedim.

Onun huzurunda geçirdiğim her saniye gözlerini daha da büyüleyici hale getirdi. Dudaklarından dökülen her kelime, kendi dudaklarımın tadını merak etmeme neden oluyordu. Ağzımı bir gülümseme kapladı. Vardiyamız boyunca pek konuşmamıştık ama bu onu incelemediğim anlamına gelmiyordu. Bazen onun da bana gizlice baktığını yakalıyordum. Benim farkındaydı. Hangi açıdan emin değildim ama onun düşünce tarzı da benimkiyle aynıysa, düşman mı yoksa müttefik mi olduğumuza karar vermek içindi.

Çünkü Conte kontrol hisselerini De Luccis'lere satmazsa, Sera Moretti ile Conte'nin yeğeni arasındaki evlilik Galluzo mafyasını çok güçlü hale getirecekti. Bunun olmasına izin veremezdik.

Sera masamıza yaklaşan bir sonraki aileyi selamlarken, göğsümde garip bir his çalkalanıyordu. Düşman olmamızı istemediğime dair bir his.

Sera Moretti'yi yanımda istedim. Santino Conte hakkında araştırma yapmıştım ve o kibirli, pervasız, ahlaksız bir orospu çocuğu ve kadın avcısıydı. Sera için tamamen yanlış biriydi. Daniel daha iyi bir seçenektir ama nedense aklım bu fikre de karşı çıkıyordu.

"Bana bakmayı kes." Ergen bir kız ve genç bir oğlan masamıza geldiğinde Sera kaşlarını çatarak bana doğru baktı.

"Yüzünü büyüleyici buluyorum." Sandviçleri önümdeki tepsilere koydum.

"Bir meleğe benziyor," diye onayladı çocuk, gözleri önündeki denizaltıyı yerken bile.

"Ve o bizim koruyucu meleğimiz," dedi genç kız. "Kaç yaşındasın sen?" Sera çocuğa sordu.

"Sekiz," dedi gururla. "Geçen hafta doğum günümdü." "Sekiz yaşına göre uzunsun," diye cevap verdi Sera.

"Çünkü sen çok küçüksün," dedi çocuk.

Kahkahamı yuttum çünkü çocuğun genç arkadaşı mahcup görünüyordu. "Özür dilerim. Bazen sözlerine dikkat etmiyor. Hadi Johnny, arkamızda sıra var."

Sera alınmamış görünüyordu çünkü o da gülüyordu. Kahretsin, Seraphina adına layık bir meleğe benziyordu. "Dün boyunuz hakkında kesinlikle yalan söylüyordunuz. Çocuk bile dürüsttü."

"Kapa çenenin," dedi Sera nefesinin altından, bir sonraki müşterimiz geldiğinde. Dudaklarında eğlence kıvrımları vardı, bu yüzden takılmalarımın onun ruh halinin doğru tarafına düştüğünü biliyorum.

Bir saat sonra toparlandık. Rocco ve Tony döndüğünde, Sera onlara rahibelerin temizlik yapmasına yardım etmelerini söyledi. Kolumdan tutup beni bir köşeye sürükledi.

Vücut dilinden ne söyleyeceği hakkında bir fikrim vardı ama yine de bunu duyma beklentimi azaltmadı. Bu kadını reddettiğim için mazoşist olmalıyım.

Kolumu bıraktı ve elleri kalçalarına gitti. "Her ne yapıyorsan, dur."

"Neden?"

"Neden? Neyin var senin?"

"Seni bir hata yapmaktan kurtarmaya çalışıyorum."

"Ve senin planını kabul ederek daha büyük, daha çılgın bir plan mı yapıyorsun? Luca'nın ensemde solumasına ihtiyacım yok."

Çenem sıkıştı. "Seni Santino Conte'yle evlenmeye mi zorluyor?" Gözlerini kaçırdı. "Kimse beni bir şey yapmaya zorlamıyor." "Gözlerimin içine bak ve bunu bir daha söyle."

Abartılı bir şekilde oflayıp pufladı ve bana ters ters baktı. "Kimse beni zorlamıyor."

"Gerçekten o egoistle evlenmek istiyor musun?"

"Kendine bir ayna tutmanı öneririm."

Etrafıma bakındım. Birkaç ilgili göz bize doğru döndü ve muhtemelen bir ya da iki saatimi bu konu hakkında konuşarak geçirebilir ve onun bulduğu her bahaneden bıkmayabilirdim, ama burası yeri değildi.

Ona baktım. "Benimle akşam yemeği ye."

"Ne? Sana hakaret ettikten sonra benimle yemek mi yemek istiyorsun?" "Benim egoist bir pislik olduğumu düşünüyorsun, sana yanıldığımı kanıtlamak istiyorum."

"Bir eylem adamı mı?" Bu kez kaşları çatıldı.

"Bunu söyleyebilirsin."

Bunu düşündüğü birkaç saniyeye tanık oldum ama çenesinin kararlı duruşu bana Sera Moretti'nin bana direnme azmini henüz kıramadığımı söyledi.

"Bu hiçbir yere gitmiyor. Ne senin ne de benim zamanımı boşa harcama."

Uzaklaşmaya başladı ama dirseğini yakaladım ve son kartımı oynadım. Bana ters ters baktı ve sözümü kesmek üzereydi ama ben ondan önce davrandım. "Dan buna değmez mi?"

Başını eğdi, bakışlarını kaçırdı ama ifadesindeki hüznün kaybolmadı.

"Daniel hiçbir zaman oyunun sonu olmadı," diye fısıldadı gözlerini kaldırmadan önce ve orada yansıyan çiğ acıyla ırkildim. Gözlerindeki özlem göğsümü daralttı. "Aileme karşı bir görevim var. Lütfen beni asla gerçekleşmeyecek bir şey için özlem duymaya zorlama."

Parmaklarımı nazikçe uzaklaştırdı. "Benimle bir daha iletişime geçme."

"Bayan Mancini sizi görmeye geldi," dedi yöneticim Jonas, toplantı odasından çıktığımızda Nico ve beni bilgilendirirken. De Lucci Transnational özel sektöre ait bir şirketti. Yatırımcılarımız vardı ama hissedarlara hesap vermiyorduk. Mutlak kontrol bizdeydi. Bu kontrol, şirketin on yıl önceki emlak çöküşünden sağ çıkmasını sağladı. Babam ve Paulie Amca bu balonu satın almayacak kadar akıllıydılar ve sonrasında birçok şirketi kurtardılar. Birkaç tanesinden fazlasını ise parçalara ayırmak ve varlıklarını daha kârlı bir yatırıma dönüştürmek zorunda kaldık. Şirketlere baskın yapmakla ve mobbing uygulamakla suçlandık ama asla kanıt bulamadılar, bu yüzden söylenti olarak kaldı.

Bayan Mancini babamın uzun süredir arkadaşıydı. Hudson Vadisi'ndeki şaraphanesi kan kaybediyordu ve bilançolarımızdaki kırmızı mürekkepti. Ayrıca bizim onun şüpheli iş uygulamalarını finanse etmek için var olduğumuzu düşünüyor ve onun zamanında çalıştığımızı düşünerek randevu almaya gerek görmüyordu.

Jonas son birkaç seferde onu geri çevirmişti ama görünüşe göre bunu anlamamıştı.

Bundan bıkmıştım. Babamın arkadaşı olsun ya da olmasın, bir şirket yönetiyorduk ve artık yetki bendeydi.

Nico bana acı dolu bir ifadeyle baktı. "Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Wu ile görüşmene devam et. Bu daha önemli.

Bayan Mancini'yi ben hallederim."

Kardeşim başıyla onayladı ve ters yöne, asansörlere doğru yöneldi.

Jonas yanıma geldi. "İşte son çeyrek finansallarının kısa bir özeti. Sunucudaki dosyalarının linkini e-postanıza gönderdim."

Jonas olmadan ne yapacağımı bilemezdim. De Lucci Transnational çoğu gün kendi kendini yönetiyordu çünkü o kare çerçeveli gözlüklerin, çocuksu bakışların, business-casual chino pantolonların ve düğmeli görünümünü tamamlayan kareli gömleğin arkasındaki etkinlik oydu.

Resepsiyona doğru yürüdük. Bayan Mancini ayağa kalktı ve omuzlarının düşüklüğünü ve kısa saçlarını hemen fark ettim. Yüzü makyajlıydı ama farklı görünüyordu. Daha fazla çizgi vardı, gözlerinin altındaki koyu halkalar daha önce yoktu ve yanakları daha çökük görünüyordu.

"Matteo."

Jonas ofisimin kapısını açtı ve ben de onu girişe doğru yönlendirdim.

"Bayan Mancini, bu beklenmedik bir buluşmaydı. Size bir şey ikram edebilir miyim?"

Kırmızı dudakları inceldi. "Birinci kattaki kafeden café au lait iyi olurdu."

Onun yanından geçip gözlerini deviren Jonas'a baktım.

Yöneticim "Tamamdır," dedi ve çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

"Otursana." Espresso makinesine doğru yürüdüm. Bunun için bir miktar kafeine ihtiyacım vardı. Yönetim kurulu toplantısı beni uyutmuştu.

"İhbarnameyi bir ay önce aldım," diye söze başladı. "Muhasebe departmanına harcamaları nerelerde kısılabileceğimize bakmasını söyledim."

İhbar, şarap imalathanesinin kapatılması tehdidiydi. Elli yılı aşkın bir süredir Mancini ailesine ait olan ve dönümlerce arazinin üzerinde bulunan geniş Toskana villası ve küçük bir restorasyonla harika bir tatil köyü haline gelebilecek bağlantı yapılarından bahsetmiyorum bile. Yemek meraklısı turistler Hudson Vadisi'ne akın ediyordu. Babam bu konuyu uzun zaman önce Mancini'lere açmıştı ama onlar uzmanlık alanlarının şarapçılık olduğunda ısrar etmişlerdi.

"Açık konuşacağım," diye kestim sözünü. "Bir yıl boyunca kocanızın Alzheimer olduğunu bizden sakladınız. O şarap yapımcısıydı ve operasyonun arkasındaki beyindi. Düşen kârlar onun sağlığındaki gerilemeyle bağlantılıydı. Size güvendik ve işinizi normal soruşturma kanallarımıza konu etmedik." Dizüstü bilgisayarımı açtım ve Jonas'ın bana gönderdiği e-postaya tıklayarak son çeyreğe ait kâr ve zarar tablosundaki çalışma sayfalarını açtım. Gider hesaplarının ayrıntılarını genişlettim.

"Ayarlamalar yapıyoruz."

"Son üç yıldır babama söylediğin buydu ve ben devraldığımdan beri... bir yıl oldu."

Geçmişteki kibrinin aksine, şimdi gözlerinde yalvarış vardı. "Bize bir şans daha verin."

"İki oğlunuz var. Neden sana yardım etmiyorlar?"

"Oğullarım şaraphane işinden hoşlanmıyor. Bir danışman tutacağım."

"Hangi parayla?" Öne doğru eğildim. "Zaten batmış durumdasın. Babamın sana verdiği ikinci krediyi de kullandın. Hiçbir banka sana dokunmak istemiyor. Daha fazla para için buradasın ve Mancini Şaraphanesi'nin bu karmaşadan nasıl çıkacağına dair sağlam bir iş planı görene kadar vermeyeceğim."

"Bana kredi vermeyi reddediyor musunuz?"

"Ağzınızın bozamayacağı üç yüz bin dolarlık bir çek istiyorsunuz."

"Cesar'la konuşmak istiyorum." Onda gördüğüm kibir tüm gücüyle geri döndü.

"Benimle uğraşıyorsun."

Kapıya vurulduktan sonra Jonas elinde Bayan Mancini'nin kahvesinden bir fincanla içeri girdi.

Misafirime uzattı ve "Conte dışarıda" dedi. Artık

kimse randevu vermiyor mu?

"Bir dakika içinde onunla olacağım." Dikkatimi ona geri verdim. "Burada işimiz bitti."

Bayan Mancini ayağa kalktı, göğsü kabardı ve şişti, öfkesi vücudunun her hattında belirgindi. "Babanızla konuşacağım. Siz gençler büyüklerinize olan saygınızı kaybettiniz ya da belki de anneniz size eski yöntemlerle nasıl olduğunu öğretmedi."

"Belki de sizin sorunuz budur, Bayan Mancini. Operasyonlarınıza bir bakın. Eski yöntemlere bağlı kalmak, yumurta saatinden daha hızlı bir şekilde iflasa yol açabilir.

bu günlerde."

Ağız gerildi, burun delikleri açıldı ve çenesini kaldırıp kapıya doğru yürümek için arkasını döndü. Sessizce onu izleyen Jonas kapıyı onun için açtı.

"Bir şey daha var," dedim.

Durakladı ve arkasını döndü.

"Annemden bir daha bu şekilde bahsedersen seni bu binadan attırırım."

Yüzü kıpkırmızı oldu, ağız açık kaldı.

"Babamın da ona hakaret edilmesine izin vermeyeceğinden emin olabilirsiniz. Sızlanıp şaraphanenizi kurtaracak kimseniz olmayacak."

Kibirli bir ses çıkardı ve başka bir şey söylemeden çıktı.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Jonas sordu.

"Hayır. Şu saçmalığı bir an önce bitirelim. Nico ve Daniel'a Conte'nin burada olduğunu haber verelim."

"Çoktan yaptım."

Saniyeler sonra, Gustavo ofise daldı.

Yöneticim kapının yanında oyalandı, ama bizi terk etmesi için başımı salladım.

Yaşlı adam hiç vakit kaybetmedi. Sera Moretti ile birlikte New York'un evsizlerini doyurmak için neredeyse iki saatimi harcadığım aşevini ziyaretimin üzerinden henüz altı saat geçmemişti. Asistanından gelen ve kaldığı otelde bulunmamı talep eden e-postaları görmezden gelmiştim. Bana göre kazanan kartlar benim elimdeydi. Bırakın o bana gelsin. Hayal kırıklığına uğratmadı.

Daniel durumu doğru okumuştı. Sera'yı takip etmem şüpheli olsa bile, onun itibarının benimkiyle birlikte zedelenmesini istemiyorlardı.

Galluzo mafyasının ikiyüzlü adamları namuslu bir üne sahip modern bir eş istiyorlardı. Sera'nın bakire olduğundan şüpheliydim ama vahşi bir çocuk da değildi.

"Gustavo, bu onuru neye borçluyum?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun." Yaşlı adam önümde volta atıyordu.

Öfkesini gördüm ama çaresizliğinin kokusunu da aldım. Sandalyede arkama yaslanarak parmaklarımı gövdemin üzerinde birleştirdim. "Pek sayılmaz. Son konuştuğumuzda satma fikrini değiştirmiştin. Oyunlardan hoşlanmam."

Gustavo kararsız bir adamdı. Yıllar önce babama Conte Enterprise'ın hisselerini teklif etmişti. Babam o zaman ilgilenmemişti. İşi devraldığım da, şirketin kontrolünü elimizde tutmamız şart oldu.

ama Gustavo satmayı reddetti. Zamanlama, Sera'nın Santino ile evlenebileceği söylentileriyle aynı zamana denk geldi. Luca ile bir anlaşma yapmış olmalı ya da Galluzo yaptı ve artık bize ihtiyacı kalmadı.

Bana doğru bir parmak salladı. "Oyun oynayan sensin. Bu sizin için bile el altından yapılmış bir hareket."

O söylemeyecekse ben söyleyecektim. "Sera Moretti'nin peşinden gitmemem gerektiğini söyleyen herkes gibiyseniz, kapı tam şurada."

Adam volta atmayı bıraktı ve bana ters ters baktı. "Neden onu bu işe karıştırıyorsun? Bu seninle benim aramda."

"Elbette, ilk görüşte aşk duygusunu yaşadınız." "Senin gibi bir playboy aşkın anlamını bilmez."

Gazetelerdeki pek de parlak olmayan şöhretimden bahsetmesini görmezden geldim. Önceki kız arkadaşlarımın ilişkileri bitirme konusundaki kalpsizliğime dair abartılarına hiç değinmedim. Başından beri bağlılık göstermediğimi açıkça belirttim. Bu bağlamda, Daniel ve ben aynı felsefeyi paylaşıyorduk. Önce iş, sonra zevk. Triad yedi yıl önce babasını öldürdükten sonra onun kanıtlaması gereken bir şey vardı; benim de ağzında gümüş kaşıkla doğan bir melezen daha fazlası olduğumu kanıtlamak için açmam gereken bir yol vardı.

Duygusal karışıklıklar bana çekici gelmiyordu.

"Oh, ama ben biliyorum."

Masama doğru y ü r ü d ü , ellerini masanın üzerine koydu ve eğildi. "Seni istemiyor. Bunu bana Moretti söyledi."

"Luca'nın sana söylediği her şeye inanmazdım."

"Yeğenin peşinden gitmeni asla onaylamayacaktır."

"Carlotta halamın bir Moretti olduğunu ve bir De Lucci ile evlenmeyi seçtiğini unutuyorsunuz."

Yüzü ağardı.

"Ona evlenme teklif etmedin mi?"

"Bu eski bir hikaye." Kendini toparladı ve elini salladı. "Bu yüzden mi bana satmıyorsun?"

"Saçmalama. Hisseleri babana ben teklif ettim, değil mi?" "Ama bana değil?"

"Kurulmasına yardım ettiğim bir şirketin kontrolünün bir köpekbalığının eline geçmesini istemiyorum. Conte Enterprise'ı emin ellere bırakmak istiyorum."

"Ve siz Santino'nun çözüm olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yasal bir işin nasıl yürütüleceği konusunda herhangi bir deneyimi var mı?"

"Bunun için insanlar var."

"Kendinle çelişiyorsun," dedim. "Kontrolü bıraktığında doğru insanları seçeceğini nereden biliyorsun?"

Ağzını kapattı.

"Sera'yı mahvetmene izin vermeyeceğim," diye tekrarladı.

"Şöhretim o kadar da kötü değildir herhalde." Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bazıları benim iyi bir av olduğumu söyler."

Gözlerini dikip bakmaya devam etti. Ya bana teklif edeceği kârlı bir anlaşmayı düşünüyordu ya da boğazımı kesmek için masanın üstündeki mektup açacağını düşünüyordu. Hoşnutsuz iş ortaklarıyla uğraşmak zorunda kaldığımda ofisimdeki tüm keskin nesneleri saklamayı aklıma not ettim.

"Luca Moretti'nin bu işten çıkarı ne?" Ben sordum.

"Bu seni ilgilendirmez." Yaşlı adam alay etti. "Sera'dan uzak dur. Bowman'ın teklifini yönetim kuruluna geri götüreceğim. Diğer oyunculara bazı tavizler vermeden bunu gerçekleştiremezdim ama inanıyorum ki her iki tarafın da yararına olacak bir anlaşma yapabiliriz."

Sustum. Teslim mi oluyordu? Ama ben daha iyi biliyordum. Conte bu oyunu uzun zamandır oynuyordu. Tüm olası senaryolara hazırlıklı gelmişti.

Gustavo'nun korunması ve De Lucci adının kamu kayıtlarından uzak tutulması için Daniel ve ben bu tür anlaşmalar için paravan bir şirket olan Bowman Inc'i kullandık. Kağıt üzerinde iyi görünüyordu ve fiziksel bir adresi vardı. Çalışanları bile vardı.

Yüzümdeki muzaffer gülümsemeyi engellemek için elimden geleni yaptım.

"Sana iyi günler dilemiyorum." Conte arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Sikik herif.

"Teklif değişti," diye seslendim sert bir sesle. Bu De Lucci'yle uğraşmanın tadını almaya başlamıştı. "Görünüşe göre oynayacak daha fazla kartım var."

Tekrar bana döndüğünde, gözleri lazer ışını olsaydı beni canlı canlı derimi yüzebilirdi. "Uzak dur. Uzak dur. Uzak dur. Sera'dan."

"Yeni teklifimi bir saat içinde alacaksınız." Ve ilk teklifimin yüzde beşini kaybetmişti.

Acımasızca gülümsedim. Nico haklıydı, şeytan oynamak için ortaya çıkmıştı.

BÖLÜM

Altı

SERA

"Özgürlüğe içelim!" Ivy dans kulübünün gürültülü müziği eşliğinde bağırdı.

"Seni anlıyorum, sista."

Kadehlerimizi tokuşturduk ve meyveli martinilerimizi yudumladık. Üç gün önce Tony ve Rocco Chicago'ya geri çağırılmıştı çünkü Luca'nın Moskova'yla oynadığı güç oyunu sona ermiş ve güvendiği yeni yönetim kontrolü ele geçirmişti. Korumalarımı çok sevmeme rağmen hareketlerimi kısıtlıyor ve beni amcama ispiyonluyorlardı.

Dans etmeyi çok severdim ve bir saattir dans ediyorduk ki arkadaşımın sağ ayağını desteklediğini fark ettim. Zavallı kadın kulüp için uygun ayakkabı giymemişti. Ayaklarını öldürüyorlardı ama benim özgürlük geceme yağmak istemedi ve gerçek en iyi arkadaş tarzıyla bunun yerine acı çekti.

Rahatsızlığını fark ettiğimi belli etmeden ona yorgun olduğumu söyledim ve onu bara sürükledim. İkimiz de bar taburelerimizin rahatlığında müziğe eşlik ederken bir yandan da ayaklarımızı su toplamasından kurtardık.

"Daniel bize katılacak mı?" Umudumu belli etmemeye çalışarak rahat bir ses tonuyla sordum.

Ivy, "Bir nakliye şirketiyle anlaşma yapıyor," dedi.

"Gece yarısı oldu," dedim. "Kardeşin tam bir işkolik." Matteo'dan haber almayalı bir hafta olmuştu. Sanırım sonunda mesajı almıştı. Kolayca pes ettiği için rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım emin değildim.

Ama birlikte geçirdiğimiz az zaman işe yarıyor gibiydi. Daniel bana daha fazla ilgi gösterdi. Çok belirgin bir şey yoktu, ya da belki benim hayal gücümdü. Kulübe gittiğimizde bize nadiren katılırdı. Normalde denizaşırı müşterileri eğlendirme işini Ivy'ye bırakırdı ama Japon işadamlarından oluşan grup pahalı bir sözleşme olduğu için Daniel önceki gece peşimize takılmıştı. Ama bu gece tamamen eğlence içindi. Manhattan'ın gölgeli bir bölgesindeki popüler bir kulüpteydik. Hiç Daniel'ın tarzı değildi ve bize nereye gittiğimizi sorduğunda şaşırmıştım. Bu soruyu sorarken bana öyle bir baktı ki heyecandan karnıma ağırlar girdi ve bize katılacağını söylediğinde bayılacağımı sandım. Ayrıca, o kendine has yarım sırtışıyla gülümseyip arkasını dönmeden önce kilitli bakışlarımızı uzattı.

Hayır, bu kesinlikle benim hayal gücüm değildi.

"Gece yarısı hiçbir şeydir." Ivy greyfurt martinisini yudumladı. "Genelde Cumartesi sabahına kadar çalışır, hatta hafta sonu bile."

"Yavaşlamalı."

Ivy gözlerini bana dikti ve yüz ifadesinden bunu defalarca denediği anlaşılıyordu.

"Denemeye devam et." Güldüm ve içkimden zeytini alıp çubuğundan emdim. "Seninle o kadar uzun zamandır birlikteyim ki, kardeşinin programını ozmoz yoluyla biliyorum." İşaret parmağımla başlayarak saydım. "Sabah beşte alarm. Koşu bandında yarım saat. Yarım saat ağırlık çalışması. Duş, bakım ve diğer şeyler için yarım saat. Saat yedide de dizüstü bilgisayarının başında borsayı ve e-postalarını kontrol ediyor."

Arkadaşım gözlerini devirdi. "Kahveyi unutma."

"Nasıl yapabilirim ki? Bu onun birkaç hoşgörüsünden biri. Süslü java." Kardeşinin tüm evlerinde ve New York'tan Hong Kong'a kadar tüm ofislerinde barista hayal makinesi vardı.

"Son çeyrekte onun asistanı olmak benim için sorun değil. Zaten genelde en yoğun zamanınız o dönem oluyor," dedim. "Belki de maaş çekini değil, sağlığını düşünen birine ihtiyacı vardır. Ailesini de değil çünkü inatçı insanlar nadiren ailelerini dinler."

"Yapabilirsin." Ivy içkisinin kenarından düşünceli düşünceli bana baktı. "Gerçi Daniel o büyük emlak anlaşmasının kontrolünü De Luccis'lere bıraktığını söyledi."

Gülümsememi soğukkanlı tutmaya çalıştım ve içkimden bir yudum aldım. Bu yakınlık Daniel'ın da bana hamle yapmasını kolaylaştıracaktı. Matteo'nun beni terk etme ihtimaliyle alay ettiği son birkaç günden beri

Aileme karşı görevimi yerine getirirken, Daniel ile bir gelecek düşüncesi kafamda tekrar tekrar oynadı. Neden olmasın?

Matteo istediği tepkiyi aldı ve bu yüzden hemen geri çekildi.

Ve Daniel oyununu hızlandırdı. Daha sabırlı ve daha ulaşılabilir olmalıyım.

"İşte orada!" Ivy kolunu kaldırdı ve el salladı.

"Nerede?" Boynumu büküm, lise aşkım bana gülümsediğinden beri hissetmediğim bir baş dönmesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Bar iki kişi doluydu. Ne yazık ki eteğim çok dardı ve yırtılma ihtimali olmadan hareket etmemek için çaba sarf ediyordum. Oturduğum yerde o kadar rahattım ki ayak basamağına tüneyip bakamadım bile. Ayrıca çaresiz görünmek de istemiyordum. Biraz ağırbaşlılık yardımcı olabilirdi. Belki de Daniel'ın istediği buydu. Ağırbaşlı bir eşe ihtiyacı vardı... hayır... ağırbaşlı bir eş istemiyordu, değil mi?

Bu gece görünüşüme özellikle dikkat ettim, makyajımın ve saçımın yerinde olduğundan emin oldum, ancak ikinci saatte ve Daniel yokken, umursamayı bıraktım. Belki de alkolün ve kulübün katıksız enerjisinin etkisiydi.

"Onunla ne yapıyor?" Ivy'nin sözlerine öfke karışmıştı.

İçkimden bir yudum daha almak üzereydim ki Ivy'nin bahsettiği kişi.

Alkol yanlış boruya gitti. İyi ki kendimi utandırmadan önce içki peçetesini kapmışım. Arkadaşıma doğru döndüm, öksürüyor ve boğulmamaya çalışıyordum ama gözlerim yaşardı.

Ivy sessizliğe gömüldü. Daniel'a kızgındı. Ama hoşnutsuzluğunun büyük kısmı kardeşinin şirketine yönelikti.

"Hanımlar," dedi Daniel. Bir el omzumu sıktı ve bir saniyeye ihtiyacım olduğunu belirtmek için kolumu kaldırdım. Ya makyajım bulaşır ve rakun gözlü olursam? Kahretsin, umurumda değildi.

Daniel'e doğru döndüm, ona gülümsedim ve sarıldım. "Pardon, yanlış boru," dedim kulağının dibinde, omzunun üzerinden Matteo De Lucci'nin gözlerine bakarak.

Matteo'nun ağzının köşeleri alaycı bir eğimle yukarı kalktı ve tüylerim diken diken oldu. Sonsuza dek onun alaycı eğlencesinin kaynağı mı olacaktım? Umursadığımdan değil. Kendimi geri çektim ve Daniel'a "Rimelim mi bulaştı?" diye sordum.

İyi bir önlem için gözlerimi kırptım. Ivy'nin gözlerini devirdiğini ona bakmadan hissedebiliyordum.

Daniel şaşkın bir erkek ifadesiyle, "Bana iyi görünüyor," dedi. Çıktığı onca modelden bu kadar habersiz değildi herhalde.

Belki de bilgisizlik bir paravandı.

Belki de ben olduğum içindir.

Belki de dinamiklerimiz değişiyordu çünkü sonunda beni kız kardeşinin en iyi arkadaşından daha fazla görüyordu.

Aklımdan geçen bir dizi "belki" yle telaş içinde, aptalca bir şey yaparak onu ve kendimi utandırmadan önce bir rimel kontrolü yapmak ve soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için Ivy'ye döndüm.

Mesela, bilmiyorum... Daniel'ı öp.

Bana bir başparmak işareti yaptı. "Su geçirmez. Seni denemeye ikna ettiğim için memnun değil misin?" Su geçirmez maskara gözlerimi tahriş ederdi ve düzenli olarak çöpe atacağım makyaj malzemelerine para harcamaktan nefret ederdim ama görünüşe göre pahalı olanların da iyi yanları vardı.

"Siz hanımlar ne içiyorsunuz?" Daniel sordu.

"Martini."

"Bana uyar." Arkasına baktı. "De Lucci?" "Viski."

Çocuklar içkilerini sipariş ettiler.

"Suç ortağın nerede?" Ivy Matteo'ya sordu.

"Bu gece işi var," dedi. "Sorun nedir? Onu özledin mi?"

"Pu-lütfen." Ivy barmenden su istemek için koltuğunda döndü. Alkole karşı toleransının düşük olması bir kadehten sonra yanaklarının kızarmasına neden oluyordu ve bazen alerji hapı almazsa bu durum kurdeşen dökmesine yetiyordu. "Sadece gecemin mahvolup mahvolmayacağını bilmek istiyorum."

"O kadar da kötü değil."

"İkinizden biri kötü kardeş," diye yanıtladı Ivy. "Bu sadece bir olasılık." "Neden buradasın?" diye sordum.

"Daniel'ın bir eküriye ihtiyacı var." Matteo arkadaşına göz kırptı.

"Ne?" Kafa karışıklığı beynimi sarstı. Benimle mi demek istedi? Matteo'nun benimle ilgilenmesi ve Daniel'ı kışkırtması gerekmiyor muydu? Nasıl onun ekürisi olabilirdi?

Ivy, "Sakın bana burada olduğunu söyleme," diye homurdandı.

Boğazımda çivi ve sıkıntıdan oluşan bir çamur birikti. "Kim?"

Ivy dans pistini işaret etti. "İşte orada."

Gözlerim onların bakışlarının yönünü takip ederek Koreli pop prensesi KC-Yee'ye yöneldi. Amerika'da Asya'da olduğu kadar tanınmıyordu ve bu yüzden kalabalık değildi. Daniel ve Ivy, lüks mağazaları ve butikleri için Asya'da yaptıkları pazarlama çalışmalarında onun adını sık sık gündeme getiriyorlardı.

Matteo'nun tepkimi izlediğini hissettim. Başımı ona doğru çevirdim ve çiviler daha derine inip sıkıntıyı umutsuzluğa dönüştürerek göğsümde kanamalara neden olsa bile bakışlarını doğrudan karşıladım.

Gözleri esrarengiz, çenesi sertti. Hatta kızgın olduğunu bile söyleyebilirim. Bekle, neden kızgındı?

Barın etrafındaki hava boğucu hale gelmişti. Martini'min kalanını boşalttım.

"Koltuğuma dikkat et." Taburemden kaydım ve Daniel'ı yakaladım, onu tabureye yerleştirdim, doğal davranmaya, doğal konuşmaya çalıştım ve duygularım başlangıçta yüksek bir seviyeye ulaştıktan sonra ayak parmaklarıma düşmüş gibi değil.

"Nereye gidiyorsun?" Ivy sordu. "Ben de seninle geleceğim."

"Ben iyi olacağım." O anda arkadaşımın yüzüne bakamadım. Tarafsız bir yüz ifadesini zar zor başarıyordum. Matteo'nun bakışları altında kendimi savunmasız hissediyordum ve bu o anın gerçekliğini daha da kötüleştiriyordu. Çünkü o biliyordu. O lanet olası delici gözleri bana umut ettiğini bildiğini söylüyordu. Geçen hafta Daniel'la bir geleceğe odaklanmıştım. "Ayaklarının ağrısından şikâyet ediyorsun. Sadece temiz havaya ihtiyacım var."

"Ben de onunla gideceğim," dedi Matteo. Yanımda olmasını istediğim son kişiydi ama itiraz edecek soğukkanlılığa sahip değildim ve kendimi giderek yoğunlaşan kalabalığın arasına soktum. Dar eteğime, kısa bacaklarıma ve kalp acısından hızlı bir kaçıışı engelleyen yüksek topuklu ayakkabılarıma, topuklarımı kemiren ihanete lanet ettim.

Ivy kardeşine aşık olmamı hiç desteklemedi. O zamanlar, beni görücü usulü bir evliliğe götürecek yolu seçmiştim.

Ama son bir hafta içinde yolumdan sapmıştım. Daniel romantik ilgi işaretleri gösteriyordu, ancak herhangi bir duygu beyan etmemişti, bu da artan sevgisini hayal edip etmediğini sorgulamama neden oluyordu.

En çok ihanete uğramış hissettiğim Matteo'ydu. Daniel'ın pop prensesiyle ilgilendiğini biliyor olmalıydı. Daniel'ın ders dışı aktivitelerini bildiğinden bahsetmemiş miydi?

Kadınlar tuvaletini geçtim ve doğruca balkona açılan çıkışa yöneldim. Kulüp müdavimleri geniş açık alanı doldurmuştu ama

yalnız kalmamı engelleyecek kadar kalabalık değildi. Serin Eylül esintisi kafamı boşaltmak ve umarım gururumu yeniden kazanmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Sera..."

Matteo'ya bakmadan, "Neden buradasın?" diye sordum. "Özür dilerim."

Onunla yüzleştim. "Ne için?"

"Daniel'ı yanlış okuduğun için." Kulübün olduğu yöne doğru başını salladı. "Bak, hâlâ inkâr ediyor olabilir."

Soğukkanlılığımı koruyan ip koptu. "Dur! Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun. Ve bunun kulağa ne kadar ezikçe geldiğini biliyor musun? Utanç verici." Göğsümdeki ağrı başımda bir zonklamaya dönüştü ve yanaklarım bir fırının içine girmişim gibi yanıyordu. Geçen haftanın hiçbirinin yaşanmamış olmasını diledim. Umut etmeme izin verdiğim şey yüzünden utanç içinde, aşık olduğu kişi tarafından sonunda fark edilen bir ergen gibi davrandım. Kim olduğumu unuttum.

Luca'nın uzun zaman önceki sesi kafamın içinde yankılandı.

"Sen bir Moretti'sin. Bir çocuk için ağlamazsın."

"Beni yalnız bırak. Duyduğuma göre istediğini almışsın."

Matteo ellerini ceplerine soktu ve balkon korkuluklarına yaslandı. "Ben burada iyiyim."

Acı bir kahkaha attım. "Aşağılanmama tanıklık edebilesin diye mi?" "Niyetim asla bu değildi."

"Ne olmuş yani? Daniel'in aklını başına getirip pop prensesini unutmasını mı sağlayacaksın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Yapmamı mı istiyorsun?"

Tanrım, Sera, hayallerin seni bu hale getirdi. Öfkemi önümdeki adama yönelttim. Onun planı beni bu duygusal bataklığa düşürdü. "Beni kendi sonun için kullandın, benimkinde de bana yardım etmen adil olur."

"Seni kullandım mı?" Kaşları çatıldı. "Elimde üç bin dolarlık bir çek bıraktın ve sana yaklaşmak için Merhametli Rahibeler'e bağış yapmak zorunda kaldım."

"Bunu günahlarının kefareti olarak düşün."

Bir kahkaha attı. "Muhtemelen senin benden daha fazla kefaret gerektiren günahın vardır."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Alanımı işgal etti, görmezden gelmeye çalıştığım baş döndürücü tıraş losyonu duyularıma saldırdı. Bu adam çok güzel kokuyordu. Aşevinde paylaştığımız zamandan sonra, ondan nefret etmekte zorlanıyordum.

"Geçen Cuma neden St. Catherine'de olduğunu söyle bana," diye sordu. "Sana bir açıklama borçlu değilim."

"Amcana ve Chicago'ya yardım ettiğin için kendini suçlu hissediyorsun." Çenem ona doğru kalktı. "Ne içtiğini bilmiyorum ama geri çekil."

Dudaklarımız milimetrelerce ayrıydı ve nefesim kesildi ama geri çekilen ilk kişi olmayı reddettim.

Başını eğdi.

"Sakın buna cüret etme," diye fısıldadım.

"Biraz merak etmiyor musun?" Ağzı benimkinin üzerinde gezindi. "Hayır, teşekkürler."

Keskin bir nefes aldı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni birinden koruyordu.

Bir grup insan.

Etrafına baktım.

Yeni gelen kişi tanıdık geliyordu. Matteo gibi o da dar bir takım elbise giymişti. Matteo'nun aksine, etrafı mafya askerlerini andıran bir grup adamla çevriliydi.

"Matteo De Lucci," diye alay etti adam. "Nişanlımı geri alabilir miyim?" Bunun kim olduğunu anladım.

Santino Conte.

BÖLÜM

Yedi

MATTEO

"Sen Santino musun?" Sera kekeledi.

Karşımızda duran beş düşman adamdan gözlerimi ayırmadan başımı yana eğdim ve ona hitaben, "Senin neyin var? Görmeden bir adamla evlenmeyi mi kabul ediyorsun?"

"Kabul etmedim."

"Luca bana böyle söylemedi." Santino gruptan ayrıldı ve öne doğru tehditkâr bir adım attı.

Sera önüme geçmeye çalışıyordu ama vücudumdaki her hücre onu korumak için çılgılık atıyordu.

"Yanlış anladın o zaman." Etrafımdan dolanmayı başardı ama belini kavradım ve onu göğsüme doğru sürükledim. Sera'nın kıcı kasıklarına doğru kıpırdandı ve adrenalinle birleşen bu hareket beni erekte etti.

Sikeyim.

"Onu bana ver," diye homurdandı Santino.

"Yanlış şehir," dedim ona. "Bu şehirde emir veremezsin."

"Burası senin bölgen değil, De Lucci. Bu bölge Türk tarafından yönetiliyor."

"Sence kulübünde sorun çıkardığını görmekten mutlu olur mu?" Ben sordum.

"Rossi'lerle bir anlaşmam var."

"Bildiğim kadarıyla burası hâlâ Rossi'lerden ayrı bir Türk bölgesi." Türk olarak da bilinen Alessandro "Sandro" Rossi

eski Rossi patronunun gayrimeşru oğlu olduğu ve tam kanlı bir İtalyan olmadığı için adam yerine konmadı.

Ben tehdide odaklanmaya çalışırken Sera çırpınmaya devam etti. "Kes şunu," diye tısladım kulağına.

Conte takım elbisesinin alt kapağını açıp bir silah gösterdiğinde, Sera kollarımda gevşedi.

"Umarım bu bana doğrultulmuş bir silahtır," diye fısıldadı.

Bir kahkaha attım. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm bebeğim."

Santino'nun tehlikesi sonunda bilincine yerleşti ve arkamdan gitmek için mücadele etmeyi bıraktı.

Aferin kızıma.

Santino bundan hiç hoşlanmadı. "İkinizin beni aptal yerine koyması bitti mi? Bu hakareti görmezden gelmeye hazırım." Elini uzattı. "Gel, *tesoro*."

Arkamdan sessiz bir "iğrenç" sesi duydum. Görünüşe bakılırsa, Santino Conte koca aday olarak hızla azalıyordu.

"Seninle gelmiyorum," diye bilgilendirdi onu. "Ve dikkatleri üzerine çekiyorsun. Burada spagetti western yapamazsın."

"Bu Amerikalı İtalyanlar gibi korkak olacağımı mı sanıyorsun?"

"Amerika'dasınız ve filmlerde gördüklerinize güvenmemelisiniz."

Adam kaşlarını çatarak Sera'ya baktı ve onun haklı olduğunu anladığı için silahını bir kez daha ceketinin içine sakladı. "Bu iş daha bitmedi."

Sahnedeki beş oyuncu gibi geri çekildiler ve Santino dönmeden önce adamlarına gitmelerini işaret etti.

Sera'ya üzerimde silah olmadığını söylemedim. Kulüpte silah kontrolü yapılıyordu ama bu, otoparktan ayrı merdivenleri olan bu balkon da dahil olmak üzere çevreye değil, binaya girmek içindi.

"Clint Eastwood filmlerini seviyor," dedi.

"Ne? Flört profillerini mi değiş tokuş ettiniz?" "Ha. Ha. Hayır. Zio Gus söyledi."

Nico'ya mesaj attım. "Galluzo ortaya çıktı. Destek gönderin." Sadece ben ve Daniel olsaydık, onları alt edebilirdik ama Sera'yı ya da Ivy'yi riske atamazdım.

Elini tuttum. "Hadi gidelim."

"Yani şimdi mi gidiyorsunuz? Bizi bekliyor olabilirler."

Ona sinirli bir bakış attım ve o da mesajımı alıp omuz silkti. Yine de ona "İçeride" dedim.

Kulüp karanlık bir mahallede olmasına rağmen, insanlar görülmek için buraya akın ediyordu. Sert görünmek için gangsterlerle takılmak isteyen ya da tehlikenin tadına bakmak isteyen zengin çocuklar. Wall Street tipleri de uyuşturucu almak için bu mahalleye gelirdi.

Sahibi Alessandro'yu çok iyi tanırdım. Ya da eskiden tanırdım. Bu kulüp ve etrafındaki bölge, henüz on dokuz yaşındayken büyük bir iş başardıktan sonra ona verilmişti.

Son zamanlarda onu buralarda görmemiştim. De Lucci ve Rossi suç aileleri soğuk bir savaş içindeydi. Benim endişem başka yerdeydi.

Kulübün içi güvenliydi, çevresi şüpheliydi çünkü silahlarını teslim etmeyi reddedenler dışarıda asılı duruyordu ve tüm mahalle riskliydi.

Nico'nun çalışması gereken onca gece arasında bu gece olmalıydı. New York gece hayatında dolaşırken playboy ünümüzün farkındaydım, ama bu her yerdeki suç girişimlerinin nabzını tutmak için bir paravandı ve akşamları ucubelerin ortaya çıkıp oynaması için en uygun zamanlardı.

Adamlarımız geçen gün Santino'nun izini kaybetmişti. Gustavo'nun planlarını değiştirmesi ve hisselerinin bir kısmını bana satması, Galluzo'nun Conte Enterprise'ı kontrol etme planında bir gedik açtı. Ancak yaşlı adamın elinde hâlâ kalan hisseler vardı ve şu anda şirkette tek bir kuruluşun bile çoğunluk hissesi bulunmuyordu.

Sera'yı bir daha görmeye niyetim yoktu ama Daniel bu gece kadınlarla buluşmaktan söz edince onu son bir kez daha görme isteği duydum.

Ben bir aptalım.

O benim için bir hiçti.

Ya da hiçbir şey olmaması gerekiyordu.

Daniel'ı istiyordu. Daniel da onu istiyordu ama harekete geçmek için çok korkaktı. Bana son birkaç gündür çaba gösterdiğini söyledi ama fikrini yine değiştirmiş. Çok erken olduğunu söyledi. Ciddi bir ilişkiyi düşünemeyecek kadar çok işi olduğunu söyledi. Ivy'nin arkadaşı olduğu için Sera'yı rahat bırakması gerektiğini söyledi.

Kararsızlığıyla beni kızdırdı.

Onları aşklarıyla baş başa bırakmalıydım çünkü bu benim sağduyumu etkiliyordu. Arkadaşım ona gösterdiği ilgiyi geri almaya çalıştı.

Koreli pop şarkıcısı için bir oyun yapıyordu ve Sera'nın yüzünü görene kadar ilk başta buna uydum.

Suçluluk duygusu içimi burktu.

Sera kabul etmeden ya da arkasındaki gerçek nedeni *bilmeden* bu anlaşılmadan istediğimi aldım ve sonunda elinde hiçbir şey kalmadı. İkincil hasar oldu.

Onu dışarıda takip ettiğim için pişman değildim. Eğer yapmasaydım, Santino'nun ne yapacağını Tanrı bilirdi.

Zihnimde başka bir plan oluştu ve onunla birlikte çalan alarm zillerini görmezden geldim. Daniel'ın onu güvende tutacağına güvenmiyordum. Santino ve adamları New York'ta dolaşırken olmazdı. Benim korumama ihtiyacı vardı. Luca onun korumalarını çekmemeliydi ama ne yaptığımızı bilmiyordu.

Gustavo'ya müdahale ettiğimiz için, Sera'ya yönelik tehdit artık Rus mafyası değildi. Santino'ydu. Bir bakıma adamın gerçek yüzünü görmesi iyi oldu.

En azından ona bu kadarını borçluydum.

Bu on dokuzth yüzyıl değildi. Sera, ailesine olan tüm bağlılığına rağmen, körü körüne aynı fikirde olacak bir tipe benzemiyordu. Seçenekleri değerlendirirdi. İnançlarında arkaik değildi, bu kesindi, ama görevine bağlıydı.

Santino gibi bazı Galluzo'lar onun reddedilmesini bir hakaret olarak görecektir.

Sabırsızlıkla, Sera'yı da yanıma alarak kalabalık kulübün içinde dolandım. Kulüptekiler kabalığımdan dolayı bana ters ters bakıyorlardı ama ben gergindim.

Santino'nun yanında dörtten fazla adam olduğundan emindim. Rossi'lerle anlaştığını söylerken yalan söylemiyordu. Aklıma Harlem çetesi geldi. Daniel hâlâ kız kardeşiyle bardaydı ve bir tartışmaya karışmışlardı. Kardeşler arasındaki anlaşmazlıklar bekleyebilirdi.

"Gitmemiz gerek." Cüzdanımdan birkaç yüzlük çıkardım ve barın üzerine attım.

Daniel'ın kaşları birbirine çatıldı. "Santino burada."

Yüzü sertleşti ve başını salladı. Kız kardeşine döndü. "Bir sorunumuz var."

"Ne?"

"Bu bir tatbikat değil, Ivy."

Koltuğunu boşaltması için bir adama baktım ve Sera'yı koltuğa yerleştirdim. Ağzı açık kaldı. "Affedersiniz? Nedir bu itiş kakış?"

"Oh, bilmiyorum," dedi Ivy. "Sıcak buluyorum."

"Ne zamandan beri onun tarafındasın?" Arkadaşına ters ters baktı. "Hayır, değilim. Sadece olduğu gibi söylüyorum."

İkisini tartışmaları için yalnız bıraktım, hafif bir gülümsemeyi ısırarak geri çektim ama gözlerim çevreye karşı tetikteydi. Dans pistinde zıplayan insanları ve önümüzde çaprazlama ilerleyen çok sayıda müşteriyi tarayarak, müziğin zonklaması azalırken birkaç potansiyel tehdidi işaretledim.

Nico'ya bir mesaj daha yazdım.

"TAHMINİ VARIŞ SÜRESİ?" "Beş dakika. Trevor'ın grubu en yakın."

Telefonu cebime koydum.

Tam beş dakika sonra ekranımda bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj belirdi. "Kulübün arkası. İki devriye."

Jaguar yerine eski bir Subaru getirdiğim için mutluydum. Adamlardan biri daha sonra alabilirdi.

"Hadi gidelim." Sera'nın koltuğundan inmesine yardım ettim ve kulübün arka tarafına doğru ilerledim.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sera kolunu tuttuğum yerden çekti, ama ben tekrar tuttum ve bu sefer onu hareket ettirmek zor oldu ve sanki onu sürüklüyordum.

Azı dişlerim birbirine sürtündü.

Kulüpten çıktık, gözlerim hemen dışarıdaki kalabalığı taradı. Buradaki insanlar içeridekilerden daha sert görünüyordu. İçlerinden herhangi birinin The Turk'ün güvenliğinin bir parçası mı yoksa bela arayan tipler mi olduğundan emin değildim.

Birkaç adam Sera'yı yanımda tutma çabama sırtıyordu. Ama birkaçı da bana ters ters bakıyordu.

"İyi misin, *mamacita*?" diye seslendi içlerinden biri.

"Cidden burada sorun mu çıkaracaksın?" Ona karşı homurdandım.

Devriyenin kapısını açtığımda, topuklarını sıkarak arabaya binmeyeceğini belli etti.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Durdum, öfkeme hakim olamadım çünkü Sera'nın beni dinlemesine ihtiyacım vardı. Onunla tartışmayı seviyordum ama şimdi zamanı değildi.

Onu bıraktım ve ellerimi ceplerime soktum çünkü ellerimi onun boynuna dolamak için tuhaf bir istek duyuyordum. "Santino'yla evlenmek istiyor musun?"

"Tabii ki hayır."

"Neden burada olduğunu, seni neden götürmek istediğini biliyor musun?"

"Gustavo benim vaftiz babam ve bana zarar verirse taşaklarını patlatır. Chicago ile savaş başlatacağından bahsetmiyorum bile."

"Sence o psikopatın umurunda mı?"

Sera bunu kısa bir süre düşündü. "Amcamdan mı yoksa Santino'dan mı bahsediyorsun?"

"Hey, çek şu şeyi." Kulübün fedailerinden biri cipin kaputuna vurdu. Trevor camları indirdi. "Bir saniye dostum. Bir sevgili tartışması yaşıyoruz."

Durum farklı olsaydı, bu ifadeyi komik bulurdum, ancak o anda damarlarımda eğlence akmıyordu.

"De Lucci," dedi alçak bir ses arkamdan.

Hay sikeyim. Onunla da uğraşmak istemiyordum. Türk olarak bilinen adamla yüzleşmek için döndüm. Neredeyse aynı boy ve yapıdaydık. Kardeşimiz gibi görünebilirdi ama yüz hatları daha keskindi. Herkes onun Rossis'in infazcısı olduğunu biliyordu. Herkes bilirdi ki, eğer bir iş kesin olarak halletmek istiyorsanız, Türk'ü arardınız. Ama en önemlisi, benim gibi yarı kan bir İtalyan olmasaydı, Rossi suç ailesinin patronu olarak sıranın ona geleceğini herkes biliyordu.

"Burada neler oluyor?" Sera'ya başıyla işaret etti. "Bir kadını arabana zorla bindirmek sana göre değil."

"Onu koruyorum."

Kollarını kavuşturdu. "Gerçekten Conte ile gelininin arasına girmek mi istiyorsun?"

"Ne oluyor be?" Sera telefonunu çıkardı, kaydırды ve kulağına götürdü. "Sizler benim bilmediğim özel bir telefon ağacının parçası olmalısınız. Doğrusunu isterseniz, ben biriyle nişanlandığımdan haberdar değildim."

Telefonu elinden aldım, yere düşürdüm ve ayakkabımın altında ezdim.

"Buna gerek var mıydı?" diye bağırdı.

"Seni ilgilendirmez," dedim Sandro'ya, sonra Sera'ya başımı sallayarak devriyeye doğru yürüdüm. "Bin şu lanet arabaya. Şimdi."

Başka bir şey söylemeden arabaya bindi.

Kaşlarım saç çizgime doğru fırladı. Hah. Belki de ona ulaşmanın tek yolu ona çok fazla seçenek sunmamaktı.

"Buradan gidiyoruz," dedim. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim." "O kadar çabuk değil." Yüzüme bir milimetre yaklaştı.

"Bir adım geri gider misin?" Yumuşakça sordum.

Bana biraz yer verdi ama fazla değil. Bu bir sidik yarışıydı. "Eğer sorun çıkaracaksan, bunu kulübümün yakınında istemiyorum. Anladın mı?"

"Bu yüzden gidiyoruz." "Benim mahalleimde de olmaz."

Sera'nın yanında cipe bindim. "İlk vuruş benim olmayacak. Diğer adam için aynı şeyi söyleyemem ama..." Omuz silktim. "Benim elimde değil, dostum."

Kapıyı çekip kalabalığı ve The Turk'ü kapattım.

Aracımız hareket etmeye başlar başlamaz Sera, "Telefonumu yok ettiğine inanamıyorum," diye söylendi. Ağıtını duymazdan geldim ve Trevor'a sordum: "Etrafta konuşulacak bir şey var mı?"

"Hayır," dedi. "Ama buraya gelirken mahallenin gergin olduğunu hissedebiliyordum."

Sera'ya baktım. "Chicago'ya geri dönmeliydin."

"Bu kolayca ayarlanabilirdi" -yüzüme baktı- "eğer lanet telefonumu yok etmeseydin! Ben de Ivy ile geldim. Neden ayrıldık?"

Telefonum çaldı. Kim olduğunu görmek için ekrana bakmama gerek kalmadı. "Evet."

"Kız kardeşim Sera'yla konuşmak istiyor." Ivy'nin hızlı hızlı konuşmasını duyabiliyordum.

Daniel kız kardeşine, "Bekler misin," dedi.

"O orospu çocuğuna söyle, eğer Sera'yla hemen konuşmazsam Luca'yı arayacağım."

"Onun telefonunu yok ettiğini gördüm. Bu gerekli miydi?" Daniel bana sordu. Ona cevap vermek yerine, "Telefonu kız kardeşine ver" dedim.

"Sera?" Ivy talep etti.

"Hayır."

"Şerefsiz. Eğer onunla hemen bu saniye konuşmazsam-" "Kısa tut-"

Sera'nın bana attığı ölüm bakışını görmezden gelerek telefonu ona uzattım. Dikiz aynasında Trevor'ın gözleriyle karşılaştım. Gözlerinin kırılganlığından sırtışını görebiliyordum.

"Burada görülecek bir şey yok," dedim ona. "Elbette, patron."

"Luca'yı arama," dedi Sera. "Önce neler olup bittiğini öğrenmeme izin ver. Hayır, bana zarar vereceğini sanmıyorum."

Beni mi yoksa Santino'yu mu kastettiğinden emin değildim, muhtemelen ikisini de.

Daniel ve kız kardeşini taşıyan SUV W 143 Caddesini geçti. Onları takip etmek üzereyken konvoyumuza soldan üç araç katıldı.

Trevor'ın ön paneldeki telefonu çaldı. Hoparlöre aldı.

Arayan Nico'ydu.

"Tam zamanında geldin," dedim ona.

"Trafik."

"Hell's Kitchen'a gidin." Nico'yla birlikte gelen üçüncü araç onların peşinden giderken, Nico'nunki ve ikinci araç bizim devriyeyi sıkıştırdı. Santino'nun dans kulübünde bizimle yüzleştiğine hâlâ inanamıyordum. Sera'nın onunla gideceğini mi düşünmüştü yoksa Luca onaylamış mıydı?

İleride Nico'nun aracı trafik ışıklarına çarptı ve konvoyumuz dağıldı. Daniel'a bizi beklememesini söyledik.

Sera, Ivy ile konuşmayı bıraktı. "Bekle, beni Brooklyn'e götürmeyecek misin?" "Orası güvenli değil."

"Gitmeliyim, Ivy." Sera aramayı sonlandırdı ve telefonu göğsüme doğru itti. "Beni korumak senin görevin değil."

"Ah, bak..." Burnumun kenarını çimdikledim. "Sanırım öyle."

"Benimle görüldüğün için mi?" diye alay etti. "Beni doğruca havaalanına götürebilirsin ve ben de Chicago'ya dönerim. Başından gitmiş olurum." Bakışlarını kaçırdı. "Artık bana ihtiyacın yok."

Ağzımı düzleştirdim. Tek amacım olan Gustavo'nun pes etmesini sağlamak gözümü kör etmişti ve şimdi başarılı olduğum için Sera'nın yaralanması midemi bulandırıyordu. Daniel'ın döneğine lanet olsun. Yolun karşısına geçmek isteyen bir sincaptan daha beterd.

"Daniel bir aptal."

İtirafım karşısında şaşırmış gibi geri çekildi. "Onu yanlış tanıdığını kabul etmekten nefret ediyorsun. Zaten onun tipi olduğumu hiç düşünmemiştim."

"Ondan daha iyisini yapabilirsin."

"Vay canına, benden çok onun arkadaşı olduğunu düşünürsek bu garip bir iltifat." Elimi okşadı. "Arkadaşını yanlış anladığın için seni affediyorum."

Suçluluk duygusunun dikenleri daha da derine battı.

Işık yeşile döndü ve ben başka bir şey söyleyemeden Nico telsizden geldi. "Misafirimiz var. Mavi bir minibüs az önce

bize."

"Daniel, muhtemel düşmanlarımız var," dedim. "Sizde bir şey var mı?"

"Şu ana kadar temiziz."

Trevor, "Muhtemelen kulüpte bir bitkiyi izliyorlardı," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Mırıldandım. Sera'ya dönerek, "Ne olursa olsun, Devriye'de kal. Kurşun geçirmez."

"Endişelenmiyorum," diye karşılık verdi. "Santino beni gelin olarak isteseydi, ölmemi istemezdi." Omuz silkti. "Sizin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Trevor bir kahkaha patlattı ve telsizdeki pek çok kişi de güldü.

Dikiz aynasına baktı. "Matteo bizi tanıştırmayı reddettiğine göre, ben Trevor, bu arada."

"Seni tanımasına gerek yok," diye tersledim. "Gözlerini ileriye çevir."

"Elbette, patron."

"Çalışanlarına karşı bir pislik misin?" "O benim için çalışmıyor."

"Oh..." Sera'nın gözleri büyüdü. "Patron derken..." "O da değil."

"O zaman..."

Trevor'ın kim olduğunu açıklamak gibi bir planım olmadığı için sinirlenerek, "Bu seni ilgilendirmez," dedim.

Ama o benimdi. Gustavo Sera'nın bu işin dışında kalmasını istiyorsa, tüm hisselerini bana satmalıydı. Şimdi tehlikeli bir oyun oynuyor, beni Galluzo'yla ve muhtemelen Chicago'yla karşı karşıya getiriyordu. Başından beri yaşlı adamın oyunu bu muydu? Savaş istediğini sanmıyordum. Ya da belki de bu hâlâ Carlotta Teyze'nin otuz yıl önceki reddiyle ilgiliydi.

Kan davası kelimesi İtalyanlar arasında ortaya çıkmıştır ve intikam nesiller boyu sürebilir.

Lanet olsun. Mafya dramasından nefret ederdim.

Bir güç aracımızı sarsarak devriyenin dönmesine neden oldu. Sera çılgılık attı.

Bağrıışmalar patlak verdi.

"Kahretsin, siyah SUV. Seni engelledim."

Etrafımızda otomatik silah sesleri patladı. "Aman Tanrım!

Aman Tanrım!" Sera kollarını başının üzerine koydu. "Yerde kal," dedim yanımdaki kadına bakmadan. "Ben zaten yerdeyim," diye bağırdı Sera.

Trevor bana iki dokuz milimetre, bir hafif makineli tüfek ve bir iletişim cihazı verdi.

"Oraya mı gidiyorsun?" diye sordu tiz bir sesle. "Trevor'la arabada kal."

"Ne?"

Telsizi tamir ettim ve çalıştığından emin olduktan sonra Trevor'ın omzuna vurarak araçtan indiğimi haber verdim. Kapıyı kapattım ve meldim. SUV'umuzun arka ve n eskortlarımızla bağlantısı kesilmişti. Saldırganlar nmzde Nico ve adamlarına, arkamızda da ekibimizin geri kalanına ateş etmekle meşgld. Önümüzde altı düşman var ve ikisi vuruldu. Bizim tarafımızdan henüz kayıp yok.

Sera haklıydı. Santino ona zarar vermeyecekti, yani acil bir tehlike altında değildi. Ama desteğimizden kurtularak bizden kurtulmayı planlıyordu. Dvşe katılmayacağımı mı sanıyordu? Nico'ya ileride yardım etmeye karar vererek devriyenin önüne doğru çömelerek yürüdüm ve dingil mesafesinin yanında pozisyon aldım. Etrafına bir göz attım.

şansıma, önümüzü kesen araçtan bir saldırgan döndü ve beni gördü. Maske takıyordu. Hepsi yleydi. Ama ekose gömleği ve bol kot pantolonu onu ele verdi. Harlem etesı.

Arkadaşlarına haber verdi ve saklanmak için koşarken bana ateş etmeye başladı. Kurşunları kaputtan sekti.

Silahımın namlusu onu takip etti ve atışımı yaptıktan sonra tetiğe bastım. Geriye doğru sarsıldı ve yere düştü. Ortağı onu cipin arkasına sürükledi ve bana ateş etmeye devam etti.

"Nico. Durum nedir?" Bağırdım.

" gitti," dedi kardeşim.

"Bu adamlar deli. Ne oluyor lan?" Trevor söyledi.

Bize saldırmak mantıklı değildi. Bize ateş etmekten başka bir stratejileri yoktu. Tabii.

Silah sesleri kısa bir süreliğine kesildiğinde, "Trevor, Daniel'ın iyi olup olmadığını kontrol et," dedim.

"O iyi. Malcom X'e ulaştılar." Onlar da dikkat dağıtıcı değildi.

"Ne halt ediyorlar bunlar?" Kalan saldırganları daha iyi görebilen Nico'ya sordum.

"Kaçıyorlar," dedi Nico.

Bizimkilerden biri, "Bu hiç eğlenceli değil," diye karşılık verdi.

"Yeterince eğlendim," dedi bir diğeri. "Uykuya ve sıcak bir bedene ihtiyacım var." "Tabakları aldın mı?" Ben sordum. Muhtemelen işe yaramazdı çünkü doğrama dükkanları

Bu çeteler için ortak bir raket ve sonsuz bir sahte veya çalıntı plaka tedarikine sahip olacaktı.

"Evet," diye onayladı kardeşim ve Trevor.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. "Polis geliyor, işte bu yüzden."

Yolcu kapısını açtım ve Trevor'ın yanına kaydım. "Hadi gidelim." Sera'ya bakmak için döndüm. Gözleri yüzümü aradı ve vücuduma bakmak için boynunu bükte.

Sırıttım. "Tek parça halindeyim."

Gözleri tekrar benimkilere kayd ve gözlerinde bir miktar kızgınlık vardı. "Harlem çetesi neden peşimizde?"

Onu gözyaşları içinde bulmayı bekliyordum ama sorusu beni şaşırttı.

Sorulmamış soruma elini salladı. "Trevor beni bilgilendirdi.

Ayrıca Santino'nun adamlarına benzemiyorlardı."

Trevor motoru çalıştırdı ve gaza bastı, aracımız ileri doğru sarsıldı ve Sera'nın gidonu tutup küfretmesine neden oldu.

Nico'nun aracına yaklaştık, arkamızdaki araç bizi yakalarken yakından takip ediyorduk. Konvoyumuz sıkı bir düzen içinde ilerliyordu. Kimseye bizi ayırması için ikinci bir şans vermiyorduk.

"Öyle değiller ama Harlem'in Rossilerle gevşek ittifakları var ve Galluzo ile bağlantımız da bu."

Daha fazlasını söylememi bekledi ama Santino'nun nedenlerini öğrenene kadar ona daha fazla spekülasyon vermeyecektim.

"Sırada ne var?" diye sordu.

"Benimle eve geliyorsun."

BÖLÜM

Sekiz

SERA

"Benim sorumluluğumu almak zorunda değilsin." Matteo ile eve gitmek istemiyordum. Amcam çıldırırdı. "Luca'yı aramama izin verirsen, Chicago'ya dönüşümü ayarlayabileceğinden eminim."

"Çok tehlikeli."

"Ne? Santino'nun havaalanlarını izlettiğini mi düşünüyorsun? En kötü ihtimalle Daniel'dan bir iyilik isteyebilirim. Özel jetleri var."

"Daha az karmaşık." Bir telefon görüşmesi yapmak için benden uzaklaştı.

Kimin için daha az karmaşık? Çılgılık atmak istedim ama bunun yerine, o bir aramayı bitirip başka bir arama yaparken ben aracın arkasında hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Ne zaman dikkatini çekmeye çalışsam, parmağını kaldırıp beklememi söylüyordu.

Ben onun uşaklarından biri değilim.

"Nereye gidiyoruz, *Trevor*?" Matteo'nun bana cevap vermesini sağlamaya çalışmaktan vazgeçtim.

"Hell's Kitchen. Orada güvende olursun."

"Tam da sizinle birlikte olduğum için tehlikede olabileceğim ikinizin de aklına gelmedi mi?"

Matteo telefon görüşmesine dönmeden önce bana "Bu konuda henüz net değiliz," diye cevap verdi.

"Nasıl netleşeceğimizi biliyor musun? Luca'ya sor," diye öfkelen dim. Telefonumu özleyeceğim bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Amcam her şeyi takip ederdi.

beni kontrol ediyordu. Sanki bir şeylerin peşinde olduğumu biliyordu ve beni kontrol ediyordu. Bu beni çok rahatsız ediyordu. Ama şimdi her zamankinden daha fazla, onun karışmasını özlüyorum.

İki adam da beni duymamış gibi görünüyordu.

Matteo'nun omzunun arkasına yumruk attım. "Hey. Beni görmezden gelemezsin. Luca'yla bu gece konuşmak istiyorum. Yarın değil. Ertesi gün değil, ama önümüzdeki bir saat içinde."

Matteo aramayı sonlandırdı ve telefonunu arabanın ön paneline fırlatarak bana döndü. Tüm dikkati bendeydi. "Şiddete gerek yok, bebeğim."

"Vio-?" Ona pek de ince olmayan bir dokunuş yaptığımı hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Bu bir dürtmeydi ve bana bebek demeyi kes."

Beyaz dişlerinin parıltısı gözlerindeki vahşiliği gizliyordu. Daha yeni bir çatışmaya girmişti ve adrenalin coşkusu içindeydi. Aracımızı kurşun yağmuruna tutan adamı indirenin Matteo olduğundan emindim. Bu konuda neden bu kadar sakindim? Bu tür durumlarla ilk kez karşılaşmıyordum ama beni güvende tutacağına inandığım Luca'nın yanıdaydım.

Bu Matteo'ya güvendiğim anlamına mı geliyordu?

"Kulağa doğru geliyor. Özellikle de kız arkadaşım olduğun için." Çıldırtıcı gülümsemesi daha da genişledi. "Şu anda Luca'yla konuşmayı talep etmediğine şaşırdım." Telefonuna bir mesaj geldi. Gösterge panelinden aldı ve yüzünü buruşturdu. "Özellikle de telefonumu patlattığından beri."

"Bu o mu?"

Matteo başını salladı.

İçgüdülerim telefonu kapıp Luca'yı aramak yönündeydi ama çılgın zio'mun dikkatle ele alınması gerekiyordu.

"Seninle olmam için iyi bir neden bulmamız gerekiyor. Muhtemelen bana ulaşmaya çalıştı."

"Daniel ve Ivy'nin telefonlarını da patlatıyor."

"Peki onunla konuştular mı?"

Kıkırdadı. "Sanırım senin için ne gibi planlarım olduğunu bilmedikleri için korkuyorlar."

Kulağa uğursuz geliyordu. "Ne planlıyorsun?" Kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Araba için bir konuşma değil." Matteo nerede olduğumuzu kontrol etmek için önüne baktı. "Neredeyse vardık."

Hell's Kitchen'ın barlarını ve sokaklarını tanıdım. Dikiz aynasındaki saat, saatin bir buçuk olduğunu gösteriyordu. Barların avlularının önünde biriken kalabalığa bakılırsa, New York hiç uyumayan şehir unvanının hakkını veriyordu.

Nico'nun içinde bulunduğu öncü araç iki kez korna çaldı ve sonra bir ara sokağa saptı. Devriyemiz hızla ilerledi. Jabbin' Java Café adında bir dükkânı olan tuğla bir binaya vardık. Trevor aracı binanın arka sokağına sürdü, burada bir bodrum kapısı bodrum olduğunu gösteriyordu.

Trevor arabayı gri metal bir arka kapıya çıkan beton basamakların yanına çekti. Matteo indi ve cipten inmeme yardım etti. Köşede bir adam silueti gördüm, yanan sigarasının kuru yüz hatlarını seçmeye yetmiyordu.

Matteo beni girişe doğru yönlendirdi. "De Lucci bölgesindeyiz. Adamlarımız her yerde."

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin?"

"Evet." Kapıdaki şifreyi tuşladı ve mekanik bir ses tuş takımının ışığını yeşile çevirdi.

Binaya girdiğimizde küflü bir deri ve ter kokusu burun deliklerime doldu.

"Sizi sonra gezdiririm," dedi Matteo ama başıyla sağımızdaki odayı işaret etti. "Burası Grindhouse adında bir boks salonu, aynı zamanda binanın adı da bu.

"Üç katlı," diye devam etti. "İkinci katta kardeşim Renz-Lorenzo oturuyor." Eski New York yapılarının tipik bir özelliği olarak, bu binanın cılız ve dar bir merdiveni vardı. Matteo'nun önderliğinde çıktık ve neden elimi tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birbiriyle çelişen tepkiler veriyordu. Beynim elimi tuttuğu yerden çekmemi söylüyordu ama göğsümde elimi çekmemi imkânsız kılan sıcak bir his kabarıyordu.

Ama bir şeyler uyuşmuyordu.

"Burada kalmıyorsun, değil mi? Yukarı Doğu Yakası'nda yaşamıyor musun?" Bir kıkırdama bana doğru süzüldü.

"Nerede yaşadığımı bilmen gururumu okşadı." "Nerede yaşadığımı biliyorsun."

"Beni yakaladın. Sen değerli bir düşmansın, Sera Moretti."

"O seviyede olduğumuzu fark etmemiştim." Ciğerlerim itiraz etmeye başlamıştı ve bacaklarım yoruluyordu. Egzersiz yapmazdım ama güç yürüyüşünü severdim. Hayatımda hiç merdiven ustasına binmemiştim ve her ne kadar

Chicago'da asansör vardı, benim odam da ikinci kattaydı. "Ne kadar uzakta?"

İkinci katın sahanlığında durdu ve ağzını eğerek bana baktı. "Seni taşıyayım mı?"

Yanaklarım kızardı. "Kesinlikle olmaz." Bir sonraki merdivenden yukarı baktım. "Peki burası senin için tam olarak nedir? Bir aşk yuvası mı?"

Bir kahkaha attı. "Görünüşe göre itibarım konusunda seni doğru yola getirmem gerekiyor." Matteo elimi çekiştirdi ve tırmanışımıza devam ettik. "Ama yapmayacağım. Bilmen gereken tek şey, buraya getirdiğim ilk kadın olduğun."

"Gerçekten mi?" Ses tonum şüphe doluydu.

"Nico'ya sor," dedi. "Seni uyarmak zorundayım, burası genellikle bir bekâr evi. Gösteriş beklemeyin."

Zihnim farklı bir yola girdi. Luca'dan öğrendiğim kadarıyla, Carlotta Teyze'nin evlendiği De Lucci ailesinin meşru tarafı, ama bu yasadışı işlere karışmadıkları anlamına gelmiyordu. Ailede bir süreliğine saklanmak isteyen herkes için güvenli bir sığınak sağlayabilirlerdi. Ben o hayatı yaşamıştım. Tecritlerden nefret ederdim. Bir keresinde Nonno Arnavut bir mafya babasıyla savaşa girmişti ve Chicago çok sıcaktı, bu yüzden beni birkaç aylığına Gustavo'ya gönderdi.

En üst kata ulaştığımızda Matteo kapıyı açmak için anahtarlarını çıkardı. Daha yukarı çıkan başka bir merdiven gördüm.

"Çatı bahçesine çıkıyor."

Gözlerim dikildi. "Ciddi misin?"

"Renz kafe için kendi otlarını falan yetiştiriyor." "Oh." Çatı bahçelerini hep sevmişimdir.

Matteo beni daireye götürdü ve ışıkları yaktı. Burası bir daire değildi. Tüm katı kaplayan çatı katı/daire karışımı bir yaşam alanıydı. Açıkta duran beyaz tuğlalara ve Manhattan silüetine bir bakış atan geniş pencere sırasına bayıldım. Mutfak iki oturma alanına açılıyordu ama mahremiyet sağlamak için duvarla çevrili başka odalar da vardı.

Bir pencere geceye bakmam için beni çekti. "Bahse girerim çatıdaki manzara daha iyidir." Manhattan'ın gece gökyüzü benim için yeni değildi. Ama şehirde ne zaman kalsam ya Wus'ların Beşinci Cadde'deki lüks çatı katında ya da bir otelde kalıyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, Renz'in parti verdiği geçen yıldan beri oraya gitmedim." Camdaki yansıması bana yaklaşırken alaycı bir kıkırdama yaydı. Arkamdan bir sıcaklık yayılıyordu. Neredeyse hissetmek yerine

onun derin kıkırdamasını duyuyordum. Buna bir bağımlı gibi tepki veriyordum. Sanki sık sık gülmüyordu ama her durumdan bir eğlence çıkarabiliyordu. Buraya aşk yuvası dediğimde attığı kahkahayı hatırladım. "Çatıları seviyor gibisin? Bu konuşmayı daha kolay hale getirecekse oraya çıkabiliriz."

Sözleri bana Matteo'yu seksi kıldığını düşündüğüm şeyleri değil, içinde bulunduğumuz durumu düşünmeye başlamam gerektiğini hatırlattı. Aramıza mesafe koymak kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Ve hayır, onunla bir çatı katını paylaşmak isteyeceğimi sanmıyordum. Fazla mahremdi. "Biraz su alabilir miyim?"

Mutfığa doğru yürümeden önce gözleriyle beni mızrakladı. Ben de onu takip ettim.

Bir palet şişe suyu parçaladı. "Bunlar soğuk." "Luca'yı aramam gerek."

"Ve yapacaksın."

"Yarım saat önce falan."

"Önümüzdeki bir saat içinde dememiş miydin?" Birinin kapağını açtı ve bana uzattı.

İçimi çektim. "Neredeyse o saate geldik." İstediğim son şey Luca'nın New York'ta ortaya çıkmasıydı. "Bunu söyledim çünkü seni öldürtmemesi için bir neden bulmamız gerekiyor."

"Onun psikopat ününü devam ettiriyor musun? Eminim amcan ailemle bir savaş başlatmak istemezdi."

"Onunla konuşulabilir ama bana karşı çok korumacıdır," dedim.

"Ben de öyle duydum."

Bu şişe suyu kafasına fırlatmak istedim. Neden beni ciddiye almıyordu? "Beni Wus'a bırakabilirsin. En iyi çözüm bu olur."

"Hayır."

"Matteo! Hayatını kurtarmaya çalışıyorum!" O seksi kıkırdama yine gürledi. Gah!

"Benim daha iyi bir çözümüm var," dedi kendi şişesindeki sudan bir yudum alarak. "Hadi şu sahte buluşmayı bir deneyelim."

Ağzım açık kaldı. Hiçbir kelime çıkmadı. Birkaç saniye sonra ağzımı kapattım ve oturma odasına doğru yürüdüm. Bu alanın rahat olduğunu düşünmek için çok fazla. Kahverengi deri mobilyalar kesinlikle erkeksiydi. Aslında her renk mavi ya da kahverengi gibi görünüyordu.

"Sen delisin," dedim, aniden yorulmuştum ve kanepeye çöktüm. Merdivenleri tırmanmaktan ya da Luca'nın şu anda Matteo'yu avlamak için özel uçağına biniyor olduğunu düşünmekten olsa gerek.

"Tam tersine. Santino seni kaçırmak için ortaya çıktıktan sonra, onurunu savunmamın çok centilmence olduğunu düşünüyorum," dedi Matteo. "Belki de onu caydırmak için benim gibi itibarlı ve aile nüfuzu olan bir adama ihtiyacın vardır." Durakladı. "Onu artık evlilik için düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle olmaz," diye tersledim. Luca'nın Santino'yu düşündüğü düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Ama amcamı anlamaya çalışmaktan vazgeçmişim. Psikotik derecede korumacıydı ama bazen ailenin iyiliği için risk almaya da hazırdı. "Ayrıca," diye ekledim, "sahte bir randevunun mümkün olduğundan emin değilim. Senden hoşlanmıyorum."

Yanıma oturdu, daha yakına eğildi, dudaklarının kenarları seğiriyordu, çarpıcı mavi bakışları bana odaklanmıştı. "Birazcık bile mi?"

"Ne yaptığını biliyorum. Beni gözlerinle büyülemeye çalışıyorsun. Senin peşindeyim."

Yüzü kızarmış, ağzının seğirmesi bükülmüştü. Matteo De Lucci gülmemeye çalışıyordu. Boğazını temizleyerek bunu gizledi ve konuştuğunda sesi alçak ve derindi. "Gözlerimi büyüleyici mi buluyorsun?"

Ben de kendiminkini yuvarladım. "Beni ne soğutur biliyor musun? İltifat için balık avlayan bir adam."

Matteo başını salladı, tuttuğu kahkahası dudaklarının arasından fırladı. Birden önümde dizlerinin üzerinde durdu.

Dizlerimi birleştirdi. Çok samimi bir hareketi ama bacaklarımın arasına girmeye kalkarsa suratına yumruğu yapıştıracaktım.

Başparmaklarının dizlerimin üstünü tüy gibi hafifçe okşaması uyluklarımda tüylerimi diken diken etti. "Bunun işe yarayacağına seni nasıl ikna edebilirim?"

"Daniel'ı yine yüzüme vurmadığına şaşırdım."

İç çekti. "Bu geceki marifetinden sonra, o ümitsiz vaka. Bırakalım bocalasın. Daha iyisini hak ediyorsun."

Uzun süre ona baktım. Sesi samimi geliyordu. Matteo'yla kalmak benim seçimim olsaydı, amcam geri adım atardı. Luca, üniversitedeki erkek arkadaşımı bekâretimi aldığı için neredeyse öldürdüğünde ailemi ihbar etmekle tehdit ettiğim zamandan sonra bir daha asla aşk hayatıma burnunu sokmadı. Yaşadığım en utanç verici deneyimdi. Neredeyse bir yıl boyunca Luca'yla konuşmadım.

Ama Luca zorlama kokusu alırsa, Matteo'nun günleri sayılı olurdu.

"Doğal davranmalıyız," dedim.

"Bununla ilgili bir sorunum yok. Seninle antrenman yapmak için sabırsızlanıyorum." "Bu birbirimizden hoşlandığımızı nasıl kanıtlayacak?"

Gözlerinde muziplik, eğlence ve başka bir şey vardı. Onun yakınlığıyla karnımda oluşan çırpınmayı görmezden gelmeye çalışıyordum. Elleri dizlerimin üzerindeyken, onu kavramak için hiçbir şey yapmadım.

Ama kendime yalan söylemekten hoşlanmadım ve "Biz... iyi anlaşıyor gibiyiz" diye itiraf ettim.

"Katılıyorum. Daha önce bir kadınla hiç bu kadar eğlenmemiştim." "Senin için üzülüyorum."

"Başka bir erkeğin arkadaşlığından daha çok zevk aldığını mı söylüyorsun?" Başka tarafa baktım. "Ben skor tutmam."

Gözlerimi tekrar onunkilere çevirmek için parmağını çenemin altına koydu. Yüzü daha yakındı ve nefes almak bir angarya haline geldi. "Neden bana bakamıyorsun?"

"Çünkü yüzündeki o sırıtışı tokatlamaya karşı koyamayabilirim." "Ne şiddet ama." Sırıtışı daha da belirginleşti. "Ya da şöyle mi demeliyim, Böyle bir tutku." Dudakları neredeyse benimkilere değiyordu.

O eğildi, ben de arkama yaslandım, dizlerimin üzerindeki eller biraz daha yukarı kaydı ve kısa eteğimin farkına vardım.

"Luca'yı aramalıyız."

"Bir dakika içinde," dedi. Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Öpücüğü önce nazikti, ustalıkla alay ediyor, dudaklarımı onunkinin altından ayırmak için baştan çıkarıyordu. Buna mecbur kaldığımda dili içeri girdi ve öpücüklerine kendimi kaptırdım. Bacaklarımın arasına girdi. Külotum nemlenmişti ve meme uçlarım sütyenime sürtünüyordu. Ona daha yakın olmak istiyordum, sürtünmesini içimde hissetmek istiyordum, ağırlığının bana hükmetmesine ve beni kanepeye bastırmasına ihtiyacım vardı. Bir eli kafatasımın arkasına geçti, diğeri kalçamı kavradı. İhtiyaç ve gerginlik ondan yayılıyordu ve ben ağzına doğru inliyordum.

Matteo koptu ve ayağa fırladı. "Lanet olsun."

Dengemi yeniden sağlayamadan, sırtı bana dönük bir şekilde odanın yarısını geçmişti. Bir eli saçlarını karıştırdı ve omuzları benim nefes alışım kadar sert ve hızlı bir şekilde yükselip alçaldı.

"Ooo...tamam...neydi o?"

Hafifçe dönerek bir kolunu bana doğru attı. "Bu, ellerimizi birbirimizden uzak tutamayacağımızı kanıtladı."

"Tamam," dedim tekrar. Bacaklarımın arası hâlâ titreşiyordu. Beni kanepeye yatırıp biraz ön sevişme yapsa itiraz edeceğimden emin değildim. Elbette seks olmazdı ama kuru bir orgazmı da umursamazdım. Aklımdan geçen tüm görüntüler yanaklarımı ısıttı ve bunun Daniel'ı aldatmak gibi hissettirdiği suçluluk duygusunu bir kenara ittim. Ki aldatmıyordum. Kulüpte bunu açıkça belirtmişti. "En azından fiziksel bir kimyamız var gibi görünüyor. İnsanları birbirimizden hoşlandığımıza inandıracak kadar."

"Kabul ediyor musun?"

Karşılaşmamızın etkisinden kurtulmak için kendime zaman tanıyarak, "Beni etkiliyorsun," diye takıldım. "Sanırım Luca'nın kelleni gümüş tepside istemesini istemediğim bir seviyedesin."

Matteo gülümsedi ama yüzü gergin görünüyordu. Pantolonunda da gözle görülür bir şişkinlik vardı. Onu oraya ben koyduğum için şaşırtıcı derecede memnundum.

"Luca'yı arayalım." Telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü. Görünüşe göre amcam ilk çalışta cevap verdi.

"Sakin ol amına koyayım," dedi. "O iyi." Matteo bana baktı, başını sallayarak yanımdan geçti ve telefonu bana uzattı.

"Luca?"

"İyi misin?" diye kükredi.

"Elbette öyleyim," dedim. Luca tüküren ejderha modundayken yapılacak en kötü şey ona sakın olmasını söylemekti.

"De Lucci ile ne yapıyorsun?"

"Son seferinde onunla çıkmadığımı söyledikten sonra sana flört hayatımı açıklamaktan nefret etsem de, görünüşe göre çıkıyoruz..." Söz konusu adama baktım ve o da omuz silkti. "Uhm...bir şey."

"Ne şeyi?"

"Luca..." Birine emirler yağdırdığını duydum. "Neredesin sen?" Bir dizi kapı çarpıldı.

"Evde," dedi. "Havaalanına gitmek için ayrılmak üzereydim." "Buraya gelmek için mi?"

"Wus seni üretmeyi reddettiğinde ve De Lucci telefonlarıma cevap vermediğinde ne bekliyordun?"

"Eğer bir konuda kıyameti koparmak istiyorsanız, Santino Conte'ye geri çekilmesini söylemeniz gerekir."

"Benim aramalarımı da görmezden geliyor." Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. "Sen de bana bir şeyden bahsedecektin. Umarım düşündüğüm şey değildir."

"Bak. Matteo ile aramızda bir kıvılcım olabilir," dedim. "Ve umarım senin müdahalen olmadan bir şeyleri çözmeye çalışıyoruz."

Sessizlik. Kafamda birkaç senaryoyu gözden geçirmeme neden olan bir tür ağır sessizlik. Hiçbiri Matteo için iyi bitmedi.

Sonunda Luca, "Nenen ve ben seni saf olman için yetiştirmedik ama yine de söyleyeceğim. Nedenini anlamak için gözlerini açık tut. Buna değmezsin demiyorum, *Cara*. Dürüst fikrimi sorarsan hiçbir erkek seni hak etmiyor."

"Ah." Luca çok tatlı olabiliyordu.

"De Lucci'yi telefona geri ver." Alt dudağımı ısırdım. Luca'nın sahte erkek arkadaşına ne söyleyeceğini az çok biliyordum.

Telefonunu geri verdikten sonra Luca onunla konuşurken Matteo'nun yüzünü izledim. Çenesinde bir kas gerildi ama bana baktığında omuzlarını dikleştirdi ve dinlemeye devam etti.

Neredeyse iki dakika sonra Matteo'nun tek söylediği "Anlaşıldı" oldu. Sonra aramayı sonlandırdı ve telefonu deri koltuğun üzerine fırlattı.

Bana uzandı ve beni kendisine doğru sürükleyerek önlerimizi birbirine yapıştırdı. Onun yanında kendimi çok küçük hissediyordum. Ayakkabılarımı çıkarmıştım ve sadece göğsüne kadar gelebilmişim.

"Sen daha kısasın," dedi.

"Oğlum, romantizm oyunun üzerinde çalışmalısın," diye karşılık verdim. Eğildi ve dudaklarıma şakacı bir öpücük kondurdu.

"Antrenman mı yapıyoruz?"

Matteo'nun gözleri muziplikle parlıyordu. "Buna hâlâ antrenman mı diyoruz?"

Ondan uzaklaştım ve ellerim kalçalarıma indi. Ona ters ters baktım. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Sahte randevulaşıyoruz, değil mi?"

Yüz hatlarında kızgınlık parladı. "Evet."

Kanepeyi işaret ettim. "Bu bir daha olmayacak."

"Buna söz veremem Sera," dedi huysuzca. Söylemek istediği daha fazla şey varmış gibi görünüyordu ama ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı.

"Tamam. Sınırlar koymazsak işler karışabilir gibi geliyor." Daniel'i düşündüm. Gecenin tüm heyecanı, aşığılanmamın acısını ve kısa ömürlü umudumu geçici olarak gölgede bıraktı. Bütün hafta boyunca sadece kulüpte geri çekilmek için nasıl davrandığı göz önüne alındığında, onunla bir şey yapmak istediğim için kendimi tekmeleyebilirdim. Yorgunluk içime çökmüştü. "Saat kaç?"

Matteo telefonunu kontrol etti. "Neredeyse iki. Neden?"

"Bunun sabahın bu saatinde konuşulacak bir konu olduğunu sanmıyorum." "Katılıyorum."

"Tamam, erkek arkadaşım, ben nerede uyuyorum? Bunu daha ne kadar sürdüreceğiz?"

"En az bir ay."

"Hmm... kulağa makul geliyor. Manhattan'da kalmamın bir sakıncası yok." Luca'ya yalan söylemekten nefret ediyordum ama Santino'yu gördüğüme göre, müstakbel bir gelin olarak bana olan ilgisini kaybetmesini istiyordum. Matteo'nun lehine olan tek şey buydu.

"Sonra konuşalım." Bana doğru uzandı ve beni tekrar kollarının arasına aldı. "Santino'nun tehdidine bağlı olarak süresiz olarak benimle yaşamak zorunda kalabilirsin."

"Eminim Luca'dan sonra-"

Burnuma hafifçe vurdu. "Yarın, bebeğim."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Bana bebek deme."

Elimi tutup beni odalardan birine götürmeden önce alnıma hafif bir öpücük kondurarak cevap verdi.

BÖLÜM

Dokuz

MATTEO

Sera Moretti'nin sahte bir kız arkadaş olması tam bir işkenceye dönüşecekti. Onu öpmek bir hataydı ama başka şansımız yoktu. Bu sahte ilişkiyi gerçek gibi göstermemiz gerekiyordu.

Onun dudaklarının tadına baktığım anda içimde bir şeyler alevlendi. Onu kanepeye itme, bacaklarının arasına girme ve tadına bakma dürtüsü karşı konulmazdı. Elim külotunu yana itmek ve sürtünmeyi arttırmak için kumaşı kullanarak yüzümü bacaklarının arasına gömmek için kaşınıyordu.

O cinselliğin vücut bulmuş haliydi.

"Bu odayı kullanabilirsin." Onu benimkinin yanındaki yatak odasına götürdüm. Dolaba doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve çarşafı uzandım. Ona bakmamaya çalışıyordum, yanımdaki yatağın fazlasıyla farkındaydım ve onu şiltenin içinde becerirkenki görüntülerime karşı savaşıyordum.

Tanrım. Orada ne oldu öyle?

"Bunu halledebilirim." Sera çarşafı elimden aldı. Parmaklarımız birbirine değdi ve elektrik çarpmış gibi birbirinden ayrıldı.

"Fazladan bir diş fırçası var-"

"Matteo," diye fısıldadı.

Sonunda ona baktım.

"Bir gömlek ödünç
alabilir miyim?"

"Trevor bizim için bazı şeyler alıyor," dedim. "Birazdan burada olur."

"Teşekkürler... kışt." Gülümsedi, beni kapıdan dışarı itti ve arkamdan çarparak kapattı.

Beş dakika boyunca orada aptal gibi durdum. Ya da beş dakika gibi geldi. Bir öpücük.

Lanet bir öpücük beynimi karıştırmıştı.

Onun elini tekrar tutmaya bile dayanamıyordum. Bunu yapmak sadece hazır olmadığım sonuçlara yol açacaktı.

Oturma odasına geri döndüm.

Telefonum deli gibi çalıyordu, ben de sessize aldım. Neyse ki annem, babam, meraklı kız kardeşim ve bir o kadar meraklı teyzem ülke dışındaydı. Carlotta'nın hem Sera'nın hem de benim teyzem olması garip miydi?

Cevapsız aramalarımı ve çok sayıda kısa mesajımı kontrol ettim.

Dom'a bir tane gönderdim. Carlotta Teyze'nin oğluydu ve De Lucci suç ailesinin şimdiki patronuydu. Bu da onu Sera'nın ve benim kuzenim yapıyordu. Sera ile kan bağıımız olmadığından emin olmak için soy ağacımızı zihinsel olarak gözden geçirirken bir an için başım döndü. Bunu zaten yaptığımdan emindim ama bu sahte randevunun giderek daha fiziksel bir hal aldığını görünce elimde olmadan tekrar emin oldum.

Dom, Luca ve benim konuştuğumuzu bilmeyi hak ediyordu. Mevcut durumdan başka kimin haberdar edilmesi gerektiğine karar verirken telefonum tekrar çaldı.

Daniel.

Acımasızca gülümsedim. Evet, bilmesi gerekiyordu.

"Kabul etti," dedim fazla giriş yapmadan. Yara bandını söküp attım. Ona olan kızgınlığım tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Bağlılıklarımın nasıl değiştiğine şaşırmışım. Hamlesini yapabilsin diye Sera'dan uzak durdum ve o yine hazır olmadığına mı karar verdi? Siktir et. Bütün bahisler kapandı.

"Neyi kabul ettiniz?" diye sordu. "Ne yaptın De Lucci?" "Onu güvende tutmak için yapmam gerekeni."

"Onu alması için birini gönderebilirim. E n başta bizimle gelmeliydi," dedi Daniel. "Kız kardeşim çıldırıyor çünkü-"

"Luca yüzünden mi? Sorun çözüldü. Luca ve ben anlaştık." "Ne anlaşması?" diye bağırdı.

"Sera kız arkadaşım olmayı kabul etti."

"Ne oluyor lan? Gustavo altına sıçacak. Sözleşmeyi geçersiz kılacak."

"Sera'dan uzak durmak bunun içinde değil."

"Sözünden dönecek misin?"

"Teklif ettiği hisseler bize ihtiyacımız olan kontrolü sağlamadı. Çok erken davrandık."

"Hiç yoktan iyidir."

"Evet, ama şansımı denemek ve Sera'nın peşinden gitmenin nereye varacağını görmek istiyorum."

"Lanet olsun sana, De Lucci." Daniel aramayı sonlandırdı ve hemen ardından görüntülü bir arama geldi. Çalışma odasına girdim ve kapıyı kapattım.

Daniel'ın yüzü ekrana geldiğinde şakağında bir damar şişmişti ve yüzü kıpkırmızı ve öfkeliydi. Onu nadiren bu şekilde görmüştüm. "Benimle taşak geçmediğini kendi gözlerimle görmem gerek. Gerçekten ciddisin, değil mi?"

"Gustavo Sera'yı koruyor. Bize satmayı reddettiği kalan yüzde on beşin ona gidebileceğini sen de en az benim kadar biliyorsun. Bu yüzden Santino onunla evlenmeye kararlı. Kontrol için bizimle eşit olmasının tek yolu bu. Yönetim kurulunun geri kalanı ve Galluzo mafyasıyla çatışmaktan kaçınmaya çalışıyorum."

"Ve Sera bunun sahte olduğunu biliyor, değil mi?"

"Elbette," diye alay ettim. "Ama yine de gerçekmiş gibi davranmak zorundayız." "Ne demek istiyorsun?"

Ona "Hâlâ insanların görmesi için öpüşüp oynaşmamız gerekiyor" demek bana sadistçe bir zevk veriyordu.

Daniel'ın yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Ona dokundun."

Bakışlarındaki kınama beni sinirlendirdi. "En başta senin fikrin olduğu halde endişeli davranamazsın. Geri çekildim, hatırladın mı? Çünkü Sera'dan hoşlanıyordun. Ama sonra Sera açık hissetmeye başlayınca yine korktun. Onun duygularıyla oynaman beni hasta ediyor."

"Sera'nın duyguları ne zamandan beri senin için önemli oldu? Onu çok az tanıyorsun. Sadakatin ailene ve yine de bu sahte ilişkide çok ileri gitmenin De Luccis'lerle sorunlara neden olabileceğini biliyorsun."

"Akılları başlarına gelecektir. Sera ile geçirdiğim bu kadar az zamana rağmen onu senden daha çok sevmeye başladım."

"Biz uzun zamandır arkadaşız De Lucci. Onun için arkadaşlığımızı bir kenara mı atacaksın?"

"Buna değmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Lanet olsun sana! O önce benimdi," diye homurdandı Daniel.

Bir duygu içimi yumrukladı. Kızın ona ait olduğunu söylemesi hoşuma gitmemişti.

"Böyle bir iddiada bulunamazsın, çünkü Luca'nın önünde onu çoktan sahiplendim." Bunu Daniel'a söylemenin verdiği tatmin duygusu damarlarımda dolaşan kanı canlandırdı. "Eğer o benim kız arkadaşımken ona ilgi göstermeye cüret edersen, bunu bir saygısızlık olarak kabul ederim."

"Bu çok boktan bir durum." Daniel parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Anlaşmamız böyle değildi. Gustavo pes ettikten sonra Sera'yı yalnız bırakman gerekiyordu."

"İkimiz de hata yaptık." Benimki ellerimi Sera'nın üzerine koyup onu öpmekti. Tüm bu sahte randevu olayında tarafsız olmak zor olacaktı.

Bir öpücük.

Tek bir öpücük.

Diğer tarafa kaçmalıyım. Onu Daniel'ın evine bırakıp korkağın onu almasına izin vermeliyim.

Ama Sera daha fazlasını hak ediyordu. Daniel'ı istiyorsa, arkadaşım bunun için çalışmalıydı.

"Sera ve ben bu işin içindeyken, herkesin içinde, gerçek görünecek. Ivy'nin önünde bile gerçek görünecek, bu yüzden ona olan ilgini dizginlesen iyi olur." Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Zaten bunu yapmakla ilgili bir sorunun yok."

"Siktir git, De Lucci." Ekran karardı.

Telefonumu kapatmak üzereydim ki Trevor kapının önüne bir torba kıyafet bıraktığını söyledi.

Ve alaycı bir gülümseme dudaklarımı

büktü. Kız arkadaşım. Bu bir ilkti.

Sera

Kafam karışmış bir şekilde uyandım. Tuhaf bir tavan. Garip pencereler. Garip bir yatak.

Odunsu, baharatlı bir koku burun deliklerime saldırdı. Burnumu içine gömmek istediğim bir koku. Daha fazla içime çekmek için yakasını yüzüme doğru çektim.

Tişört yabancıydı ama sahibi yabancı değildi.

Matteo De Lucci'nin Harvard tişörtü.

Dün gece kanepedeki öpüşmemizden sonra birbirimize karşı temkinli davranmaya başladık. Sanki benim yanımda olmak için kendini zorluyor gibiydi. Öpücükten bir şekilde etkilenmişti ama yine de sahte ilişkimize devam etmemiz konusunda ısrar etti.

Dün gece bana nasıl küfrettiğini ve arkasını döndüğünü hatırladım.

Oh be.

Bu iş ilginçleşecekti.

Dün gece sınırlar hakkında konuşup konuşmadığımızı düşündüm.

Hayır, yapmadık, yaptıysak da yeterince yapmadık.

Dün gece, Trevor'ın getirdiğı eşyaları vermek için kapımı çaldığında biraz incindiğimi itiraf etmeliyim.

Tek söylediğı "al" oldu ve uzaklaşmadan önce çantayı bana doğru itti.

İhtiyaç sahibi sahte bir kız arkadaş değıldim ama en azından ihtiyacım olan her şeyin olup olmadığını soramaz mıydı?

Banyo beş yıldızlı otel konforuyla doluydu ama yine de. Buradaki ilk gecemdi. Şaşırtıcı olan kısım, benim bedenimde bir pijama takımı varken kendi tişörtünün dahil edilmesi idi. Ve sırf onun hakkında hissettiklerimin aksine, uyumak için onun tişörtünü seçtim.

Tekrar içime çektim.

"Lanet olsun, Matteo." Mırıldandığım bir küfür beni ürküttü.

Burada biri mi vardı?

Sesler sessizliğe gömüldü. Beni uyandıran ses buydu.

Yataktan kayarak yüzüme su çarpmak, saçlarımı taramak ve gargara yapmak için banyoya gittim. Standart sabah ritüellerini yerine getirdikten sonra, hâlâ çamaşırvhanenin plastiğinde duran beyaz bornozu çıkarıp giydim. Neredeyse ayak bileklerime kadar komik bir şekilde sarkıyordu. Devler sadece burada mı yaşıyordu?

Çıplak ayakla yürümeye alışmıştım ve kemersiz havlu terlikleri görmezden geldim.

Kapıyı açar açmaz, kesinlikle bir mırıltı duydum.

Ya konuştukları şey hakkında beni karanlıkta tutmaya çalışıyorlardı ya da kibar olmaya ve uyumama izin vermeye çalışıyorlardı. Sesleri kapalı bir kapıya kadar takip ettim.

Adam, "Bu eski şeyleri ortaya çıkaracak," dedi.

"Otuz yıldan fazla oldu, Paulie. Belki de insanların bundan kaçınmayı bırakmasının zamanı gelmiştir."

Zio Paulie burada mıydı? Üç yıl önce Nonno'nun cenazesinden beri onu görmemiştim. Carlotta, bu yılın başında Los Angeles'a taşınan büyükbabamın üçüncü karısı yüzünden Chicago'dan uzak duruyordu.

Kendimi göstermeli miyim emin değildim. Belki Matteo beni almaya gelene kadar odamda saklanabilirdim.

Yavaşça geri çekildim ve sonra odama geri dönmek için arkamı döndüm. Aklımdan aşağıdaki kafede bulunan telefonu kullanıp Ivy'yi arayıp arayamayacağım geçiyordu.

Çalışma odasının kapısı açıldı. "Sera, buraya gel."

Omurgam mecazi olarak yerine oturdu. Dönüp Matteo'ya baktım ve amcamızın bakışlarından kaçmaya çalıştım. *Amcamız*. Gerçekte amcamızdı ama Matteo ve ben akraba değildik.

Vay be.

"Sanırım bu tartışma için kahveye ihtiyaç olacak," dedi Paulie, yüzünde kocaman bir sırıtişla yanıma gelerek. "Sera, uzun zaman oldu." Bana sarıldı. "Çok güzel bir genç kadın olmuşsun."

"Boy hariç," diye güldüm.

"Cappuccino ister misin?" Matteo bana sordu.

"Elbette."

Üçümüz mutfağa vardığımızda, Matteo barista olarak çalışmaya başlarken Paulie ve ben tezgahın arkasındaki yerlerimizi aldık. "Bir tane ister misin, Paulie?"

"Espresso."

Matteo'nun geniş sırtını ve gri gömleğinin altındaki kasların nasıl dalgalandığını fark etmeden edemedim.

Kahretsin, Matteo iyi genlerle kutsanmıştı. Annesi kızıl saçlıydı ve o yarı saydam mavi gözler ondan geliyordu. Matteo'nun babası Cesar'ı görene kadar Paulie'nin hep yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. De Lucci'lerin meşhur yontulmuş çenesine sahip olan *De Lucci*'ydi ve belli ki oğullarına da bunu aktarmıştı.

Paulie'de de vardı ama Matteo'nun babasının daha zayıf bir versiyonuydu. Yine de çekici bir adamdı ve Carlotta'nın ona neden aşık olduğunu anlayabiliyordum.

Vaftiz babamın ondan nefret etmesine şaşmamalı. Zio Gus, Carlotta'yı Paulie'ye kaptırmanın üstesinden gelemedi.

Matteo arkasını döndü ve önüne bir cappuccino koydu. "Üzgünüm, o süslü yaprak saçmalığını yapmıyorum."

"Biliyorsun, eğer biz-" Neredeyse sahte randevu diyecektim, kahretsin. Tam olarak ne söyleyeceğimi bilerek gözlerini kıstı. Ne bekliyordu ki? Bu duruma alışmak için yirmi dört saatim bile olmamıştı. "Bu yaprak desenine bayıldığımı biliyorsun, *caro*," dedim tatlı tatlı. "Bir dahaki sefere daha iyisini yap, tamam mı?"

"Renz'den sana öğretmesini istemelisin," dedi Paulie Matteo'ya. "O bu konuda uzmandır."

"O bu konuda uzman çünkü Liz'in sevdiği şey bu."

Başımı eğdim. Carlotta'nın Luca'ya Cesar'ın en küçük oğlunun lisede bir kızı hamile bıraktığını sevinçle anlattığını hatırlıyorum. Eşler arasında her zaman rekabet olurdu. "Liz..."

"Renz'in karısı."

"De Lucci lanetinin tek kurbanı," diye ekledi Paulie.

"Lanet mi?"

"Takıntı," dedi Paulie. "Bir kez aşık olurlar ve bir kadını saplantı haline getirirler."

Matteo'ya eğlenerek baktım. "Tehlikede misin?"

Matteo bir pfft sesi çıkardı. "Bu bir efsane. Renz bunu çok ciddiye aldı. Paulie'ye bakın," dedi. "Çok fazla aşık olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Bunu teyzene tekrarlama," diye kıkırdadı Paulie. "Espressom nerede, yeğenim?"

"Yani benim için saplantıya düşme tehliken yok mu?" Yanak yanağa konuştum.

Matteo gözlerini devirdi ve espresso yapmak için bizden uzaklaştı. "Merak etmeyin. Lanete karşı bağışıklığım var ama cappuccino yapma becerilerime yönelik eleştirilere karşı bağışıklığım yok."

Gözlerimi devirme sırası bendeydi ama demlediği karışımın tadına baktım. "Fena değil, De Lucci." Koltuğumda yana doğru eğildim ve Paulie'ye baktım. "Peki bizi kontrol etmen için seni kim gönderdi?"

"Carlotta, tabii ki. Matteo'yla aranızdaki bu olay bir anda ortaya çıktığından beri senin için endişeleniyor."

Matteo omzunun üzerinden baktı. "Vay canına, yeğeninın itibarına güveniyorsun demek."

"Ateşle oynuyorsun, yavrum," dedi Paulie. "Carlotta'nın bu konuda kıyameti k o p a r a c a ğ ı n ı biliyorsun."

"Ona cevap vermiyorum."

"İkinizin de onun aramalarını görmezden geldiğinizi söyledi."

Matteo telefonumu yok ettiği için olduğunu söylemek dilimin ucundaydı.

"Al," dedi Paulie telefonunu bana doğru uzatarak. "Neden onu hemen aramıyorsun?"

Çok erken olduğunu bile söyleyemezdim çünkü İtalya altı saat ilerideydi. "Peki." Matteo kaşlarını çatı. "Onu sırtımızdan atmak için her şeyi yaparız."

"Hey-" dedi Paulie sert bir sesle. "Artık De Lucci Transnational'ın başkanı olabilirsin ama hâlâ bizim yeğenimizsin."

Sahte erkek arkadaşım hiçbir şey söylemedi. Gülsem mi gülmesem mi bilemeden dudaklarımı birbirine bastırdım. Duyduğuma göre Paulie, De Lucci'nin kaygısız haliymiş ama Luca bunun bir paravan olduğunu ve tüm o umursamazlığın altında kurnaz bir işadamı yattığını düşünüyordu.

Carlotta ikinci zil sesinde cevap verdi. "Paulie? Serseri yeğenlerimi bulabildin mi?"

"Benim, Zia. Hoparlördesin," dedim.

"Sonunda," dedi. "Telefonunu havaya uçurarak Luca'yı yeterince kızdırdım. Bana seninle konuştuğunu söyledi. Neyim ben, doğranmış ciğer mi?"

"Dünkü kargaşada telefonumu kaybettim."

Öfkelendi. "Gustavo'yla konuştum. Ona Santino hakkında bir şeyler yapmasını söyledim."

"Lottie," diye araya girdi Paulie. "Sana Cesar'ın halledeceğini söylemiştim."

"Biliyorum, ben de onu rahatsız ettim. Bu tatilde onlarla birlikteyim, unuttun mu?"

"Sakin ol, *tesoro*. Tansiyonun, hatırladın mı?" "Evet.

Ama çok ileri gitti."

"Bırakın onlar halletsin."

Telefondan bir başka oflama sesi geldi. "Böyle bir şey olduğunun farkında bile değildim. Luca ne düşünüyordu?"

"Santino'nun dün gece yaptığı numaradan sonra, aramızda anlaşmalı bir evliliğin söz konusu olmadığından emin olabilirsin," dedim.

Kıl payı kurtulduğum için ürperdim. Yine de görücü usulü bir evliliğe körü körüne gitmiyordum. Önce Santino'yu tanımaya çalışacaktım ama dün geceden sonra ondan tamamen soğumuştum. Bir ortak olmak yerine

ev işlerine bakmak zorunda kalacaktı. Luca planımın bu olmadığını biliyordu. Bir aile istiyordum ama eski alışkanlıklarımı da değiştirmek istiyordum. Kocamın beni bir yardımcı olarak görmesini istiyordum, işin yasal yönünü yürütürken ona danışmanlık yapabilecek biri olarak. Elbette çocuk istiyordum ve evime bakmak istiyordum ama neden ikisi birden olmasındı? Yirmi birinci yüzyıldaydık.

"Peki Matteo ile aranızdaki şu şey?"

"Bunu çok severek söylüyorum sevgili teyzeciğim," dedi söz konusu adam. "Bu seni ilgilendirmez."

Paulie bu kez başını salladı ve ağzını kapattı ama sırtışını gizleyemedi.

"Bu işin nereye gittiğini araştırıyoruz," diye

ekledim. "Peki. Meraklı olmamaya

çalışacağım."

"Git dinlen, Lottie. Gördün mü? Çocuklar iyi."

Birkaç kez vedalaşmaya çalıştıktan sonra nihayet görüşmeyi sonlandırdık.

Matteo'ya baktım. "Bugün yapmamız gereken ilk şey bana yeni bir telefon almak."

Omuz silkti.

Paulie yeğenine sırtıttı. "Lottie'nin senin Sera'yı korkutmandan neden endişelendiğini anlamıyorum. Seni gayet iyi idare ediyor."

"Onu cesaretlendirme," diye homurdandı Matteo.

BÖLÜM

On

MATTEO

"Al." Jonas'ın getirdiği telefonu Sera'ya uzattım. Tereddütle kabul etti.

Süresiz olarak benimle kalması için gereken eşyaları almak üzere Brooklyn'deki taş binaya gidiyorduk.

"Bu kadar süslü bir şeye ihtiyacım yok," dedi. "Sadece Luca'dan yeni bir tane alana kadar kullanacağım bir tane."

İmha ettiğim telefonun Chicago suç ailesi düzeyinde bir güvenlikle donatılmış olduğunu anlamak fazla zaman almadı. İtalya'da suç örgütlerinin kendi telefon ağına sahip olduğu duyulmamış bir şey değildi.

"Şimdilik bunu kullan. Carlotta ve Luca'nın numaralarıyla programladım."

Kişiler arasında gezinirken kaşları çatıldı. "Az önce tüm aile ağacını buraya mı koydun? Bu insanların yarısını tanımıyorum."

Şımarıklık. Trevor ve Wus'a ek olarak sadece Paulie, Nico, Renz ve kız kardeşim Bianca'yı koydum.

Gösterge panelindeki telefonda "Baba" yazıyordu.

"Kahretsin." Bu sabah aradı ama Sera yanımdaydı. Bunu erteleyemezdim. "Evet."

"Telefonlarıma çıkmıyorsun, değil mi Matteo?" diye sordu babam. Sera bana komik bir bakış attı. Evet, biliyorum. Sanki kendi kendime konuşuyor gibiydim. Babam ve ben aynı baritona sahiptik, muhtemelen bir ses analiz yazılımı

aradaki ince farkı anlayabilecek tek kişi bendim. "Sera benimle," dedim. "Seni sonra arayabilir miyim?"

"Merhaba Bay De Lucci," diye selamladı Sera babamı.

Gölümsememi bastırdım. Babam hemen cevap vermedi.

Sonunda, "Annen ve Bianca'nın başka bir yerde olmalarına sevindim, yoksa yeni kız arkadaşının peşine düşerlerdi, muhtemelen seni de tebrik ederlerdi," dedi.

"Beni tebrik etmek mi? Ne için? Evlenmiyorum ya da nişanlanmıyorum ki."

"Kız arkadaşının önünde söylenecek bir şey değil."

Sera bir kahkaha patlattı. "Hâlâ yeniyiz. Biraz eğitime ihtiyacı var."

"Vay be." Ona bir bakış attım. "Böyle mi olacak bebeğim?" "Tam uyum sağlayacak. Dinle. En kısa zamanda beni ara, *tamam mı?*"

"Seni birazdan ararım. Sera'yı evine götürüyorum."

"Brooklyn'deki mi?"

"Evet."

"İyi bir mülk. Carlotta bahsetmişti. Döndüğünde burayı satışa çıkaracağınızı söyledi."

"Planımız bu," dedi Sera.

"Matteo'yla konuş," dedi babam. "O sana yol gösterebilir."

"Teşekkür ederim."

"Görüşürüz, baba."

Sera'nın evi bölgedeki sıra evlerin tipik bir örneğiydi. Cumartesi günü öğleden önceydi ve evine yakın bir sokakta kolayca park yeri buldum.

Çantasını karıştırdı ve anahtarlarını çıkardı. Elimi uzattım.

Kaşlarını kaldırdı. "Sence içeride bizi bekleyen biri mi var?"

"Hayır, Trevor ve adamlarım bölgeyi çoktan kontrol altına aldı."

"Adamların mı?"

"Aile." Sırıttım. "Patronla akraba olmak işe yarıyor."

Kapıyı açtım ve önce ben içeri girdim. Sera'nın alarmı kapatmasına izin verdim ve arka kapıyı kontrol etmek için mutfığı geçerek doğruca koridora indim. Güvenliydi.

Arkamı döndüm ve yerde kaçak maldan başka bir şey olmayan boş kutuları gördüm. İşaretleri kontrol ettim. "Havyar ve votka."

Sera'ya doğru bir kaş kaldırdım.
"Hiçbir şey görmedin," dedi. "Uyuşturucu değil."
"Öyle olduklarını hiç söylemedim." Bu bağlamda, De Luccis ve Morettis aynı hizadaydı.
"Chicago'ya dönebilirim." dedi. "Ve ne yaparsın? Malikanende mi saklanacaksın?"
"Seninle saklanmaktan ne farkı var?"
Etrafımızdaki boşluğu işaret ettim. "Manhattan'daki emlak piyasası hakkında tavsiye alabilirsin."
Ağzı seğirdi. "Senden mi?"

Yaralıymışım gibi bir elimi göğsüme koyarak yaklaştım. Geri çekilmedi ama bana bakmak için çenesini yukarı eğmek zorunda kaldı. Müstehcen düşüncelerimin dün gece giydiği eteğe kaymasına izin verdim. Zihnim şu anda giydiği o lanet olası bol gömleğin altına gittiğinde konsantre olmak çok zordu. Trevor bir kadının bedenini tahmin etme konusunda berbattı. "Kırıldım," dedim. "De Lucci ismi en iyi kadınlarla eşanlamlıdır.

gayrimenkul."

"Tatil köyleri, alışveriş kompleksleri ve ofis binaları belki," diye karşılık verdi. Muhtemelen bana bakmaktan sıkıldı ve geri çekildi. "Ama bunun gibi evler?"

"Brooklyn'deki evlerden bahsediyorsanız, ben de en iyilerden bir şeyler öğrendim."

Kafasına vurdu. "Tabii ki. Sanırım İrlandalı ailenizin bu bölgede yaşadığını hatırlıyorum."

"Birkaç kiralık mülkleri var."

"Vay canına. Güzel. Tamam, her şeyi toplayıp sana getireceğim." Kutuları işaret etti. "Onları zaten gördün. Saklayacak başka bir şeyim yok, o yüzden kendini evinde hisset." Hafifçe güldü. "Büyük büyükannem ve büyükbabamın birkaç fotoğrafı dışında görecektir bir şey yok."

Ben cevap veremedim mutfaktan çıktı ve merdivenlerin bulunduğu evin önüne döndü. Ani hareketleri ve konuyu değiştirmesi, aramızdaki elektriği hissettiğini ve bu konuda ne yapacağını bilemediğini düşünmeme neden oldu. Kanepedeki karşılaşmamız kafamda tekrar eden bir makaraydı ve onun da bunu aklından çıkarmayacağını düşünecek kadar ukalaydım. Etkilenen tek kişi ben değildim.

Oturma odasına geçtim. Birkaç telefona cevap verme zamanı. Misk ve temizlik ürünlerinin kokusu burnumu istila etti. Mobilya koruyucuları kanepeyi ve koltukları kaplamıştı. Sera'nın bu koşullar altında yaşadığını hayal edemiyordum. Görecek ilginç bir şey yoktu. Birdenbire bebeklik fotoğraflarını görmek istedim. Kısa bir süre gülümsedim. Muhtemelen bir cehennem çocuğuydu.

Büyükbabasının uyuşturucuya bakış açısını değiştirenin Sera olduğuna dair bir söylenti vardı. Chicago eskiden bu üründen çok para kazanıyordu ama son altı yılda bu durum değişmişti. İşlerini lüks mallar ve gemicilikle çeşitlendirmişlerdi ama gelirlerinin en büyük kısmı online kumar ve emlaktan geliyordu.

Babamı aramak için telefonumu çıkardım. "Çok çabuk oldu," dedi.

"Sera eşyalarını topluyor."

"Onu Hell's Kitchen'da mı tutuyorsun?"

"Evet."

"İyi fikir."

Babamın sesindeki ton donup kalmama neden oldu. "Benim için bir bilgin mi var?"

"Evet. Gustavo İtalya'ya geri döndü. Kaynaklarımdan edindiğim bilgiye göre, Galluzo liderliği ile kafa kafaya gidiyor, en az üvey kardeşi Vincenzo kadar. Bu ikisi birbirleriyle nadiren yüz yüze konuşurlar. Klan patronlarıyla bir görüşme var. Santino Sera'nın peşini bırakmazsa onlardan ayrılmakla ve Conte Enterprise yönetim kurulundaki hisselerini ve nüfuzunu almakla tehdit ediyor."

"Ailesiyle birlikte savaşa gitmeye razı mı?"

"Gustavo'nun başka seçeneği yok. Sera'dan hoşlanıyor olsa bile, bu daha çok onun otoritesini sarsmakla ilgili. Zirveye çıkmak için çok çalıştı. Santino onun yeğeni olabilir ama Gustavo onların gözünde her zaman piç evlat olarak kalacak. Şimdi pes ederse, gücünü ve saygısını kaybedecek. Ve güç olmadan para-"

"Hiçbir şey," diye bitirdim. "Ama hepsi Santino buraya geldiği için mi?" "Bu seni şaşırttı mı?"

"Sanırım değil." Ne de olsa onlar mafyaydı. Kin ve kan davası üzerine kuruluydu. Ve onunla olan etkileşimlerime bakılırsa, Gustavo eski kafalıydı.

"Santino'nun yaptığı cesurca ama aptalca bir hareketti."

Babam kıkırdadı. "Evet. Bu tür mafya korkutmaları İtalya'da işe yarayabilir ama Amerikan mafyasında durum farklı. Ayrıca Santino reddedilmeyi pek hoş karşılamaz."

"Moretti yeğenine söz vermemeliydi."

"Onun yaptığını sanmıyorum. Benim anladığım daha çok kandırdı. Santino organizasyonun en çok kazananlarından biri ve bu onun aklını başından almış. Vincenzo'nun oğlu olmadığı için kendisini Galluzo'nun veliahtı olarak görüyor."

İşte bu yüzden durum riskliydi.

"Evet. Adamın Don Vincenzo'ya karşı kozu var. Özellikle Wu ortaklığıyla birlikte zeytinyağı talih kuşunu dört gözle bekliyorlardı ama Gustavo fikrini değiştirmiş gibi görünüyordu. Bu da Don'u zor durumda bıraktı."

Babam biriyle konuşurken kısa bir duraklama oldu. Tekrar hatta döndüğünde, "Ava ve Bianca yata dönüyorlar," dedi.

Onlardan gelecek sorulara hazırlıklı değildim. "Sera'ya dönsem iyi olacak. Beni haberdar edin. Anneme ve Bianca'ya sevgilerimi ilet." "Kendine iyi bak, oğlum."

Görüşmeyi bitirdikten sonra sahte kız arkadaşımı aramaya başladım. Onu odadan bir bavul çıkarırken buldum. Çullandım ve elinden aldım. Hiç itiraz etmeden verdi.

Bir şekilde bu beni rahatlattı. Feminizmden yanaydım ama babam bana her zaman kadınlara saygılı davranmanın önemini ve centilmenliğin inceliklerini aşıladı: Kapıları aç. Ağır eşyaları taşımayı teklif et. Her zaman yemeğin parasını öde.

"Bu gece bir randevuya çıkmalıyız," dedim ona.

Bana daha iyi bakmak istercesine eğildi. "Gerçek bir randevu mu?" "Evet. Bir restoranda. Herkesin içinde."

"Tamam," dedi yavaşça. "Nerede? Resmi mi? Günlük mü?"

Annemle babamın ilk buluşma hikâyesini hatırladım. "Pizza değil." Sera güldü. "Umarım öyledir."

"Pizza sevmez misin?"

"Ailem pizzaya saygı duyar. Biz biraz züppeyiz."

"Not edildi." Dar merdivenlerden tek sıra halinde inmek zorunda kaldık. Merdivenlerin dibinde, "Annemle babamın ilk randevusu bir pizzacıdaydı," dedim.

"Ciddi misin?"

"Evet, annem gerçekten pizza istedi. Babam Le Bernardin'de şık bir akşam yemeği için rezervasyon yaptırmıştı."

"Michelin yıldızlı bir restorani pizza için mi reddetti?"

"Diavolo şehrin en iyisidir."

"Bir ara beni de götürmen gerekecek." Sera hâlâ sırtıyordu. Kapının yan lambalarından ve üzerindeki Palladyan pencereden süzülen gün ışığı onu doğal ışıkla yıkıyordu. Gözleri her zaman böyle ıslık ıslık mıydı? Çok yönlü ela kahverengisiydiler, karamel siyahla çizgiliydi. Pembe dudakları cömertti. Burnu inceydi ve ucu kalkıktı. Sevimli, seksi, meleksi.

Kaşları çatıldı. "Sen iyi misin?"

"Çocuk haklıydı."

"Ne çocuğu?"

"Hayır kurumundaki kişi," diye açıkladım. "Senin bir meleğe benzediğini söyledi."

Sen biliyorsun."

"Matteo De Lucci, Moretti cazibemden büyülenmeye mi başladın?" Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Yoksa kafanı bir yere mi çarptın?"

"Şimdi gittin ve anı mahvettin," diye iç geçirdim. "Moretti deyince aklıma Luca ve ağzından sarkan bir puro geliyor. Yani..." Telefonumu kontrol ettim. Daha fazla mesaj. "Akşam yemeği? Ne yemek istersin?"

"Beni şaşırtın ama İtalyan ya da Amerikalı olmasın."

"Bunu yapabilirim. Biraz ofise gitmem gerekiyor."

"Bugün Cumartesi. Sen ve Daniel yılın işkoluğu olmak için yarışıyor musunuz?" Göğsümde garip bir duygu sarsıldı. "Nereden biliyorsun Daniel Cumartesi günleri mi çalışıyor?"

"Lütfen, onun programını avucumun içi gibi biliyorum." Bana garip bir bakış attı. "Ne? Ivy benim en iyi arkadaşım."

Ön kapıyı çekip açtım ve alarmı yeniden kurmasını söyledim.

"Sen işe giderken beni kilitlemeyeceksin, değil mi?"

İtalya'da işler karışırken Santino'nun Sera'yı kaçırarak kadar aptal olduğunu sanmıyordum. Böyle bir şey olursa Luca başına kurşun yağdırırdı ve Santino Harlem çetesinin ve Rossi suç ailesinin desteğine sahip olsa da, Chicago'yla uğraşmak delilik değilse bile çok cesaret isterdi. Galluzo birleşik desteğini Santino'nun arkasına atmadığı sürece, bağlılıkların değişmesi felaket olurdu. Ama biz orada değildik.

henüz. Yine de işimi şansa bırakmıyordum. "Seni Grindhouse'un dairesine geri götüreceğim ama Trevor sana istediğin yere kadar eşlik edebilir. Manhattan dışına çıkmak yasak."

Sera inledi. "Tony ve Rocco'dan daha yeni kurtuldum."

"Galluzo Santino'yu kesin olarak dizginler dizginlemez, özgürlüğünü geri alacaksın."

BÖLÜM

On bir

SERA

Ivy'ye "Herhalde bana sürpriz yapmasını istememeliydim," dedim. Matteo ofise giderken, arkadaşım ve ben Wus'un Meatpacking Bölgesi'ndeki lüks butiğinde buluşmaya karar verdik. Donateka onların bu yıl açtıkları yeni mağazalarıydı. Şık ve havalı, biçim ve işlev arasında bir yerdi.

Ivy'nin önüne serdiği kıyafetlere baktım.

"Kesinlikle siyah." Ivy bana eleştirel bir gözle baktı. "Çok zorlamadan basit şeylerle bir New Yorklu gibi giyinmek istiyorsun. Göğüslerin var. Fonksiyonel büstiyerimiz yeni geldi."

"Seks yapmaya gitmiyorum kedicik," diye hatırlattım ona kuru bir sesle.

Ivy güldü. "Hayır, aptal. Kenarları cilveli fırırlarla süslenmiş transparan bir üstlük görünümü tamamlayacak."

Bu fikrin gittiği yeri sevdim. "Sinirli ama romantik."

"Kesinlikle."

Beni soyunma odalarına götürdü.

Kırk beş dakika sonra, bir barda ya da üç yıldızlı bir Michelin restoranında akşam yemeği için mükemmel bir takım oluşturduk.

Büstiyer ve bluzu tamamlayan, esnek, editör kesim pantolon ve siyah bilek botlarıydı. Matteo'nun çatı katındaki bavula neyse ki göz kamaştırıcı siyah bir clutch koymuştum.

Satış asistanlarından biri içeri girdiğinde soyunma odasının önündeki dinlenme odasıındaydık.

"Kardeşin burada," dedi Ivy'ye.

"Ne?"

"Size söyleyecek önemli bir şeyi var."

Daniel burada mıydı? Kalbim bir takla attı ve bu beni rahatsız etti. Matteo ile yaptığım anlaşmaya saygı duyduğum için en iyi arkadaşımın kardeşine olan aşkımı gömmem gerekiyordu.

Aksesuar reyonunun yanında durmuş, sergilenen eşarpları gelişigüzel karıştırıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu arkadaşım.

Ivy ve Daniel birbirlerine karşı şefkatli değillerdi. İtalyanların aksine sarılmaz ya da öpüşmezlerdi. Ivy Amerikalı arkadaşlarına karşı daha liberaldi, ancak uluslararası ticaret yaparken iyi bir girişimciyi iyi yapan şeylerden biri de iş ortaklarınızın kültürünü incelemektir.

"Daniel," diye nefes aldım.

"Selam, Sera. Biraz alışveriş mi yapıyorsun?" "Bütün bir gardırop."

"Matteo ile randevusu var."

Kaşları çatıldı. "Bir randevu."

"Evet," dedim tepki vermesi için yüzünü incelerken. "İlk resmi ilişkimiz."

Kaşları çatıldı ve yerini ağzının kenarlarına dokunan gizemli bir gülümsemeye bıraktı. Bu beni rahatsız eden şaşırtıcı bir tepkiydi. Kıskanıyor muydu, kıskanmıyor muydu? Matteo'yla çıkmama engel olacak mıydı, olmayacak mıydı?

"Peki, burada ne yapıyorsun?" Ivy tekrarladı. Aralarında bir şeyler yolunda gitmiyor olmalıydı çünkü en iyi arkadaşım alışılmadık bir şekilde kırılmış görünüyordu. Umarım sebebi ben değildim. Matteo olamazdı çünkü Ivy randevumda bana yardım etmeye hevesli görünüyordu. Eğer bu Daniel'in bana yine bir sıcak bir soğuk davranmasıysa, sabrımın sınırlarını zorluyordum. Bir hayal kırıklığı olmanın eşiğindeydi.

Ayrıca, benim yüzümden ilişkilerinin zarar görmesini istemiyordum ve kesinlikle kendime bakabilirdim.

"K-Cee Yee'nin Donatella ile olan sözleşmemizi yenilemeyeceğini size şahsen söylemek istiyorum. Asya mağazalarımız için bile."

"Ne?" Ivy sordu. "Neden?"

Daniel, "Bu onun hitap ettiği demografiyi temsil etmiyor," dedi. "Bizim giysilerimizi giymesinin optik açıdan

renkli şarkıları ve son albümünün mesajıyla."

Ivy, "Bana sorarsanız onun biraz klas olmaya ihtiyacı var," diye karşılık verdi.

"O ne?"

Yirmi sekiz yaşında ve hala on yedi yaşında olduğunu mu sanıyor?"

Kardeşi, "O uzun süreli bir pop sansasyonu oldu," dedi.

"Ona ihtiyacımız yok," dedi Ivy. "Reklamlarımızın yönünü değiştirmeli ve müşteri tabanımızdan daha fazla yararlanmalıyız."

Arkadaşlarım adına kırılmıştım. Markalarını oluşturmak için çok çalışmışlardı. Elbette pahalıydılar, ancak müşterilerine giysilerinin kalitesinden, hammadde kaynaklarına kadar güvence veriyorlardı. Hepsi adil ticaret. Çocuk işçi ya da atölye işçiliği yok. Hong Kong, Singapur, Milano'da çalışma odaları vardı ve Kuzey Amerika pazarına hizmet vermek için Brooklyn'de bir tane açtılar.

"Bak, bu gece senin eşyalarını giyiyorum. Eğer Matteo'nun beni nereye götürdüğünü öğrenirsem, De Luccis'lerle ilgili haber yapmayı çok seven magazin gazetelerini üzerimize salabilirsin."

Ama belki de önce Matteo'ya sormalıyım.

Hem erkek hem de kız kardeş bana eleştirel gözlerle baktılar. Bana arkadaşları olarak değil, bir pazarlama aracı olarak baktıklarını biliyordum.

Eğer Ivy, Holy Tattler'ın ön sayfasına çıkabilirse, bu bir kazançtı. Matteo bana daha sonra teşekkür edebilirdi. Sahte flörtümüzün haberi sadece Wall Street'te değil, aynı zamanda arkadaşımın mağazasının da reklamını yapabilirdim. Pop prensesine kocaman bir siktir git. Arkadaşlarımı küçümsemeye nasıl cüret eder?

"Bu hiç de fena bir fikir değil." Daniel tezgâha yaslandı ve parmaklarını rafa vurdu.

"Bunu gerçekleştirebilirim," dedi Ivy. "New York Beş Ailesi'ni takip etmeyi seven o muhabiri bulması için asistanıma bir mesaj attım. Sonra sana ne giydiğini sorduklarında?"

"Donateka'dan Irina." Utangaç bir ifadeyle kirpiklerimi kırıştırdım. Ivy ve ben kahkahayı patlattık.

Daniel çenesini kollarımızdaki giysilere doğru eğdi. "H a n g i s i n i seçtin?"

Pantolonun kumaşına dokundu. "Bu bizim yeni esnek karışımımız mı?"

Ivy gözlerini devirdi ve ona patent bekleyen uygun marka adını söyledi.

"Neye ihtiyacınız olursa..." Daniel etrafına bakındı. "Ayakkabılar, aksesuarlar..."

Omuzlarıma bir sorumluluk yükü çöktü. Matteo ile buluşmak için yaptığım bu basit alışveriş başka bir şeye dönüşmüştü.

Daniel kız kardeşine, "Bunu masraf hesabına yaz," dedi.

"Bunu ben ödüyorum," diye itiraz ettim, gözlerim çılgınca arkadaşımın üzerindeydi. "Bir anlaşma yapmıştık." Diğer müşteriler gibi ödeme yaptığım sürece onların dükkânını koruyordum. Özel muamele yok.

"Modellerimizin kıyafetlerini saklamalarına izin veriyoruz," dedi Ivy. "Ben de uzun zamandır seni giydirmek istiyordum ama sen masraftan çekiniyordun."

"Şimdi hepiniz beni ikinci kez düşündürüyorsunuz."

"Çok geç." Ivy kolunu dirseğime sıkıştırdı ve beni ayakkabı reyonuna götürdü. "Bilekte biten botlarına bayıldım ama daha iyi bir seçeneğim var. Çantayı da unutmayalım."

Matteo

"İyi günler, Bay De Lucci."

Görevliye başımı salladım ve Daniel'in binasının resepsiyon bölümünün önünden geçtim. Binanın gelişmiş bir güvenliği vardı. Asansör için bir uygulama sadece üst katlar tarafından kullanılıyordu.

Daniel bana erişim izni vermişti.

Asansöre bindim ve artan bir sabırsızlıkla kat numaralarının yükselmesini izledim.

Trevor bana kardeşlerin Sera'yı çatı katlarına sürüklediklerini söylediğinden beri morali bozuktur. Randevumuzu hiç de böyle hayal etmemiştim. Trevor yanında olduğu sürece şehirde dolaşmasına izin vermiştim ama randevumuz için onu alacağım daireye dönmesini bekliyordum.

Telefonuna da cevap vermiyordu.

Kapılar açıldığında beni karşılayan manzara karşısında homurdanmaya başladım. Ben.

Daniel, Sera'nın boynuna bir kolye takmak üzereydi. Peki o ne giyiyordu? İç çamaşırı mı?

Omuzları ve göğsü açıktaydı ve herif gözlerini dikmiş bakıyordu.

Göğüs dekoltesi, muhtemelen üstünün darlığı nedeniyle nasıl şekillendiği göz önüne alındığında daha bol görünüyordu.

Gözlerim etrafı taradı, Ivy'nin ne yaptığını fark etmeden önce bakışlarım bir an Trevor'inkilerle kilitlendi. Telefonunu onlara doğru tutuyordu ve bunun sosyal medya için olduğundan şüpheleniyordum.

"Çok kasıntısın Daniel," diye itiraz etti Ivy, sonunda geldiğimi fark etmeden önce. "Oh, merhaba, Matteo."

"Burada neler oluyor?" Homurdandım.

Daniel'in kendinden memnun gülümsemesi burnunu kırma isteği uyandırdı bende. Onunla sonra ilgilenirdim.

Sera'nın gözleri beni görünce büyüdü. Yüzüne yerleştirdiği garip gülümseme, bu sahneden memnun olmayacağımı bildiğini gösteriyordu.

Onunla da sonra ilgilenirim.

Sera üzerinde gerçek anlamda hiçbir hak iddia edemezdim. Daniel bunun farkındaydı. Bu beni rahatsız ediyordu. Onun Sera'nın etrafında olmasını istemiyordum, özellikle de Sera'nın onun hakkında ne hissettiğini bilerek. Bunun beni halkın gözünde enayi gibi göstereceği gerçeği burada sorun bile değildi. Duygularımın ne zaman değişmeye başladığını bilmiyordum. Muhtemelen Sera'ya Daniel'den daha fazla sempati duymaya başladığım zamandı.

Dürüst biriydi. Bir Moretti olarak büyüdüğü için iyi ama bazen yanlış yönlendirilmiş bir kalbi vardı. Bu, yarı aile içinde yarı aile dışında büyüyen insanlar arasında yaygın bir durumdu. Onu anlayabilirdim.

Ama en çok ilgimi çekti.

"Kız arkadaşımı geri alabilir miyim?" Dışlerimi gösterdim.

Daniel'in sırtışı ses tonumdaki ciddiyet karşısında duraksadı. İyi oldu. Benimle uğraşmayı ne kadar çabuk bırakırsa o kadar iyi. Onun için amcığa gitmişti. Ucuz koltuklardan bana sataşamazdı.

"Kolyenin tokası çok kaygandı," diye açıkladı Sera.

Daniel'a elimi uzattım. Mücevher parçasını isteksizce teslim etti.

"Bunun yeniden tasarlanması gerekiyor, Ivy," dedi kız kardeşine.

"Tasarım iyi. Bu işlere gelince elin ayağın tutmuyor."

"Arkanı dön," dedim Sera'ya. "Saçını kaldır."

Vanilya ve hindistan cevizi kokusu burnumun dibine kadar geliyordu ve koku alma duyularım kokunun kaynağını takip etmekten kendini alamıyordu. Bağımlılık yapıcıydı.

Daha yakına eğildim, vücutlarımızın sıcaklığı birbirine karıştı. "Ne yapıyorsun?" Başını yana eğdi.

Ağızlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Kız arkadaşına kolye takmak."

Bağlantıları kolayca eşleştirdim ama işlem bitmemişti. Önümdeki tüm açıkta kalan ten çok pürüzsüz, çok cezbedici, çok...ah siktir et. Omzunun üst kısmını öptüm. Dudaklarından duyulabilir bir nefes kaçtı.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Ivy. "Bu mükemmeldi! Ana karakter faturasını hak ediyorsun, Sera!"

Onu kendime doğru çevirdim. "Üstüne giyecek bir şeyin var mı?"

"Elbette." Kaşları çatıldı. "Neden? Çok mu açık?"

Evet, zihnim homurdandı. "Hayır." Ne zamandan beri bu kadar sahiplenici bir pislik oldum. Nasıl tepki verdiğime şaşırarak bir bahane bulmaya çalıştım. "Dışarısı soğuk."

"Örtü hâlâ şeffaf." Sera alt dudağını çiğnedi. "Oraya yürüyerek gitmiyoruz, değil mi? Ben Chicago'luyum. Soğuk havaya tahammül edebilirim."

"İşte bluz." Ivy bana transparan siyah bir bluz uzattı. Sera'nın giymesine yardım ettim ve fırırlı kanatları bir arada tutan üç kancayı ilikleyerek derin bir v yaka bıraktım.

Çok seksiydi.

"Trevor bizi restorana bırakacak."

"Nereye gidiyoruz?"

Sırıttım. "Göreceksin."

Ivy'nin gözleri telefona yapışmıştı. "Vay anasını millet, beş dakikada altı bin görüntülenme. Artı, altı yüz beğeni. İnsanlar o omuz öpücüğüne ve için için yanan bakışa bayılıyor." Yukarı baktı. "Bence siz ikiniz ortak bir sosyal medya hesabı açmalısınız."

"Hayatta olmaz," diye mırıldandım. Sera güldü.

BÖLÜM

On iki

SERA

Matteo takım elbisesi içinde çok yakışıklıydı. Kravat takmamıştı. İşten oyuna rahat bir şıklık. Dün gece kanepede öpüştüğümüzden beri bu adamın her santimetresinin farkına varmıştım. Omzuma o öpücüğü kondurduğunda bir bakire gibi titrememek için kendimi zor tuttum.

Çok erotikti.

Samimi.

Görünüşe göre sosyal medya da öyle düşünmüş.

"Ne giydiğini soruyorlar." Ivy heyecanla cevabı yazdı. "Al bakalım, pop prenses."

Daniel, "Abla, bırak şunu," diye azarladı. Bana gülümsedi. "Bunu yaptığın için teşekkürler." Omzuma hafifçe vurdu ve bana o sevimli yarım gülümsemesini attı. Hani şu gizemli olan. Ya da eskiden öyleydi. Aynı zamanda beni çılgına çevirirdi. Ama o anda Daniel'dan çok yanımdaki İtalyan İrlandalının farkındaydım.

Arkadaşım gevezeliğe devam ederek, "İkinizi gerçekten gönderiyorlar," dedi. "Matsera."

"Ciddiyim." Başımı salladım ve sahte erkek arkadaşıma bakıp kaşlarımı çattım. O ve Daniel bakışıyorlardı. Bu da neydi böyle?

Elini çektim. "Gidelim, umarım erken rezervasyonunuz vardır."

"Yedi kişilik aldım. Tamam mı?" Sonunda bana gözlerini verdi. Buz mavisinden safır rengine dönüştüler. Kadınlık organlarım titredi.

"Siz nereye gidiyorsunuz?" Daniel sordu.

Matteo beni asansöre doğru yönlendirmeye başlamıştı bile. "Sera'ya söylemiyorum, sana neden söyleyeyim?"

Binanın önünde bir Bentley bizi bekliyordu. Trevor, Matteo'ya selam veren şoförle yer değiştirirken, sevgilim aracın arkasına binmeme yardım etti. Gizlilik perdesi açıldı. O da yanıma bindiğinde geniş iç mekân daha da küçüldü.

Matteo uzun saniyeler boyunca hiçbir şey söylemedi. Bentley hareket etmeye başladığında bile sessiz kaldı. Telefonunu kontrol etti ve sonra arabanın yan tarafına dokundu.

Bileziğimle oynadım. Vücudumda sahip olduğum tek mücevher parçasıydı.

"Bu geceki planlarını bozduysam özür dilerim," diye söze girdim. Daha önce çatı katında gözleri hararetle parlamıştı ama görünüşüm hakkında bir erkeğin ilk buluşmada yapması gerektiği gibi yorum yapmamıştı. İyi göründüğümü biliyordum ama belki de randevularının daha ağırbaşlı olmasını seviyordu. Aşk hayatı ya da randevu hayatı hakkında araştırma yapmayı düşünmedim. Telefonuma uzanmak istedim ama kendimi tuttum.

Artık çok geçti.

Bana kısa bir süre baktı. "Sorun yok."

"Bence öyle değil," diye karşılık verdim. "Eğer *bunu* yapacaksak." Başımı bölücüye doğru eğdim.

"Trevor anlamayı biliyor," dedi bana. Bu kez koltuğunda kayarak bana doğru döndü. Beni eve götürdüğü gecenin aksine, loş ışıklı iç mekânda yüz ifadesini ayırt etmek daha zordu.

"Seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemelisin."

Uzun bir nefes verdi. "Peki. Sosyal medya videosunun olayı ne?"

"Bununla ilgili bir sorunun yok, değil mi?"

"Ben istemiyorum. Gustavo ve Santino'ya mümkün olduğunca çok reklam ulaşmasını istiyorum."

"Yani..."

"Giydiğin kıyafetler..." "Oh..."

"Evet... oh. Bunlar Daniel'dan." "Donateka.

Ivy'den. Bu kadar büyütecek ne var?" "Trevor bana Daniel'ın teklif ettiğini söyledi."

Kahretsin, beni oraya götürdü. Trevor'ın dükkânda aylak aylak dolaştığını unutmuşum. "Bu bir çeşit alfa erkeği duruşu mu?"

Daha yakına eğildi. "Bir de şu açıdan bak. Bu bizim ilk randevumuz ve sen başka bir adamın sana aldığı kıyafetleri giyiyorsun." Parmakları kolyeye dokundu. "Sana ilgi gösteren bir adamın takılarını takıyorsun."

"Beni isteyip istemediğini bilmeyen bir adamdan mı bahsediyorsun? Bu onun kaybı. Seninle çıkmak için kıyafetlerimin parasını ödedi. Bence burada kazanan sensin."

Matteo başını salladı ve alaycı bir şekilde güldü. "Luca'nın ne tür bir rol model olduğunu bilmiyorum."

"Onu bu işin dışında tutun."

Biraz daha yaklaştı. "Sen, Sera, erkekleri

tanımıyorsun." "Senin gibi erkekleri

kastediyorsan, muhtemelen," diye karşılık verdim.

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Her şey için bir cevabın var mı?"

Bunu düşünmek zorundaydım.

"Sadece ben mi?" diye dürtükledi.

Güldüm. "Kendini o kadar özel hissetme. Düşündüm de, çekilmez erkeklerin yanında sadece böyle oluyorum."

"Benden başka kim?"

"Luca. Belki de kibirli İtalyanlardır." "Ben

yarı İrlandalıyım."

"İyi bir genetiğin var."

Bu sefer sırtışı daha çok memnun bir gülümsemeye dönüştü. "Randevu gafını unutmam için beni pohpohlayarak dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

"Sanki reddedilemez bir flört görgü kuralını ihlal etmişim gibi konuşuyorsun. Bu özel bir durum." Neden

hala tartışıyorduk?

"Tartışılır." Dudaklarına baktı.

Kalp atışlarım düzensizleşti. "Ve flört adabını çiğneyen tek kişi ben değildim."

"Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Nasıl görüldüğüm konusunda bana iltifat bile etmedin." Bunun önemsiz olduğunu biliyordum ama ondan düşük beklentilerle başlamak istemiyordum. Sahte bir randevu olsa bile.

Sesi alçaldı. "Muhteşem olduğunu biliyorsun."

"Aman Tanrım, hiç biriyle çıktın mı?"

Gözlerini kaçırdı ve bir parmağıyla kaşlarını kaşdı, ağzından hiç çıkmayan o derin kıkırdama göğsünde titreşti. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?" Bana baktı. "Bu sahte ilişkiyi yürütmekte zorlanan tek kişi sen değilsin. Nasıl iltifat edileceğini biliyorum ve bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim." Burnuma hafifçe dokundu. "Sen, Sera Moretti, nefesimi kesiyorsun."

Yanaklarım kızardı. "Abartmana gerek yok."

"Dürüst olmak gerekirse, seni ilk gördüğümde nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Orada, tüm bu açık tenle çok güzel görünüyordun ve başka bir adam ellerini üzerinde gezdiriyordu." Ağzı inceldi. "Daha önce çıktığım hiçbir kadına benzemiyorsun." Şüpheli bakışlarım üzerine ekledi: "Şu anki durumumuza rağmen."

"Sınırlar hakkında hiç konuşmadık," dedim. "Zaten incinmiş duygular var... ve lütfen arabanın kendi tarafına geçer misin?"

Sanki aksini iddia ediyormuş gibi, biraz daha yaklaştı.

"Sınırları sevmem," diye mırıldandı. "Özellikle de söz konusu sen olduğunda."

Dudaklarımı yakıcı bir öpücükle yakaladı. Farkındalık tenimin her santimini tutuşturdu. Ağzım açıldı ve dili içeri girdi, sıcak ve talepkâr. Bacağımı kendi bacağının üzerine çekerek bedenlerimizi birbirine sürttü.

Dudaklarımı serbest bıraktı ve ağzıyla çenemde gezindi. "Seni içinde gördüğüm andan beri bu kıyafetleri bedeninden söküp atmayı düşünmekten başka bir şey yapmadım."

Kulağımın kabuğunu yaladığında "Bu sınırlar değil," diye nefes nefese kaldım. Dudaklarıma bir kez daha sahip olmadan önce "Sınırları siktir et," dedi. ile

Bedenlerimiz birbirine çarptı, sağ eli bacağımdan ve yanımdan geçti. Parmakları göğüslerimin dışını okşadı. Hafifçe geri çekildi ve "Eğer kendimi daha fazla bırakırsam" dedi - başparmağı göğüs ucumu örten kumaşı okşadı - "asla yemeğe gidemeyiz. Her ne kadar etek giymiş olmanı dilesem de, pantolon giyerek doğru bir karar verdin. Aksi takdirde, ayakların tavana vururken ve yüzüm kalçalarının arasına gömülmüşken sırt üstü yatıyor olurdun."

Ağzım açık kaldı. Elimi tuttu ve ereksiyonunun üzerine koydu. Taş gibi sertleşmişti.

"Bana bunu yapıyorsun, Sera."

Kalçalarımı birbirine kenetledim. Aralarında ıslak bir sıcaklık titreşiyordu.

Alnı benimkine doğru eğildi. "Akşam yemeğine kadar dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Yapmalısın," dedim ciddiyetle, tam da karnım guruldarken. "Çünkü açım."

Matteo

Bu delilikti. Yoksa öyle miydi? Giydiği kıyafetleri kıskanıyordum. Parmaklarım onları vücudundan çıkarmak için kaşınıyordu ve bu da başka bir sorun yaratıyordu. Hayal gücüm Sera Moretti'nin çıplak halinin nasıl görüneceğini düşündürüyordu. Giydiği her neyse, göğüslerini şehvetli bir avantaja itiyordu ve bu bana Daniel'in kolyeyi bağlarken onun üzerindeki ellerini hatırlattı.

"Ah, çok sıkı sıkıyorsun."

Ellerimizin birleştiği yere baktığımda kırmızı sis dağıldı. Trevor bizi, dünyaca ünlü bir şefin sahibi olduğu bir restoranda rezervasyon yaptırdığımız otelin önüne bıraktı.

"Özür dilerim." Tutuşumu gevşettim.

Mermer zemin üzerinde sessizce yürüdük. Arabadaki karşılaşma beni cehennemden gelen bir ereksiyonla sersemletmiş ve incelemek istemediğim lanet duygular üzerinde düşünmeme neden olmuştu. Bu yüzden sessizliği seçtim.

Kıskanmak için hiçbir nedenim yokken

kıskanmaktan nefret ederdim. Sera Daniel'a aitti.

Zihnim bu düşünceyi anında reddetti.

Hostes podyumuna yaklaştık. Şef garson beni tanıdı. Chez Michele Jean, De Luccis'lerin en sevdiği yerlerden biriydi. Yemek aile kültürümüzün ayrılmaz bir parçasıydı. Kimin İtalyan ya da İrlanda yemeği yemek istediği konusunda sık sık tartışmalar yaşandığında, en güvenli yol ya bir Fransız ya da Japon restoranına gitmekti.

Hostes bizi kapalı açık oturma alanında istediğim masaya götürdü.

"Oh." Sera'nın bakışları alanın kavisli pencerelerini taradı. "Bir seksenlik manzaranız var. Çok güzel," diye anlatmaya devam etti. Bahçenin yeşilliği Kapalı bahçe, geceleri Manhattan silüetinin manzarasını çerçevesiyordu.

Masaya oturduğumuzda, sunucumuz bu akşam için planladığım bir şişe şarapla geldi.

Sera şişeye baktı. "Bu benim en sevdiğim şarap." Garsona şişeyi açması için başımla işaret ettim.

"Nasıl öğrendin?" diye sordu. "Beni takip mi ediyorsun, Matteo De Lucci?"

"Benim de kendi yöntemlerim var."

"Ivy?"

"Bana bir liste verdi. Bu sabah cappuccino'nuzla zaten başarısız oldum." Bardağımı onunkine doğru kaldırdım. "Bana daha iyisini yapmamı söylemiştin... Umarım yapmışımdır."

Bana gülümsedi. "Oh, kesinlikle yaptın."

Sera'nın masamızdaki tek mumun aydınlattığı kalp şeklindeki yüzünün görüntüsünü içime çektiğimde göğsüm sıkıştı. Boğazımı temizledim. "Başarılı bir ilk buluşmaya kadeh kaldıralım mı?"

"Ben buna varım."

Kadehlerimizi tokuşturduk ve şarabımızı yudumladık.

İçkilerimizi indirdiğimizde aramızda kısa süreli bir gariplik yaşandı. Neyse ki sunucumuz araya girdi.

"Bu akşam tadım menüsü var mı?"

Sera menüye baktı. "Yedi çeşit yemek var." "Aç olduğunu söylemiştin."

"Bu çok fazla, ama ıstakoz rulo iyi görünüyor."

"Yedi çeşit yemek yiyeceğiz," dedim garsonumuza. "İçki menüsünü bırakın." "Çok iyi, efendim."

Sunucumuz ortadan kaybolduğunda sandalyemi yaklaştırdım. "Daha sonra bir hamburger yemek isteyebiliriz."

"Oh, I biliyorum." Sera'nın ses alçaltılmış komlocu bir şekilde. "Ben Chicago'dan, hatırladın mı?"

"Yani seni etkilemediğimi mi söylüyorsun?"

"Kolay kolay etkilenmem, Matteo De Lucci." Şarabından bir yudum daha aldı. "Ama bu şişeden çıkınca güzel."

Bardağın ağzını parmağımla kapattım, bordo renkli sıvıya baktım ve bardağı elime alıp döndürmeye başladım.

"Bunu yapmanıza gerek yok. Bu bağbozumu olduğu gibi güzel."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direndim. "Sakın bana şarap züppelerinden biri olduğunu söyleme."

"Züppe. Hayır. Ama en sevdiğim şaraba karşı korumacıyım. Şarap üreticisinin Napa Vadisi'nde bir efsane olduğunu biliyor musun?"

"Sana bir kasa alacağım."

"Vaka diye bir şey yok," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "On iki yıllık bir bekleme listesi var."

Doğru. Babamın şarap mahzenini yağmaladım. Sadece iki şişe vardı ve diğerine dokunmamam konusunda beni uyardı, on beş bin doların üzerinde olan daha iyi bir şaraptı. Ben daha çok viski severdim. Şarap koleksiyonum yoktu. Belki de bir tane başlatmalıyım. "Çok bakımlısın."

"Umarım bana uzun süre acı çektirmezsiniz."

"İlk randevumuzu bitirmeden benden ayrılıyor musun?" "Oh, egon bunu kaldırabilir."

Yanıliyordu. Ego hakkında konuşmak bana sadece giydiği kıyafetlerin ve takıların Daniel'dan geldiğini hatırlattı. Ona ait olduğunu fark ettiğim tek şey bileğindeki basit bilekliği. Eski ve antika görünüyordu ve tüm kıyafetiyle uyumsuz durması gerekirdi ama bir şekilde işe yaramasını sağlamıştı. Bu bibloyu aşevindeyken fark etmişim.

Şarabı tekrar tattım. Herhangi bir Kaliforniya caberneti gibi cesur ve gürültülüydü. "En sevdiğin şarabın bir İtalyan şarabı olmamasına şaşırdım."

"Luca bu konuda bana hep kızıyor. Ama Napa'da bir araştırma gezisindeydim." Gülümsedi. "Lise ile üniversite arasındaki şeflik dönemimdeydim. Luca'nın bir arkadaşı restoran açıyordu ve işi öğrenmem için beni oraya gönderdi."

"Her işi yapabilen biri gibi görünüyorsun." "Giysi ve yemek," diye takıldı. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, kadehi mum ışığına karşı tutarak. "Sen mahvettiğine göre Daniel'la çalışmak garip görünüyor."

"Mahvetmek mi?"

"Sahiplenici davranmak."

"Yanılmıyorsa Ivy kayıt yapıyordu. Boynuna o kolyeyi takan oysa, optiklerin şüpheli görüneceğini düşünmüyor musun?"

Sunucu o anda bize ilk yemeği servis etti ve Sera cevap vermek zorunda olmadığı için rahatlamış görünüyordu.

"Krem fraiche ile istiridye ve Osetra havyarı."

Servis görevlisi gittikten sonra tabağımıza baktık ve ikimiz de yüzümüzdeki sırıtmayı engellemeye çalıştık.

"Osetra," diye fısıldadı Sera. "Eğer bu evdeki buzdolabındakinin aynısıysa, senin için üzülüyorum."

İçimi çektim. "Seni asla etkileyemeyeceğim, değil mi?"

"Hâlâ istakoz var."

"İstakoz rulo. Muhtemelen gezici kamyonlardan herhangi birinde yiyebileceğinizi söyleyeceksiniz."

"Ah," dedi sempati içinde. Masanın öbür ucuna uzandı ve elimi okşadı. "Çaban için A aldın."

Diğer müşterilerin bana onaylamayan bakışlar fırlatmasına neden olan bir kakhaha attım. Bu kadın. Şarabımı yudumlarırken bile güldüğümü gizleyemedim çünkü boğazıma kaçabilirdi.

Elimi avuç içime doğru çevirdim ve parmaklarımızı birleştirdim. "Sen, Sera Moretti, ruhuma iyi geliyorsun."

Gözleri irileşirken yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. Acaba her yeri kızarıyor muydu?

Dudaklarımdan dökülen kelimeler için kendimi tekmeleyebilirdim. Ama uzun zamandır söylediğim en dürüst sözler bunlardı.

"Uh." İstiridyelere ve tabaktaki gri incilere baktı. Yukarı baktı ve sırıttı. "Bana aşık olmuyorsun, değil mi?"

Bastırılmış bir kıkırdama göğsümün derinliklerinde titreşti. Yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı ve bana ateşli gözlerle bakıyordu. Çekiciliğimi ona aktardığım için kendimi azarlayarak zihinsel bir sarsıntı geçirdim. Muhtemelen en tuhaf ilk randevuda olduğumuzu düşünüyordu. "Belki de bana aşık olan sensin."

"Gerçekten mi? Elimin esir tutan sensin," diye belirtti. "Ve yemek için iki elimi de istiyorum."

Bıraktım. "Yani sen çift olmak ve yemek yerken el ele tutuşmak isteyenlerden değil misin?"

Yüzünde alaycı bir dehşet ifadesi belirdi. "Hayır. Ben yemeğimi ciddiye alırım." Meze çatalını narin istiridye için ağızına götürmek için kullandı. İstiridyenin libidoya ne yaptığına dair tüm düşünceler kasıklarında kıpırdanmaya başladı. Lanet olsun, akşam yemeğini atlatmam gerekiyordu ama Sera bu gece onun için başka ne planlarım olduğunu bilmiyordu. Onun tadına bakmak için her türlü niyetim vardı. Sera'nın dili dilimi yalamak için dışarı kaydığında neredeyse sesli bir şekilde inliyordum.

Dudaklarına krem sürdü ve yükselen ereksiyonuma buz atacak bir şey aradı.

"Bu kız kardeşimin söyleyeceği bir şey."

"Bianca şimdi kaç yaşında?" Dikkatini bana verdi.

"Yirmi bir." Çenemi tabağına doğru eğdim. "Orada her şey yolunda mı?"

"Bu iyi." "İyi "nin sadece duygularımı incitmemek için olduğunu gösteren bir dizi baş sallama hareketi yaptı.

"Lezzetli olduğunu söylemen gerekiyordu," diye takıldım. "Bunun nesi yanlış? Bu mu?"

"Bunda yanlış bir şey olduğunu söylemedim." "Sakın poker oynama," dedim kuru bir sesle.

"Bu ortalama bir Osetra," dedi. "Gerçekten kötü Osetra yoktur."

"Elbette bunu biliyorsunuzdur."

Sırıttı. "Buzdolabındaki iki kavanozu yemeliydik." "Peki *aile* için tam olarak ne yapıyorsun?"

Bana kaşlarını kaldırdı ve sonra etrafına bakındı. "Ben gitmiyorum aileyi aile dışında tartışmak."

"Yeterince adil."

Sunucu yemek üstüne yemek getirirken daha az hassas konulardan konuştuk. Çoğunlukla işletme diploması ve Ivy ile rekabeti.

"Ivy ile en iyi arkadaş olmanıza şaşırdım."

"Biz de oda arkadaşıydık," diye ekledi.

"Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutmanız gereken bir durum muydu?"

Peçetesini kaptı ve içine doğru güldü. Gülüşü hoşuma gitmişti. Birkaç saniye sonra, "Ben o kadar ileri gitmezdim. Hayır, yüksek lisans okuluna bir yıl kala, birbirimize üstünlük sağlamaya çalıştığımız için birbirimizin kışını tekmelediğimizi zaten biliyorduk. Bunu sağlıklı bir rekabete dönüştürmeye karar verdik... tamam bazen kan dökülüyordu."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bu mecazi, aptal. Elbette tartışmalarımız oluyor. Ama yüksek lisansta hayatta kalmak ve en üst sırayı kapmak isteyen diğer öğrencileri engellemek için Ivy ve ben güçlerimizi birleştirmeye karar verdik. İlgi alanlarımız, giysilerimiz, yemeklerimiz aynıydı; Ivy şarap ve meyveli içecekleri sever ama hafiftir. Sadece ders çalışmak ve eğlenmek için zaman ayırdık."

Çalışmalarından bahsedişindeki canlılığa bayıldım. Conte Enterprise'ın zeytinyağı üretimini modernleştirmesini nasıl kullandığını

Tez.

"Gustavo'nun prodüksiyonunu modernleştirmesine şaşırdım. O çok gelenekseldir."

"Godfather'ı hiç tanımıyorsunuz," dedi. "Onun sloganı, geleneği bil ama çağa ayak uydur."

Yaşlı adamı yanlış mı anladım?

Yüzündeki değişen ifadeleri izledim. Çok... tutkuluydu. Onu orgazm ettiğimde alt dudağını ısırarak mıydı, yoksa ağzını açıp inleyecek miydi?

"Peki ya sen?"

Boğazımı temizledim ve damarlarımda dolaşan lavların üzerine buzlu su dökmek için şaraptan bir yudum aldım. "Harvard."

"Hepiniz oraya gittiniz

mi?" "Sadece Nico ve

ben." "Peki ya Renz?"

"Üniversiteye gitmedi," diye

kestirip attım. "Oh."

"İçinde bulunduğumuz bina mı? Orayı o yönetiyor ve birinci kattaki kafe de ona ait."

"Tutkunuzun peşinden gidin."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Kardeşimin tutkusu Liz ve yeğenim Sam'di. Liz de hep fırınlı bir kahve dükkânı açmayı hayal ederdi.

"Öyle de denebilir."

"Herkes milyarder bir CEO olmak istemez."

Servis görevlisi dördüncü yemeği getirmek üzere yanımızda belirdi. Sera'nın gözleri parladı. "Nihayet."

Yedi yemeğin yeterli olmadığından endişelenmeye başlamıştım. Porsiyonlar küçüktü ve Sera iştahla yiyor gibiydi, bu da beni cezbettiler. Yandaki kremalı pasta dükkânı De Luccis'lerin restoran sonrası uğrak yeri idi. Bazen, Nico ve ben, ailenin işi bitene kadar bekler ve Times Meydanı yakınındaki bodrum katındaki ramen dükkanında yemek yerdik.

Ama bu randevunun bütün amacı... bütün amacı neydi? Artık emin bile değildim.

Sera pahalı ıstakoz rulosunu nazikçe kaldırdı ve bir ısırık aldı. "Ooooh." Bir ısırık almadan önce kılıcını sandalyenin üzerinde salladı.

Ailem dışında yemek konusunda bu kadar hevesli biriyle hiç tanışmamıştım. Çıktığım kadınlar hiç uzun sürmedi. Belli bir tipim yoktu; ince, kıvrımlı, düz göğüslü ya da büyük göğüslü. Ama çoğunlukla Sera'dan daha uzun boylu kadınlarla çıkmıştım. Onlar bana daha çekici geliyordu. Ama Sera'da çok şey vardı ve bunların hepsi fiziksel değildi.

"Yemek yemiyor musun?" diye sordu, önce benim tabağıma sonra da yarısı yenmiş ekmeğine bakarak.

"Bunun senin için yeterli olup olmadığını görmek için bekliyorum."

"Aman Tanrım." Solgunlaştı. "Ben gelmiş geçmiş en kötü randevuyum."

Kıkırdamaya başladım. "Sera... kes şunu, tamam mı? Sen benim en iyi randevumsun."

Biraz süslendi. "Luca iştahımla erkekleri korkutup kaçıracağımı söylemişti."

"Nereye koyduğunu bilmiyorum. Çok küçüksün."

Bir ısıruk daha almadan önce "Kalçalar ve göğüsler," diye takıldı. Gözlerim kızardı. "O zaman mükemmel bir şekilde ayrılmışlar."

Ekmeği yere bıraktı. "Ciddiyim Matteo, yemeye başlamazsan kompleks yapacağım."

Şaraplarımızı tazeledim.

"Neden?" "Çünkü... sen o adamsın..."

"İnanın bana, iştah cinsiyete göre değişmez. Ailemdeki kadınları görmelisiniz. Ve bunun İtalyan olmakla hiçbir ilgisi yok çünkü İrlandalı taraf da aynı."

"Anne tarafın İrlanda barları işletiyor, değil mi?"

"Evet. Eamonn's," dedim gururla. "Annem franchise'ın arkasındaki beyindi. Babamla tanışmadan önce bocalamaya başlamıştı, ama o bunu tersine çevirdi. Ve De Luccis'lerin Eamonn's'u iflastan kurtardığını söyleyen söylentilerin aksine, bu doğru değil. Bu annemin azmi ve iş anlayışı sayesinde oldu."

"Vay canına, bu çok ilham verici."

"Bence siz ikiniz iyi anlaşırsınız."

Başını eğdi ve tabağıma baktı. "Gerçekten yemelisin."

Sera ailece tanışma sohbetine hazır değildi. Bu konuyu açtığıma ben de şaşırmıştım çünkü kız arkadaşlarımı nadiren aile yemeğine getirirdim, çoğunlukla düğün gibi bir randevunun gerekli olduğu klan etkinliklerine.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedim. "Sıradaki yemek kuzu fileto." Sera omuz silkti ve bana şaşkın bir bakış fırlattı.

"Kuzu mu yoksa ıstakoz mu tercih edersiniz?"

Gözleri neşeyle dans ediyordu. "Bunun nereye gittiğini anlıyorum..."

Düşüncelerinin tam olarak nereye gittiğini bildiğim için gülümsedim ama bir şey söylemesini bekledim.

"Pazarlık yapıyoruz," dedi. "Kuzuyu gerçekten istiyorsunuz ve iki porsiyon almayı umuyorsunuz."

"Gerçekten umurumda değil. Kibar olmaya çalışıyordum." "İstakozu biraz daha fazla severim ama kuzu etini de severim."

"Bana hiçbir şey bırakmayacak mısın, kadın?" Onun çınlayan kahkahasına sırtarak karşılık vermekten kendimi alamadım.

"Tadım menüsüne sadık kalalım," dedi. "İstakozunu ye."

"Peki efendim."

BÖLÜM

On üç

SERA

Paparazziler romantik akşam yemeğimizi böldüler. Müşteriler, açık hava oturma yerinin pencerelerinden bakan meraklı izleyicilerin istenmeyen ilgisinden şikayet etti. Açık havada oturmanın avantajı, New York hayatının yanınızdan geçip gitmesini izlemektir. Bunun tersini, New York'un sizi yemek yerken izlemesini ve akvaryumdaki balık olmayı beklemiyordunuz.

Matteo telefonda Trevor ile çıkışımızı nasıl yöneteceğimizi konuşuyordu.

Ivy ile mesajlaştım. Matteo ile olan videom üç saat içinde 100 bin beğeni ve iki milyondan fazla izlenme sayısına ulaşmıştı. İyi ki bu restorandaki en gerçekçi yemek olan fudge brownie à la mode'u bitirmiştim. Matteo'ya duvarın dibindeki restoranları tercih ettiğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Chicago'da ve ardından Napa'da yaşarken her yerde haute cuisine'in tadına baktım. Hong Kong'a yaptığım bir ziyaret gözlerimi gösterişsiz sokak yemeklerine açtı. Hong Kong'un körili balık topları ve yumurtalı tartlarından Singapur'un Hainanese tavuğuna kadar, bugün sevdiğim Hawker yemekleri konusunda beni eğitti.

Yine de yemekten keyif aldım.

Matteo'nun en sevdiğim şarabı öğrenmek için zahmete girmesine bayıldım. Şarap içerken peynir ve salam yemeyi başarılı bir randevu olarak değerlendirdim.

Istakoz rulo lezzetliydi, ama yediklerimin en iyileri genellikle gezici kamyonlardan geliyordu, bunun gibi köpüklü bir şeyle demlenmiş değildi,

lezzetli olmasına rağmen, kabukluların doğal tatlı, tuzlu iyiliğini gölgede bıraktı.

Ama en çok Matteo'nun arkadaşlığından keyif aldım. Telefonum çaldı.

"Hey, chica-" diye bağırdı Ivy. "Sen bir süperstarsın! Uzun zamandır bu kadar çok görüntülenmemiştim."

"Platformunuza yardımcı olduğuma sevindim," dedim kuru bir sesle. "Yemeğinizi beğendiniz mi?"

"Matteo özenli bir yemek arkadaşıydı." Trevor'la konuşmasına dönmeden önce bana kısa bir gülümseme atan adama gözlerimi diktim.

"Onu bir tırnak kadar ilginç gösteriyorsun."

Bir kahkaha patlattım. "Sizi temin ederim, o daha ilginç ve o kadar da sinir bozucu değil."

"Seni nereye götürüyor?"

"Emin değilim. Beni kremalı pasta satan bir yere götürmek istediğini söyledi." "Daha yeni yemek yedin."

"Bir bar çok klişe ve Screeching Raven'ın tadını bozmak istemiyorum."

Uzun bir duraklama oldu. "Ne bağbozumu?"

"Bağbozumu değil *ama* Matteo babasının mahzeninde on beş binlik bir şarap olduğunu ima etti." Satın aldığı zamana bağlı olarak, o bağbozumunun fiyatı muhtemelen çoktan iki katına çıkmıştır.

"Bu şaraptan sadece iki yüz şişenin dolaşımında olduğu biliniyor ve kimse ona sahip olduğunu kabul etmek istemiyor." Bu özel şarap on yıl önce üç litrelik bir şişesi açık artırmaya çıktığında ve beş yüz bin dolara alıcı bulduğunda kült statüsü kazanmıştı. Kimse şarabın kime ait olduğunu bilmiyordu çünkü teklif veren kişi bir aracı kullanmıştı.

"De Luccis'lerin içebileceği bir zamanda cazibemi kullanmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Alay ettim. "Çünkü eminim Bay De Lucci bunu sadece kendisi ve karısı için saklıyordur."

Matteo aramayı sonlandırdı ve bana baktı.

"Hey, gitmem gerek," dedim Ivy'ye.

"Otelin önünde görünün." "Bu reklamdan hoşlanmıyorum."

"Çekingen davranma," dedi arkadaşım. "Bunu seviyorsun. Aksi takdirde en iyi arkadaş olmazdık."

"Hmm... yakışıklılığını mı unutuyorsun..." Kendimi tuttum ama Matteo'ya şaşkın bir bakış attığımda kendimi ele verdim. Evet, poker oynamamalıyım çünkü adamın yüzü taşa döndü ve daha önce gözlerinde olan sıcaklık buz tuttu.

Havayı öldürmenin yolu, Sera.

Ondan uzaklaştım ve telefona doğru mırıldandım, "Kahretsin."

Ivy inledi. "Lanet olsun, tamam. Bir oral seks bunu telafi edebilir."

Telefonu arkadaşşıma kapattım ve randevuma dönmeden önce yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Ben hazırım."

Kısa bir süre başını salladı, koltuğunu arkaya kaydırđı ve benimkinden kalkmama yardım etmek için yanıma geldi.

"Peki, plan nedir?" Beni restorandan çıkarmak için elini sırtıma koydu.

"Pek bir plan yok."

"Hayır mı?" Ses tonundaki alaycı ifade bakışlarımı ona doğru çekti. Dümdüz karşıya bakıyordu.

"Elbette..." Durdu ve bana baktı. "Daniel'ın sana verdiği kıyafetlerin boşa gitmesini istemeyiz."

"Onlar zaten amaçlarına hizmet ettiler. Kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranmayı da bırak."

Neredeyse otelin avlusunun ortasındaki aptal bir halının üzerine tökezliyordum ama elimi tutmadan önce beni sabitledi.

"Gazetecilerin önünde yüzüstü düşmek istemem." Bakışları hâlâ ileriye odaklanmıştı ve sesi buz gibiydi.

Geniş döner kapılardan girdik.

Gazetecilerin kuşatması ya da bir Hollywood yıldızından beklenecek bir kalabalık değildi ve Cumartesi gecesı Midtown yine de eğlenmeyi bekleyen insanlarla doluydu. Birkaç kamera yanıp sönmeye başlarken, hayranları da kaydetmek için telefonlarını havaya kaldırdı.

"Matteo De Lucci." Krem rengi şık bir pantolon giymiş bir kadın kalabalığın arasından sıyrıldı. Kuşaklı beline taktığı aletleriyle sosyal medya blog muhabirliğini çok iyi beceriyordu.

"Bayan Romero, sizi gördüğüme neden şaşırmadım?"

"Bu ilginç bir eşleşme," dedi. "New York ve Chicago bir ittifak arayışında mı?"

"Sanırım yanlış kişilere soruyorsunuz."

Kız bana baktı. "Seraphina Moretti, değil mi?"

"Sizi tanımıyorum, bu yüzden onaylamıyorum, ancak..." Durakladım. "Görünüşe göre zaten biliyorsunuz, bu yüzden neden sorduğunuzu anlamadım?"

"Oh, bunun pençeleri var, Matteo," diye mırıldandı muhabir. "Ne istiyorsun Romero?" diye tersledi.

Kalabalıktan "Sera, Sera..." diye sesler yükseliyordu ve işte o zaman Trevor ve birkaç adamın kalabalığı kontrol ettiğini fark ettim; hareketlerinden bu tür durumlarla başa çıkma konusunda deneyimli oldukları anlaşılıyordu.

Romero'yu görmezden geldim ve arkadaşımın sosyal medya hesabına düzenli olarak yorum yapan Ivy'nin en büyük hayranlarından birine gülümsedim. Onu mor saçlı ve korkak gözlüklü profil resminden tanıdım.

"Kamera çekingenisin, değil mi?" diye sordum. "Aman Tanrım, beni tanıyorsun," diye bağırdı.

Matteo'yu sürükledim ve Ivy'nin hayranlarıyla fotoğraf çektirdim.

"Seni çok seviyoruz Matteo."

Hafifçe güldüm. "Ben de öyle duydum." "Siz ikiniz birlikte misiniz?"

Kameralı telefonuna esrarengiz bir şekilde gülümsedim. "Birbirimizden hoşlanıyoruz." Matteo'ya baktım.

"Birbirimizden hoşlandığımızdan daha fazlasıyız." Beni kendine çekti ve hiç de 13 yaş üstü olmayan iğrenç bir öpücük verdi.

Dili şaşkın ağzımın içinde gezinirken, tatlıyla birlikte içtiği Porto şarabının tadını aldım. Kolonyasının baş döndürücü kokusuyla birleştiğinde, dilinin okşayışı duyularımı içime kadar sersemletti.

Nefesler ve sevinç çığlıkları bir çamaşır makinesinin sıkma devri gibi etrafımızda yankılandı.

Sözünü kestiğinde, gözlerindeki bir şeyin vaadi bacaklarımın arasında zonklayan bir ıslaklığı aşırı hızda harekete geçirdi.

Ve ben bu adamla eve gidiyordum.

Kahretsin, dükkanı tanıtmazsam Ivy beni öldürür.

Romero muhabiri "Peki, Dominic De Lucci bu ilişki hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

Matteo aile standardı konuşmasını yaparken ben de Ivy'nin hayranlarına gülümsemeye devam ettim.

"Hepiniz Magicforme gece pantolonlarını denemelisiniz." Elimi

Matteo'nun elinden çekerek hafifçe döndürdüm. "Peki ya bu ayakkabılar?"
Elimi uzattım

Ayağımı. "Manhattan'da yaşıyorsun. Bunlara ihtiyacın var. Hiç bu kadar rahat sivri burunlu topuklu giymemiştim."

"Irina büstiyeri rahat mı?"

"Hem de çok. Donateka'da şu anda tüm bedenler var. Bu altı beden." "Altı mı? Ama sen çok küçüksün?"

"Neden herkes böyle söylüyor? Ben kıvrımlıyım ve bununla gurur duyuyorum." Parmaklarımla göğsümü işaret ettim.

Herkes güldü.

Matteo sağ elimi tuttu ve yanına indirdi. "Hadi bebeğim." Başımın üstünü öptü. "Hadi eve gidelim," diye kulağıma fısıldadı. "Onlar bu gece benim."

Herkes onun söylediklerini duymuş gibi baygınlık geçirirken benim yanaklarım alev alev yandı.

Bir limuzin bizi bekliyordu. Vay canına, Matteo bu köpek ve midilli gösterisi için tüm durakları çıkardı.

Zihnim onun güdüleri hakkında kafa karışıklığı içinde dönerken ve Matteo'nun yüzü bir maskeye dönüşmüşken, sözsüz bir şekilde araca bindim. O da yanıma bindiğinde aramızda bir mil bile olabilirdi. O kapının kendi tarafına yapışırken, ben kendi tarafıma yaklaştım.

Önceki gece olduğu gibi, Trevor nereye gideceğini biliyordu ve yanımdaki adam hiç konuşmadı.

Onun ruh halini anlayamayacak kadar yorgundum.

Telefonum bir FaceTime aramasıyla çaldı.

Telefonu açtığımda Ivy hattın diğer ucunda ciyaklıyordu. "Harikaydınız! Bir Page Six muhabiri oradaydı. Romero hikayeyi onlara satabilir," dedi Ivy nefes nefese.

"Ne? Romero ve Matteo üç cümle kurdular."

"Bu onun için fazlasıyla yeterli, inanın bana. İki aile arasında olası bir birlikteliğe dair spekülasyonları kabul edecektir. Tek ihtiyacı olan bir ilişki olduğunun teyit edilmesiydi."

Sevgilime baktım. Telefonunu kontrol ediyor ve beni görmezden geliyordu. "İşte, Daniel seninle konuşmak istiyor."

Hayır demeye niyetliydim çünkü Ivy'nin kardeşi birdenbire hassas bir konu haline gelmişti. Daniel'in yüzü ekranı doldurduğuunda ve Matteo'dan hissedilir bir hoşnutsuzluk patlaması geldiğinde, onaylamıştım.

"Hey, bebeğim."

Oooh, bu hoşnutsuzluk düpedüz buz gibi oldu.

"Kıyafetler için tekrar teşekkürler," dedim.

"Hayır. Teşekkür ederim. Düpedüz muhteşem görünüyordun. Kıyafetler tam sana göre..."

"Şey..." Üstüne basa basa söylüyordu. "Ne zaman bir tane daha istersen..."

Telefon elimden kayboldu.

"Bu da ne demek oluyor?" Telefonu kucağıma bırakmadan önce aramayı sonlandıran Matteo'ya ters ters baktım.

"Kız arkadaşım olduğun sürece, Wus'lardan bedava kıyafet kabul etmeyeceksin."

"Donateka'nın tanıtım masraflarına gidiyor."

"Aynı fark." Telefonuna öfkeli bir mesaj yazdı.

Ivy'den gelen bir tane vardı. "Kardeşimi affet. O bir moron. Matteo'nun daha önce senin etrafında bir çember oluşturduğunu herkes görebilir." Kendime rağmen bir kahkaha attım.

Matteo bana öfkeli bir bakış attı. "Sana mesaj mı atıyor?"

"Sakin ol," dedim. "O Ivy'ydi. Sen ve Daniel birdenbire köpek parkındaki tek yangın musluğuymuşum gibi etrafımda daireler çizmeye başladınız. Bu da neyin nesi?"

Matteo hiçbir şey söylemedi ve tekrar pencereden dışarı baktı ama parmaklarının dizinin üzerinde nasıl açılıp esnediğini kaçırmadım.

Sertçe yutkundum ve penceremden dışarı baktım. Kıskançlığı yüzünden öfkesini kontrol ediyor gibi görünmesinden mi tahrik olmuşum yoksa kıskanmaya hakkı olduğunu düşünmesinden mi rahatsız olmuşum emin değildim.

Bu sahte bir ilişkiydi.

Ama her nasılsa akşam yemeğinde, Matteo'nun benim sokak yemeği tercihlerime uymamasına rağmen çok eğlendim. Şarap tam kıvamındaydı. Akademisyenlerle olan inekliğim hakkında konuşurken beni dinlemesine bayıldım. Gerçekten ilgileniyor gibiydi. Bu, Luca'nın her an ortaya çıkmasından korktukları için her zaman gergin olan önceki randevularım için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Luca'ya aşk hayatımdan uzak durması için yaptığım tehdit çok geç kalmıştı. Zarar çoktan verilmişti.

Ama muhtemelen en iyisi de buydu, çünkü amcamdan korkan bir adama saygı duymadığımı anlıyordum. O adamın beni, benim için savaşılabilecek kadar sevmesini istiyordum. Belki de bu yüzden Daniel'a karşı hissettiklerim konusunda kafam karıştı. Aklına koyarsa Luca'yla yüzleşebileceğini biliyordum. Ben de

Onu yönetim kurulu odasında çalışırken ve rakiplerini küçültürken gördüm. Bir sıcak bir soğuk esiyordu ama kesin olan bir şey vardı ki ben onun önceliği değildim.

Sanırım onun için bu zahmete değmezdim, bu yüzden Daniel'ın karışık sinyaller vermeyi bırakmasını ve Matteo ile benim Santino'yu aramızda görücü usulü bir evlilik ihtimali olmadığına ikna etmek için işimizi yapmamıza izin vermesini dilerdim.

Hell's Kitchen'a giden on beş dakikalık araba yolculuğunu sessizlik içinde geçirdik. Trevor bizi bir gece önce yaptığı gibi binanın arka tarafına bıraktı ve ortadan kayboldu.

Matteo ve ben hala tek kelime etmeden merdivenlerden yukarı çıktık.

Daireye girmemize izin verdiğinde, önce benim girmeme izin verdi. Kapının tıkırtısı aramızdaki sessizliğin değişken ruh hali içinde duyulabiliyordu.

Oturma odasına doğru ilerledi ve televizyonu açtı. "Bakalım sevgili Daniel için yaptığın fedakârlıklar işe yaramış mı?"

Ayakkabılarım İran halısında boğulmadan önce ahşap zeminde takırdadı. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Optikler mükemmeldi ve bunu sen de biliyorsun. Donateka istediğini aldı. Duyduğuma göre sen de istediğini almışsın ve Daniel emlak işini devralmana izin veriyor."

Bana bir bakış fırlattı. "Peki ya sen, Sera? İsteddiğini alabildin mi?"

Boğazımı temizledim. "Sorun da bu, değil mi? Bu işte kazanamayan tek kişi benim."

"Santino'yla evlenmek zorunda değilsin."

"Eğer istemezsem Luca beni onunla evlenmeye zorlamaz." Omuzlarım biraz çöktü. "Ama evet, bizi birlikte görmek onu vazgeçirecektir."

Benim hatam, açıkça öfkeli bir adamın ulaşabileceği bir yerde olma. Kolunu uzattı ve beni kendine doğru çekti, tırnaklarım yanlarını kavradığında sertliğin katı duvarının farkına varmamı sağladı. Bacaklarımın arasındaki şiddetli ağrıyı bastırdım. Bu mağara adamı beni tahrik etmiyordu.

"Senin derdin ne?" Fırtınalı mavi gözlerine öldürücü bakışlarımı göndererek tekrarladım.

Bakışlarımı inceledi. "Bilmiyor musun?"

"Kıskançlık sana hiç yakışmıyor," diye öfkelen dim. Kaşları alaycı bir şekilde kalktı.

"Gerçekten mi?"

Parmakları şeffaf üst kısmı sıktı.

Gözlerim büyüdü. "Sakın-"

Aşağı doğru çekerek üst kısmı ikiye ayırdı. Harap olmuş kumaşı

kanepeye fırlattı.

Geri çekildim. "Sen delisin. Benden uzak dur."

Gözleri karardı. "Yapma," diye homurdandı. "Kaç.

Uzaklaş."

Boz ayıyla karşılaşmış biri gibi durakladım. "Pislik gibi davranmayı bırak."

Yumruklarını iki yanında sıktı. "Bu kıyafetlerin teninin herhangi bir santimine dokunmasından hoşlanmıyorum."

"Yoksa ne olur? Beni çırılçıplak soyacak

mısın?" "Sera," diye hırladı. "Beni test

etme."

Ona yaklaşarak meydan okumama neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Matteo'nun yıkıcı davranışına karşı duyduğum ilk öfkeyi başka bir şeyin heyecanı bastırmıştı.

Onu ne kadar uçuruma
sürükleyebilirdim? Tam önünde
durdum.

Onun vücudu da benimkiyle aynı ihtiyaçla titreşiyordu. Parmak uçlarıma bastım, vücudum onunkine doğru sallanıyordu, öyle ki beni dirseklerimden desteklemek zorunda kaldı.

Çenemi yukarı kaldırarak, "Yoksa ne olur?" diye fısıldadım.

BÖLÜM

On dört

MATTEO

Kontrolüm kırıldı.

Parmaklarım, göğüslerini ağız sulandıran zirvelere çıkaran ve bir erkeğin özdenetimini sınavan lanet korsenin arkasına giden yolu buldu. Bir fermuar bulduğumda dizlerimin bağı çözülüyordu, ama bu şeyi birbirine bağlayan ipleri çözecek sabrım olduğundan emin değildim çünkü göğüslerini yeme açlığım her şeyi tüketiyordu. Bütün akşam benimle alay etmişler, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan transparan üstüyle dikizcilik oynamışlardı.

Sera Moretti melek değildi. O bir sirendi, erkekleri baştan çıkarmak ve onları sonsuza dek acı çekmeleri için cehenneme sürüklemek üzere bu dünyaya gönderilmiş bir succubus'tu.

Göğüsleri serbest kaldığında, ellerim otomatik olarak onları almak için yukarı kalktı, nefesim kesildi. "Lanet olsun, mükemmelsin."

Başparmaklarım meme uçlarını okşadı.

Yanakları pembeleşti. Bir canavarı uyandırdığını fark etmiş gibi geri adım attı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne yapıyoruz biz?"

Boğuk bir kahkaha attım ve pantolonunun belinden tutarak onu kendime doğru çektim. "Keşfe çıkıyoruz," diye fısıldadım kulağına. "Ceketimi çıkar."

"Neden?"

"Çünkü bunu benim kadar senin de istemeni istiyorum. Sadece seni tatmak istiyorum Sera, ama seni zorlamak istemiyorum."

"Tadıma bakmak mı?" diye mırıldandı.

"Dilimle amını sikeyim."

Gözbebekleri büyüdü ve yutmak istediğim dudaklarını büzdü. Ben nefesimi tutarken, ceketi omuzlarımdan itmeden önce elleri göğsümün genişliğinde gezindi. Yere düşmesine izin verdim. Parmakları gömleğimin açık yakasına geri dönüp gövdemden aşağıya indi. Karın kaslarım gerildi ve dokunuşu beni aletime kadar zıplattı. "Beni o kadar sertleştirdin ki, içine girmemek için mucize gerekecek ama girmeyeceğim."

Şaşkınlıkla başını eğdi. Daniel bu geceyi lekelemişti ve ben de bildiğim tek yolla onun varlığını kovmaya niyetliydim.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum.

Başını sallamadan önce boğazı düğümlendi. Fikrini değiştirmesi için bir saniye bile beklemeden parmaklarımla pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim. Dizlerimin üzerine çöktüm. Başım göğüslerinin hemen altında hizadaydı. Ağzım onları tatmak için sulanıyordu ama restorandan beri Sera'ya ziyafet çekmeyi planlıyordum. Ona tatlımı verdim. O da benim oldu.

Pantolonunu kalçalarından sıyrıp dantel külotunu ortaya çıkardım. Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum. Kokusuyla karışmıştı ve baş dönmesi burnumu ona doğru bastırmama neden oldu.

İçime çektim.

"Matteo..." diye fısıldadı.

Ona baktım ve alt dudağının dişlerinin arasına sıkıştığını fark ettim. Bu açıdan muhteşemdi. Her açıdan, gerçekten. Gözlerimi ondan ayırmadan elimi külotunun içine daldırdım. Nefes alış veriş hızlandı. Parmaklarım pürüzsüz bir tenle karşılaştı - lanet olsun, çıplaktı ve parmaklarımın uçları aşağı indiğinde kayganlık parmaklarımı kapladı.

"Çok ıslaksın, bebeğim." Sesim kulaklarıma yabancı gelen bir çaresizlikle boğuk çıkıyordu. Üç parmağım da onun uyarılmışlığını emdi ve onları külotundan çıkardığımda, bakışlarımız hala kilitliken, her parmağımı yaladım, gözlerimi enfes tatla kapattım.

"Çok pissin," diye nefes aldı.

Gözlerimi açtım ve ona sııttım. "Sadece senin için."

Yüzünde bir şüphe belirdi ama kendime açıklayamadığım bir şeyi ona açıklamaya niyetim yoktu. Daha önce hiç kıskanç ya da sahiplenici olmamıştım. Bu gururla ilgili değil, onun benim olduğunu bildiğinden emin olmak için yanıp tutuşmakla ilgiliydi.

Benimkini.

İçimi vahşî bir sahiplenme duygusu kapladı ve onu kanepeye ittim. Kıcı oturur pozisyona geldi ve o daha yönünü bulamadan önünde durup ayakkabılarını ayağından çıkardım.

"Hey," diye itiraz etti.

Parmağımla onu işaret ettim.

Çenesi isyan edercesine sıkılmıştı ama gözleri heyecanla parlıyordu. O benimle birlikteydi.

Pantolonu kanepedeki diğer kıyafetlerini takip ettiğinde gözleri kısıldı.

"Onların da parasını ödedi mi?" Külotuna ters ters baktım.

"Söylemiyorum." Yüzünden anladığı anlaşılıyordu. "Onları da mı yok edeceksin?"

"Önemli değil." Gömleğimin düğmelerini açtım. O memeleri göğsümde hissedeceğimden emindim.

Kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim ve ellerimi kalçalarında gezdirdim. Hiç bu kadar yumuşak bir ten hissetmemiştim. "Çok güzelsin."

Bakışlarını indirdi ve gülümsedi, elleri açık gömleğime dokunurken çekingendi. Başımı salladım ve gömleğimi yavaşça bedenimden sıyırdı.

"Tanrım, yontulmuşsun," dedi. "Bir gram bile yağ yok. Ofisini spor salonundan mı yönetiyorsun?"

Ona cevap vermedim, önce onunla ne yapacağıma karar vermekle meşguldüm. Bir elimle onu yakalarken başparmağımı dudaklarına değdirdim. Onu öpmek için yaklaştırmadan önce bakışlarımız kilitlendi.

Dudakları beni kabul etmek için açıldı ve ilk başta yavaş gittim, dilim çikolata tadındaydı ama sonra yine beni çıldırtan onun özüyü. Ağzının her yerini yalayıp yutmaya başladım. Boğazımdan bir inilti yükseldi ve o da ağzımın içinde inledi.

Oyun bitti. Eğer onu çiğ çiğ sikmezsem bu bir mucize olurdu.

Onu atılmış giysilerin üzerine yatırdım ve bacaklarını kanepeye uzattım. Ayağa kalktım ve bir dizimi minderin üzerine koyarak kalçalarımı uyluklarının arasına yerleştirdim. Pantolonumun üzerinden onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Ellerim göğüslerini avuçlarken ağzım çenesinde geziniyordu. Vücudundaki her şey benim için yaratılmıştı. Emmeden önce dilim bir meme ucunun etrafında dolaştı. Tatmin olduktan sonra bıraktım ve bir sonrakine doğru bir yol izledim ve aynısını yaptım.

Parmakları saçlarımı pençeledi. Başımı aşağıya doğru itti. Meme ucunu serbest bıraktım ve altıyla oynadım.

"Matteo, sana daha aşağıda ihtiyacım var."

Ona baktım ve parmağımla nemli külotunun üzerinde gezindim. "Buran acıyor mu bebeğim?"

"Evet."

"Gelmeyi ne kadar çok istiyorsun?"

"Çok." Nefesi kesildi.

Ona tam olarak işkence etmek istemiyordum ama Daniel'a karşı bu geceden kalma içimde hâlâ kaynayan bir kızgınlık vardı. Kıskançlığımı yatıştırmanın tek yolu onu amcığından serbest bırakmaktı. Karnından aşağıya doğru öptüm, aşağı inerken oluşan tüylerim diken diken oldu. Kalçalarını kaldırıp omuzlarıma koyduğumda Sera duyulabilir bir nefes aldı. Beklediğim tatlı için mükemmel bir pozisyondaydım. Burnumu külotunun rutubetine dayadım, uyarılmışlığının bağımlılık yaratan kokusunda isteyerek boğuldum.

"Alay etme," diye inledi.

Külotunu kenara iterek, amını incelemem için açtım. Dilim ortasına doğru ilerledi. Omurgasını eğdiğinde, leğen kemiğini aşağı doğru ittim.

Yukarı baktım. "Tek duymak istediğim, Tanrım, evet ve Matteo. Başka bir kelime duyarsam dururum. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Aferin
kızıma."

Kabul etmesi beni çılgına çevirdi. Külotunu nasıl bu kadar hızlı çıkarmayı başardığımı bilmiyordum ama sol ayağından sarktığında tekrar içeri daldım ve amına saldırdım.

"Matteo!"

Dudaklarındaki ismim onu daha sert yalamam için beni teşvik ediyordu ama aynı zamanda ne istediğini de öğreniyordum. Bir parmağımı soktum ve onun tatlı noktasını araştırdım. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı.

"Evet, aman Tanrım" diye haykırdı.

O kadar duyarlı, o kadar mükemmel, o kadar bana aitti ki.

Aldığı zevki uzatmak için dilimi aşağı yukarı oynattım ve ben doyana kadar o tutarsız bir karmaşaya dönüştü. Ona son bir kez yalattıktan sonra, kendi tadına bakmak için vücudundan yukarı fırladım. Parmaklarım onu orgazm etmeye devam etti. Ağzımda inlemesi salıverilmemi engellememi zorlaştırıyordu. Boşalmam gerekiyordu.

Ayrıldığımızda, "Çok sertleşmişsin." diye fısıldadı.

Onun amına sürtündüğümü fark ettim.

"Patlamaya hazırım," diye itiraf ettim. "Çok seksisin." "Bir şey yapabilir miyim?"

Ne demek istediği açıktı. Dudaklarına dokundum. "Hayır. Henüz değil. Bu sefer değil." Kaşları çatıldı. "O zaman... sen ne..."

"Göğüslerine boşalabilir miyim?" diye sordum.

Gözleri genişledi ve sonra daraldı, ama kızgınlıkla değil, eğlenerek. "Tam bir mağara adamısın."

"Beni izlemeni istiyorum, tamam mı?" "Yine de okşayabilir miyim?" diye sordu. "Çıkar beni."

Gözleri heyecanla parlıyordu. Tanrım. Onunla ilgili her şeyi sevdim.

Ayağa kalktı, kemerimi çözdü, fermuarımı indirdi ve sonra b ü y ü k b i r saygıyla elini ereksiyonumun etrafına sardı.

Okşadı.

İnledim. "Yapma. Yaklaştım. Uzan."

Dirseklerine yaslandı.

Sikimi okşamaya başladım. Gözlerim onun üzerindeydi. Büyülenmiş bir şekilde beni izliyordu.

Sera'nın beni mastürbasyon yaparken izlemesi de ayrı bir seksilikti.

Sikimi daha hızlı ve daha hızlı pompaladım. Nefeslerim hızlı ve sık geliyordu. Çok uzun sürmedi. Öğleden beri diken üstündeydim, çok azmıştım ve kıskançlıktan çatlıyordum.

Sikim kaya gibi sertleşti. Sperm fışkırdı. İpler halinde göğüslerine, çenesine, gövdesine indi.

Onu kenara iterek, kalanının Daniel'ın ona verdiği giysilerin üzerine düşmesine izin verdim. İlkel ve sahiplenici bir içgüdü beni, onu benim olarak işaretlemek için her bir damlayı sıkmaya itti.

Kanepenin karşı tarafına yığılmadan önce tükenmiş bir halde derin bir nefes aldım.

Ona doğru bir kol kaldıracak enerjiyi nereden bulduğumu bilmiyordum. Kelimeler için bile gücüm yoktu.

Göğsündeki ve giysilerindeki dağınıklığa baktı. Başını salladı, sırtı ve elimi tuttu.

Onu üstüme çektim.

Güldü. Kulaklarıma müzik gibi geldi.

Sera

Genç bir kız bana baktı. Beş yaşından fazla olamazdı.

Üzerimde kıyafet olduğundan emin olmak için battaniyenin altına baktım. Rahatlamıştım. Matteo'nun merhameti altındaki çıplak bedenimin görüntüleri yanaklarımı kızarttı. Beni nasıl tattığı. Kendi kendime zihinsel bir kafa sallama yaptım. Şimdi X-rated bir makara yapmanın zamanı değildi.

"Senin adın Sera." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

"Evet." Yatakta doğruldum. "Peki ya sen?"

"Samantha," dedi. Matteo gibi güzel mavi gözleri vardı. Çillerini ve sarı saçlarını nereden aldığından emin değildim. "Ama bana Sam diyebilirsin." Peluş penguen oyuncağını havaya kaldırdı. "Bu Alfie."

"Nerede...?"

"Matteo Amca babamla birlikte. Dom Amca'yı görmeye gittiler."

"Ne kadar çok amca var," diye takıldım. De Luccis'ler Moretti'lere göre birbirlerine daha sıkı bağlı bir klandı. Ailemizi bir arada tutmak Luca'nın başını ağrıtıyordu. Büyükbabanın üç karısı olunca ve çocukları anlaşılmayınca böyle oluyordu.

"Sam?" Genç bir kadın yüzünde özür dileyen bir ifadeyle kapıdan içeri girdi. "Çok özür dilerim." Oval yüzünü çerçeveleyen, omuzlarına ipek gibi düşen düz altın rengi saçları vardı. Buklelerimden nefret ederdim ve daha iyi saç ürünleri sayesinde bununla yaşamamanın bir yolunu bulana kadar düz saç isterdim. Gençliğimde saç düzleştirme çubuğuyla yaptığım savaş aklımın bir köşesinde duruyordu.

Bu kadının Liz ve Sam'in de onun kızı olduğundan emindim.

İçeri topallayarak girdi, sağ bacağını destekliyordu. Belli belirsizdi ama oradaydı. Bu, De Luccis'lerin düşmanlarının Matteo'nun en küçük kardeşini hedef aldığı bir hikâyeye dair hatıralarımı canlandırdı. Ayrıntılar çok azdı ve topallamasının o dönemde aldığı bir yaradan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim.

"Merhaba," dedik ikimiz de aynı anda.

"Çocukların bir toplantısı var," dedi. "Ben Liz, bu arada."

Gülümsedim. "Sanırım adımı zaten biliyorsun."

"Bu Sam." Ellerini küçük kızın omuzlarına koydu. "Dört yaşında."

"Anne, büyüdüğümde benim de onunki gibi kıvrıkcık saçlarım olabilir mi?"

Güldüm. "Düz saçlara sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun."

Liz, "Kahvem ve kruvasanım var," diye teklif etti.

Gözlerim c a n l a n d ı . Bacaklarımı yataktan aşağı salladım. "Matteo senin pastanendekileri denememi söyledi."

"Renz onları bu sabah yaptı," diye ekledi. "Hadi Sam. Sera'yı yalnız bırakalım da o da bize katılsın."

"Tek başıma bir kruvasan istiyorum," diye açıkladı

Sam. Tam benim gönlüme göre bir kız. Yaşasın tereyağı.

BÖLÜM

On beş

MATTEO

"Kuzenim konusunda ne kadar ciddisin?" Dom sordu.

"Bu işin nereye varacağını görmek konusunda ciddiyiz," dedim. Dom, Paulie ve Carlotta'nın oğluydu. Rahat görünüyordu, rahatmış gibi konuşuyordu. Ama o gösterişli kıyafetlerinin ve gülümsemesinin ardında De Lucci suç ailesinin hesapçı patronu vardı. Ama aşk hayatıma burnunu sokacağını düşünmemiştim. Hayır. Başka biriydi. "Bunu sana Luca mı sorduruyor?"

Sırıttı. "O benim amcam. Ve dünkü tanıtımdan pek memnun kalmadı." Dom bu toplantıyı ailenin bizim tarafı için düzenlemişti. Bu, gayrimeşru ve meşru tarafların çatıştığı ve sürtüşmeye neden olduğu zamandı.

"Beni aramadı."

"Bu patrondan patrona bir meseleydi."

"Saçmalık," diye hırladı Nico. "Yine uydurma adam saçmalığına mı başvuruyor?"

"Bu hayali önyargıyı gerçekten bırakmalısın. O sadece senin kafanda."

"O zaman beni aramalıydı," dedim sakince. Kardeşim öfkelenmeye başladığında, bunu dengelemek bana düşüyordu. "Bu daha mantıklıydı."

"Sera'yı çevreleyen güvenlik hakkında bilgi sahibi olup olmadığınızdan emin değildi."

"Onu uçağa geri istememesine şaşırdım."

"Bunu düşündü."

Kaşlarını kaldırdım. "Peki kalmasına izin vermesine ne sebep oldu?"

Dom omuz silkti. "Aynı hatayı tekrar yapmamakla ilgili bir şey."

"Sera'nın neredeyse balık yemi olacak olan erkek arkadaşıyla mı ilgili?"

diye sordum. "Bu bir Chicago şehir efsanesi haline geldi. Luca gibi genç biri için,

bu bir başarıdır."

"Ya da etrafındaki insanlar için bir lanet," diye mırıldandım.

Dom bana baktı. "Yani Luca'dan zerre kadar korkmuyorsun?"

"Hem de hiç. Ne istiyor?"

"Söylediklerine ve kendi kaynaklarımıza göre Galluzo klanı içinde bir kargaşa var. Santino konusunda ne yapacakları konusunda bölünmüş durumdalar."

"O piç şimdi nerede?"

"Sokaktaki söylentiye göre Frankie Rossi onu saklıyormuş." Francesco "Frankie" Rossi, Rossi suç ailesinin patronuydu.

"Bundan hoşlanmıyorum."

"Rossi'nin adamları bu sabah erkenden bölgemize girdiler."

"Ne?" Kaşlarım çatıldı. "Türk bu işe karıştı mı?" "Bildiğim kadarıyla

Sandro kendi işine bakıyor. Bu da şaşırtıcı.

onun kulübünde ortaya çıktın."

"Orası tarafsız bölge." Oraya gidenlerin Sera ve Ivy olduğunu ona söylemek istemedim. "Rossi'nin adamlarının bölgemize girdiğini bana daha önce söylemeliydin."

"Sana şimdi söylüyorum," dedi Dom. "Bilmen gerek kuzen. Bu senin kendi güvenliğin için. Buraya yakın bir yerde bar bar dolaşıyorlardı."

"Kalemizi gözetliyorlar."

"Evet. Bu binaya çok yaklaştıklarında ve kahve dükkanı zaten kapalı olduğu için adamlarımız onları geri çevirdi."

Renz'e baktım. En küçük kardeşimin ailesi bu binanın ikinci katında oturuyordu. "Sera'yı Yukarı Doğu Yakası'na geri götürmemi ister misin?"

"Hayır," diye iç geçirdi Dom. "Orada yeterince gözümüz yok. Sen ve Nico Hell's Kitchen'a taşınısaydınız daha iyi olurdu."

"Bu daha önce sorun olmamıştı," dedim.

Dom, "Galluzo kaptanının gelinini çaldığın zaman şimdi," dedi. "Örgütlerini zayıflatmayı bu şekilde konuşmamıştık. Bir savaş başlatmak istemedik."

"Hisselerin peşinden gittiğimde ne olacağını düşünüyordun?" diye sordum.

"Gerçek mi?" Dom söyledi. "Bunu başarabileceğini düşünmemiştim." Ona verdiğim gülümseme tamamen dişliydi.

"Ama seni hafife almamam gerektiğini biliyordum," dedi. "Ama soruma geri dönelim. Sera ile aranızda olanlar ciddi mi çünkü ilişkinizi desteklemeden önce bunu bilmem gerekiyor."

"Durum ciddi," dedim hiç tereddüt etmeden.

Nico boğazının arkasından şaşkınlık belirten bir ses çıkardı. Onu bir uyarıyla mızrakladım. O, Daniel ve Trevor bunun sahte olduğunu bilen tek kişilerdi ama Sera ile işler değişmişti. İlişkimizin bitmesine hazır olup olmadığımıdan emin değildim.

"Tamam. En iyisi sizi şehirden çıkarmak." "Ve kaçıyormuş gibi mi görünelim? Hayatta olmaz."

"Bunu bir tatil olarak düşün. Frankie Galluzo ile giderse, tüm De Luccis'lere göz kulak olmak için yeterli adamımız yok ve isteyeceğim son şey Chicago'nun askerlerini göndermesi."

"Katılıyorum." Rocco ve Tony'nin yaptığı berbat işi düşündüm. "Onlarla daha önce çalışmadık."

Dom, "Luca'nın sadakatinin nerede yattığı belli olmaz," dedi. "Amcamın ne yapacağı hiç belli olmaz ama Sera'yı koruyor ve bizimle savaşmak istemediğini düşünmek istiyorum. En azından bu var."

Göz kırptım. "Carlotta onun kışını alacak." Odada kahkahalar yükseldi.

Kuzenim hâlâ gülümseyerek, "Buradan Maine'e kadar uzanan üç yerleşkemiz var. Sen seç."

İki kere düşünmeme gerek kalmadı. "Maine."

Sera

"Maine'e gidiyoruz, bebeğim."

Adamlar içeri girdiğinde kafalarımız kapıya doğru döndü. Liz'in kocası beni şaşırtmıştı. En küçük De Lucci de kardeşleri kadar iriydi ama daha sert hatlara sahipti ve onu takım elbise içinde hayal edemiyordum ama kırpılmış saçları, kaslı tişörtü, kollarındaki dövmeleri, tek kulağındaki küpesi ve yırtık kot pantolonuyla çok şıktı.

"Merhaba Nico Amca, Matteo," diye seslendi Sam kahvaltısını bitirdikten sonra çizgi film izlediği oturma odasından.

"Bu senin kocan mı?" Matteo elini uzattığında iri gözlerimi Liz'e çevirdim. Biz.

Baş ve işaret parmaklarıyla çenemi kavradı ve bakışlarımı bana çevirdi. ona geri döndü. "Gözler bende, tamam mı bebeğim?"

Gözlerimi devirdim, ama dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce değil.

Renz kardeşine eğlenen bir bakış attı. "Alacakaranlık kuşağına mı girdik ve benim yüce ve kudretli ağabeyim De Lucci lanetine mi yenik düştü?"

"Saçmalama." Matteo mutfaktaki kardeşine katılmak için yanımdan ayrıldı.

"Cappuccino ister misin, Sera?" Liz bana sordu. "Renz en iyisini yapar."

"Hey, ben iyiyim," dedi Matteo.

Renz ona, "Benimle aynı odadayken kahve benim alanımdır," dedi.

En büyüğü ve en küçüğü didişirken, ortanca olan yanıma oturdu.

"Peki, De Lucci laneti tam olarak nedir?" Liz'e sordum. "Paulie bahsetmişti."

"Bu bir efsane," dedi Nico. "Lorenzo bunu devam ettirmek istiyor." Sesini alçalttı ve Sam'in hâlâ televizyona odaklanmış olduğu yere baktı. "Öfkeli hormonları yüzünden Liz'i hamile bıraktı ve suçu lanete attı."

"Ben lanete inanıyorum." Liz bana göz kırptı. "Bazı De Lucci erkeklerinin sadece bir kez aşık olduğu söylenir."

Matteo mutfaktan, "Şimdi onun kafasına çılgınca fikirler sokma, Liz," diye seslendi.

"Belli ki senin için geçerli değil," diye karşılık verdim.

"Neden böyle söylüyorsun?" Söz konusu adam gücenmiş görünüyordu.

"Ivy, Nico'nun ve senin aşk hayatlarınızın bir şarküteri barındaki bilet gişesine benzediğini söyledi," dedim.

"Öyle mi, öyle mi?" Nico söyledi. "Peki Bayan Wu neden benim aşk hayatımı araştırıyordu?"

"Az önce sen mi dedim?"

"Bunu ilginç buluyorum, hepsi bu," diye mırıldandı.

"Yanlış yapıyorsun," diye azarladı Renz

Matteo'yu. "Siz ikiniz neyin peşindesiniz?" Liz sordu.

"Ağabeyim Sera için kapuçino yapmak istiyor."

"Ah," diye takıldım. Kulağa ne kadar umursamaz gelse de kalbim pıt pıt atmaya başladı. Matteo'nun bakışları odanın öbür ucunda kısa bir süre benimkilerle buluştu. Ağzının köşesi, onu inanılmaz derecede seksi gösteren hayalet bir gülümsemeyle eğilmişti.

"Yani lanete geri dönüyoruz." Liz'in dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "De Lucci erkeklerinin bir kadın üzerinde çok takıntılı ve tekil bir şekilde odaklandıklarını ve bundan kaçış olmadığını söylediler."

"Peki ya kadın ilgilenmezse?" diye sordum. Nico kıkırdamaya başladı. "Bu bir sorun olabilir."

"Renz'le ilgileniyor muydun?"

Renz, Matteo'ya verdiği latte sanatı dersleri arasında, "Beni bunun için çalıştırdı," dedi. "Ortadan tut. Her şey simetri ile ilgili."

"Çok ukalaydı," dedi Liz. "Ve ben kötü bir çocukla ilgilenmiyordum."

Renz karısına bakmadan, "Bu kötü çocuğa ihtiyacın olduğunu bilmiyordun," dedi ve Matteo'nun yaptıklarına kaşlarını çatarak baktı. "Tanrı aşkına, her şeyi mahvettin." Kardeşinin elinden fincanı aldı ve tezgâhın üzerine koydu.

"Nico. Al bunu."

"Cappuccino istemiyorum." Nico, kendisine en büyük hakaret yapılmış gibi önündeki fincana ters ters baktı.

"Bunu Sera'ya vermeyeceğiz." Renz Matteo'yu işaret etti. "Başka bir tane yap."

Kaşlarını çatı. "Patronluk taslıyorsun."

"Dediğim gibi, ağabey, kahve benim alanım."

Liz benim için tercüme etti. "Matteo'da tipik büyük kardeş hastalığı var." "Burnunu her zaman ait olmadığı yerlere sokmak gibi mi?"

Sonra çok garip bir şey oldu. Liz'in gülümsemesi yüzünden düştü ve küçük bir gülümsemeye zorlamadan önce gözleri odaklanamaz hale geldi - ki

gerçekten sahte görünüyordu çünkü gerçek olanını görmüştüm. Sam'e bakmak için bakışlarını kaçırdı. "İyi misin tatlım?"

Kızı başparmağıyla onayladı.

"Doğru," diye cevap veren Nico oldu.

"Ah, çok kolay." Matteo'nun muzaffer sesi tartışmamızı böldü.

Hepimiz onun yaklaşmasını izledik, elinde bir fincan ve fincan tabağı, dikkatlice yere koydu, üstüne mükemmel latte sanatı.

"Oh, yum, şimdi de uzman mı oldun?"

"Bu biraz zorlama oldu," diye güldü Renz. "Alnındaki teri sil kardeşim."

"Siktir git."

Liz, "Odadaki çocuk," diye uyardı.

"Bunun faydasız olduğunu biliyorsun, değil mi?" Nico söyledi. "Bir yıl sonra bir denizci gibi küfrediyor olacak."

Yengesi, "Elimden geldiğince onun masumiyetini korumaya çalışıyorum," diye espri yaptı.

"Bu Bianca için uzun sürmedi." Matteo'nun ağzında sevgi dolu bir gülümseme belirdi. "Anaokulundayken bir küfür etti. Annemle babamı çağırdılar."

Güldüm. "Üç ağabeyin olduğunda zor olmalı." "Haklısın. Peki bu Maine'e ne getirecek?" Liz sordu.

Matteo, "Birilerinin Sera ile olan ilişkimle ilgili bir sorun yaşayacağını biliyorduk," dedi.

Renz, "Sadece bağlamı vermek için," dedi. "Sera'nın Santino Conte ile görücü usulü bir evlilik yapması gerekiyordu."

"Luca önerdi." Kendimi tekrarlamaktan yorulmaya başlamıştım. "Ben de düşündüm. Belki de *New York Times'a* bir açıklama yapmalıyım."

Nico, "Orada canlı bir tel var, kardeşim," diye yorum yaptı.

"Santino benim kesin bir sonuç olduğumu düşünüyordu," diye paylaştım sıkıntıyla.

Matteo ayak bileğini kullanarak bar taburemi yakınımaya çekti ve kulağıma mırıldandı. "Artık benimsin."

Rol yapıp yapmadığımızdan emin değildim. Dur bir dakika. Rol yapmayı geçtik. Bu adam bana en iyi orgazmımı yaşattı ve defalarca onun ve Tanrı'nın adını haykırmamı sağladı. Ayrıca, göğüslerimi işaretledi!

Ona dargın bir bakış attım ama o bunu bir oyun gibi algıladı ve beni öptü. "Sonra konuşuruz."

"Ah..." Liz içini çekerek Renz'e döndü. "Sen de onun gibisin."

"Benim daha iyi hareketlerim var," diye homurdandı Matteo'nun en küçük kardeşi.

İki saat sonra Matteo beni Jaguar'ına bindirmiş ve Maine'e doğru yola çıkarmıştı. I-95'e girene kadar bizi takip eden iki Suburban olduğunu fark etmemiştim bile.

Son on beş dakikadır Luca'yla konuştuğum için dikkatim dağılmıştı. Amcam ne istersem yapmaya hazırdı ama içimde gerçekten New York'ta kalmamı istediğine dair bir his vardı.

"Beni özlemiyor musun?" Biraz şüpheli bir tavırla sordum. "Seni ayaklarımın altına alamam."

"Beni köpek yavrusu gibi gösteriyorsun." İç çekti.

"Meşgulüm."

"Bana ulaşamadığında buraya uçmaya hazırdın."

"O zamanlar endişeliydim çünkü kimse seni üretemezdi. De Lucci'nin, saçının tek bir teline zarar gelirse günlerinin sayılı olacağını bilmesini sağladım."

"Keşke beni bu kadar kırılğan göstermeseydin."

"Kırılğan olmaktan çok uzaksın. Bu endişelenmediğim anlamına gelmiyor." "Bir şeyler mi çeviriyorsun?"

Sinirli bir nefes verdi. "Ne gibi?"

"Ruslarla uyuşturucu konusunda yan iş yapmak yok, tamam mı?" İnsan kaçakçılığından da uzak durduğunu biliyordum, o yüzden bu konuda endişelenmedim.

"Şu anda değil."

"Luca-"

"*Cara*, bu ürünlerle sadece iyilik olsun diye ilgileniyorum. Bir kuruluş gemimizi kullanmak istediğinde, bundan para kazanmıyorum. Buna izin veriyorum çünkü müttefiklerimizin olması önemli."

"Mafyanın iyi niyeti," dedim kuru bir sesle.

"Aynen öyle," dedi. "Belki birkaç hafta içinde Matteo'yu ziyarete getirebilirsin."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Ve onu sizin denetiminize tabi tutun."

"O kadar da kötü değilim," diye itiraz etti Luca.

"David'i dairemde bir havludan başka bir şey giymeden sürükledikten sonra kazandığın ünü unutuyorsun-"

"-Hillside çetesi bana ulaşmak için onu kullanıyordu."

"-ve onu bir arabaya bindirip gittiler. Bunun itibarımı nasıl mahvettiğini tahmin bile edemezsiniz. Uzun bir süre kimse benimle çıkmaya cesaret edemedi."

Amcam bunu kendi iyiliğim için yaptığımı dair bir şeyler mırıldandı.

Matteo'ya bir göz attım çünkü konuşmama karşı ani bir ilgi duyduğunu hissettim. Dümdüz önüne bakıyordu ama parmakları direksiyona vurmayı bırakmıştı.

"Her neyse. Tüm iletişim numaralarımız sende var." Aramayı sonlandırdım. Uzun süre acı çeken bir iç çektim.

"Her şey yolunda mı?" Matteo sordu. "Evet."

"Pek öyle görünmüyor."

"Gerçekten bir şey değil. Bu bana bazen neden Chicago'dan uzak kalmak istemediğimi hatırlatıyor."

"Yer ya da aile."

Gözlerimi ona çevirdim. "Aile." "Sen Luca'nın bakıcısı değilsin."

İfadesi karşısında şaşırarak, "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Haklısın. Konuşuruz ama tüm dikkatimi veremeyeceğim bir zamanda burada olmaz."

"Nerede?"

"Çok sabırsızsın," diye kıkırdadı. "Planlarım var. İçimden bir ses bunu seveceğini söylüyor."

Havacı gözlükleri bana yansıdığı için ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordum.

"Saklanmamız gerekmiyor mu?"

"Dom bana Conte ve adamlarını gözüne kestirdiğini söyledi. Gittiğimiz yer De Lucci'nin kalesi."

Başımı salladım. Famiglia'da büyümüş olsam bile, mafyada tipik bir Amerikalının varlığının yanı sıra başka bir dünyanın da farkında olmadığı işaretli bölgeler olması beni hâlâ şaşırtıyordu.

Sanırım bu yüzden oraya yeraltı dünyası deniyordu.

"Planlar, ha?" Dilimi tuttum. Maine'e gidiyorduk. Elbette planlarının ne olduğunu biliyordum ama dilimi tuttum çünkü bekleyemezdim.

BÖLÜM

On altı

SERA

"Aman Tanrım, kafanı koparmaya hazırdım," diye inledim en lezzetli ıstakoz rulosunu ısırırken. Bunu çatal ve bıçakla yediğim daha dün gece miydi?

Bu çok daha iyiydi.

Dışarıda bir masada oturuyorduk. Hava biraz serindi. Ama kayalara çarpan dalgaların manzarası deniz kenarının cazibesinin bir parçasıydı. Hazırlıksız olduğum için Matteo bana ceketini verdi.

"Çenenden aşağı tereyağı damlatmışsın," dedi Matteo.

Dilimle kaydırmaya çalıştım. "Hepsini aldım mı?"

Gözleri karardı. Yavaşça kendi sandviçini bıraktı, sandalyesinden kısmen kalktı ve dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce çenemin köşesini kemirmek için eğildi. "İşte, böylesi daha iyi."

Trevor başka bir masada, isimlerini unuttuğum birkaç korumayla birlikte, duyamayacağım bir yerdeydi.

"Hâlâ numara mı yapıyoruz?"

Matteo'nun kahkahası göğsünde gümbürdedi. "Dilimi amının derinliklerine soktuğumdan beri rol yapmayı geçtik."

Ağzım açık kaldı. Dün geceki karşılaşmamıza ilk kez doğrudan atıfta bulunuyordu. Gözleri dudaklarıma kaydı ve sandviçini ısırmadan önce kulaklarımı yakan bir şey mırıldandı.

"Matteo? Ne yapıyoruz biz?" Kısık bir fısıltıyla sordum.

Sandviçini bitirdi, paketini toparlayıp tabağına bıraktı ve aramızda işaret etti. "Bunun nereye gittiğini görmek istiyorum."

"Peki bu kararı ne zaman verdiniz?"

"Buraya gelirken."

Şüpheli bir inançsızlıkla başımı eğdim. "Gerçekten mi? Beni Maine'e, ıssız bir yere götürmek önceden planlanmış bir şey değil miydi?"

"Bunu ben planlamadım," dedi. "Amcanla konuşmuşsun." Bu doğruduydu.

"Kapana kısılmış hissetmekten hoşlanmıyorum."

"Sanki seni burada baskı altında tutuyormuşum gibi konuşuyorsun." "Ne değişti?"

"Senden Daniel'dan daha çok hoşlanıyorum," dedi Matteo. "Ve benim yatağımdayken onunla görüşmüyorsun."

"Dur bir dakika. Bu mümkün değil. Unutuyorsun, onlar senden önce benim arkadaşlarım."

"Ben senin arkadaşından daha fazlasıyım," dedi. "Ve senin yatağında değilim."

"Henüz."

Ben daha tek kelime edemeden araya girdi: "Fark etmediysen söyleyeyim, sana karşı daha sahiplenici olmaya başladım..."

"Uh-oh, De Lucci lanetinin bir alıcısı mıyım?"

"Ben olsam bu saçmalığa inanmazdım." Onu başından savdı.

"Tamam, yani hissettiğin sahiplenme duygusu," dedim yavaşça. "Bu daha önce kız arkadaşlarında hiç olmadı mı?" Cevabı duymak isteyip istemediğimden emin değildim ama ok yaydan çıkmıştı.

Cevap vermeden bira şişesinden büyük bir yudum aldı.

Birkaç saniye sonra dürttü. "Eee?"

"Hileli bir soru soruyormuşsun gibi hissediyorum."

"Evet dersen kendimi kötü hissetmeyeceğim," dedim. Bu bir yalandı ama bir mazoşist gibi bilmek istiyordum.

"Peki ya hayır dersem?"

"Belki de çığlık atarak diğer tarafa kaçardım."

"Bakın, bu hileli bir soru ve kendinizi kötü hissetmeyeceğinizi söylerseniz yalan söylemiş olursunuz çünkü hiçbir kadın erkek arkadaşının eski sevgilisi için aynı şeyleri hissettiğini bilmek istemez."

"Vay canına, ne kadar da erkekçe konuşuyorsun." Ağzının kenarları yukarı kalktı.

"Cevap vermiyorsun, değil mi?"

"Bunu söylemek için çok erken. Peki ya sen?" Soru sormak için başımı eğdim.

Çenesi gerildi. "Biz bu işin nereye varacağını görmeye çalışırken sen Daniel'a özlem mi duyacaksın, çünkü bu saçmalık bana sökmez."

"Kimse sana talepkar bir randevucu olduğunu söyledi mi? Tam tersi olması gerekmez mi? Talepte bulunan ben olmamalı mıyım?"

Aslında Matteo dün gece beni dölleriyile muhteşem bir şekilde işaretlediğinden beri Daniel hakkında pek düşünmemiştim. Sanırım bu bana onun nasıl bir erkek arkadaş olacağını ipuçlarını vermeliydi. Kahretsin. Bunu düşünüyor muydum?

"Seni buraya getirdim. Maine'deki en iyi ıstakoz kulübesine."

Ben cevap veremedenden ekledi, "Ve bana sormana gerek yoktu. Dikkatimi verdim."

Gıdıklanmış bir neşeyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerçekten de dikkatini vermişti. Benim için latte sanatı yapmayı öğrenmesinin ne kadar sevimli olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Beni buraya getirmeniz çok hoş, bu sabahki kapuçino da öyle."

"Gördün mü?" der gibi kaşlarını çatı.

Gözlerimi devirdim. "Kısa bir süre önce Daniel'ı kıskandırmaya çalışıyorduk."

"Seni Daniel'dan daha çok sevdiğimi söylediğim kısmı kaçırdın mı?"

"Hayır. Ama başka bir şey değişmiş olmalı."

Sözleri üzerinde düşündü. "Çok daha fazlasını hak ediyorsun. Daniel'ın ilgilendiğini düşündüğümde geri adım attım ama şimdi Santino peşindeyken..."

Sustum. "Bunun şövalyelik yüzünden olduğunu mu söylüyorsun?"

Matteo o derin gürültüyle kıkırdadı. Sırf bu yüzden bile bu işin nereye varacağını görmek umurunda değildi. Buna neden karşı koyduğumu bilmiyordum. Karşımda soyadımdan korkmayan, muhtemelen aşk hayatımın önündeki en büyük engel olan Luca kadar inatçı olabilecek bir adam vardı. Ayrıca Matteo bu hayatı bilerek büyümüştü.

"Şövalyelik mi? Şövalyeliğin seni benim olarak işaretlememle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Tam bir mağara adamısın." Yanaklarım ısındı. Buz gibi yaban mersinli soda şişesini tenime tutma isteğime direndim. Bu adam her yerimi ısıtmıştı. Onunla sonuna kadar gider miydim? Yoksa onu durdurur muydum?

Sanki düşüncelerimin yönünü biliyormuş gibi gözleri parlıyordu. "Sen hazır olmadan seni becermek istemedim."

"Oh pardon? Sen de üzerime boşalmana hazır olduğumu sanıyordun."

"Başka bir adamın sana aldığı kıyafetleri giyiyordun," diye itiraz etti.

"Yani kendi kıyafetlerim olsaydı, bunu yapmaz mıydın?"

"Baştan çıkarma orada olacaktı. Seni eve geri getirdiğim gecedен beri var. Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun." Kendini küçümseyerek sırttı. "Dün akşam yemeği boyunca o kıyafetleri üzerinden çıkarmanın yollarını hayal ettim. Masa örtüsü için şükrettim."

"Aman Tanrım." Farkına vardım. "Sen ereksiyon halindeyken ben karşında yemek yemekle meşguldüm."

"Seninle tanışmadan önce duşta bir tane dövmeliydim." Sırttı.

"Matteo." İki kolumu da çaresiz bir hareketle uzattım. "Aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Gerçek mi sahte mi?"

"Bu gerçek." Kaşlarını çatı. "Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

"Benim için yeterince açık değil. Dürüst olmak gerekirse, bunu söyleme şeklini sevmiyorum." Şaşırmış görünüyordu. "Açıkla."

"Bunun nereye gittiğini görüyor musun?" Başımı salladım. "Sanki biz daha denemeden bir ayağını kapıdan dışarı atmışsın gibi."

"Bir taahhütte bulunmak istemiyorum..."

"Ne zaman bir erkeğin bunu söylediğini duysam... Senin Daniel'dan ne farkın var?"

Bir küfür mırıldandı. "Haklısın."

"Gündelik hayata uygun olduğumu sanmıyorum," dedim. "Hiçbir zaman da olmadım. Siz bunun din yüzünden olduğunu düşünmeden önce söyleyeyim, eğer öyle olsaydı kilisemizin eşiğinden her geçtiğimde duman olurdu."

Sırttı. "İffetli biri olmadığını mı söylüyorsun?"

Daha yakına eğildim. "Göğüslerimin her yerine boşalmana izin verdim. Kaba olmak benim lügatımda yok ama her erkekle de öyle değilim."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Sanırım ben de seni Daniel'dan daha çok sevmeye başladım." "Umarım öyledir." Kaşları tekrar birbirine yaklaştı.

"Dün gecedен beri onun hakkında pek düşünmedim."

Gözleri, Daniel'in düşüncelerim üzerindeki etkisini silmeye başladığında benimle aynı anı düşündüğünü anlatacak şekilde parlıyordu.

"Güzel. Belki de seni işaretlemek işe yarıyordur ve bunu daha fazla yapmalıyım." "Seksi her zaman bir silah olarak mı kullanırsın?"

Durakladı, birasından bir yudum aldı ve biraz daha düşündü. Sonunda, "Kahretsin. Sadece seninle gibi görünüyor."

Biraz caka sattım. Matteo'nun sahiplenici olmasından ve bu yüzden kendisine kızmasından hoşlandığımı fark ediyordum. Nasıl tepki vereceğini bilemeyen bir adamdan daha tatmin edici bir şey yoktu, özellikle de benden önceki adam gibi hareketlerini hesaplayan bir adamdan.

"Bu gece nerede kalıyoruz?"

"Ailenin Bar Harbor'da bir yerleşkesi var. Önce birkaç adamımızla görüşeceğiz."

"Aile bileşiminden kastınız *aile* mi?"

"Sahibi babam ama mafya işi olmadığı sürece Dom'un adamları için kullanmasına izin veriyor."

Gözlerimi ona diktim. "Babanın De Lucci Transnational'ın itibarını bu kadar temiz tutması etkileyici."

Yine bir şey söylemedi ama birasını yudumladı.

"Biliyorsun," dedim. "Bu ilişkiye devam edersek er ya da geç aramızda neyi paylaşıp paylaşamayacağımız bir sorun olacak."

Matteo birasını boşalttı ve sonra eğildi. "İşin bittiyse diğer adamlarla buluşup yerleşkeye gidebiliriz" demeden önce yüzünde komik bir ifade belirdi.

Söyleyeceği sözlerin bunlar olmadığına dair bir his vardı içimde.

BÖLÜM

On yedi

MATTEO

Devasa bir aptaldım.

Neredeyse evlenmemizin daha iyi olacağını söyleyecektim.

Bu tamamen sol alanın dışındaydı, De Lucci. Bundan daha kafa karıştırıcı ne olabilir? Varlığımın her zerresi bu fikri benimsemekte tereddüt etmedi. Sadece mantıklı beynim bunu engelledi. Neyse ki Nico gibi düşünmeden konuşan biri değildim.

Ama Sera'ya bakarken, bu büyüleyici kadın hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Neden amcasının kendisi için endişelenmesine izin vermek yerine Luca için endişeleniyor gibi görüldüğünü öğrenmek istiyordum. Etrafındaki herkes için endişeleniyordu. Ailesinin desteklediği hayır kurumlarının başına geçmeyi kendine görev edinmişti.

Trevor odanın diğer ucundan gözlerimi yakaladı ve başını salladı. Maine müttefiklerimiz buluşma noktamıza doğru yola çıkmışlardı.

Ofisten gelen tüm uyarılar yüzünden telefonumu kapattım. Şirketin idaresini Nico ve Jonas'a bırakmıştım. Babam telefonlarına çıkmayı reddettiği için Bayan Mancini başka bir görüşme için sabırsızlanıyordu. Gustavo'ya gelince, ona düşünmesi için yirmi dört saat veriyordum.

Dom, Santino ve Rossi'lerin nabzını tutuyordu, bu yüzden o konuda endişelenmedim ve organizasyonumuzun bölgesine girmiştik.

İncelemekten korktuğum şey, Sera'nın hangi noktada benim önceliğim haline geldiğiydi. "Gitmemiz gerek."

Okyanusa özlemle bakarken yüzündeki hayal kırıklığını gördüm. "Sahilde yürüyebileceğimizi sanıyordum?"

"Bunun için pek çok fırsat olacak. Önce güvenliğinizi sağlamama izin verin."

Başıyla küçük bir selam verdi ve masamızdan kalktı.

Adamlarımdan biri kontrol işini halletti, biz de araçlarımıza doluştuk ve buluşma noktasına doğru yola çıktık.

Ziyaretçilerin deniz fenerini kontrol etmek için kullandıkları asfaltsız bir otoparka girdik. Gecenin bu saatinde bölge halka kapalıydı. Ama bize değil.

İki motosiklet, eski bir Ford kamyonet ve başka bir SUV zaten bizi bekliyordu. Ronan McGrath ya da kısaca Boston, Vermont, Maine ve Massachusetts'i kapsayan kuzey eyaletlerindeki Archer Sendikası'nın lideriydi.

Sera'ya "İçeride kal,"

dedim. "Kim bunlar?"

"Kuzenim..."

Gözlerini kıstı. "Gerçekten mi? Onlar...?"

"Şu anda seninle paylaşamayacağım şeyler var bebeğim, ama bana güven, *capisce*?"

"Sana güvenmemek için bir neden göremiyorum," dedi usulca. "Bana gelmiş geçmiş en iyi ıstakozu yedirdin."

Sırtıma çalınarak başımı salladım ve bunun yerine ona sert bir bakış attım. "Sen büyük bir güvenlik riskisin, bunu biliyor musun?"

"Neden, iyi bir ıstakoz dürümüne bayıldığım için mi?"

"Bunu dosyandan silmeliyim," diye mırıldandım ve arabadan dışarı çıktım. Önünde ıstakoz dürümü sallandırarak onu kaçırmak isteyen biri gözümün önüne geldi.

Kuzenime doğru yürürken yüzümdeki eğlenceyi hızla sildim.

Ronan, "Söylentiler doğru," dedi.

"Çünkü," dedim birbirimizin sırtına vururken. "Ne dedikodusu?"

"De Lucci laneti yine baş gösterdi." Ses tonundaki alaycı ifade yüksek ve net bir şekilde ortaya çıktı.

"Sen neden bahsediyorsun?" İfademde hiçbir sıcaklık olmadan karşılık verdim.

Ronan, "Onu toplantıya sen getir," dedi. "O Sendika'nın bir parçası değil. Bu bana onu dahil etme konusunda ciddi olduğunuzu gösteriyor."

"Çok eğleniyor gibi görüldüğünüz bu söylentiye ortadan kaldırdığım için üzgünüm," dedim. "Ama bu toplantının merkezinde o var."

Önüme ve sonra tekrar bana baktı. "Dosyasını aldım. Moretti'nin yeğeni, ha? Çok cesursun."

"Neden herkes Moretti'ye öcü gibi davranıyor? Her neyse, Sera'yı eve götürmek istiyorum. Çok yorgun."

Ekibindeki adamlarla selamlaştım. Bazılarını tanıyordum, bazılarını ise dosyalarından biliyordum. Grubuna kimin katılacağı konusunda son söz Ronan'ın olsa da -Oklar olarak bilinen askerler- onların bilgileri Grindhouse'un bodrum katında bulunan ve Grindhouse Underground ya da kısaca The Underground olarak adlandırdığımız merkezi bir veri tabanında saklanıyordu.

Geçen yıl Manhattan'ın Okçusu olarak göreve başladım ve burası iş merkezi olduğu için dünyanın dört bir yanındaki birçok bölgeyi kapsıyordu. Nico benim teğmenim, Trevor da silah arkadaşımdı. Biz bir kulüp değil, tüm dünyada çeşitli fraksiyonları olan bir organizasyonduk. Amacımız basitti. Organize suçların kontrol altına alındığından emin olmak. Daniel Güney Doğu Asya'nın Archer'ıydı ama sık sık birlikte çalışıyorduk çünkü organize suçlar ürün taşımak için büyük şirketleri kullanma konusunda daha sofistike hale gelmişti. Bu Galluzo mafyasının çok güçlenmesini engelleme planımızın bir parçasıydı.

Ama bu sefer işle ilgili değildi. Yine de Boston'a onların bölgesinde olduğumu ve Manhattan'da neler olup bittiğinden haberdar olmaları gerektiğini bildirmek zorundaydım.

Fazladan gözlere ihtiyaç duyulan bölgelere hızlıca değindik. Adamlarından bazıları yerleşkede muhafız olacaktı.

Dom gibi Ronan da Galluzo'nun gelinini çaldığım için benimle dalga geçti. "Senin adına sevindim kuzen," dedi Ronan.

"Sanki zincire vurulmuş gibi konuşuyorsun."

Yüzünden silmek istediğim bir sırıtma yaptı. Ronan pek konuşmazdı ama son bir yıldır daha az münzevi olmuştu. Archer işleriyle ilgili bekleyen konular hakkında birbirimize bilgi verdik.

"Tamam, sonra görüşürüz." Boynuna sarıldım ve onu kendime yaklaştırdım. Bu kuzenimi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Geçtiğimiz yıl babama yetişmek için çok yoğun geçmişti. Ekibin geri kalanına başımla selam verdikten sonra Jaguar'a döndüm.

Sera sessizdi ama beynindeki çarkların tıkırdadığını duyabiliyordum.

Ana yola döndüğümüzde benim konvoyum Ronan'ın ekibinden bir araçla birlikte sağa dönerken, Ronan ve adamlarının geri kalanı sola döndü.

Yerleşkeye arabayla otuz dakika daha vardı. Bir hafta kadar kalacaktık. En azından annem ve babam Avrupa seyahatinden dönene kadar. Sera'ya baktım, biraz endişeliydim.

Bir kadını tanımak ama aynı zamanda onu çok az tanımak mümkün müydü? Konu ona geldiğinde hangi ucun aşağı, hangi ucun yukarı olduğunu anlayamıyordum. O bir gizemdi ve bazen kalbini koluna takmış açık bir kitap gibi hissediyordum.

Kol demişken, gözlerim taktığı bileziğe takıldı. Dün akşamki yemekte fark ettiğim bileziğin aynısı.

"Aklında ne var?" Sera sordu. "Ben de sana aynısını sorabilirdim."

"Önce ben sana sordum."

Sırıttım. "Yeterince makul. Ben de senin bileziğini düşünüyordum."

"Ah." Sağ eli onu takan bileğin etrafına dolandı. "Ne olmuş ona?"

Ses tonunda bir temkinlilik, neredeyse bir savunmacılık vardı.

Umarım basitliğini ya da görünüşte parasal değerinin olmayışını eleştirdiğimi düşünmemiştir. "Merak ettim. Paranın üzerinde ne olduğunu anlayamadım."

"Oh, bu Aziz Rita."

"Aziz Rita mı? Aşevini işleten hayır kurumunun adı mı?"

"Evet. İtalya'ya gittiğimde almıştım. Onun memleketinden."

İlginç. "Hacca mı gittin?"

"Pek sayılmaz. Onun hayatı hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim." "Ve?"

Bana bakmaya devam etti.

Ona kısa bir bakış attım. "Ne?"

"İvy dışında bana onu soran tek kişi sensin." Sesi çatallaştı, sonra nefesini içine çekti ve dışarı üfledi.

"Yine de bu iyi, değil mi?" Sesimi temkinli çıkarma sırası bendeydi. "Evet, ama şimdi senden gerçekten ama gerçekten hoşlanmam gerekecek."

Boğazımda bir kıkırdama titreşti ve dudaklarımın arasından fırladı.

"Peki o zaman, can kulağıyla dinliyorum. Bana ondan bahset."

Sera

Matteo'nun sorusunda hiçbir yapmacıklık yoktu ve bu konuda neden bu kadar duygusallaştığımı bilmiyordum. Aziz Rita kalbime çok yakındı. Dindar bir Katolik değildim ama çocukluğumun bir parçasıydı.

"Sekiz yaşındayken Rita adında bir dadım vardı," dedim. "Çok üzgün bir yüzü vardı. Zor bir hayatı vardı." Bileziği tekrar tekrar çevirdim. "Tacizci bir kocası vardı. Fiziksel şiddet uyguluyordu."

"Morettiler için çalışırken kocası hala hayatta mıydı?"

"Hayır. Bir yıl önce ölmüştü. Ayyaşın tekiydi. Karaciğer sirozu. Her neyse, Aziz Rita'nın rahibeleri onu yanlarına aldılar. Bu arada doğum adı Rita değildi. Adını değiştirmişti çünkü aşevine yardım ederek aradığını bulduğunu düşünüyordu."

"Morettiler için çalışmaya nasıl başladı?"

"Bir keresinde bir yardım etkinliğindeydik ve annem o gergin hallerinden birini yaşıyordu..." Kendimi tuttum. "Annem o yıl çok kötü günler geçirdi." Bu, babamın hayatına yönelik ilk gerçek girişimdi. "Bayan Rita önce gönüllü oldu, sonra annem ona çok bağımlı hale geldi. Bana Aziz Rita'yla ilgili hikâyeler anlatırdı."

Matteo dar bir yola saptı. Araba asfalt olmayan bir bölümden geçti. Taşlar araca çarptığında şiddetle küfretti. Pahalı spor arabaları seven tanıdığım tüm erkekler gibi Matteo'nun da Jaguar'a bebeği gibi davrandığını fark ettim.

"Herhalde başka bir araba almalıydık," diye güldüm.

"Bir kızı Suburban'larla etkileyemem," diye mırıldandı.

"Araba insanı insan yapmaz," dedim. "Seni tanımlamasına izin vermemelisin."

"Şaka yapıyordum, Sera." Ses tonunda bir eğlence vardı.

"Genelde bu kadar filozof değilimdir. Az önce beni Bayan Rita hakkında konuşturdunuz."

"Aziz Rita istismara uğramış eşlerin koruyucu azizi mi?"

"Sadece onlar değil, imkansızlar ve dullar da. Onun hayatı beni büyülüyor çünkü benimkiyle biraz paralellik gösteriyor."

Arabanın içinde hava serinledi. "Baban ya da Luca seni taciz etti mi?"

"Oh, hayır. Hayır." Bir nefes verdim.

"Ailenizi ne zaman kaybettiniz?"

"On yaşındayken," dedim.

"Patronun Luca değil baban olması gerekiyordu, değil mi?"

"Emilio Moretti Junior, ilk eşinin oğlu." Büyükbabam öldüğünde ben daha doğmamıştım bile. Neşeli dul büyükbabama Emilio Moretti Sr derlerdi. Luca bana Emilia Moretti III adını verecekleri konusunda şaka yapmıştı. "Moretti erkeklerinin öfkeli olduğu bir sır değil. Muhtemelen babamı öldürten de buydu. Aslında Nonno'nun meşhur Moretti öfkesi yüzünden pek çok düşman edinmişken bu kadar uzun süre hayatta kalmasına şaşırmıştık."

"Aileni genç yaşta kaybettiğin için üzgünüm."

"Kılıçla yaşa, kılıçla öl," dedim üzüntüyle. "Nonno ve Luca ailemin yokluğunu telafi ettiler ve dadım benim için bir anne gibiydi." Bana acımasını istemediğim için konuyu tekrar rahatça konuşabileceğim bir noktaya getirdim. "Her neyse, anlatacak bir hikâyem var. Ne kadar zamanımız var?"

"İsterseniz daireler çizerek de gidebilirim," dedi.

Kısa bir kahkaha patlattım ve Margherita Lotti'nin hikayesine başladım. Matteo bizi gideceğimiz yere götürürken ona Margherita'nın nasıl yaşlı bir anne babadan doğduğunu anlattım, bu başlı başına bir mucizeydi. Kendini saf tutmuş ve manastıra katılmak istemiş. Sonunda ailesi onun için zalim ve istismarcı soylu bir adamla evlilik ayarlamış. Ancak alçakgönüllülüğü ve sabrıyla ünlüydü ve iyi bir ev hanımıydı. Kocasını dininden döndürmeyi kendine görev edinmişti.

"Yani..." Matteo ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. "Ve sen de onun gibi mi olmak istiyorsun?"

"Hayır. Sadece kocasını daha iyi bir insana dönüştürebilmesiyle ilgili paralellikler buldum."

"Sanırım bu takdire şayan." Bana yan gözle baktı. "Ama senin görücü usulü evlilikten beklentin bu mu? Santino gibi bir pisiği aziz yapmak mı?"

"Tabii ki hayır!" Ben de karşılık verdim. "Asıl noktayı

kaçırıyorsun." "Seni uysal bir eş olarak görmüyorum."

"Sabırlı olmak uysal olmak değildir."

"Bana hâlâ o piçle evlenmeyi düşünmediğini söyle."

"Ben değilim. Seninleyim, değil mi?"

"Aynen öylesin."

Bana kısa bir bakış atmadan önce birkaç saniye sessizlik hüküm sürdü.

"Bu kadar mı?"

"Eğer benimle dalga geçeceksen sana daha fazlasını anlatmak istediğimi sanmıyorum."

"Hikâyenizle dalga geçmiyordum. Sadece ona olan hayranlığınızı anlamaya çalışıyorum."

"Ama onu körü körüne takip etmiyorum. Bazı durumlarda bu mümkün olmuyor, özellikle de *ailenin* işleyişinde."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aziz Rita'nın kocası öldürüldü. Cenaze töreninde kocasının katilini affetti. İçimde böyle bir merhamet var mı bilmiyorum."

"O duruma düşene kadar asla bilemezsin." "Doğru, ama..." Sözümlü kestim.

"Ama ne?" "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey değil. Ne söylemek üzereydin?"

"Henüz o noktaya geldiğimizi sanmıyorum."

Cevap vermedi ama sanırım ne demek istediğimi anladı. Aile içinde olup bitenler hakkında yabancılarla konuşmazdık. Amcama göre, De Luccis'lerin işleri hangisinin yasal hangisinin yasal olmadığını söyleyemeyecek kadar karmaşıktı. Yıllardır Federallerle bir anlaşma yaptıkları ve yeraltı dünyasını denetleyen gizli bir örgüt kurdukları söylentisi vardı. Kuzeni Ronan'ın ekibi de mafya askeri gibi görünmüyordu. Tıpkı Trevor gibi eski asker gibi görünüyorlardı.

"Neredeyse vardık mı?" Yalnız kalmak için yanıp tutuşuyordum. Aile sırlarını paylaşacak noktada değildik ama uçurumun kenarında duruyorduk. Sanki sadece sıçrama yapmamız gerekiyordu, aksi takdirde sonsuza kadar kırgınlığa dönüşebilecek bir konunun etrafında dolanacaktık.

Sırlar bunu yapar.

"Giriş yaklaşıyor," dedi kısaca. Ses tonu kırılmıştı.

Tanrım, Sera, sadece iki kez çıktın ve yirmi dört saat bile olmadı. Sadece bir haftadır hayatımdaydı. Ama karşılaşabileceğimiz sorunları ve aramızdaki ilişkinin neden zor olabileceğini gözler önüne serdi.

Sadakat.

Bu yüzden mafya aileleri arasında anlaşmalı evlilikler vardı. İttifakları ve bağılılıkları korumak için çünkü bu olmadan ihanetler daha kolaydı. Evlilikle birlikte, onur söz konusu olacaktı. Ve aile içinde büyüdüğüm için bildiğim bir şey vardı, erkeklerin onuru erkeklik gururlarıyla eş anlamlıydı.

Luca söz verdiğinde ona güvendim. Hafifçe gülümsedim. Bu yüzden nadiren söz verirdi.

BÖLÜM

On sekiz

SERA

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Hâlâ karanlıktı ve ilk başta dalgaların çarpışını duyana kadar çevrem yabancı gelmişti. Ama birinin küfrettiğini duyduğumu sandım. Daha da uyandım ve karanlıkta bir şey hareket etti.

Pencerenin yanındaki sandalyeden bir gölge yükseldi. "Benim."

"Ne oluyor lan!" Çığlık attım, doğruldum ve Matteo şekillenene kadar yaklaşan karanlık şekle baktım.

Yatağın kenarı eğildi. "Uyuyamadım."

"Ve senin cevabın da odama girip beni uyurken izlemek mi? Bu çok ürkütücü."

Eli uzandı ve yüzümdeki saçları taradı. "Çok güzelsin."

"Bu karanlıkta bile anlayabiliyor

musun?" "Görüntün beynime

kazındı."

Öne doğru eğildim. İçki içmemiştii. Hafiften odunsu bir kolonya ve nane kokuyordu. "Liz'in bahsettiği saplantı laneti bu mu?"

"Muhtemelen."

"Şaka

yapıyordum."

"Şaka

yapmıyorum."

Cevapları kısa ve kesikti. Neredeyse kaderci bir kabulleniş. "Benimle bir yere gel."

"Şu anda
mı?" "Evet."

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Gecenin bir yarısı gizlice kaçmamızı mı istiyorsun?"

"Neredeyse şafak söküyor."

"Pekâlâ. Ama yerleşkenin içinde kalmamız gerektiğini sanıyordum."

"Burada tutsak değiliz, Sera. Seni riske atmayacağım."

Benden bir şey saklamadığı sürece ona güvenliğin aşırı olduğunu düşündüğümü söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Santino kulüpte bizimle yüzleştğinde sürpriz yapma şansını kaybetmişti. Şimdi herkes onun hareketlerini izliyordu ve çok erken bir hamle yapması aptallık olurdu.

"Tamam," dedim. "Sanırım dışarıda beklemenizi istemek çok fazla olur?"

Ayağa kalktı ve başımın üstünü öptü. "Bir termosu kahve koyacağım. Sıkı giyinin. Havada bir serinlik var."

Yeni erkek arkadaşımın davranışları karşısında hâlâ şaşkınlık içindeydim ve o sırada hava durumunu kontrol ettim. Hava elli beş dereceydi. Ceketimin altına bir rüzgârlık giymeye karar verdim. Eğer çok sıcak olursa, kolayca atılabilirdi.

Oturma odasına gittim ve Matteo'nun kot pantolon, koyu renk bir Henley ve deri ceket giymiş olduğunu gördüm. Soğutucu paketlediği yerden başını kaldırıp baktı.

"Şafakta pikniğe mi gidiyoruz?"

Sırıttı. "Hazırlıklı olmak istiyorum. Aç olmanı istemiyorum. Yine de kruvasan yok."

"Ben o kadar bakımlı değilim."

Bir elinde soğutucuyu ve termosu tutarken diğer eliyle bana doğru yürüdü ve parmaklarımızı birleştirdi.

Ona alaycı bir şüpheyle baktım. "Neyin peşindesin, Matteo De Lucci?"

"Sadece bana güven."

Jaguar yerine SUV'lardan birini aldık. Yerleşkenin arka girişi olduğunu fark etmemiştim. Oradan çıktığımızda Ronan'ın ekibinden bir adam bizi kapıdan geçirdi. Suburban dar ve çakıllı bir yolda ilerliyordu. Neden Jaguar'ını kullanamadığımızı anladım.

İçimdeki çalkantının endişeden mi, heyecandan mı yoksa bu sabahki kaba uyanışından mı kaynaklandığından emin değildim. Matteo sabahın erken saatlerinin sesini içeri almak için camları indirdi.

Yolun her iki tarafı da sık ağaçlarla kaplıydı ve ağaçlar birden fazla kez gece yaratıklarının gözlerini yansıtıyordu.

"Bana nereye gittiğimizi mi söylüyorsun?"

"Hayır." Matteo bana kısa bir süre baktı. "Seni sinirlendiriyor muyum?"

"Beni uyurken izlemene rağmen seri katil gibi değil.

bir sapık gibi."

"Sana karşı büyüyorum."

Hafifçe güldüm. "Olabilir. Tamam, bana kaç dakika daha olduğunu söylemezsen, sabrımı kahveye dokunmayacak kadar erteleyebileceğimi sanmıyorum."

Araç bir açıklığa döndüğünde "Geldik," dedi.

Şafak ışığı ufukla alay ediyordu ama yıldızlar hâlâ parılıyordu. Muhteşemdi. Büyüleyiciydi.

"Aman Tanrım, Matteo," diye fısıldadım, sonunda ne yaptığını fark etmiştim. "Güneşin doğuşunu mu izleyeceğiz?"

Hiçbir şey söylemedi ama boğazının arkasından eğlenen bir ses çıkardı.

SUV, bagaj kapağı okyanusa bakacak şekilde geri gitmeden önce bölgede daire çizdi.

Araçtan indik ve ben nerede olduğumuzu keşfetmeye başlamak için sabırsızlanırken o arka kapıyı açtı.

Dalgalar uçurumun dibine çarpıyordu. Çok heyecanlanmıştım.

Kahve kokusu burnuma çarptı ve Matteo'nun bana uzattığı dumanı tüten fincanı memnuniyetle karşıladım.

İyi adam.

"Güneşin doğmasına daha on dakika var," dedi bana. "Suburban'ın arkasında oturabiliriz ve sen de bana Aziz Rita hikayesinin geri kalanını anlatabilirsin."

"Dün çok hassas davrandım. Boğazına sarılmamalıydım, özellikle de bunu bana soracak kadar önemsedğin için."

"Affedildin, ama duygularımı incitmek için kafamı koparmandan daha fazlası gerekiyor."

"O zaman neden seni kızdırmışım gibi göründü?"

"İkimiz de ailemiz hakkında neleri söyleyip neleri söyleyemeyeceğimiz konusunda tehlikeli bir bölgeye girdiğimizi biliyoruz. O yüzden neden Aziz Rita hikayesini bitirmiyorsun?"

"Nerede kalmıştım?" Hafızamın daha fazla kafeinle uyanması gerekiyordu.

"Kocasının katillerini affetti."

"Ah, doğru." Kafeinden aldığım ilk yudumla canlanmışım. Rüzgâr kıyıdan esiyordu ve bir ısırığı vardı. Matteo kollarını açtı ve ben de kucağının sıcaklığına sokuldum. Çok rahattı. Çok doğru hissettirdi. Sanki onun için yaratılmışım.

"İntikam almak isteyen kocanın kardeşiydi," dedim. "Kan davası her zaman İtalyan tarihinin bir parçası olmuş gibi görünüyor."

"Peki kayınbiraderi katillerin peşinden gitti mi?"

"Hayır, ama daha kötüsü. Yeğenlerine kardeşinin intikamını almayı öğretti." "Ne lanet bir korkak."

Yanağımı Henley'nin dokulu kumaşına sürttüm.

"Yani kan davasını bitirmek yerine sürdürdü. Rita'nın oğulları bunu yaptı mı?"

"Hayır. Onlara yapmamaları için yalvardı ama onlar çoktan intikam moduna girmişlerdi. Bu yüzden yollarını değiştirmelerine yardım etmesi için Tanrı'ya dua etti. İşe yaramış olmalı çünkü oğulları dizanteriye yakalandı ve öldü."

"Bu üzücü ama sanırım..."

Asılı kalmasına izin verdi.

"Cehenneme giden katiller olmaktan iyidir." Kahvemden bir yudum daha alarak omuz silktim. "Söylediklerini düşündüm ve o durumda olmadığım sürece bilemem. Tek bildiğim ailemi sevdiğim."

Ondan uzaklaştım ve gözlerine baktım, gözlerindeki vahşi maviliği özlüyordum. Şafak ışığı gökyüzünü mora çevirdiğinden şu anda mürekkep mavisidyiler. "Varsayımsal olarak konuşalım."

Gülümsemesinin bir anlık görüntüsü midemi bulandırdı. Kahretsin, ne zamandan beri Matteo De Lucci'nin yaptığı her şey beni bayıltıyor? Eskiden ondan rahatsız olurdum. Daniel'a olan baygınlığımın ne zaman ona geçtiğini bilmiyordum. Sevgilerimi bu kadar kolay aktaracak kadar aykırı mıydım?

"Eğer biri Luca'ya zarar verirse, ailenin bir sonraki Don'u intikam olarak ne isterse onu yapardım."

"Peki ya bunun yerine ateşkes ilan etmek isterlerse?"

"Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. İntikamı ben mi alacağım?"

"Burada felsefi olarak mı konuşuyoruz?" diye sordu. "Yoksa ruhani olarak mı?"

"İşte bütün mesele bu ve bu yüzden muhtemelen gezegendeki en çelişkili Katolik benim," diye karşı çıktım.

Matteo bir kahkaha attı. "Sanırım bu çoğu suç ailesi için söylenebilir."

"Değil mi?" Ben de öyle dedim. "Bu kavramı aklım bir türlü almıyordu ama neredeyse dogmatikti. Ailemizin ne yaptığını biliyoruz..." Durakladım. "Tamam, bunun geçerli olup olmadığından emin değilim... ama..."

"Varsayımsal olarak diyelim ki..." Matteo dedi ki. "Suçlu olduğumu düşündüğünüz şeylerden ben de aynı derecede suçluyum."

Gülmemek için dudaklarımı düz bir çizgi halinde sıkıştırmak zorunda kaldım. Tam olarak ne söylemek istediğimizi dile getirmekten kaçınmaya çalışıyorduk. Bu yeni bir şey değildi. Luca'yı diğer ailelerle konuşurken görmüştüm, her biri diğerinden yasadışı bir şey yapmasını istiyordu ve bu istek hiçbir zaman doğrudan değil, alt metinlerle doluydu.

Mesela Johnny ile konuş, sorunları var.

Merak etme, onunla konuşacağım.

Sohbet gerçekten de Johnny'nin balıklarla birlikte yüzeceği anlamına geliyordu. "O zaman ruhunu kurtarmak için bir şeyler düşünmeliyiz," dedim.

düşünmek.

Sırıtişı soldu. "Sen o musun, Sera?"

"Şu anda neden bahsettiğimizden emin değilim."

"Amcanın ruhunu kurtarmaya çalışıyorum."

"Saçmalama," dedim. "Luca dindar biri ama günahlarını temizlemek için günah çıkarma kabinine gidip bağışta bulunamayacağını da biliyor."

"Babam bir keresinde bana mafyanın tepesine çıkan adamların kanlarında vardı ve biraz suçlu olmaktan kendilerini alamıyorlardı. Normal toplumun kurallarına uymazlar. Yeraltı dünyasında gelişirler."

"Sence biraz suçlu olmak senin kanında var mı?"

Omuz silkti. "Ailemi korumak için ne gerekiyorsa yaparım. Ya sen, Sera? Bunun senin de kanında olduğunu mu düşünüyorsun? Ailenin kefaretinin ödemesine yardım etmek için Cassia'lı Rita'nın hayatına bu yüzden mi sarıldın?"

Ufka baktım. "Güneş doğmak üzere ve sorudan kaçmaya çalışmıyorum, sadece bu konuşma için çok erken."

Seksi kıkırdamalarından biri daha meme uçlarımı hassaslaştırdı. Belki de kazağımın cızırtılı kumaşıydı. Bu sabah sütyen giymeye üşenmişim. Ne de olsa kaba bir uyanış yaşamıştım. Kahvemi bırakıp araçtan atlamak üzereydim ki Matteo beni kaldırdı ve ayaklarım yere değene kadar önümün onunkine değmesine izin verdi.

Bana kısa bir süre sıkıca sarıldı ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra bıraktı. Elini benimkinin içine soktu ve uçurumun kenarına doğru yürüdük.

Birdenbire neden aşıkların ölümlerine dalmadan önce güneşin doğuşunu karşılamak için dışarı çıktıklarını düşündüğümü bilmiyordum.

Romeo ve Juliet'e bu senaryo sunulsaydı onlar da böyle mi yaparlardı?

Peki neden Romeo ve Juliet'i düşünüyordum? Matteo'nun ailesi ve benim ailem düşman değildi.

Güneşin ilk ışıkları suyun kenarından yükselirken ufuk altın renginde parlıyordu.

Kalbimin neden beklentiyle çarptığını bilmiyordum.

Matteo bana arkamdan sarıldı. Onun da kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum. "Sana bir şey söylemek istiyorum..." dedi kulağıma.

Yüzümü hafifçe çevirdim ve gülümsedim. "Uçuruma bu kadar yakın dururken bunu söylemenin yanlış olduğunu biliyorsun."

Hafifçe güldü. "Seninle konuşmayı sevdiğimi daha önce söylemiş miydim?"

Beni kendine aşık etmeyi bırak, lütfen. Okyanus dalgaları altımıza çarpıyordu, ama içimde başka bir fırtına kasıp kavuruyordu.

Güneş daha da yükseldi.

"Babam tatile geldiklerinde annemi gün doğumunu izlemesi için buraya getirirdi," dedi. "Sanırım Renz de Liz'i getirmişti. Nico ve ben hiç gitmedik."

Kalbim küt küt atıyordu. "Neden gelmedin? Burası muhteşem bir yer."

"Ailem bunu De Lucci efsanesine bağladı. takıntılı."

Nefes alıp almadığımdan emin değildim. "Peki neden şimdi?"

"Hiçbir şey beni kız arkadaşlarımı buraya getirmeye zorlamadı."

Boğazını temizledi. "Sana kadar, Sera."

Aman Tanrım, ne diyeceğimi bilemedim. Bu duygu fırtınası, bu mutluluk balonu, kalbimi koruyan son duvarı da çatlatmış gibiydi.

Yüz yüze gelmemiz için beni çevirdi. "Eğer saplantı buysa ya da başlangıcı buysa, o zaman çılgınlığına tamamen katılıyorum."

Baş dönmesi duvarlarımın çatlaklarını kırdı.

"Bir şey söyle." Sesi... ihtiyaçtan mı? Sabırsızlıkla mı? Gözlerimiz birbirini aradı. Yutkundu, boğazı gözle görülür bir şekilde sanki

Bu kelimeleri söylemek için çok çaba sarf ettim. Matteo'nun yüzünde hiç bu kadar çıplak bir belirsizliğe tanık olmamıştım. O her zaman kendinden emindi.

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum Matteo," diye fısıldadım. "Ama ben de yoğun bir şeyler hissediyorum." Bir elimi kalbimin üzerine koydum. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum? Başım dönüyor ve rahatladım mı?"

"Evet." Bakışları hâlâ benimkilere odaklanmıştı, araştırıyordu ve sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sanırım ne demek istediğini anladım."

İkimiz de ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Kilitlenmiş bakışlarımızı sadece ufuktan kopup gelen ve altın ışınlarıyla yüzlerimizi yıkayan güneş bozdu. Onu kısaca izlemek için döndük. Görkemli manzara beni dehşete düşürse de, daha güçlü bir çekim yanımdaki adamdan geliyordu.

Matteo'ya döndüm. O da beni izliyordu.

"Güneşin doğuşunu kaçıırıyorsun," diye takıldım.

Parmağı çenemi yukarı kaldırdı. Yüz ifadesi ciddiye.

Ve sonra beni öptü. Güneş ışınları etrafımızda patladı, ama sanki öpücükle birlikte kalbimden de aynı ışık patladı. Bir hafiflik, onun takıntısını kabullenme, kendi kalbimdeki bir özlemin cevabı. Bu adamın yaptığı tüm küçük ve büyük şeylerin neden kalbimi içimde tutamayacak kadar büyüttüğünün bir açıklaması.

Kısıtlama ve güçten bahseden bir çaresizlikle dudaklarımı yalayıp yutuyordu. Bu beni de onun içine girmek için aynı derecede çaresiz kılıyordu.

Beni kaldırdığında bacaklarım otomatik olarak ona sarıldı. Dudaklarımı ayırdım ve onları yeniden yakalamaya çalışırken boğazının arkasından sabırsız bir ses çıkardı.

"Peki ya gün doğumu?"

"Önümüzde daha çok gün doğumu var," diye homurdandı. "Seni sikmek için sabırsızlanıyorum."

Islak sıcaklık bacaklarımın arasında kasıldı. Oh evet. Tam zamanında.

BÖLÜM

On dokuz

MATTEO

Asfalt olmayan yolda cipin yavaşlığına lanet ettim. Yerleşkeye dönüşümüz sabrımı sınıdı. Sera'yı soymak için yanıp tutuşuyordum. Onu benim yapmak için.

Suburban kapıdan içeri girdiğinde hızlanmamamın ve tekerleklerimi döndürmememin tek nedeni herkesi uyandırmak istemememdi.

Park ettim ve motoru durdurdum. "Dışarı."

Hızla onun yanına döndüm ve onu kaldırıp yere bıraktığımda hala kendini yere bırakıyordu. Elinden tutarak onu arkamdan sürükledim.

"Matteo!" diye fısıldadı.

Yavaşladım çünkü bana yetişmeye çalışırken çok fazla gürültü yapıyordu.

Durdum ve ona baktım. "Seni taşımama ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Alınmış görünüyordu.

"Çünkü yirmi saniye içinde bebeğim, seni çıplak ve ben içine gömülmüş halde istiyorum."

Cevap vermesini beklemeden onu kollarımın arasına aldım. Küçük bir gıcırta çıkardı ama başka bir şey söylemedi ve yüzünü göğsüme gömdü. Yatak odasına doğru yürüdüm ve onu duvara yaslamadan önce vücudumdan aşağı kaydırdım.

Dudaklarım çarptı ve dillerimiz umutsuzca düello etti. Sera vücuduma tırmanmaya çalıştı ve bu sadece benim açlığını körükledi.

Aynen öyle. Benim onu arzuladığım kadar o da beni arzuluyordu. Ağzımı kapattım ve kazağını başından çekip yere attım. O da benim deri ceketimi ve gömleğimi çıkarmama yardım etti. Kollarımız birbirine dolanmıştı çünkü o pantolonumun fermuarını açmak isterken benim elim onun göğsüne yapışmıştı. Tanrım, göğüs uçlarının avucuma değmesi o kadar erotikti ki. Başımı eğdim ve birini ağzıma aldım. Hafifçe ısırđım.

"Ahh!" diye nefesi

kesildi. Çok duyarlı.

Elimi eşofmanının içine soktum ve amını parmakladım. Kaygandı. Girişini okşadım ve parmaklarımı kapladı. Bir parmağımı içine daldırdım ve emiş beni inletti.

"Islak," diye hırladım. "Bu çok hızlı olacak."

Ayakkabılarını çoktan çıkarmış olmasına şükrederek külotuyla birlikte eşofmanını da yırttım. İkimiz de kot pantolonuma uzandık, ama eliyle karıştırdığı için elini ittim.

Zor nefes alıyordu.

Nefesimi tutmakta zorlanıyordum. Kotun düğmelerini açtım, fermuarı indirdim, sikimi serbest bıraktım. Tek kolumla onu kaldırdım.

Ve ona çarptı.

Sessiz kalmaya çalışarak boğuk bir inilti çıkardı. Kulağına homurdandım.

"Sen..." diye kestirip attı. "Her yerdesin."

Ağzım kulağının yanındaydı. "Ve çok iyi hissediyorsun." Çok iyi çünkü...siktir. Prezervatif.

"Sera, bana güveniyor musun?" diye tıslamadan önce çenemi

sıktım. "Artık hareket edebilirsin," diye fısıldadı.

"Sera," diye tekrarladım. "Prezervatifi unuttum."

Bütün vücudu dondu ama ben geri çekilmek istemedim. Daha derine bastırdım ve kasık kemiğinin tepesine doğru bastırdım. Etrafımda spazm geçiriyordu. Kahretsin, hem cennette hem cehennemdeydim. Alnımı onunkine yaklaştırdım. "Güven bana, lütfen." İşte o zaman geri dönüşü olmayan bir noktada olduğumu anladım. Bu sadece bir saplantı değildi. Onu çıplak istiyordum, ona ihtiyacım vardı. Bir gram pişmanlık duymadan sonuçlarına lanet olsun. Nasıl da kendimi kaptırmıştım ve Sera'nın her yönden benim olmasını istiyordum.

Beni damgalamıştı ve ben bunun farkında bile değildim, ama ona bir araba teklif ettiğim günden beri bu ana doğru ilerliyordum.

Vücudu gevşedi. "Yap şunu."

Hiç tereddüt etmeden ve büyük bir gayretle sonuna kadar soktum.

Etrafımı sıkıca sarmıştı, tekrar içeri itmek için geri çekildiğimde kör edici derecede lezzetli başka bir his taşaklarımı kavramadan önce karanlık görüşümü sınırlıyordu.

Ona hızlı ve sert bir şekilde vurdum ve o bana yapıştı, itiş için itişimi karşıladı. Ben dibe vurup okşadıkça ilkel sesler odanın içinde yankılanıyordu.

"İçine boşalacağım." Gözleri genişledi.

"Sen benimsin, Sera." Yeterince uzun tuttum. "Ben... Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Dişlerimi sıktım. Vahşileşmiştim. İçimdeki bu tüketen güç kontrol edilemezdi. Bir kez ona teslim olduğumda, saplantı beni ele geçiriyordu. Sera kaçamıyordu.

Ona cevap verme şansı vermedim. Bizi duvardan ayırmadan önce yakıcı bir öpücükle ağzımı onunkine dayadım, bağlı vücutlarımızı yatağa fırlatmadan önce yatağa doğru geri döndüm, sonra sikimi geri çektim.

"Yine geliyordum!" diye bağırdı.

"Seni tatmam gerek." Bacaklarının arasına düştüm. Onları birbirinden ayırdım ve benim için ıslandığı yerin tam arasına daldım, hayatta kalmak için amına bağımlı bir bağımlı gibi her damlayı yalayıp yutarken parmaklarımı uyluklarına soktum.

Tutarsızca inledi. Onu daha sert yedim. Dudaklarımla, dilimle ve dişlerimle onu yuttum ve hâlâ daha fazlası için açlık çekiyordum.

Ne kadar ıslanırsa, ben de o kadar hızlı okşuyordum. "Çok fazla." Parmakları saçlarımı çekiyordu. "Bu çok fazla." Yeterli değil.

"Dur, nefes alamıyorum."

Başımı kaldırıp baktığımda nefes nefese olduğunu gördüm. Uyluklarının iç kısmına öpücükler kondurdum ve nefes almasını sağlamak için rahatladım.

"Seni içimde istiyorum."

"Yakında." Burnumu onun kokusuna sürterken kirli sakallarımın uyluklarının tepesindeki hassas deriyi sıyrmasına izin verdim. Şişmiş klitorisinin etrafını yaladım. Keşke boşaldığını görebilseydim ama daha çok zamanımız var. Şu anda ona hayatının en iyi orgazmını yaşatmak istiyorum. Klitorisine yapıştım ve emdim.

Bir roket gibi fırladı ve ılığı odayı kesti, onu duvara dayadığından beri her şeyden daha yüksek sesle ve bana evde başka insanlar olduğunu hatırlattı. Geldiğinde çıkardığı sesleri sahiplenmeye başlamıştım. Benden başka kimsenin duymasını istemiyordum.

Klitorisini serbest bıraktım, vücuduna süründüm ve tekrar içine kaydım. Sikeyim. Onu kavramak mükemmeldi.

Yüksek sesle inledi ve ben hareket etmeye başlarken elimi ağzının üzerine koydum. "Sessiz olacak mısın?"

Başını iki yana salladı.

Gözlerimi kısıtım ve tepkisini ölçtüm. Pompalamaya devam ettim, yukarı vuruşta onun tatlı noktasına vurdum. Başını yukarı kaldırdı ve iniltisinin titreşimleri avucumu ısıttı.

Elimi hafifçe kaldırdım.

"Onu yerine koy," diye fısıldadı. "Bana hükmetmeni istiyorum."

Vay anasını. Bir sapkınlık mı keşfettim? Sikim daha da sertleşti. Ağzını tekrar kapattım ve itişlerimi hızlandırarak amına vurmaya başladım. Kalçaları kıvranıyordu.

"Daha geniş, Sera."

Güzelce itaat etti ve dizlerini olabildiğince yukarı kaldırdı.

Onu sabit tutmak için kıcının altından kavradım, bir elim hâlâ ağzının üzerindeydi ve tekrar tekrar içine girdim. Avuçlarımın arkasından çıkardığı sesler beni vahşileştirdi, ilkelletti. Bu tahakkümdü. Benim malımdı. Sonunda boşaldığında ağzını bıraktım ve ılığını her şeyi tüketen bir öpücükle yuttum, hala içine öfkeyle pompalıyordum.

Daha fazla kendimi tutamadığımda, kendimi kabzaya kadar diktim ve boşaldım. Sıcaklığı sikimi kapladı. İçindeki her damlayı sıkana kadar hareket etmeye devam ettim ve yavaşladım.

Mantık ve kendini koruma içimde alarm zilleri aldırıyordu ama bu her ne haltsa üzerinde sıfır kontrolüm vardı. Sera'nın benim olması gerekiyordu.

Çekilmeden önce son bir kez içine girdim ve sırtüstü dönüp tavana baktım, bir yandan nefesimi tutmaya çalışırken bir yandan da yaptığım şeyin büyüklüğünü kavramaya çalışıyordum.

Bacaklarını düzeltmeden önce birkaç saniye hareketsiz kaldı, sonra yataktan kalkmaya başladı. Kaşlarımı çattım, doğruldum ve onu belinden yakaladım. "Nereye gidiyorsun?"

"Odama dönüyorum." Sesi küçük, sessiz ve emin değildi.

Bir sorun vardı.

Hâlâ salıverilmemin etkisiyle sersemlemiştim ama az önce paylaştığımız seks kadar çiğ bir şeyden sonra onu gözümün önünden ayırmayacağıma emindim.

Onu sırt üstü yatırdım ve yüzüne bakarak kafese kapattım.

"Neyin var?"

"Seksten sonra ne yapacağımdan emin değilim. Seni rahat bırakayım mı?" "Sera, neden böyle söylüyorsun?"

"Şey, üzerimden yuvarlandın..."

"Beni yok ettin," diye belirttim.

"Tamam," dedi. "Muhtaç olmak istemiyorum."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Muhtaç olmaktan çok uzaksın. Ben senin daha muhtaç olmanı istiyorum."

"Seksten sonra sarılır mısınız?"

Nefes verdim. "Ah, bebeğim. Kalkıp gitmeye çalışmasaydın sana uzanır ve kollarıma alırdım."

"I-"

"Biliyorum. Muhtaç olmak istemiyorsun ama sanırım artık kendimizi tutmayı aştık çünkü az önce içine boşaldım. Çıplak olarak."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Hayal kırıklığım yüzümden okunuyor olmalıydı ama bir sonraki sözlerini beklemiyordum.

"Yakın zamanda test yaptırдыm.

Temizim." "Öyle olduğundan hiç şüphem yoktu."

"Şey, affedersiniz." Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Ben de bakire değilim."

Güldüm ve sırtüstü yuvarlandım, bu sefer onu da yanıma aldım. Biraz debelendi ama ben sıkıca tuttum. Uzun süre mücadele etmedi.

Token direnci.

Şirinmiş.

"Senden bana güvenmeni istediğimde, aynı dalga boyundaydık. Seni riske atmayacağım bebeğim. Ama bilgin olsun, başka bir kadını hiç çıplak becermedim. Asla. Bunu açıklayamam." Bir nefes verdim. "O zamandan beri bir kadınla bile yatmadım..." Altı ay öncesini düşündüm. "Son kontrolümden önce. Ben de temizim."

"Vay canına, paranoyaklaşmışsın," diye güldü.

"Bir hayatı mahveden yeterince sonuca tanık oldum," dedim. "Ve bu sabah sonuçlar hakkında endişelenmedin mi?"

Ona baktım. "Seninle değil." İçimi ektim. "Sanırım sonunda Renz'i anlıyorum."
"Buradaki hikaye nedir?"
Tekrar i çektim. "Bunu yeniden anlatarak anı mahvetmek istemiyorum." Hiçbir Şey söylemedi.
"Sana söyleyeceğim, Sera, ama bugün değil." "Yeterince adil."
Başının üstünü öptüm. "Biraz kestirmeye ne dersin, sonra sana kahvaltı hazırlarım?"

BÖLÜM

Yirmi

SERA

Uykumuzdan sonra Bar Harbor'da kahvaltıya gittik ve ardından iskele boyunca yürüdük. Biz el ele yürürken yatlar ve ıstakoz tekneleri geliyordu, tıpkı ıstakozcuların işleyicileriyle pazarlıklarını izleyen bir çift gibi.

Okyanusun kokusu esintiyle yayılıyordu. Kendimi bir rüyada, mükemmel bir balıkçı köyünde yürüyormuş gibi hissediyordum. Sıcak bir gündü. Gökyüzü masmaviydi ve sonbahar ekinoksunu henüz geçtiğimiz için güneş gökyüzünde alçalmıştı.

"Boothbay Limanı buradan üç saat uzaklıkta," dedi Matteo bana. "Orada görülecek daha çok şey var ve bir sahil kasabası hissi veriyor. Seni bir ara götüreceğim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Gelecek hakkında konuşuyordu ve ben kendime gerçek bir ilişki içinde olduğumuzu ve bunun artık sahte olmadığını hatırlatıp duruyordum. İçime girmesine izin verdiğim anda tüm inkârlar yok oldu. Matteo amansız bir güçtü. Eğer iş hayatında da aynı zihniyete sahip olsaydı, neden yırtıcı kuş lakabını hak ettiğini anlayabilirdim. Bir şeyi elde etmeyi aklına koyduğunda, bunu tek bir kararlılıkla yapardı.

Bunun lehime mi yoksa aleyhime mi çalıştığından emin değildim.

Eğrilmiş şekerin kokusu deniz suyunun kokusunu bastırıyordu. İleride bir şekerleme dükkânı vardı. Matteo'yu dükkânın resimli pencerelerine doğru çekiştirirken bir çocuk gibi çılgılık atmış olabilirim. Camın arkasından şekerleme yapan insanları gördük ama bir köşede pamuk şeker makinesi duruyordu.

Eski bir sızı kalbimin bir köşesini sıkıştırdı. Çocukluğumdan beri çubukta bir bulut şeker yememiştim. Bir annem ve babam olduğu zamandan beri.

"Bir tane ister misin?" Matteo eğlenerek sordu ama yüzümü görünce gözlerindeki eğlence kayboldu. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey," diye fısıldadım. "Sadece... en son pamuk şeker yediğimde sekiz yaşıyordum." Hafızamla doğru söylediğimi teyit ederken başımı eğdim. "Annemin sinir krizi geçirmesinden bir yıl önceydi." Bir nefes verdim. "Ve ikisini de kaybetmeden iki yıl önce."

Camın arkasından büyülenmiş bir şekilde şeker ipliklerine bakıyordum. Ama onun ötesinde genç bir kız ve annesini görüyordum. Kızı yapışkan pamuk şekerden bir lokma almaya çalışırken gülen bir anne görüyordum.

Acı tatlı bir anıydı.

"İşte bu kadar. Bir tane içiyoruz," diye homurdandı Matteo.

İtiraz etmedim. Şekerleme dükkanlarına, özellikle de nostalji uyandıran ve eski şekerleme yöntemlerini sürdüren küçük kasabalardaki bu tür vintage dükkanlara girmeyi seviyordum. Bu bana bazen gelenekleri sürdürmenin ne kadar iyi olduğunu düşündürdü.

Elimizde devasa çilek ipeği katmanları ile dışarı çıktık. Matteo bir avuç aldı ve bana yedirdi. Çok dağınıktı. Ben de aynısını yaptım ama onun yüzüne çarptım. Gülüştük ve birbirimizi öptük. Hatta bir selfie'mizi çekip Ivy'ye gönderdim. Bana hemen mesaj attı ama Matteo ile bu anı bölmek istemedim. Şekerleme yarı boyutuna ve daha kontrol edilebilir hale geldiğinde, Matteo bir eliyle çubuğu tuttu ve diğer eliyle bir kolunu bana doladı, ben de iki kolumla onun gövdesine sarıldım. Sonra yavaşça, iskelenin sonuna ulaşana kadar tahta kaldırımını geçtik.

Uzun dakikalar boyunca sessiz kaldık. Uçsuz bucaksız okyanusta ve yukarıda uçuşan martılarda huzur buluyordum. Matteo'nun bana bu zamanı ailemi hatırlamam için verdiğini hissediyordum.

"O kadar da kötü değildi," dedim sonunda. "Annem, babamın aile için yaptıklarını bilmediği için mutluydu." Başımı kaldırıp baktım. "Zaten Nonno'nun yerini almak için eğitiliyordu."

Matteo kısaca başını salladı ve beni banklardan birine götürdü.

Çubuğu uzattı ve ben de kabarık mükemmelliği hızla bozulan şekerden bir parça aldım. Tatlılık bir şekilde ruhumu güçlendirdi. Şeker insana bunu yapıyordu, o yüzden şimdi bunu anlatmanın tam zamanıydı.

Matteo, neredeyse hiç hatırlamadığım ama bugün olduğum kişinin şekillenmesinde büyük rol oynayan bir geçmiş hakkında.

"Annemi sinir krizine sokan, hayatına yönelik ilk suikast girişimiydi." Papa bir İtalyan restoranının önünde pusuya düşürülmüş ama suikastçılar kötü nişancıymış ya da o öyle anlatıyormuş. Bir kurşunla sıyrılmış ve yanındaki askerler de karşılık verebilmiş.

Başımı iki yana salladım. "Annem asla eskisi gibi olmadı. Bayan Rita'nın zaten bizimle olmasına şükrediyordum, yoksa anneme nasıl yardım edebilirdim bilmiyordum."

"Onu doktora göndermediler mi?"

"Babam ve Nonno, onun bir psikiyatriste gittiği duyulursa bunun aile için kötü görüneceğine karar verdiler."

"Ciddi misin?" Matteo homurdandı.

"Luca onlarla tartışmaya çalıştı ama o sırada sadece on sekiz yaşındaydı." Omuz silktilim. "Bu her zaman hoş karşılanmadı. Muhtemelen annemin aile dışından birine anlatabileceklerinden korkuyorlardı."

"Carlotta yardım etmedi mi?"

İçimi çektim. "Denedi. Ama New York'tan yapabileceği çok az şey vardı."

Elimi tuttu. "Bu kadar genç yaşta bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Kendini ne kadar yalnız hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Bazen kendimi ne için suçlu hissediyorum biliyor musun?" diye sordum. "Söyle bana," dedi nazikçe.

Neredeyse konuşmayacaktım çünkü gözlerindeki şefkat karşısında nutkum tutulmuştu. Gözleri parlak bir maviydi ama ruhumu ısıtıyordu. "Onun daha iyi bir yerde olduğunu sanıyordum."

"Oh, Sera."

"Çabucak öldüklerinden emin olduk."

"Araba kazası, değil mi?"

Başımı salladım. "Frenleri kurcalanmış. Boynu kırıldı ve anında öldü."

Matteo beni kollarına aldı. Ağlamadım. Hüzün vardı. Ama çok gençtim. Ergenlik dönemini bir anneyle hiç yaşamamıştım. Regl olduğumda bana ne beklemem gerektiğini söyleyen Bayan Rita'ydı. Kadınsı ürünlerimi o alırdı. Annem günlerini yatakta geçirdi ve babam giderek uzaklaştı. Babamın beni sevdiğini ama çok baskı altında olduğunu söyleyen kişi Luca'ydı.

Hepsinin saçmalık olduğu ortaya çıktı.

Çünkü Papa öldürüldüğünde, aynı baskı Luca ve Ange'ye de uygulandı. Daha çok çünkü rekabet vardı. Yine de Luca zorba bir baba figürü/ağabey olmanın yollarını buldu ve bu bir bakıma birinin beni önemsediyini gösterdi. Bu yüzden ona çok şey borçluydum.

"Özür dilerim, Sera."

"Hepsi geçmişte kaldı," dedim. "Bazen Luca yönetimi devraldığında şanslı olduğumu düşünüyorum."

"Tanrı yardımcımız olsun."

Yerleşkeye geri döndüğümüzde saat öğleden sonra ikiydi. Koruma konvoyumuz her an yanımızdaydı ama bu yeni bir şey değildi.

Matteo telefonda Nico ile Manhattan'da olup bitenleri konuşuyordu.

Onunla olan ilişkimin değişimini sindirmek için fazla zamanım yoktu. Ne zaman buharlı karşılaşmalarımız gözümün önüne gelse tenim ateş kesiliyordu. Rıhtımdaki restoranda kahvaltı ederken ağzına bakmamak ve o ne çok geniş ne de çok kalın, somurtkan ama sıkı, mükemmel biçimli dudakların bütün sabah beni nasıl çılgılık attırmakla meşgul olduğunu hatırlamamak için kendimi zor tutuyordum. O ağızıyla bir tanrı, o diliyle de bir şeytandı.

Evde kalmalıydık. Odada kalmaktan mutlu olurdum ama Matteo çift olarak bir şeyler yapmak için o kadar hevesliydi ki, bu beni hem güldürdü hem de kendimden geçirdi. Paranın her şey olmadığını görmek için kendi aileme bakmam yeterliydi. Nonno, Luca ve Ange organizasyonu yürütmekle o kadar meşguldüler ki ailece nadiren vakit geçirebiliyorduk. Muhtemelen bu yüzden kendimi Daniel'a hiç kaptırmamıştım çünkü onun iş dünyasındaki hırsını görmüştüm.

Matteo farklıydı. Onun ilgisinin tadını çıkardım.

Sadece iki gün içinde, diğer erkek arkadaşlarımın hiçbirinin bilmediği geçmişimle ilgili pek çok şeyi Matteo'ya açmıştım. Elbette aile içinde büyümemiş insanlara cinayet ve kargaşadan bahsedemezdim. Ama göğsümde rahatsız edici bir his filizlendi.

Matteo benim hakkımda çok şey biliyordu ve beni neyin harekete geçirdiğini anlamak için çaba sarf ediyordu ama ben onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Kardeşiyle sohbet etmeye devam ederken bana gülümseyen erkek arkadaşıma baktım. Ondan bilgi almaya başlamam gerekiyordu. Renz ile olan ilişkisini merak ediyordum.

Yerleşkeye vardığımızda Matteo bana Trevor'la konuşması gerektiğini söyledi, ben de telefonumu kontrol etmeye karar verdim.

Kahretsin. Ivy. Bana birkaç mesaj bırakmıştı bile. Telefonum FaceTime ile canlandığında ona bir mesaj yazıyordum. İyi. Ona en azından bunu borçluydum.

"Aman Tanrım, yaşıyorsun."

"Sana Matteo ile çekilmiş bir fotoğrafımı gönderdim."

"Mesajlarıma ve aramalarıma cevap vermedin. Seni okyanusa attığını düşündüm."

Güldüm. "Gördüğünüz gibi tek parçayım."

Suratını astı. "Dün bana şehir dışına çıkacağını söyleyen bir mesaj bıraktın. Sonra da aramalarımı görmezden geldin."

"Telefonumun şarjı bitti. Şarjda ve sessizde bırakmıştım." "Bu çok uygun."

"Ne oldu? Bu sabahki resim bunu telafi etmedi mi?"

"Birazcık."

"Daniel nerede?"

"Dün Chicago'ya uçtu." "Chicago mu?"

"İlk zeytinyağı sevkiyatı geliyor." Yüzü bozulana kadar ekrana yaklaştı. "Farklı görünüyorsun."

Gözlerinin kısılmasından ve orada fark ettiğim muzip parıltıdan ne söylemek üzere olduğunu anladım.

"Biriyle yatmışsın."

"Aman Tanrım." Matteo'nun hâlâ Trevor'la konuştuğu yere baktım. Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü bana doğru baktı ve ağzının kenarları kalktı. Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum, bu yüzden evin etrafında yürüdüm.

Ivy güldü. "Aman Tanrım, Seraphina Moretti." Ekrandan uzaklaştı ve bir avucunu yanaklarına koydu. "Gerçekten çok seks yapmış gibi görünüyorsun."

"Seks mi?"

"Sert mi sikildin? Bu daha mı iyi?"

"Tamam, sen başkasından duymadan önce," dedim. "Matteo ve ben bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Yani... biz bir çiftiz."

"Ne yani... O senin resmi erkek arkadaşın mı?" Başımı salladım.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu. "Tek bir randevuya gittin. Kahvaltıya, aşevine ve dans kulübüne gitmeyi randevu olarak görmüyorum. Ama lanet olsun, siz bütün bu birliktelik turunu yaptınız."

"Birlikte yola çıktık ve yolda bana bileziğimi sordu."

"Ona dadından bahsettin mi?"

"Evet!" Her şey yeniden başımı döndürmeye başlamıştı. Birinin sizin için önemli olan şeyleri dinlemesi güzel bir duyguydu.

"Vay canına, bu *çok* etkileyici. Brownie puanları."

"Beni Maine'deki en iyi ıstakoz kulübesine götürdü." En iyi arkadaşıma bu sabah olanları anlatırken heyecanımı zorlukla kontrol edebiliyordum.

"Hmm, o zaman senin beynini sikti."

"Hayır," dedim. "Yani, beni şafaktan önce uyandırdı." Ben uyurken bana baktığı kısmı atladım. "Sonra beni güneşin doğuşunu izleyebileceğin bir uçuruma götürdü. Muhteşemdi."

"Çık dışarı," dedi inanmayarak. "Bunu uyduruyorsun."

"Hayır, uydurmuyorum."

"Sera, nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Buna inanın." Takıntıyla ilgili kısmı da atladım. "Ayrıca iskele boyunca yürüdük." İçimi çektim. "Bana pamuk şeker aldı ve sonra ben ona annemle babamı anlatırken bana sarıldı."

"Ah... ama..." Gözleri kısıldı. "İyi kısmı atladın."

Aynen öyle. Matteo ve benim aramda her şey çok hızlı geliyordu, başımı döndürüyordu. Galadan sonra beni eve götürdüğü ilk gece, Daniel'a kendimi o kadar kaptırmıştım ki ona olan ilgimi fark edememiştim. Şimdi bile ilişkimizi anlamakta zorlanıyordum.

Ivy ayrıntıları soracaktı. İşin içine alkol girmediği sürece, Matteo'nun dili ve sikiyle ne kadar yetenekli olduğunu paylaşmaya hazır olacağımdan şüpheliydim. Bencildim. Onunla ilgili mahrem detayları kendime saklamak istiyordum ve bu benim için sorun değildi.

"Henüz paylaşmaya hazır değilim." "İyi," diye homurdandı.

Matteo Trevor'la konuşmasını bitirdi, ben de Ivy'yle olan konuşmamı o bana itiraf ettirmenin bir yolunu bulmadan önce bitirdim.

Matteo

"Aman Tanrım, Matteo. Tam orada."

Duşta Sera'nın bacağını omzuma atmıştım ve ağzım amının üzerindeydi, onu doyuruyordum. Sera ve ben erkenden odamıza çekilmiştik ve o zamandan beri onunla sevişiyordum. Yemek için mutfağa gizlice girmek ve çarşafları çamaşır makinesine atmak için ara verdik. Trevor ve ekibin geri kalanına eve girmemeleri talimatı verilmişti. Arkadaşım sırttı ve neyin peşinde olduğumuzu çok iyi biliyordu.

Duş, ona sahip olmayı hayal ettiğim farklı yollara devam etmek için harika bir yerdi. Parmaklarının kafatasına girmesi, dönüşümlü olarak beni çekirdeğine doğru itmesi ve çekmesi hissini sevdim.

Onu bir kez daha boşalttım ve ayağa kalktım. Ağzının izini sürdüm. "Seni buraya götürebilirim ama bu dudakların sikimin etrafına sarılması için can atıyorum."

Sırttı. "O zaman acele etsek iyi olur."

Durulandıktan ve kurulandıktan sonra öpüşerek yatak odasına geçtik. Sanki bir parçamızın her zaman bağlı olması gerekiyormuş gibiydi. Bizi yatağa yasladım ama o göğsümü iterek beni şaşırttı.

Ben de eşlik ettim ve sırt üstü düştüm.

"Başlık," diye emretti. "Benim merhametime kaldın, Matteo De Lucci." Yatak başlığına yaslanana kadar dirseğimle geriye doğru süründüm.

Sera yatağa tırmandı, saçları ıslak bukleler halinde yüzünü çevreliyordu. Dört ayak üzerinde sürünürken göğüsleri dolgun ve hipnotize ediciydi.

Burası cennet olmalı.

Çoktan sertleşmiştim. Ereksiyonum mutlu bir şekilde yukarı bakıyordu. Bacaklarımı açtım ve Sera tam arasına girdi.

Dudaklarını yaladı. "Çok güzel bir siki var, De Lucci."

"Hepsi senin, bebeğim."

Başını eğdi ve dilini ucumun etrafında döndürdü. Tısladım ve dişlerimi sıktım.

Benim ona yaptığım gibi o da bana sataşıyordu. Adil olan adildir.

Bakışlarımız kilitlenmişken, sikimin ağzının içinde kayboluşunu izledim. Tam orada boşalabilirdim. Kolum uzandı, parmaklarım saçlarının arasından geçti ve çok hızlı boşalmamak için mücadele ederken geriye düştüm. "Siktir."

Sonra eli ağzıyla birleştğinde gözlerini kaybettim ve birlikte mükemmel bir senfoni içinde çalışarak aklımı kaçırmama neden oldular. Üzerimdeki baskı artıyordu. Beni içine alışını, yanaklarının emişle çukurlaşmasını ve dudaklarının sikimin etrafına sarılışını izlemek bile beynime kazınmıştı. Boğazının arkasından bir ses çıkardı, sikimin ucundan omurgamın dibine kadar hissettiğim bir titreşimdi bu.

Yükselen zevk bilinçaltındaydı.

Ürperdim. Yaklaşıyordum.

Gittikçe hızlandı. Boşalmak üzereydim. "Sera... Çekil... Şimdi." Beni görmezden geldi.

"Son şansın," diye homurdandım.

Hâlâ durmadı ve eli beni daha sıkı kavradı.

Yatak başlığına doğru yığıldım ve ağzının arkasına doğru patladım. Serbest bırakılmam beni tamamen kelimelerden çaldı, sadece onayımı homurdanabildim.

Son damlasına kadar emmeye ve yalamaya devam etti. Baş hareketlerini kontrol ettiğimde bile teslim olduğumu hissediyordum. Tamamen teslim olmuşum ama bilinçaltımda bir yerlerde bir uyarı çınlıyordu.

BÖLÜM

Yirmi Bir

SERA

"Geri dönmek istediğimden emin değilim," diye homurdandım.

Matteo valizimi Jaguar'ın bagajına taşıdı. Maine'e varışımızdan bu yana iki hafta geçmişti. Galluzo Santino'ya tasma takmayı kabul ettikten sonra yüksek alarm seviyesi düşürülmüştü, bu yüzden korumalarımız rahatlamıştı. Trevor ve ekibinin geri kalanı Manhattan'a dönmeden önce birkaç gün daha burada kaldılar.

Matteo ve ben kaldık.

"Geri geleceğiz ve sen de ıstakoz dürümlerine doyacaksın." Doğruldu ve aracın kaputunu çarptı.

"Manhattan'da iyi bir tane var," dedim. "Hem yer hem de manzara."

Ona doğru yürüdüm ve parmaklarımı boynuna doladım. Düz ayakkabı giydiğim için zar zor uzanabiliyordum. "Sen harika bir erkek arkadaşsın. Kız kardeşinle milyonlarca kez yapmış olsan da dün beni balina izlemeye götürdüğün için teşekkür ederim."

"Hey, Bianca'yı şımartabiliyorsam, seni de şımartabilirim." "Aw." Işıldadım. "Çok tatlısın."

Başını eğdi ve beni öptü. "Ama gitmemiz gerek."

Haksız değildi. Ailenin her iki tarafından da çağırılmıştık.

Luca bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söylemedi.

Ön panelindeki telefon çaldığında I-95 yolundaydık.

"Baba," dedi Matteo. "Hoparlördesin."

"Merhaba, Bay De Lucci."

Annesi, babası, Bianca ve Carlotta Teyze geçen gün İtalya'dan geldiler. Mutluluk buraya kadarmış. Gerçeklik yüzümüze çarpmak

üzereydi. "Merhaba, Sera." Babasının sesinde bir gerginlik sezdim. Kahretsin. "Daha bir saat önce yola çıktık," dedi Matteo ona. "Sera, Luca'nın ne zaman geleceğini biliyor musun?"

"Bu gece geç saatlere kadar gelmeyecek," dedim.

"Haber vereyim dedim, Gustavo burada." "Ne?"

Matteo havladı. "Neden?"

"Söylemiyor. Luca'ya göre o da bilmiyor." "Anladım," diye kestirip attı Matteo. "Başka bir şey var mı?"

Bir duraksama oldu ve ardından "Bunu daha sonra konuşuruz" dedi.

Matteo aramayı sonlandırdı. Çenesinde bir kas zonkluyor, parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşıyordu. Sonunda, "Bundan nefret ediyorum," dedi.

"Ben de," diye fısıldadım.

"Sera." Sesi kontrollüydü. "Ne olursa olsun seninle olmak istediğimi bilmeni istiyorum."

"Biliyorum," dedim inançla.

"Bu toplantının neyle ilgili olduğunu da biliyorsunuz, değil mi? Ailemizin ne beklediğini. Bu işi evliliğe kadar götürmemizi."

"Acaba Zio Gus bu yüzden mi burada?" Vaftiz babası olarak belki de tavsiyelerde bulunacaktı.

Matteo'nun cevabı kısa bir "Evet" oldu.

Jaguar hareket etmeye başladı. Ben pencereden dışarı bakarken o gözlerini ileriye dikti. Geçtiğimiz her dönüm noktası ve Manhattan'la aramızdaki mesafeyi silen her mil, darağacına doğru bir yürüyüş gibi geliyordu.

Yirmi dakikalık sessizlikten sonra, "Hissetmem gereken şey bu değil," dedim. "Evlenmek istiyor musun ki?"

"Öyle mi?"

"Önce sana sordum."

"Bu taraftan değil,"

dedi.

"Zorlanıyormuşuz gibi."

"Evet."

Şimdi ona bakıyordum. Boğazının güçlü sütunu titredi ve seyahat fincanı kahvesini alıp bir yudum aldı. "Sana nasıl hissettiğimi bu şekilde anlatmak istemezdim."

Kalbim küt küt atıyordu. "Yine de söyle."

"Sana kafayı takmış durumdayım. Oldukça eminim... Sana aşık oluyorum." Avucuyla direksiyonu tokatladı. "Sana söylemek istediğim bu değildi, lanet olsun."

Dudaklarımdan rahatlamış bir nefes geçti, göğsümdeki ağırlık hafifledi. "Ben de sana aşık olduğumdan oldukça eminim."

Bana kısa bir süre baktı, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. Dün okyanusun ortasındaiken sana söylemeliydim ama balinaların heyecanıyla yarışmak istemedim."

Güldüm. Matteo mükemmel bir erkek arkadaş olmaya çalışırken beceriksizce davrandığını düşündüğünde çok tatlıydı. Yine de bunu ona hiç söylemedim. Biri ona sadece bakardı ve "sevimli" onu tanımlamak için asla bir kelime değildi. Bana bir şeyler hissettiriyordu. Henüz onları etiketlemek istemiyordum. Görücü usulüyle evleneceğim için kendimi sonsuza dek sürecek bir aşkı reddetmek üzere inşa etmiştim. Görev yerine aşk için evleneceğimi ummaya cesaret edemiyordum. Bu mükemmel olmalıydı. Öyleyse neden sevinçten başım dönmüyordu?

Çünkü aşk ve görev birbirine zıttı. Çünkü biri diğerini lekeliyordu.

"Sanırım, bildiğimiz sürece..."

"İnsanların bize ne yapacağımızı söylemesini istemiyorum," diye homurdandı.

"Sanırım bunun için çok geç. Luca New York'a doğru yola çıktı. Biri onu görürse, hayır desek bile nişanımız gece yarısına kadar Page Six'e haber olur."

"Hayır mı diyeceksin, Sera?" "Ne?"

"Amcanın emirlerini yerine getirecek misin?" "O

bana hiçbir şey yapmamı emredemez."

Ses tonundaki ani değişim beni şaşırtmıştı.

"Hadi hepsine siktir git diyelim," dedi. "Bu da

bir fikir. Nasıl?"

"Vegas'ta kaçalım."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Çılgılık attım. "Bu nasıl bir çözüm?"

Elimi tuttu ve öptü. "Bu düşünceni unutma. Bu arabada yapılacak bir konuşma değil."

"Bir teklif ilk etapta araba kullanırken ortaya atılmaz," diye karşılık verdim. "Bu teklifle balonumu patlattın."

"Bu bir öneriydi. Bir teklif değil."

Elimi onunkinden çektim. "Yanlış anladığım için özür dilerim ama Vegas'ta bana evlenme teklif etmemiş miydin?"

Gözlerini yola çevirmeden önce bana ters ters baktı. "Bak, ideal koşullarda..."

Ona elimi uzattım. "Benimle konuşma."

"Tanrım, tam bir baş belasısın."

"İyi ki seninle evlenmiyorum." "Oh, evleneceksin."

"Aman Tanrım, dur. Şimdi de beni kesin bir sonuç haline getiriyorsun."

Sonra da deri koltuklarına gömülmek istememe neden olan o seksi kıkırdamayı yapmak zorunda kaldı.

"Yapma bunu."

İnanmayan bir ses çıkardı. "Artık gülmeme izin yok mu?"

Parmağımla dairesel bir hareket yaptım. "O derin gürültülü kıkırdamayla yaptığın şey sana kızgın olduğumu unutturuyor. O yüzden yapma."

Tekrar yaptı ve sonra "Hmm..." dedi. "Hmm ne?"

"Seksi mi buluyorsun?" "Ben öyle bir şey demedim."

"Hayır, ama bu şekilde kıkırdadığımda neden gözlerinin parladığını açıklıyor."

Kahretsin.

Pencereden dışarı baktım.

On dakika sonra dinlenme tesisinin çıkışında duruyorduk.

"Umarım evlenme teklif etmeyi planladığın yer burası değildir."

"Teklif iptal edildi."

Ağzım açık kaldı ama incinmekten çok öfkelendim çünkü Matteo sırtıyordu. Adam bir şeylerin peşindeydi. Bu arabadan dışarı adımımı atmayacaktım ve eğer tekliflerinden birine daha kalkışırsa çocukça ellerimi kulaklarımın üzerine koyacaktım.

Bir boşluğa girdi ve ön panelden telefonunu aldı. "İstersen kadınlar tuvaletini kullanabilirsin."

Matteo Jaguar'dan çıktı. Erkek arkadaşımın tuhaf davranışlarını aklımdan çıkarmak için çantamdan telefonumu çıkardım. Ivy'yi arayıp Matteo'dan şikâyet etmek istiyordum ama arkadaşım, ben onunla yaptığım seks hakkında bilgi verene kadar bana tavsiyede bulunmayacaktı. Kuru bir dönem geçirdiğini ve bu nedenle benim aracılığımla yaşamak istediğini söyledi. Bu arada, Matteo'nun parasını ödemekte ısrar ettiği bir kutu kıyafeti Maine'e postaladı. Donateka için bir "Maine'de Uzakta" bölümü yaptık. Onu aramak yerine, Pixygram'ını açtım. Ve işte oradaydık. Aman Tanrım, videoda ve fotoğraflarda çok mutlu görünüyordum. Matteo ve ben sahilde uçurtma uçurduk ve yüzlerimizdeki gülümseme... numara yapmıyorduk. Birbirimizin gözlerinin içine bakarak selfie çektiğinde ikimizin de yüzündeki ifade hiç de yanlış değildi.

Aşk. Birbirimize tapardık.

Matteo hâlâ telefonda konuşuyordu. Konuşmalarını benden mümkün olduğunca saklamamaya çalışırdı ve ben de bunu yaptığında asla ona karşı çıkmazdım.

Evlilik çok mantıklıydı.

Duygularımız akın ediyordu. Aşkın dopamin seviyesine ulaşmıştık. Kolaylık olsun diye evlenmeyi seçmek zorunda kalsaydım ve Matteo da bir seçenek olsaydı, hiç düşünmeden evlenirdim.

Ben evet derdim.

Arabaya döndüğünde, bu aydınlanmayı kendime sakladım. Sanki Maine'de cennet gibi bir iki hafta geçirmemişiz gibi durup dururken Vegas'ı önerdiği için ona hâlâ kızgındım.

Görünüşe göre muhtaç bir kız arkadaşmışım.

"Tuvaleti kullanmadın mı?" diye sordu direksiyonun arkasına kayarak.

"Ben iyiyim, gitmem gerekirse senden bir sonraki çıkıştan çıkmanı isteyebilirim." Kaşlarını kaldırdı. "New York'a gitmek için sabırsızlanıyorum."

"İdam mangasıyla yüzleşmek için heyecanlı mısın?"

Kaşları çatıldı. "Evlilik benim için bu kadar tatsız mı?"

"Belki de şu anda seni tatsız buluyorumdur." *Tanrım, sustur beni.* Ne zamandan beri bu kadar önemsiz oldum? Ben küçüklük yapmazdım. Klas bir küçüklük belki ama bu şirret bir küçüklüktü.

Otoyola geri döndüğümüzde, "Özür dilerim. Hayır, gitmek istemedim. Öğle yemeğine kadar tutabilirim."

"Affedildin. Son birkaç gün çok çılgın geçti." Ona yan gözle baktım. "Kiminle konuştun?"

"İki arama var. Nico ve Liz."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece bir öğle yemeği molası için fikir almak istedim." Bana büyüleyici bakışlarını fırlatması beni şüphelendirdi.

"Bunu yapmak için araçtan inmeniz mi gerekti?"

"Hayır ama Nico ile konuşmam gereken başka şeyler vardı." Sesi ciddileşti, hatta kaçamak bir hal aldı.

Önemli bir şeyi sakladığına dair bir içgüdü içimde bir endişe düğümü oluşturdu. İlişkimiz bir şeylerin verilmesi gereken bir noktadaydı. Bu yüzden mafyadaki birçok görücü usulü evliliğin nişanlılık dönemi kısa sürerdi. Sadakatlerin belirsizliği herkesi tedirgin ediyordu. Sadece ufak tefek bilgiler edinmiştim ve şu sonuca varmıştım: Matteo doğrudan De Lucci suç ailesine dahil olmayabilirdi ama yeraltı dünyasının bir alt kültüründe büyük bir oyuncuydu. Don'dan bu kadar çabuk ve sorgusuz sualsiz koruma talep edebilmesi, Luca'nın güvenliğim konusunda tartışmaya girmemesinden bahsetmiyorum bile, Matteo'nun babasından kaynaklanan güç dalına işaret ediyordu.

Matteo'nun en büyük oğul olarak karşı karşıya olduğu beklentileri düşündüm. Cesar De Lucci hakkında öğrendiklerime göre, Matteo'nun doldurması gereken büyük ayakkabılar vardı. Babası iş çevrelerinde saygı duyulan ve yeraltı dünyasında korkulan biriydi. Kimse ona karşı gelmeye cesaret edemezdi. Tabii Galluzo gibi aykırı tipler de vardı. Söz konusu örgüt olduğunda Chicago tarafsızdı. Uzun zaman önce, o dönemde en çok aranan mafya prensesi olan Carlotta, Gustavo da dahil olmak üzere Galluzo şeflerinden biri yerine bir De Lucci'yi seçmişti. Matteo'yla evlenirsem, Galluzo'ya iki tokat atmış olurum.

Aileme karşı olan görevim ve hayatım boyunca kendim için hazırladığım görevim gözümün önünden geçti. Beklediğimden daha iyiydi, bu da beni Matteo'nun benim için mükemmel olduğuna dair epifanime geri getirdi.

"Nerede duracağız?" Ben sordum.

"Bu bir sürpriz."

BÖLÜM

Yirmi İki

SERA

"Beni bir şaraphaneye mi götürüyorsun?" Çıkışa geldiğinde ve tabelayı gördüğümde koltuğumda doğruldum.

"Boston yakınlarındaki en iyisi" dedi. "Açık havada oturma yerleri var. Güzel bir gün."

"Muhteşem bir gün." Nedenini bilmiyordum ama gözlerim yaşardı. Burnumu çektim.

Parmakları çenemi yukarı kaldırdı. "Hey."

"Yola dikkat et," diye mırıldandım.

Jaguar sağa dönmeden önce kavşakta rölantide çalıştı.

"Öyleyim. Sorun nedir, Sera?"

Derin bir nefes verdim. "Her şeyi özel kılmaya çalışıyorsun."

"Bu Vegas'ta kaçmayı önerdiğim için affedildiğim anlamına mı geliyor?" Sesinde mizah vardı ama belirsizlik de vardı.

"Evet. Yine de teklifi iptal ettin." "Bunu yüzüme vurdun."

Duygularımı dizginledim ve ona sulu bir gülümseme gönderdim. O da bana sırtıttı ve ben başka bir şey söylemedim. O da söylemedi. Ama derinlerde bir yerde kelebek kanatları isyan ediyordu.

Dikkatimi pastoral ortama çevirdiğimde, etrafımızı saran üzüm tarlalarına hayretle baktım. Napa'da yaşarken, hasat yılın en sevdiğim zamanıydı. Üzümler dalların üzerinde ağırlaşırdı, güzel bir

yeşil ve mor bir manzara. Endişeli şarap üreticileri, üzümeleri tam potansiyeline ulaşmadan toplamaya zorlayabilecek ya da tüm mahsulü kaybetme riskini doğurabilecek hava durumunu takip ederken, tüm vadi heyecanla elektriklenirdi. Toplama için en uygun aşama damak tadına bağlıydı, ancak bazıları üzüm şekerini ölçen refraktometre gibi yedek bir yöntemle güveniyordu.

Geleneğe karşı teknoloji beni her zaman büyüleyen bir şey olmuştur.

Matteo Jaguar'ı üzüm bağının restoranının önüne park etti. "Kımıldama. Gelip seni alacağım."

Vizörü indirdim ve hızlıca yüzümü kontrol ettim, lekelere ve makyajsızlığıma bakarak yüzümü buruşturdum. Kapıyı açtığı anda elini gösterişli bir şekilde uzattı. "Leydim."

"Bu çok romantik, Bay De Lucci." Elini kabul ettim ve arabadan indim. "Ama bunun için giyinmedim."

Kapıyı kapattı ve iki elini omuzlarıma koyarak sıktı. "Çok güzelsin. Çıplaklığın sana en çok yakışan şey olduğunu bilmiyor musun?"

Gülerek alnımdan öperken gözlerimi devirmiştim. "Hadi gel. Sana biraz yemek koyalım."

Hostes kürsüsünde Matteo adını söyledi. Görünüşe göre, zaten rezervasyonumuz vardı.

"Peki, burayı kim önerdi?" Ben sordum.

"Liz."

"Oh, gerçekten çok güzel."

"Hasat zamanı. Genelde kalabalık olurlar ama öğle yemeği için açılmışlar ve bugün hafta içi."

Ev sahibesi bizi vintner's knoll denilen bir arka bahçe ortamına götürdü. Her yerde piknik masaları vardı ve kot pantolonum ve spor ayakkabılarımla kendimi daha iyi hissediyordum.

Kadın yanımdan ayrıldıktan sonra ağzım açık kaldı.

"Bu çok mükemmel." "Bence gündelik ve şıklığın iyi bir karışımı."

"Öyle."

"Çoğunlukla parmak yiyecekler. Şarapla birlikte giden yiyecekler." "Bu mükemmel, Matteo."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Buna sevindim. Şimdi..."

"Biliyordum." Sırıttım çünkü neyin peşinde olduğunu içten içe hissediyordum. "Beni daha önce reddettin ama anlayabileceğin gibi kolay kolay pes etmem."

"Biliyorum."

"Daha önce Vegas'ı nasıl dışarı attığım için özür dilerim" - bir nefes verdi
-"Ama-"

"Bu en büyük kardeş sendromu."

Kaşlarını kaldırdı. "İlişkimiz boyunca sana hiç kardeşlerimden biri gibi davrandım mı?"

"Hayır, ben sadece senin yönetimi ele geçirme tutkundan bahsediyorum."

"Öğreniyorum... ve seni ilk kez eve götürdüğümde bana söylediklerini hiç unutmadım."

Beynimi zorladım. Sonunda aklıma geldi ve kıkırdadım, ama bu sözleri tekrarlamadan Matteo benden önce davrandı.

"Bir *dahaki sefere daha iyisini yap* demiştin." Elimi tuttu. "Senin için her zaman daha iyisini yapacağım Sera, çünkü daha iyisi en iyisi değildir ve ben senin için her zaman en iyisini isteyeceğim."

Zihnim dağıldı ve cevap verecek kelimeleri bulamadım.

Gözleri parlıyordu. "Yalan söylemek ve seni sevdiğimi söylemek istemiyorum çünkü *aşk* kelimesi sana karşı hissettiğim her şeyi kapsamıyor. *Saplantı* da doğru görünmüyor çünkü kulağa bencilce geliyor, sanki her şey benimle ve benim ihtiyacım olan şeylerle ilgiliymiş gibi."

Ona bakmaya devam ettim.

"Bir şey söyle," diye homurdandı. "Seni korkutuyor muyum?" "Korkmuyorum," diye fısıldadım.

"Endişeliyim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Çok hızlı gittiğimiz için mi?" "Evet."

Önüne baktı ve parmağıyla işaret etti, muhtemelen sunucuya daha sonra gelmesini ve sohbetimizi bölmemesini söylüyordu.

"Bana karşı olan hislerine güveniyor musun?" "Sanırım güveniyorum."

"Sana karşı olan hislerime güveniyor musun? Seni derinden önemseydiğime? Evlendikten sonra aşkı öğrenebileceğimize?"

"Matteo..." Nefesim kesildi. "Aileme olan görevim nedeniyle kendimi görücü usulü bir evliliğin kaderine teslim ettiğimde, kocamı sevmeyi öğreneceğime dair kendime söz verdim."

Gülümsedi. "Aziz Rita gibi."

Ben de sııttım, aradaki ilişkiyi açıklamak zorunda kalmadığım için mutluydum. "Evet. Ama gerçek şu ki... seninle mi? Seninle düşüp düşmeyeceğimin bir soru olduğunu bile sanmıyorum."

sana aşık oldum. Maine'de iki hafta geçirdikten sonra, olabileceğin kocanın vaadini gördüm." Gözlerimin arkası acıdı.

"O zaman evlen benimle," dedi hiddetle. "Yüzüğüm yok. Şimdi bunun için zamanımız yok. Benim ve senin ailen New York'ta bizi bekliyor olacak. Evliliğimizin onlara karşı olan görevlerimizden etkilenmesini istemiyorum. Benim olmanı istiyorum. Nico beklemede. Ivy'yi şahidimiz olması için çağırmak ister misin?"

"Aman Tanrım." Başım dönüyordu. Her şey çok hızlı geliyordu ama Matteo'yla birlikteydim. Son iki haftada paylaştıklarımız, ailemize olan görevimiz yüzünden lekelenmemeliydi. Bunu kendimizle ilgili hale getirmek için bir şansımız vardı. Ne istediğimizle ilgili.

"Çünkü eğer olmazsa, Liz onun yerini alabilir. Ama Ivy'yi orada istediğini biliyorum." "Onu orada istiyorum," dedim hemen. "O meşgul, ama bu doğru olmaz. bunu onsuz yapmak için."

"O ve Nico'nun aynı uçakta olmaya dayanabileceklerinden emin değilim." Bir kahkaha attım. "Muhtemelen dayanamaz."

"Peki, Sera Moretti, benimle evlenir misin?"

"Evet."

BÖLÜM

Yirmi Üç

SERA

"Şimdi gelini öpebilirsiniz."

Yeni kocama döndüm. Matteo İtalyan takım elbisesi içinde şık görünüyordu. Beni kendine çekti, dili dudaklarımın arasına girmeyi talep etmeden önce ağzı benimkinin üzerine kapandı. Elvis nikâh memurumuzu, yardımcısını ve odadaki diğer iki kişiyi, Nico ve Ivy'yi görmezden geldik.

Beni bıraktığında nefesim kesilmişti.

Aileyi bırakıp doğruca La Guardia'ya gittiğimiz ve Vegas'a uçtuğumuz bu sabahtan beri nefesim kesilmişti. Matteo, De Luccis'lerden herhangi birini uyarmamak için kardeşine özel jetlerini atlattırdı ve hepimiz ticari uçakla birinci sınıf seyahat ettik.

"Resimler!" Ivy bağırdı.

Matteo sertleşti. Arkadaşım da gözlerini devirdi. "Pixygram'a yazmıyorum. Özellikle de Sera Donateka giymediği için."

"Aynen öyle."

Ivy kaçıştan memnun değildi ve bunun onların etiketini giymememle bir ilgisi yoktu. Daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyordu. Daha fazla zaman. Daha fazla kur yapmayı. Her şeyin daha fazlasını. Ona ikinci bir düğün olacağının garantisini verdim. İsterse benim için planlayabileceği bir düğün. Bu onu biraz yatıştırdı. Benim ve onun ailesinin yapısı göz önüne alındığında daha erken de gelebilirdi. Düğünler söz konusu olduğunda, kimse gelenekleri atlamazdı.

Standart pozu verdik: Kolumu Matteo'nun dirseğine soktum.

"Bu çok güzel. Aman Tanrım, söylediklerimi geri alıyorum. İkiniz paylaşılmayacak kadar güzelsiniz. Sosyal medya bunun için var. En azından hikayemde paylaşabilir miyim?"

"Şey..." Matteo'ya baktım. Çenesi sertleşmişti. "Peki."

Nico araya girdi, "Beni bu işe karıştırma."

Ivy ona ters ters baktı. "Markamı kirletmek istemem."

Ivy düğün sonrası haberlerine devam ederken Nico çenesini sıktı ve geri çekildi.

Bu ikisi.

Matteo, Elvis düğünümüzü sosyal medyaya taşımamakta kararlıydı ama Ivy soğukkanlı ve sakin olmadığında inatçı ve inkâr edilmesi zor biriydi. Ayrıca, bence Matteo'nun geri adım atması daha çok Daniel'i kıskanmasıyla ilgiliydi ve Donateka ile ilgili bir şey giymediğim için, pes etmesi için biraz dürtülmesi gerekiyordu.

Birkaç fotoğraftan sonra limuzine bindik ve akşam yemeğine doğru yola çıktık. "Açlıktan ölüyorum," dedim Matteo'ya.

"Hadi, şampanyayı patlatalım," dedi Nico.

"Matteo..." Ivy telefonundan başını kaldırdı. "Sanırım kız kardeşin beni takip etti."

Kıkırdadı ve telefonunu çıkardı. "Mesajlarla ve aramalarla yüzleşmeye hazır mıyız?"

Ivy, La Guardia'dan kalktığımızdan beri uçak moduna aldığım benimkini uzattı.

"Herkes tam olarak ne söyledin?" Nico'ya sordum.

"Akşam yemeğinde bizi beklememelerini."

Hepimiz güldük, ancak benimki heyecandan çok histeriye yaklaşmaya başlamıştı.

Vegas'a vardığımız andan beri her şey bulanıktı. Ivy ve ben gelinlik avına çıktık. Bir gelinlik değil, daha çok uzun bir trenle kısa bir etek. Ivy'nin uçakta Google'da arattığı mağazaların sundukları beni çok heyecanlandırmıştı. Burası Donateka'nın butiğinin olmadığı tek yerdi ve arkadaşımın beyninin spekülasyon yaptığını hissedebiliyordum.

Çocuklar patronu oldukları bir İtalyan butiğine gittiler ve takım elbiselerini seçmek için hiç zaman harcamadılar.

"Peki, telefonuna öylece bakacak mısın çünkü Luca'dan mesajlar alıyorum ve Bianca az önce bana DM attı," dedi Ivy ve ardından güldü.

"Oops, Daniel da. Kardeşimi nasıl unuttuk?" "Belki de ülke dışında olduğu içindir," diye belirttim. "İyi ki de öyle," diye mırıldandı Matteo.

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi sıktım. "Artık evliyiz. Kıskanmana gerek yok." Alay etmeden duramadım. Ne zaman Daniel'dan bahsedilse tam bir baş belası oluyordu.

Anlaşılan en iyi arkadaşımın içinde de benzer bir şeytan vardı. "En azından Sera'nın artık baldız olmamız gerektiği konusundaki sızlanmalarını duymayacağım."

"Ah, Zehirli Sarmaşık," diye söylendi Nico. "Belden aşağı vurdun."

"Öyle mi?" dedi kocam. Kocam. Kelimeyi kafamda evirip çevirdim. Hâlâ inanamıyordum. "Ivy'ye bu konuda takılıyorum. Hiçbir zaman ciddi olmadım. Durumumun nasıl olduğunu biliyorsun. Ayrıca-"

"Bu konu hakkında konuşmayalım," diye araya girdi.

"İyi fikir," diye karşılık verdim ve sonra en iyi arkadaşıma ters ters baktım.

"Ne?" dedi gözleri büyüyerek. "Belki de törenden önce çok fazla şampanya içmişizdir."

"Evet, suçu alkole at," diye mırıldandı Nico ve Matteo ile bana birer kadeh şampanya uzattı.

"Görünüşe göre senin üzerinde hiçbir etkisi yok. Hâlâ bir pisliksin," diye tersledi Ivy. Nico'nun elindeki kadehe baktı ve "Ve kabasın" diye not etti. Şampanyayı Nico'nun elinden kaptı. "Ver şunu bana."

İçki ellerinin üzerine döküldü. "Dikkat et!"

Birbirlerine ters ters baktılar.

Hmm... eğer korkmasaydım, en iyi arkadaşım ve Nico'nun ciddi bir kimyaları olduğunu söyleyebilirdim. Tam bana sataştığı için ona karşılık verecektim ki Matteo'nun koltuğa yaslanmış, başını arkaya atmış, gözlerini kapatmış olduğunu fark ettim.

"Sen iyi misin?" diye sordum. "Akşam yemeğini atlayıp süitimize gidebiliriz. Oda servisi sipariş edin."

"Ben iyiyim." Doğruldu ve bana sıkı bir gülümseme verdi. "Sadece biraz yorgunum. Açım da. Eminim yemekten sonra yeniden canlanacağım." Kaşlarını salladı. "Düğün gecemizde seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"İkinizin baş başa romantik bir akşam yemeği yemek istemediğinize emin misiniz?" Ivy önce bana, sonra Matteo'ya baktı.

"Düğünler aileyle birlikte kutlanmalıdır," diye ısrar ettim.

"Sera haklı." Kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "Balayımızda tüm romantik yemekleri yiyeceğiz."

Güldüm. "Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum. Bana sürpriz mi yapacaksın?"

O daha cevap veremediğimiz de telefonu uyarı vermeye başladı.

Matteo

"Carlotta, söz veriyorum..." Sera başını sallıyordu. "Matteo ve ben kilisede bir tören yapacağız, sen ve Ivy isterseniz bunu planlayabilirsiniz."

Özel bir odada olmamız iyi bir şeydi. Telefonların ardı arkası kesilmiyordu. Babam eğlenmişti ama annem ve McGrath ailesi Sera'yla kaçtığım için dehşete düşmüşlerdi. Luca'ya gelince, bana kısa bir mesaj gönderdi: "Döndüğünde saygısızlık hakkında konuşuruz."

"Yapmasak nasıl olur, sikik." Cevap yazmadım. Onun ve diğer herkesin cevabı, Sera ve benim doğru şeyi yaptığımıza dair düşüncemi pekiştirdi.

Kafamı kaldırdığımda Nico ve Ivy'nin yan yana yemek yediklerini gördüm. Şaşırtıcı bir şekilde bu ikisi henüz birbirini öldürmemişti. Kardeşimin Sera'nın arkadaşını yanlış yöne çekme eğilimi vardı. Nico, Nico gibi davranıyordu. Kişilikleri pek uyuşmuyordu. Kardeşimin anlamsız şeylere karşı benden daha az sabrı vardı ve sosyal medyaya aynı şekilde bakıyorduk. Zaman kaybı. Ama pazarlama açısından isteksizce kabul ettik. Ben alışmaya başlamıştım çünkü Sera'nın Ivy'yi şımartması beni mutlu ediyordu.

Ve karımı mutlu eden şey beni de mutlu ediyordu.

Önümdeki ikisine tekrar baktım, yarı eğlenmiş, yarı boyun eğmiş bir halde.

Belki de agresif köpekler gibi birbirleriyle daha fazla sosyalleşmeye ihtiyaçları vardı.

Ama her şeyden önce Nico'nun şu lanet lakapları bırakması gerekiyordu. Telefonum yanıp söndü.

Bianca.

"Yemeği asla bitiremeyeceğiz," diye mırıldandım ve telefonu açtım. "Selam, Şirine."

"Bana 'hey, şirine' deme," diye tersledi. Sesi ağlıyormuş gibi boğuk çıkıyordu.

"Gitmiyor musun-"

"Tek kız kardeşin olmadan evlenmeye nasıl cüret edersin!" Nefesimin altında küfrettim.

"Bir tane daha olacak-"

"Önce Renz, şimdi de sen. Renz, koşulları anladım, ama sen?"

"Sanırım anlamadığınız şeyler var."

Burnunu çekti. "Ama tebrikler. Fotoğrafları gördüm. Sera muhteşem."

"Hey, peki ya ben, yakışıklı kardeş?"

"İyi

görünüyordun."

Kıkırdadım.

"Baldızım ile konuşabilir miyim?"

Carlotta ile görüşmesini bitirmek üzere olan Sera'ya baktım. "Bianca" diye seslendim.

Utangaç bir şekilde gülümsedi ve başını salladı.

Katılmışı Alfredo makarnama baktım ve iç çektim. En azından meze porsiyonuydu. Hâlâ açtım ve huysuzlanmaya başlamıştım. Sanırım karım bana bulaşmıştı.

"Tekrar teşekkür ederim." Sera kız kardeşimle yaptığı görüşmeyi sonlandırdı. Tam telefonu bana uzatacağı ki Nico telefonu kaptı.

"Ver şunu bana," diye homurdandı. "Seninkini de."

Sera derhal cihazlarımızı teslim etti ve Nico onları sessize aldı.

"Hadi yemek yiyelim,"

dedi. Amin.

Telefon yağmurundan sonra akşam yemeği daha sorunsuz geçti. İki kişiydik. De Lucci'nin mülkü olan otele döndüğümüzde sabahtı. Limuzin bizi girişte bıraktı. Sera'nın araçtan inmesine yardım ettim ve otelin büyük avlusuna girdik.

Yemek ve şarap beni kesinlikle daha iyi bir ruh haline soktu ve karımı soymak için sabırsızlanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, kocalık görevlerimi yerine getiremeyeceğimi düşündüm çünkü yemeğe giderken limuzinde yorgunluk beni vurdu. Ailelerimiz arasında gelişen duruma bir de Gustavo'nun yarattığı komplikasyon eklenince, yedi saatlik araba yolculuğu ve ardından Vegas'a uçuşumuz hayatımın en uzun günü oldu. Nico ve Jonas

Ben yokken şirketi idare etmekten daha fazlasını yapabilirdi. Bu süre zarfında hiç temas etmemiş de değildim ama Sera'yla birlikte olmak için terk ettiğim her şeyin ağırlığı omuzlarıma çökmüştü.

Sorumluluklarımı hatırladım.

Babamdan devraldığım.

Gustavo bir mayına dönüşmüştü ve Luca gibi o da bu kaçışı bir hakaret olarak görüyordu.

Yine de hiç pişmanlık duymadım.

Sera ve ben anı yakalamak istiyorduk ve dünyanın bizden hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı o değerli birkaç saatimiz vardı. Birbirimize sahiptik.

Düşüncelerimin uğultusuyla o kadar meşguldüm ki, ayağa kalkana kadar check-in masasının önündeki kanepede oturan adamı fark etmedim. Dağınık görüntüsüyle kumarhanede bir servet kaybetmiş bir kumarbaz olduğunu düşünebilirdim ama tanıdık geliyordu.

Arkamızdan gelen Nico, "Matteo!" diye bağırdı.

Adam bir silah çekti ve bana ve Sera'ya doğrulttu.

Eşim önüme geçmeye çalıştı ama ben içgüdüsel olarak onu tehditten uzaklaştırdım.

Silah patlamadan ve bir güç sırtıma çarpıp bizi yere düşürmeden önce gözlerindeki dehşeti gördüm.

Kargaşa başlasın.

BÖLÜM

Yirmi Dört

SERA

Matteo ve ben mermer zemine çakıldık. Düşüşün ağırlığını kırım çekti ve onun vücudu benimkinin üzerine inerek ciğerlerimdeki oksijeni çaldı. Sersemlemiş bir halde lobide patlak veren kaosu anlamaya çalıştım ama başaramadım. Kocam üstümdeydi, pazuları yüzümün iki yanına dayanmış, elleri başımın üstünü örtmüştü.

Hiddetli gözleri benimkileri delip geçti. "Matteo," diye fısıldadım.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye vahşice hırladı.

Nico'ya bir şeyler bağırdı.

Çığlıklar ve ayak sesleri kulaklarımda yankılandı.

Matteo üzerimden hafifçe indi ama vücudundaki gerilim benimkine de yansıdı.

Nefesi tırtıklı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Cevap vermedi ama başımın üstünden seslendi. "Temiz miyiz?"

"Temiz," diye cevap verdi Nico ve diğer bir adam.

Matteo'nun ağırlığı üzerimden kalktı ama ayağa kalkmak yerine sırt üstü yanıma yuvarlandı ve "Orospu çocuğu" diye inledi.

Omuzları kısmen kalktı, böylece tüm vücudu çökmeden önce gövdesinin aşağısına bakabildi ve tekrar inledi.

"Hayır." Korku ıgılığını boğdu. Dizlerimin zerine oktm, ellerim nereye dokunacağını bilemiyordu. "Vuruldun mu?"

Dişlerini sıkarken gözlerini kapattı. "Mide."

Takım elbisesini ve yeleğini yırtıp açtım. Beyaz gömleğinden hızla kan sızıyordu. Kırmızı bir harita.

"Et yarası," diye homurdandı.

Omzumun üzerinden bakarak, "Bu bir sıyrık değil," diye bağırdım.

"Nico!" Kardeşi yanımızda dizlerinin üzerine okt. "Ambulans yolda."

Bu gerçeküstü bir şeydi. Birisi bir havlu çıkardı ve Nico bölgeye baskı uyguladı.

"Orospu çocuğu," diye homurdandı Matteo gözlerini sıkarak.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz olmamıştım. Tek yapabildiğim onun elini tutmaktı.

"Sanırım geçti," dedi Nico.

Matteo sert bir kıkırdama çıkardı ve sonunda gözlerini açıp bana baktı.

Acı ilerinde parladı. "Berbat düğün gecesı için özür dilerim."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Düğün gecesı umurumda değil. Sadece senin iyi olmanı istiyorum."

Gülümsemeye çalıştı ama bir acı dalgası ona çarpmış olmalıydı çünkü ağzı düzleşti. Sonunda konuşabildiğinde, "Galluzo?" diye sordu.

Nico başını salladı. "Santiago."

"Kahretsin." Matteo yüzünü buruşturdu. Bu sefer acıdan olmuş gibi görünmüyordu. Elini tutmaya devam ettim. Kafamın içine çekilmiş, dua ediyor, etrafımızdaki gürültüyü engellemeye çalışıyordum.

Lütfen iyi olmasına izin verin. Bırak iyi olsun. Lütfen. Her şeyden vazgeçerim.

Kfrlere ve kusulan nefret düşüncelerimin boşluğunu yarararak geçti. Kocamı vuran adam otel güvenliği tarafından götürülüyordu. "Umarım ölürsün, orospu çocuğu. Tüm aileni gmeeğim ve mezarlarına tkreeğim."

Omurgamdan bir ürperti geçti, ondan korktuğum için değil, gözlerim bizi izleyen otel güvenlik görevlisinin belindeki kılıflı silaha takıldığı için.

Silahı ele geçirme ve kocamı yaralayan adamı vurma dürtüsü çok güçlüydü.

Sanırım Aziz Rita kadar bağışlayıcı değildim.

Sera

"Al." Ivy bana strator bir fincan kahve uzattı.

Matteo'nun yanından ayrılmıyordum. Altı saat süren bir ameliyattan sonra nihayet nekahet odasından çıkmış ve özel bir odaya geçmişti. Kurşun sağ tarafından girmiş ve karaciğerinin bir kısmını yırtmıştı. Herhangi bir atardamara isabet etmemiş.

De Lucci'nin güvenliği çok sıkıydı. Nico bir iş adamından yeraltı patronuna dönüşmüştü. Tembel düşünceli hali gitmiş, yerine acımasız bir yeterlilik gelmişti. Etrafımdaki konuşmaların fısıltılarını yakalamıştım. Sanırım artık Matteo'nun karısı olduğum için rahatça konuşabiliyorlardı. Ivy etraftayken hâlâ dikkatliydi. Arkadaşım bunu hissetti ve benim rahat etmemi sağlarken onların da işlerini yapabilmeleri için elinden geleni yaptı. Kanla ıslanmış düğün kıyafetimi kaldırabilmem için bana kıyafet getirdi.

Ailemize karşı geldiğimiz için mi cezalandırıldığımızı merak ettim.

Olanların Galluzo'yla ya da onlarla yaşadığımız son sorunlarla hiçbir ilgisi yoktu. Ronan ve mafya dışında faaliyet gösteren bir örgütle ilgili bir iş olduğunu hissediyordum.

Luca'nın bu efsanevi grup hakkında konuştuğunu duydum. Organize suçla ilgisi olmayan ama onun üstüne çıkan bir grup. Yeraltı dünyasında fısıldanıyordu. Kimse doğrulamıyor ya da yalanlamıyordu.

Matteo'yla evlenmeden önce ona bu söylentiye sormaya hakkım yoktu. Gözlerim onun uyuyan halini, kül rengi yüzünü aldı. Onu hiç bu kadar hareketsiz görmemiştim. Annem gibi olmayacaktım. Matteo'yla aramızda hiçbir sır olmayacaktı. Kocamı tehlikeye atacak her şeyi bilmem gerekiyordu.

Matteo'yu sevdiğime dair en ufak bir şüphem varsa bile, artık ona olan hislerim konusunda nettim. Yoksa neden kendimi onun önüne atayım ki? Yoksa neden bedenimi onun bedenine siper edeyim? Ama kendini tehlikeyle benim arama koyan oydu. Bu onun da beni sevdiği anlamına mı geliyordu?

"Buna ihtiyacın olacak." Ivy düşüncelerimi yarıp elimdeki fincana başıyla işaret etti. "Nico'dan haber aldım. Ailesi karaya çıkmış."

Bu Luca'nın onlarla birlikte olduğu anlamına geliyordu. Çatışmadan hemen sonra onunla konuştuğumda amcam çılgına dönmüştü. Beni oradan tahliye etmek istiyordu.

Vegas'ta. Ona yerimin kocamın yanı olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

Doktor, önümüzdeki yirmi dört saatin enfeksiyon ve ameliyattan kaynaklanan diğer komplikasyonların izlenmesi açısından çok önemli olduğunu söyledi.

Yataktan gelen bir inilti dikkatimizi çekti. Matteo kıpırdandı. Hemen yatağının yanına koştum. Daha önce uyandırılmıştı ama anestezi yüzünden aşırı sersemlemişti. Ona ağrı kesici de vermişlerdi.

Gözleri açıldı. Zar zor.

Parmaklarım onunkilere doğru kıvrıldı. Kavrayışı sıkılaştı.

"Bir dahaki sefere..." Zorlukla konuştu. "Karım... kendini ortaya koymaz," diye tısladı kesik kesik bir nefesle. "Bir kurşunun önüne."

"Bana söylediğin ilk şey bu mu?" Yumuşakça ağladım.

"Evet," diye homurdandı. "Sonra konuşacağız bebeğim." Hareket etmeye çalıştığında çenesi sıkıştı.

"Dur. Dikişlerini yırtacaksın. Ne istiyorsun?" "Susadım."

"Gidip hemşireyi çağırayım," dedi Ivy.

Çağrı düğmesini kullanabilirdik ama arkadaşımın bizi yalnız bırakmak istediğini hissettim.

Birkaç buz parçasından sonra gözleri daha az kapanmaya başladı ama hâlâ buğuluydu. Yatağın içinde kıpırdandı, belli ki rahatsızdı.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Benim için

endişelenme." "Bunu nasıl

söylersin?"

Alnında bir ter tabakası fark ettim.

"İlk gece." Öksürdü ve sonra boğazından küçük bir inilti yükseldi. "Karı koca olarak ve neredeyse vuruluyordun."

"Belki de konuşmamalısın," dedim.

Bana ters ters baktı.

"Konuşmak belli ki sana acı veriyor," dedim

nazıkçe. Homurdandı.

Saçlarını sevgiyle yüzünden uzaklaştırdım. Elimden kaçmaya çalıştı, belli ki bana kızmıştı. Onu anlıyor gibiydim. Düğün gecemizde hastanede yatıyor olması gururuna büyük bir darbe indirmişti.

Hemşire içeri girdi, ardından doktor geldi. Teşhis telaşı çok hoşnutsuz bir erkekle başladı.

Matteo'nun anne ve babasını içeri almak için kapı açıldığında, onların varlığı beni çok etkiledi.

Matteo'nun annesi Ava'nın güzelliğini duymuştum. Kot pantolon, spor ayakkabı ve tişört üzerine hafif bir ceketten oluşan zahmetsiz kıyafeti, bırakın bir De Lucci'yi, güçlü bir adamın karısından beklediklerimin tam zıttıydı. Çizgisiz cildinin üzerindeki çiller elli iki yaşını yalanlıyordu. Mavi gözleri Matteo'nunkilerle aynı renkteydi. Kızıl saçlarını at kuyruğu yapmıştı.

Cesar De Lucci karısının tam tersiydi. Oğullarının boylarını ve endamlarını nereden aldıkları belli oluyordu. Kravatsız bir takım elbise giymişti ama Manhattan'dan Vegas'a altı saatlik uçuştan sonra hiç de buruşuk görünmüyordu.

Anlaşılabacağı üzere ikisi de oğulları için endişeleniyordu. Bana kısa bir baş selamı verdiler. Ava, Matteo'yu muayene eden doktorun arkasına geçmek için hızla yanımdan geçerken kolumu sıktı.

"Oğlum nasıl?" Cesar sordu.

"Baba," diye mırıldandı Matteo. "Sera-"

"Odada çok fazla insan var." Doktor bana baktı. "Özür dilerim-"

"Ben dışarı çıkacağım."

"Sera," diye homurdandı Matteo. "Gitme-"

Ama ben çoktan odadan çıkmış, kapıyı yavaşça kapatmıştım. Belki de korkağın tekiydim. Yeminlerimizi ettiğimizden beri ilk kez kendimi buraya ait değilmişim gibi hissediyordum. Silahlı adam Matteo'nun peşinde olsa bile, hayatına hiç girmemiş olsaydım Vegas'ta olmazdı.

"Sera!"

Başımı kaldırdığımda kömür grisi takım elbisesi içinde çok tanıdık bir figür gördüm. Matteo kadar uzun boylu ve omuzları onun kadar geniş olan Luca, De Luccis'ler kadar heybetliydi. Nico ve kumrala çalan koyu renk saçları olan başka bir genç kadınla konuşuyordu.

Bianca mı?

Matteo vurulduğundan beri ağlamamıştım. Ameliyatı boyunca güçlü kalmaya çalıştım. Amcamı görünce gözyaşlarım sel oldu.

Ona doğru koştum.

Luca beni yarı yolda karşıladı ve kollarına sürükledi.

Yüzümü sıkıca kavradı. "İyi misin?"

"Evet."

"Nico'ya seni Chicago'ya götürmemin daha iyi olacağını söylüyordum."

"Ne?" Çılgılık attım. "Sana zaten söyledim. Ben evli bir kadınıam." "Ve biri az önce kocanı vurdu."

"Onu terk etmiyorum." Sesim tiz çıkıyordu. "Bir kadının görevi kocasına bakmaktır." Ve ben onu seviyorum.

Nico'ya baktım. "Sen de böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayatta olmaz," diye hırladı. "Ve Matteo'nun peşinden gelmesini engellemekte iyi şanslar."

Luca duymak istemediğim bir ses tonuyla, "Bağırsaktan vurulduğunu duydum," dedi. İçimde yeterince endişe vardı ama o benim amcamdı. Duygularını esirgemez ve aklından geçeni söylerdi.

"Öyle değil." Kocamın durumunu herkesin içinde tartışacak değildim. De Lucci askerlerinin her yerde olması önemli değildi. Matteo'nun mahremiyetini koruyordum.

Sadakat çekimi beni ayırmakla tehdit ediyordu, ama benimki kesin olarak Matteo'ydu.

"Böyle bir yarası olan birine bakmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" "Hayati bir şeye zarar vermedi," dedi Nico, beni **destekleyerek**. "O

dikişlerini yırtmamalı ve Sera'yı alırsanız Matteo korkunç bir hasta olacak."

Bianca bana temkinli bir şekilde bakarak,

"Yardım edeceğim," dedi. "Teşekkür ederim."

Luca yatışmış görünmüyordu. "De Lucci seninle ilgileneceğini söyledi. Neredeyse vuruluyordun."

"Hedef ben değildim."

Amcama karşı sabrım tükeniyordu. Bana karşı korumacılığını azaltması gerekiyordu çünkü kocamın karaciğerinin bir kısmı eksikken ve henüz komplikasyonlardan arınmamışken ben onun önünde sıyrıksız duruyordum.

"Güvenliğin ne kadar gevşek olduğunu bilmiyorum." "Biz hallediyoruz," diye kestirip attı Nico.

Luca ve Nico sidik yarışına girmeden önce kapı açıldı. Ava doktor ve hemşireyle birlikte çıktı ve onlara teşekkür etti.

"Ziyaretçileri sınırlıyorlar-" diye başladı Ava.

Hayal kırıklığı içime yerleşti. "Bekleyebilirim-"

"Tatlım," dedi Matteo'nun annesi. "Sen onun karısısın. Orada olmak senin hakkın. Ayrıca-"

"Sera nerede?" Matteo'nun hışırtılı sesi sordu.

Ava gözlerini devirdi ve omzunun üzerinden baktı. "Onu ben alıyorum." Başını bana doğru salladı. "Bu De Lucci erkeklerine alışmalısın."

"Zavallı." Luca alayla gülümsedi.

Ava gözlerini amcama dikti. "Muhtemelen anlamazsın. Gel, Sera."

"Anne," diye itiraz etti Bianca. "Matteo'yu görebilir miyim?"

Ava koridorda başını eğdi ve her iki yöne de baktı. Ne yaptığına dair hiçbir soru işareti yoktu. "Hadi gel." Kızına eliyle işaret etti. Belli ki anneleri kurallara pek bağlı değildi. Bir yerlerde McGrath'ların geçmişte mafya infazcısı olan büyükbabalarından gelen vahşi bir yanları olduğunu duymuştum.

Matteo, babasının devasa fiziği tarafından görüş alanından çıkarılmıştı. Yatağını yükseltmişlerdi, böylece oturur pozisyondaydı.

Kocam beni gördüğünde endişeli yüzüne rahatlamış bir ifade yerleşti. Onu terk edeceğimi mi düşündü?

"Sera, buraya gel." Matteo elini uzattı. Cesar kenara çekildi ama ikisi arasında kendimi küçücük hissettim. Elimi sıktı, ameliyattan yeni çıkmış biri için şaşırtıcı derecede güçlü bir tutuşu vardı. "Babam, annem, karım... Sera. Ve şuradaki de kız kardeşim Bianca, eğer benzerliği anlamadıysanız."

Cesar sırtıttı ve beni kucakladı. "Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı. Ailemize hoş geldin."

Beni Ava'ya çevirdi, o da bana gülümsedi ama gözlerinin etrafındaki yorgunluğu fark etmeden önce değil. Yüzümü sıktı. "Çok güzelsin." Oğluna baktı. "İyi bir zevkin var."

Matteo, "O harika biri, nokta." dedi.

Ava gülmekten titrerken bana sarıldı. Kulağıma fısıldadı, "Onu parmağında oynatıyorsun."

Beni bıraktığında Bianca'nın merakla bana baktığını gördüm. Düşmanca değildi ama tam olarak hoş karşıladığı da söylenemezdi. Amcamın güvenine sahip olduğunu düşündüğüm ama benim standartlarıma göre güvenilir olup olmadıklarına henüz karar veremediğim insanlara attığım bakışın aynısıydı bu.

"Bianca." Ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. "Senin hakkında çok şey duydum."

"İlginç." Bu kez yüzünde kardeşine yönelik muzip bir gülümseme belirdi. "Manhattan'ı ayağa kaldıran o meşhur restoran randevusuna kadar senin hakkında bir şey duymamıştık."

"Bu abartılı."

Matteo, "Babama sırrımızı sana söylememiz gerektiğini söyledim," dedi. Kelimeleri biraz geveledi, ben de yanına gittim ve tekrar elini tuttum.

"Bu bekleyebilir."

Kaşlarını kaldırdı, sırtışı biraz kaçıktı. Evet, ziyaretçilerin gitme vakti gelmişti. "Öyle mi?"

Babası "Şaşırmış görünmüyorsun değil mi?" dedi.

"Oğlunuzun yaptığı bu kadar gizli konuşmadan sonra bir şeyler döndüğünden emindim." Omuz silktim. "Bu bizim dünyamızda yeni bir şey değil."

Cesar kaşlarını kaldırdı. "Oğlum iyi seçim yapmış." "Elbette öyle yaptım."

"Sanırım Matteo'nun artık dinlenmeye ihtiyacı var," dedim. "Doktor ne dedi?"

Bianca sordu.

Cesar kızına, "Birinin bağırsağında vurulması gereken bir yer varsa, karaciğerden geçmek en doğru yoldur," dedi. "Bildiğiniz gibi yenilenir." Çenesi sıkıştı. "Yirmi iki olmadığına sevindim."

Ben de öyleydim. Vücudun içine girdiğinde verebileceği hasar nedeniyle tetikçilerin tercih ettiği kalibreydi. Daha büyük bir kalibre, içinden geçerken eti dağlıyordu. Bu, hayatın içinde büyürken öğrendiğiniz bir şeydi.

Matteo, "Birkaç gün daha burada mahsur kalmak berbat," diye homurdandı. Bunu pek sık görmüyordum ama dışarı çıkıp oynayamayacağı söylenen küçük bir çocuk gibiydi.

Ava yatağa yaklaştı. "Yapılması gerekeni biliyorsun. Enfeksiyon olup olmadığını kontrol edin. Ve doktorun dediği gibi, mide zarında herhangi bir iltihaplanma olmayacağından emin olmak istiyorlar."

Derin bir nefes alarak Matteo'nun ne kadar şanslı olduğuna inanamadım. Bağırsaklarından geçseydi, sepsis tehdidiyle iyileşme yolu daha uzun olacaktı.

"Dinlenmeye ihtiyacı var," dedim.

Matteo belli belirsiz sırttı. "Hepiniz karımı duydunuz."

"Ne yapıyorsun?"

Matteo giyiniyordu. Hastanede bir gün daha kalmamız gerekiyordu.

"Dört gün oldu," dedi sertçe, takım elbisesinin ceketini giyerken yüzünü buruşturdu.

"Kıyafetlerini yarın için getirmeliydim, yarın." Kollarımı kavuşturdum.

Kanepeye oturdu ve kaşlarını çatarak ayakkabılarına baktı.

"Buradan ayrılmıyoruz Matteo ve eğer ayakkabılarını giymeye çalışırsan ve dikişlerini patlatırsan, yemin ederim seni bir hafta daha yatırırim."

Bronz teninin altında yine solgun görünüyordu ve terden üst kısmı boncuk boncuk olmuştu.

dudak.

De Lucci erkekleri korkunç hastalar oluyordu. Onlar bebek değillerdi.

Tam tersi. Soğuk algınlığı geçirmiş olsaydı bu bir lütuf olurdu ama Matteo'nun karaciğeri yırtılmıştı. Hareket edebilmesi en az iki hafta, normal faaliyetlerine dönmesi ise altı hafta sürecekti.

Bana ters ters baktı. "Ayakkabılarımı giymeme yardım et." Ben de ona ters ters baktım.

Nefes aldı, dişlerini sıktı ve öne doğru eğilmeye başladı.

"Dur," diye fısıldadım ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Kalbinden vurulduğuna dair kâbuslar görüyorum." Sesim çatallaştı.

Sustu. Gözleri benimkileri aradı. "Bunu bana hiç anlatmadın."

"Seni bu kadar kötü hissettirmek istemedim."

"Bebeğim," diye fısıldadı, elini kaldırıp yanağımı okşadı. "Bunları benden asla saklama."

"Lütfen bir gece daha kal," dedim. "Benim için mi?" "Kalkmama yardım et," dedi.

Ayağa kalktım ve ona yardım ettim. Ceketini çıkarmaya başladı. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve yeterince hızlı çıkarmasına yardım edemedim.

Odamızın kapısı açıldı ve ailesi içeri girdi. Ava'nın elinde De Lucci'ye ait otelden aldığı buharda pişmiş balık ve sebzelerden oluşan bir tepsi vardı. Matteo'ya, doktordan temiz raporu gelene kadar alkolsüz ve çok yumuşak bir diyet uygulanacaktı.

"Nereye gidiyorsun?" Ava oğluna bağırdı.

"Görünüşe göre hiçbir yere," diye homurdandı Matteo.

Cesar'ın gözlerinin kenarları kırıştı ve ağzı seğirdi.

Evet, önümüzdeki haftalarda çok sinirli bir erkek olacağını tahmin ediyorum ama bir gün daha kalmayı kabul etmesini bir zafer olarak görüyorum.

BÖLÜM

Yirmi Beş

MATTEO

Bu durum sinir bozucu olmaya başlamıştı. Her geçen gün insanlar etrafımda daha fazla dolanıyor gibiydi. Hayatımda hiç bu kadar boşta kalmamıştım. Sera dizüstü bilgisayarımı sakladı ve babam ofisteki herkese aramalarımı ve mesajlarımı görmezden gelmeleri talimatını verdi. De Lucci Transnational'ın başkanı olarak kenara itilmiştim. Tabii ki huysuzdum.

O pislik beni vuralı on gün olmuştu.

Muhtemelen bu yüzden annem bu gece samimi bir toplantı önerdi ve artık tatsız yiyecekler tüketmeyeceğime söz verdi. Bay Huysuz'a bir kemik atmak için.

Yine de alkol yok.

Odamızın pencere kenarındaki divana oturmuş, telefonumda geziniyormuş gibi yapıyordum. Gerçekte karımın akşam yemeği için hazırlanmasını izliyordum.

Staten Island'daki De Lucci malikanesine taşınmıştık. Büyükbabam beş yıl önce vefat ettiğinden beri burada kimse yaşamıyordu. Bir balo için en iyi yer olduğu için arazinin ve malikânenin bakımı için bekçiler ve temizlikçiler vardı. Güvenlik yakın zamanda güncellenmişti.

Babam ve annem Manhattan'daki sıra evlerinden geçici olarak konağın doğu kanadına taşındılar. Bu arada Sera ve ben de batı kanadına yerleştik. Bu, anneme benimle ilgilenmesinde yardımcı olabilmeleri içindi. Annemin benim bakımımıyla ilgili kararları Sera'ya bırakmakta ne kadar zorlandığını görebiliyordum,

ısrarcı olmadan tavsiye ve öneriler sunuyordu. Annemin kendini tutmasının zor olduğunu biliyordum ama yine de minnettardım. Sera'ya ailenin bir parçası olduğunu hissettirmeye her zamankinden daha çok ihtiyacımız vardı.

Mükemmel bir dünyada, güzel karımın hazırlanmasını beklerken hala günün iş haberlerine göz atıyor ve viskimi yudumluyor olurdum. Ya da belki hazırlığını şipşak bir sevişmeyle bölerdim. Kahretsin, bu düşünceler beni daha da mutsuz ediyordu.

Büyük büyükanneme ait antika bir makyaj masasının önünde oturuyordu.

Sera bir küpe takarken yansıyama gülümsedi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. Bazen onun bu titizliği hoşuma gidiyor, bazen de beni düpedüz sinirlendiriyordu. Kızgınlığım karımdan çok kendime yönelikti. Ona değer vereceğime ve onu koruyacağıma dair yemin ettikten hemen sonra kendimi değersiz bir koca gibi hissetmem *benim* sorunumdu. İki gündür ağrı kesici almadığımdan beri, karaciğerim yırtılmış olsun ya da olmasın, libidom tüm gücüyle geri gelmişti. İşi yapabileceğimden şüphem yoktu ama Sera vücudumu zorlamamamız konusunda kararlıydı. Bu boku atlatmak ve karımı düzgünce becermek için sabırsızlanıyordum.

Onun yanında yatıyor olmam ama herhangi bir cinsel yaklaşımda bulunmama izin verilmemesi de yardımcı olmadı. Bu, fazladan bir yatak getireceği ve yanımda hiç uyumayacağı tehdidi altındaydı. Tek tesellim, denesem bile karşı koyamayacağını hissetmesinin verdiği memnuniyetti.

"Bana bakmayı kesmezsen alevler içinde kalacağım," dedi eğlenerek.

"Yapabileceğim başka bir şey yok, değil mi?" Kuru bir şekilde cevap verdim.

Sera ayağa kalktı ve bir balerin gibi zarif adımlarla odanın içinde ilerledi. Bacaklarımın arasına girdi ve ağzıma bir öpücük kondurdu. Elim yukarı uzandı ve başının uzaklaşmasını engelleyerek ağzını tekrar bana yaklaştırdı. Dudaklarını yalayıp yuttum. Boğazının arkasından, doğrudan sikime giden küçük bir ses çıkardı.

Öpücükten tatmin olana kadar onu orada tuttum. "İşte," dedim dudaklarımı ayırdıktan sonra. Kaya gibi sertleşmişim. "İşte kocanı böyle öpmelisin."

"Bu senin iyiliğin için." Bakışları ereksiyonuma kaydı. "Şimdi bununla ne yapacağız?"

"Biraz sevgiye ihtiyacı var." Ben de taşaklarımı uyuşturmak için iki parmak viski içebilirim.

Gözlerini devirdi ve bir adım geri çekildi. "Bir şeye ihtiyacım var," dedi. Kaşlarımı kaldırdım. "Dinliyorum."

Güldü.

Ağzımın kenarları mizahla seğirdi. Ve böylece kendimi daha az sinirli hissetmeye başladım.

"Bileziğimi takmama yardım etmeni istiyorum. Tokası tuhaf."

Kolunu ve bileziği uzattı. Biraz uğraşmam gerekti ama bileziği bileğine geçirdim. "Bandın değiştirilmesi gerekiyor."

"Biliyorum," dedi. "Annen bunu bir kuyumcuya götürebileceğini söyledi." Ağzı aşağı doğru döndü. "Ama bu bir sokak satıcısından aldığım bir biblo. Masraf ve zamana değer mi bilmiyorum."

Öne doğru eğildim ve parmağımı dudaklarına koydum. "Ama bu senin için önemli."

Gözleri çok sevimli bulduğum o abartılı aptal-aşk ifadesiyle parlıyordu.

"Senin gibi bir kocam olduğu için çok şanslıyım," dedi.

"Bu konuda karar hâlâ verilmedi," diye mırıldandım. Kahretsin, ona benim için ne ifade ettiğini göstermek için neler vermezdim.

Sera eğildi ve çenemi sıktı. "Acıma partisini bırak. Yakışmıyor ve sana hiç yakışmıyor."

"Evet, hanımefendi."

Bakışları çıplak ayaklarıma kaydı. "Misafirler birazdan gelecek. Ayakkabılarına ihtiyacın var."

Şifonyeri karıştırırken kısa bir süreliğine yakınlığını kaybettim. Ayakkabılarım ve çoraplarımla döndü ve onları giymeme yardım etmek için diz çöktü. Genelde diz çöküp bana sakso çekmesini hayal ederdim, ama şu anda bu hayallerin yerini elle tutulamayan bir duygu, göğsümde sıkı bir sızı almıştı.

İşini bitirdikten sonra yanağını avuçladım ve çenesini yukarı kaldırdım. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Gülümsedi. "Sen de benim için aynısını yapardın."

Soru yok. "Ben burada iyiyim. Git işini bitir. Bizi bekliyorlar."

Sera

"Oğlumuz nasıl?"

Antipasti tabağını düzenlerken başımı kaldırdığımda Carlotta Teyze'nin elinde bir güveçle içeri girdiğini gördüm. Yanında Paulie vardı. Birkaç gün önce ziyaret etmişlerdi. Matteo o zaman pek anlayışlı bir ruh halinde değildi.

"Aynen," dedim. "Umarım bu daha lezzetli yemek onu daha iyi hissettirir." "Kenara atılmaya alışık değil," dedi Paulie. "Neredeler?"

Onlar

Yani erkekleri. Kayınvalidemin nerede olduğunu sorup sormadığını anlamaya bile çalışmadım.

"Ofiste."

Paulie teyzemin yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "İyi misin? Onları kontrol edeceğim."

Carlotta, "Elbette, *caro*," dedi ve bunu milyonlarca kez yapmış gibi doğruca fırınlara doğru yürüdü. Orada pişmekte olan bazı yemekleri yeniden düzenledi.

"Oooh," dedi Carlotta. "Sanırım bu tencere Guinness yahnisi?"

"Evet, Bayan De-" Kayınvalideme anne demeye hâlâ alışmaya çalışıyordum. "Annem bunun ruhun gıdası olduğunu söylerdi."

"Zavallı çocuk, içememek onu öldürüyor olmalı."

İnsanlar ne zaman Matteo'dan bir çocuk olarak bahsetse bu beni sarsardı. Yaralandığında bile tam bir erkekti ama bunu teyzeme pek söyleyemiyordum. "Sadece birkaç gün daha dayanması gerekecek."

Carlotta güldü. "Tam da yeğenimi idare edecek kadınsın."

Teyzeme şüpheli bir bakış attım. "Bundan emin değilim. Çok ikna edici olabiliyor."

"Ve otoriter," diye seslendi bir ses mutfağın kapısından. Bianca ve Liz içeri girdiler.

Harvard'dan dönen Bianca, hafta sonu için Renz ve Liz'de kalıyordu. Manhattan'da daha eğlenceliyken neden bu büyük malikanede zıplayarak geçirsin ki? Selamlaştıktan sonra Carlotta bana döndü. "Ava nerede?"

"Hazırlanıyor. Bütün gün yemekle meşguldü." Yardım etmeyi teklif etmişim ama benim yerimin Matteo'nun yanı olduğunu söyledi. Yine de en azından mezeleri bana verdi. İyi bir aşçıydım ama Matteo'nun annesi bir rock yıldızıydı.

Mutfakta akıcı bir şekilde hareket ederdi. Eskiden barlarında aşçılık ve hazırlık yapardı. Papa Cesar'ın da mutfakta kendi işini yapabildiğini duydum.

Teyzem elbiseme bir göz atıyordu. "Küçük siyah numarana bayıldım."

"Teşekkürler." Giydiği turkuaz saten kılıf için ona iltifat ettim.

"Arkadaşının dükkânından mı?" diye sordu.

Ivy bana Matteo'nun parasını ödediği bu küçük, tatlı siyah elbiseyi göndermişti. Boothbay Wharf'ta rahat bir restorana gittiğimizde bir kez giymiştim. Maine'deki zamanımız çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

"Evet." Sırıttım.

"Hepimiz oraya gitmeliyiz, Lottie Teyze." Bianca öne çıktı, elbisemin üzerindeki dantelleri inceliyordu. "Klasik New York ama yine de modern. Çok beğendim."

"Ivy yemeğe geliyor mu?" Liz sordu.

Başımı salladım. "Vegas'ta yer arıyor." Bianca bana "Onu sosyal medyada takip ediyorum," dedi. "Duydum."

"O çok popüler." Telefonunu çıkardı. "Hayranları Matsera'yı soruyor." Gözlerimi devirdim.

"Matsera?" Carlotta sordu.

Liz ve Bianca aynı anda, "Matteo ve Sera," dediler. Carlotta, Matteo'nun kız kardeşine doğru yürüdü. Teyzem kendi telefonunu çıkardı ve Allah korusun Ivy'yi de takip etti.

"Akşam yemeği birazdan hazır olur." Ava odaya daldı, durdu ve topluluğumuzu inceledi. "Vay canına, iyi ki spor ayakkabı ve kot pantolon dışında bir şey giymişim."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama klas bir şekilde taşıyorsun," dedim.

"Öyle." Bianca annesine bir öpücük verirken gülümsedi. "Katie Moore'un karbon kopyası... doksanlı yılların cılız şıklığı yaratan süper modeli."

"Bunu görebiliyorum," dedim ve ciddiydim. Arkadaşım Ivy bile Matteo'nun annesinin çok şık olduğunu söyledi.

Ava kızına, "Tamam, dalkavukluğu bırak tatlım," dedi. "Ne kadar?" Herkes güldü.

Bianca, "Anne, sana bir iltifat edemez miyim?" diye inledi. "Elbette," diye ısrar etti Ava. "Ama... ne zararı var?" Herkes daha çok güldü.

"Şey... Harçlığımın sonuna geldim sayılır." Bianca üniversite için ihtiyaç duyduğu şeyleri sıralamaya başladı.

Ava başını salladı. "Bunu tartışmak biraz zaman alabilir." Bana döndü. "Çocukları çağırabilir misin? Kapıyı çalma zahmetine girme. İçlerinden biri gerçekten aç değilse seni görmezden gelebilirler."

"Onları rahatsız eden kişi olmak istediğimden emin değilim," dedim.

"Ben giderdim ama senin öğrenmen gerek." Carlotta tırnaklarını inceledi. Liz'e baktım, o da omuz silkti.

"Renz ve Sam nerede?"

"Renz yolda. Sam İrlandalı kuzenleriyle birlikte. İşler iyi gidiyor, böylece yetişkinlere uygun bir akşam yemeği yiyebiliyoruz, ki bu pek sık olmuyor."

Ona empatiyle gülümsedim. Küçük çocuklar söz konusu olduğunda bu yeterince yaygın bir sorundu. Annem ve babamın beni dadıyla bıraktıkları zamanları hatırladım. Ama bu beni daha az sevdikleri anlamına gelmiyordu. Onların da kendilerine zaman ayırmaya ihtiyaçları vardı ve Renz ile Liz'in durumunun da böyle olduğunu görebiliyordum. Bir iş yürütmek zorunda olmalarına rağmen çok ilgili ebeveynlerdi.

"Bana kalmış gibi görünüyor."

Carlotta ve Ava birbirlerine baktılar.

Tamam, bu bir çeşit test olabilir. Kirli mutfaktan çıkıp gösteri mutfağına girdim, oradan da yüksek masaların kurulduğunu hayal ettim. Üstünde altın yaldızlı kubbeli bir tavan vardı. İkinci kattaki bir balkon büyük salona bakıyordu. Neredeyse bir yaylı çalgılar dörtlüsünün ve yıllar önce burada gerçekleşen toplantıların sohbetlerini duyabiliyordum. Matteo'nun anlattığına göre, anne ve babası bu şekilde yeniden bir araya gelmişti. Cesar, Ava'yla o on iki, kendisi yirmi üç yaşındayken tanışmış. Aradan on yıldan fazla bir zaman geçtikten sonra tekrar karşılaşmışlar ve De Lucci malikânesindeki bir parti sırasında araları açılmıştı. Daha da ilginç, Ava'nın yemek servisinin bir parçası olmasıydı. Matteo ayrıca Carlotta'nın o zamanlar tam bir baş belası olduğunu söylemişti. Topuklarım yerde takırdarken, aralarındaki anlaşmazlıkları aşmış gibi görünüyorlardı. Carlotta'nın hataları vardı, sinsî ve dar kafalı olabiliyordu ama özünde iyi bir kalbi vardı.

Koridora doğru yürüdüm ve çalışma odasına geldim. Sesler yükseliyordu - tam olarak birbirlerine kızgın değillerdi ama hararetli

tartışmalar vardı.

Matteo, "Pazartesi günü işlerime geri dönmek istiyorum," dedi. Cesar ona "Geri dönmek için acele etme," dedi. "Evden çalış."

"Bayan Mancini'nin buraya gelmesine izin vermeyeceğim," dedi kocam. "Ona umut vermemeliydin baba."

"Sadece rehberliğe ihtiyacı var."

"Bakın, ailelerinin büyükbabamın zamanından beri De Luccis'lerle arkadaş olduğunu biliyorum ama sorumluluğu bana bıraktınız."

Nico, "Bu bu gecenin tartışması değil," diye söze başladı. "Peki sen bütün bunların neresindeydin?"

Matteo homurdandı.

Ava'nın sözleri aklıma geldi ama oraya öylece dalamayacak kadar emin değildim. Kapıya sertçe vurdum ve açtım. "Bayan De Lucci yemeğin hazır olduğunu söylemek için sizi bölmemi istedi."

Cesar gülerken, "Ve kimse karımın kararına itiraz etmeye cesaret edemez," dedi ama yüzündeki gerginlik belliydi.

"Zil kurtardı," diye mırıldandı Paulie. Kanepelerden birine oturmuştu ve konuşmasaydı onu fark etmeyecektim.

Doğruca Matteo'nun odasına girdim. Masanın arkasında oturuyordu, solgun görünüyordu ve üst dudağında beyaz bir çizgi belirginleşmişti. "İyi misin?"

"O iyi." Nico sıırıttı. "Sadece bu kadar heyecana alışık değil."

"Kendi adıma cevap verebilirim," diye tersledi Matteo.

"Kadınların yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağız." Cesar, Paulie'ye çenesini sallamadan önce Nico'nun omzuna bir el attı.

Matteo sandalyesinden kalkmamıştı ve hâlâ kaşlarını çatıyordu. Endişelendim. "Sen iyi misin? Bir yerin acıyor mu?" "İyiyim," diye kestirip attı. "Sadece sinirliyim."

Gözlerim önündeki ekrana takıldı. Bir tür çalışma kâğıdı gösteriyordu ve oradaki tüm olumsuz işaretler ve kırmızı vurgularla şirketin başının dertte olduğunu söylemek için işletme diplomama gerek yoktu.

"Babanın bahsettiği Mancini hesabı bu mu?" Kocam iç geçirdi ve dizüstü bilgisayarın kapağını kapattı.

O da bana kızmış görünüyordu. "Özür dilerim. Bu gizli bir şey miydi?"

"Sen benim karımsın," dedi. "Saklayacak bir şeyim yok." Gülümsemesi zorlamaydı ve alışık olmadığım bir gülümsemeydi.

"Haydi, annenin yahnisinin seni daha iyi bir ruh haline sokacağını hissediyorum."

Ayağa kalktı ama beni geri çekti. "Sera... önemli bir şey değil, tamam mı? şu Mancini hesabı mı? O güzel kafanı buna takma."

Midem ayak parmaklarıma kadar indi. Beni daha da kötü hissettirdi. Gözlerimden habersiz yaşlar gelmeye başladı ama bakışlarımı kaçırdım ve yüzümdeki gülümsemeyi korudum. Kocam savunmasızdı ve tüm desteğimi hak ediyordu.

"Bana uyar," dedim. "Hadi, karnını doyuralım."

"Keşke bana çocukmuşum gibi davranmayı bıraksan."

Dilimi tuttum. Yatak odasındaki tatlı zamanımız, daha fazla stres eklendiğinde hızla tersine döndü. Bu evliliği aceleye getirdiğimize dair düşüncelerimi bir kenara itmek zorunda kaldım.

Sabır. İçgüdüsel olarak Aziz Rita bileziğimi büktüm.

Yan yana yürüdük, dokunmadık. Matteo'nun bizim için kapıyı açmasına bile izin verdim.

Üstüne titrememin etkisi azalmış olmalı.

Yemek odası yerine çalışma odasının önünde bir kalabalığın toplandığını görünce şaşırdık.

Dom yüzünde bir şimşek bulutuyla adamlarla konuşuyordu. Trevor da ekibiyle birlikte oradaydı.

"Neler oluyor?" Matteo sordu.

"Santino az önce Galluzo liderliğine meydan okudu ve iç mabedinin çoğunu yok etti."

"Conte klanını mı kastediyorsunuz?" diye üsteledi kocam.

"Hayır. Don Vincenzo Conte saklanıyor." Dom durakladı. "Santino tüm Galluzo organizasyonunu ele geçirdi ve ortalık kan gölüne döndü."

BÖLÜM

Yirmi Altı

SERA

Matteo'nun ameliyatından bu yana üç hafta, Dom'un aile yemeğinde patlattığı bombadan bu yana da bir hafta geçmişti. Tetikteydik ama De Lucci malikânesinin duvarları ardındaki aciliyeti hissetmek zordu.

Matteo ve ben bir rutine girmiştik. Sık sık sabahları ailesiyle birlikte güneşlenme odasında kahvaltı ediyorduk. Bianca Harvard'a döndü ve Cambridge'de Fort Knox gibi güvenliği olan bir akrabasının yanında yaşamaya başladı. Nico, Renz ve Liz'e yakın olmak için Hell's Kitchen'da kalıyordu.

Herkesin gözü herkesin üzerindeydi.

Bu akşam özel bir aile toplantısı düzenlendi. Matteo bana sırlarını anlatma zamanının geldiğini ima etti. Kan değişimine dair hayallerim vardı. Dom'un geliş gidişlerinden ve Matteo'nun tarafıyla yaptığım kapalı kapılar ardındaki görüşmelerden anladığım kadarıyla bu iş mafya işinden çok daha fazlasıydı. Ailenin hem meşru hem de gayrimeşru tarafını kapsayan kapsamlı bir operasyon söz konusuydu.

"De Lucci nasıl?" Luca telefonda bana sordu. Kahvaltıdan sonra Matteo ve Bay De Lucci çalışma odasına geçerken annesi de Eamonn'lara gitti. Annesiyle iş operasyonları hakkında konuşmayı seviyordum. O sadece bir ödül eşi değildi. Ava'nın Cesar'ı nasıl tetikte tuttuğunu görebiliyordum. Matteo'nun benimle kaderinin de bu olup olmadığını merak ettim. İçten içe gülümsedim.

"İyileşmesi iyi gidiyor."

"O şanslı bir piç."

"Tabii ki öyle. Benimle evlendi."

Luca kıkırdadı. "Harika bir zihniyet. Ama iyileşmesi nasıl gidiyor? Herhangi bir sorun var mı?" "Karaciğer paneli iyi çıktı. Henüz alkol kullanmıyor." Ama

Bu benim isteğim üzerine oldu, doktorun değil. "Bu beni öldürür."

"Öyle deme. Eğer Matteo son üç haftada alkol almadan hayatta kalabildiyse, kafana koyarsan sen de yapabilirsin."

"Viskisi yasaklanmış bir a d a m a katlandığınız için kendinize yeterince kredi vermiyorsunuz."

"Bana çok fazla kredi veriyorsun." Gerçi itiraf etmeliyim ki Matteo bana PITA demişti.

"Kendinize de iyi bakmayı unutmayın."

"Benim için çok fazla endişeleniyorsun. Ben iyiyim," dedim. "De Luccis'ler harika."

"Görünüşe göre senin gözünde yanlış yapamazlar." "Hey, kıskançlık mı seziyorum?"
Güldüm.

"Hiç de değil." Tamamen kıskançtı. Amcam son derece rekabetçiydi.

"Evlenecek bir kadın bulmalısın," dedim ona.

"Şimdi kapatıyorum."

Daha sert güldüm. "Cidden, ben iyiyim. Benim için endişelenme."

"İtalya'daki en büyük organizasyonun patronu artık senin terk edilmiş damadın. Henüz ortaya çıkıp savaş ilan etmedi ama kocanız görevde değil. Tabii ki endişeliyim. Ek koruma için Rocco ve Tony'yi göndermeliyim."

"Tony ve Rocco'yu göndermeyin," diye uyardım. "Matteo'yu baltalamayı bırak. O her şeyin üstünde."

Sessizlik.

"Ben ciddiym, Luca." Saldırıyı takip eden haftalarda kocamda psikolojik bir zayıflık fark ettiğimi amcama itiraf etmiyordum. Kendine olan güvenini yeniden kazanıyordu. Kocamın içine şüphe sokmasına izin vermezsem namerdim. Matteo kararları vermeye alışkındı. Yaralanma onu kesinlikle fiziksel olandan daha fazla etkilemişti.

Birkaç saniye daha sessiz kaldıktan sonra, "Peki," dedi.

Matteo oturma odasına girdiğinde aramayı sonlandırdım. "Kimdi o?"

"Luca."

Kaşları birbirine çatıldı. "Her gün arıyor."

"Şımarık yeğenini özliyor."

Matteo düşünceli görünüyordu ve onu izlediğimi fark edince sıkıca gülümsedi. "Bu akşamki planlarımızı unutma."

"Heyecanlıyım," dedim. "De Lucci'nin kutsal odasına girmek için sabırsızlanıyorum."

Sevecen bir gülümseme yüzündeki gerginliği azalttı. Yanıma geldi ve beni ayağa kaldırdı. "O uçurumda seni kendime bağladığımdan beri hep içimdeydin."

"Maine'i özledim."

"Santino'yla olan bu iş bittiğinde geri dönebiliriz." Durakladı. "Sana bir balayı borçluyum."

"Yakında." Öpmesi için çenemi yukarı kaldırdım.

"Sabırsızlanıyorum," diye hırladı ağzıma yapışmadan önce.

"Hayır."

Banyodaki aynada kocamın yansımasına baktım. Toplantıdan önceki akşam yemeği randevumuz için iyi görünmek istiyordum ama abartmış olabiliyordum. Pembe ve beyaz büstiyeri jartiyerleriyle birlikte giydim. Rahat bir kemeri vardı ve oksijenimi kesmeden belimi şekillendirirken göğüslerimi en uç noktaya kadar itiyordu.

Matteo ve ben konu sekse geldiğinde birbirimizin etrafında dönüp duruyorduk. Geçen hafta, küçümseyici "güzel kafa" yorumuyla ilgili süregelen incinmiş duygularım, kocamın tekliflerine daha az açık olmama neden olmuştu. Ama toplantıdan sonra onun acısına son vermek üzereydim.

Ona seksi görünmek istiyordum ve bana attığı yakıcı bakışa bakılırsa bunu başarmıştım. Ama... "Rezervasyonumuza geç kaldık," diye vurguladım. Bir şey yapmaya kalkışırsa ona karşı koyacak iradem var mıydı, bilmiyordum. Seks moratoryumundan rahatsız olan tek kişi o değildi.

Matteo elbise pantolonu ve yakası açık, kravatı boynundan sarkan bir gömlek giymişti. Dışarıda Jaguar'ını tamir ederken kolayca bronzlaşmış ve cildinin kabarıklığını geri kazanmıştı. Çok seksiydi. Ve bu kıyafetlerin altında ne olduğunu bilmek akşam yemeğinde oturmayı zorlaştıracaktı. Belki de haklıydı. Önce biraz rahatlamalıyız.

Göz temasını kesmeden aramızdaki mesafeyi kapattı. Elleriyle kıcımı kavradı ve sıktı. "Jartiyerlerin beni nasıl delirttiğini biliyorsun."

İnlememeye çalıştım ama içimden küçük bir zevk sesi kaçtı. "Gerçekten geç kalıyoruz, Matteo."

"Hızlı süreceğim," diye mırıldandı. Bir elinin avuç içini kalçamın üzerine kaydırды, parmakları tangamın dayanıksız bariyerini geçip amıma girdi.

"Ung," diye nefes aldım, öne düştüm ve tezgahın kenarına tutundum.

Nefesi boynumda sıcaktı ve parmaklarından sularımı emmek için elini tekrar yukarı kaldırdığında hâlâ beni izliyordu.

Bu hareket çok ateşliydi. Diğer eliyle çenemi kavradı ve bacaklarımın arasını keşfetmeye devam ederken beni öpücüğünün içine çekti.

Diliyle ağzımı sikerken parmaklarıyla da beni becerdi. Birbirimize ateşli öpücükler vermiştik ama bu başka bir şeydi. Bu öpücükler sikişmek gibiydi.

Dillerimiz kesişti ve birbirine karıştı. Birbirimizden ayrılıp birbirimizin çenesini ve dudaklarını ısırđık ve bir yandan da alttan alta benimle alay ettik. Tüm kanım çekirdeğime hücum etti ve boşalmak üzereydim. Parmaklarını geri çekti.

"Matteo," diye hıçkırdım. İşi bitirmek için onun diline, parmaklarına ya da sikine ihtiyacım vardı. "Yaklaştım."

"Biliyorum bebeğim," diye fısıldadı. "Henüz değil." Külotumu çıkardı ve ayaklarımı ayırarak beni tezgâhın üzerine eğdi. "Kollarını aç. Kıpırdatma."

Kemerinin şingirtisini ve fermuarının sesini duydum.

Sonra siki merkezimi dürttü, hassaslaşmış etimde aşağı yukarı kaymaya başladı. Çok yaklaştım. Duygularım zirveye ulaşmıştı. İçimden bir ürperti geçerken inledim. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Aleti amımda taçlandı. "Tanrım, çok sıkısın."

"Bu..." Nefes nefese kaldım. "Uzun zaman oldu." Ayak parmaklarım beklentiyle kıvrıldı.

"Bunu çok özledim," diye homurdandı. İçeri bastırmaya devam etti.

"Bebeğim." Sesi boğuk çıkıyordu.

"Daha hızlı, Matteo."

Boğuk bir ses çıkardı. "Yolun sadece dörtte birindeyim."

"Ne? Kahretsin." Kalkmaya çalıştım ama beni tekrar aşağı itti. Daha da ıslandım.

Zaten onunla dolu hissediyordum.

Tekrar içeri itmek için hafifçe geri çekildi. Sonra sallanmaya başladı, koca sikini içime sokmaya çalışıyordu. Ona her yardım etmeye çalıştığımda omzumu aşağı itti. Nefes nefese kalmıştım ve makyajım ter içinde kalmıştı. "Acele et."

"Kahretsin, bebeğim." Geri çekildi ve yumruk attı.

Tısladım. Zevk canımı yaktı. Ciddi bir şekilde vurmaya başladı. İtiş için itiş, onu karşılamak için geri döndüm ve ıslaklığım beni yağladı, kendini topların derinliklerine gömdü, tekrar tekrar. Klitorisimi parmakladı ve ben zevk dalgaları içinde patladım, haykırdım. Kısa süre sonra o da beni takip etti, döllerini içimde titreştirirken yüksek sesle homurdandı.

Bunu kaçırmışım.

Onun hakimiyetini
özledim. Bağlantımızı
özledim.

Matteo üzerime eğildi ve yüzümdeki saçları temizledi. Omzumun arkasını, ensemini öptü. Jestinin tatlılığı içimi ürpertti.

"Dur seni temizleyeyim," diye mırıldandı. "Geç kaldık."

Grindhouse binasının arkasındaki park yeri neredeyse doluydu. Matteo Jaguar'ı Paulie'ye ait olduğunu bildiğim bir Ferrari'nin arkasına park etti.

İçeri girerken Ronan'la karşılaştık. Nedense onu gördüğüme şaşırmamıştım ama görünüşü haklı olduğumu ve bu işin De Lucci suç ailesinden daha fazlasını içerdiğini gösteriyordu.

Daireye çıkan merdivenlerden yukarı çıkmak yerine, boks salonunun önünden geçerek merdivenin arkasında varlığından bile haberdar olmadığım bir kapıya doğru yürüdük.

Trevor girişe bakıyordu.

"Selam kızım," dedi. Onun öne çıkmasını beklemeden Matteo'nun yanından ayrıldım ve ona sarıldım. Hemen geri çekildim.

Trevor kıkırdadı ve aşağı inmemizi işaret etti. "Amcan ve Dom zaten oradalar."

Merdivenlerden inerken Matteo'ya "Baban nasıl?" diye fısıldadım.

"Babam bu gece gelirse benim otoritemi ve senin tanıtımını sarsacağını düşünüyor. Zaten geçen sene de bana aynı şeyi yapmıştı. Bu durum

özellikle de vurulduktan sonra liderlik kabiliyetim konusunda şüphelerim var." "Oh, Matteo."

"Her şey yoluna girecek bebeğim," dedi huysuzca. "Şimdiden kendimi daha kendim gibi hissediyorum."

Merdivenlerin dibine vardığımızda elini sıktım. "Buna sevindim."

Bir nefes verdi ve beni yanına çekti. "Hazır mısınız?"

Sahanlığı çevreleyen perdeler bölümler arasında bir geçiş görevi görüyordu. Sağa döndük. Matteo perdeyi araladı ve hayatım boyunca hiç bu kadar mahcup olmamıştım.

İlk kez bir hayır galasında konuşma yaptığımdan beri.

Başlar bize doğru döndü. Erkekler ve kadınlar iş kıyafetleri giyerken, diğerleri askeri kara operasyonlara özgü siyah giysiler giyyordu. Ronan'ın ekibinden birkaç adamı tanıdım.

Tereddüt ettim, kendimden emin değildim.

Nico'nun sesi arkamdan şöyle dedi: "Canlarına oku Sera. Artık Leydi Archer sensin."

"Bayan ne?" Matteo'ya baktım.

"Teşekkürler, kardeşim." Kocam omzunun üzerinden baktı. "Töreni mahvetme."

"Bu bir tür sapık tarikat değil, değil mi?"

Yutkundum. Nico'nun göğsü kahkahalarla sarsıldı.

"Bu olumsuz bir şey," dedi Matteo. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum ama kaşları birbirine yaklaştı. "Bir kink kulübüne gitmek ister misin?"

Alt dudağımı çiğnedim. "Emin değilim."

Matteo kulağıma fısıldadı, "Öğreneceğiz."

Ciddi miydi yoksa alay mı ediyordu anlayamadım.

"Hey, aşk kuşları, bunu sonraya saklayın," diye seslendi Paulie siyah bir denizin ortasında.

Matteo bana Carlotta'nın ne yaptığını öğrendikten sonra organizasyona dahil olmak istemediğini, ilgisiz ama destekleyici kalmayı tercih ettiğini söyledi.

Onlar bana gerçekleri anlattıktan sonra karar vermek bana kalmıştı.

"Yeğenim..." Paulie Matteo'yu sürükleyerek yanına götürdü ve ona sarıldı. "Mücadeleye geri dönmene sevindim."

"Teşekkürler Paulie," dedi Matteo. Kolundan birleşen parmaklarımıza doğru hafif bir gerginlik hissettim ama çabucak dağıldı.

Bodrum katı basitti, açık tuğlalar ve havalandırma kanalları endüstriyel bir iç mekân havası veriyordu. Yarım bir bölmeyle gizlenmiş duvarın ucunda istiflenmiş bilgisayarlar gördüm. Bulunduğumuz alanda sandviç tepsileri ve kahve kutuları vardı.

Matteo ve ben çoktan akşam yemeğimizi yemiştik, buna şükrediyordum çünkü kocamın gizli hayatını öğrenecek olmanın verdiği endişe içimi kemirirken yemek yiyebileceğimi sanmıyordum.

Daniel ortaya çıktığında Connecticut'tan bir çiftle kaynaşıyorduk. Nedense ben de şaşırmadım. Beynim bu işin içinde kimin olduğunu bulmaya çalışıyordu. Gece kulübündeki olaydan sonra Matteo ve Daniel'ın iş ortağından fazlası olduğunu biliyordum.

Daniel'ı hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Matteo yanımda sertleşti.

"Yaptığınız şey bu mu?" Daniel kocamla yüzleşti. "Daniel!"

Nefes nefese kaldım. "Ne oluyor be?"

"Burası ne yeri ne de zamanı," diye araya girdi Dom. "Saygı duy kardeşim."

Daniel bana baktı, yüzü pişmanlıkla paramparçaydı. "Senin bu işe karışmanı istemedim."

Sözleri karşısında kafam karışmıştı ama ne demek istediğini soramadım çünkü Matteo araya girdi. "Yeter. Kiminle konuştuğunu unutma, Wu. Sera artık benim karım."

Daniel'ın yüzünde çirkin bir alay ifadesi belirdi. İki arkadaşın arasına düşen gerginlikte söylenmemiş sözler ve zehir vardı.

Hâlâ arkadaş mıydılar?

Nico Daniel'ın kolunu tuttu. "Gel hadi."

Matteo beni odanın ortasına doğru götürdü. Sersemlemiş bir şekilde düşünmeye çalışıyordum.

Daniel neyin bir parçası olmamı istemiyordu? İçimde bir endişe düğümü oluştu. Matteo'ya güvenmişim, değil mi?

O benim kocamdı.

İyi günde kötü günde ona söz vermişim. Zaten hastalıkta ve sağlıkta birlikte olmuşuk.

"Hadi şu topu yuvarlayalım." Sesinde bir aciliyet vardı. Görüşüm bir an için yüzler denizine daldı. Bayılmayı ve belki de töreni ertelemeyi düşündüm. Daniel'ın argümanını dinle. Ne olabilirdi ki? Kocamın suç faaliyetlerine katıldığını mı? Bu beni şaşırtmazdı.

Bir garson belirdi ve şampanya dağıtmaya başladı. Matteo'ya kaşlarını kaldırdım.

"Bir bardak yeterli olacaktır, özellikle de şu anda."

Doktor bizim takdirimize bağlı olduğunu söyledi.

Matteo flütünü seyircilerimize doğru kaldırdı. Daniel'la odanın diğer ucunda göz göze geldiklerinde gergin bir ip gerildi. Matteo'nun gülümsemesi nefret ettiğim o sahte gülümsemeye dönüştü. Yırtıcı bir hayvanın karşısındaki bir tavşan gibi odadan kaçmak istedim ama kocam odağını bana çevirdiğinde, bakışlarından yansıyan tek şey gururdu. Midemde kaynayan belirsizliği yatıştıran bir gülümsemeyle parladı.

"Sera, Archer Sendikası'na hoş geldin."

Salonda coşkulu bir karşılama ve alkış tufanı koptu. "Babam bu organizasyonu 1996 yılında başlattı," diye devam etti. "Küresel hukuk Yeraltı suç dünyasını kontrol altında tutabildiğimiz sürece icra bizi rahat bıraktı."

Matteo organizasyonun ana hatlarını anlatmaya devam etti. Okçular farklı bölgelerin başındaydı. Matteo Kuzey Amerika'daki operasyonları yöneten Archer Prime'dı ve Daniel Güney Doğu Asya ile ilgileniyordu. Ronan Connecticut, Massachusetts ve Maine ile ilgileniyordu. Dom ise New York'u yönetiyordu ki bu da başlı başına devasa bir bölgeydi. Askerlerine Ok deniyordu - Trevor gibi siyah taktik kıyafetler giymiş insanlar. Takım elbiseli kadın ve erkekler Okları yöneten Okçulardı. Tek başlarına da çalışabilir ve tamamen mali konularla ilgilenebilirlerdi. RICO'dan sonra organize suçlar Wall Street'in o kadar içine girmişti ki, takip etmek için birkaç kişiye ihtiyaç vardı.

Matteo'nun eşi olarak tanıtılmamanın ardından gruplar arasındaki sohbet yeniden başladı. İnsanlar organizasyona hoş geldiniz demek için yanımıza geldi.

Gerçekleri daha iyi özümseyebildiğimde, bir şey beni rahatsız etti, ama tekleyen bir motor gibi, beynim bağlantıyı kurmayı reddetti.

"Santino benimle evlenmiş olsaydı Galluzzo İtalya'nın en güçlü örgütü olacaktı," dedim.

Matteo omuz silkti.

"Geçici bir çözüm bulduk." Dom sohbetimize katıldı. Bana tek koluyla sarıldı ve "Hoş geldin kuzen" dedi.

"Luca bunun bir parçası değil, değil mi?" Ben sordum.

Dom başını salladı. "Amcam çok fazla joker oyuncu ama Chicago'da bağlantılarımız var."

"Dedikoduları duymuş. Daha doğrusu De Luccis'lerin adil oynamadığını söyledi."

"Söylentiler iyidir." Paulie toplandığımız yere doğru yürüdü. "İnsanları temkinli tutun. Aptal ve açgözlü olanlar büyük olasılıkla ifşa olacaklar."

"Peki senin rolün ne?"

"Danışman olarak buradayım. Bu iş için çok yaşıyım," dedi Paulie. "Bu yüzden Cesar ve ben emekli oluyoruz. Bu işi gençlere bırakıyoruz."

"Peki Santino ve Galluzo ile ilgili sorun ne durumda?" Ben sordum.

Matteo önce Dom'a sonra da bana baktı. "Bu bizim nasıl çalıştığımızın mükemmel bir örneği. Yeraltı dünyamız var ve Okçular da yeraltı dünyasına paralel olarak çalışıyor. Bir örgütü diğerlerinin aleyhine çok güçlü hale getirecek bir güç kayması görmediğimiz sürece müdahale etmeyiz."

"Yani sen bir eşitleyicisin?" diye sordum.

"Bunun için iyi bir kelime," dedi Matteo. "Santino ve Galluzo arasındaki bu olay, kimin üstün olduğunu belirlemek için hâlâ çok karışık."

"Artık bu organizasyon hakkında bilgim olduğuna göre," dedim. "Karın olarak benim rolüm ne?"

Matteo sırtıttı. "Toplantılara katılmayı seçebilirsiniz. Danışmanlık yapabilirsiniz." Odanın etrafına bakındı. "Bir ataerkillik olarak mafya öldü. Eşler ve kız kardeşler isterlerse daha büyük roller oynayabilirler." Takım elbise ve siyah taktik teçhizat giymiş birkaç kadına başıyla işaret etti. "Ya da Carlotta ve annemin yaptığı gibi haberdar olmayı ama dahil olmamayı seçebilirsiniz. Bu size kalmış."

Keskin bir nefes verdim. "Bunu kabul etmek çok zor." "Aceleye gerek yok, bebeğim." Şakağıma bir öpücük kondurdu.

Toplantı dağıldıktan sonra Matteo beni diğer Okçular ve Oklar ile konuşmaya teşvik etti. Her birinin örgüte nasıl katıldıklarına dair anlatacak bir hikâyesi vardı. Çoğu çok güçlenen suç örgütlerinin kurbanı olmuştu. Birkaçından fazlası zaten üyelerle akrabaydı. Yine de, özellikle uzaktan akraba olarak ya da arkadaşlık yoluyla gelenler için sıkı bir inceleme yapıyordu.

"Yeni rolünü nasıl buluyorsun Sera?" Renz'i görmek için döndüm.

"Matteo bana zaman veriyor. Seni daha önce görmedim."

"Arka planda kalmayı seviyorum. Ben bir Ok'tan çok bir ortağım."

"Oh."

"Bu annemin fikriydi," dedi. "Liz'e olanlardan sonra, bu doğru gelmedi. Beni yanlış anlamayın. Sam büyüdüğünde belki daha aktif bir rol alırım. Ama şu anda" -çenesini yiyecek ve içecek masasına doğru eğdi- "kahve ve sığınak sağlamaktan mutluluk duyuyorum."

Güldüm. "Bence kahve asil bir amaç."

"Doğru söyledin."

"Kocamı arasam ve bir yerlerde gizlice viski içmediğinden emin olsam iyi olacak."

Renz güldü ve bana el salladı.

Kalabalık azalmıştı. Onu toplantı yaptığımız odada bulamadım, bu yüzden bilgisayar sunucularının uğuldadığı yere doğru yürüdüm. Trevor'ı buldum.

Sırıttı. "Hey, Sera, karanlık tarafa hoş geldin." "O kadar da karanlık değil. Amcamın kim olduğunu unutuyorsun."

Trevor'ın yanındaki Oklardan biri, "Mükemmel bir uyum sağladığınızı söyleyebilirim," dedi. "Ah, teşekkürler. Matteo'yu gördün mü?"

"Sanırım onu ve Daniel'ı cephaneliğe giderken gördüm."

"Cephanelik mi?"

"Solda, merdivenden inerken." "Oh, perdenin arkasında."

"Evet."

Toplantı odasına geri döndüm ve ayırıcı perdeden geçtim ve demir bir kapıyla karşılaştım. Merakla kolu kontrol ettim ve kilitli değildi. Artık onların bir parçasıydım, yani bodrumda özgürce dolaşabilirdim, değil mi?

"Ona söyledin mi, ha?" Daniel bağırdı.

Kıpırdamadım, elim kolun üzerinde durdu, burada olduğumu bilmelerini sağlayıp sağlamayacağımı düşündüm.

"Sesini alçalt."

Matteo benden başka bir şey mi saklıyordu? O toplantıda her şeyin konuşulduğunu sanıyordum. Sanki uçurumdan düşmenin eşiğindeymişim gibi kalbim birkaç atış hızlandı.

"Yoksa ne olur? Sera'nın seninle beni kıskandırmak için plan yaptığımızı öğrenmesinden mi korkuyorsun?"

Ne oldu? İçtiğim şampanya midemi ekşitti. "Şansını kaybettin, Wu."

"Ona hisselerden bahsettin mi? Sera'yı rahat bırakması karşılığında Gustavo'yu size satmaya zorlamak için onunla çıktığınızı?"

Ne hissesi?

"Kapa şu lanet çeneni."

"Siktir git, De Lucci."

"İkiniz de," diye araya girdi Nico. "Bunu sonraya saklayın."

Sakinleştirici birkaç nefes alarak kapıyı itip açtım. "Peki ya şimdi?"

Matteo arkasını döndü, yüzü amansız bir maskeye dönüşmüştü ama kocamı vahşi olduğunu ve Daniel'ın kafasını koparmak istediğini söyleyecek kadar uzun süredir tanıyordum.

Diğer adam hiç de korkmuş değildi. Aynı derecede kızgın görünüyordu. "Açıkla," dedim.

İkisi birbirlerine baktı.

"Şu ana kadar söyleyebildiğim kadarıyla, ikiniz de duygularıyla oynamak için komplo kurdunuz," dedim.

Daniel boğuk bir sesle, "Öyle bir şey değildi," dedi. "Sana gerçekten değer veriyorum, Sera." Kolunu uzattı ama ben başımı sallayınca kolunu yana bıraktı. "Seni bu işe bulaştırmak istemedim."

"Okçular'daki gibi mi?" Espri yapmadan güldüm. "Amcamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Ben başı dertte bir genç kız değilim. Kendimi nasıl savunacağımı biliyorum. On iki yaşımdan beri silah tutuyorum ve nasıl kullanacağımı biliyorum. Mafyanın içinde bunları bilmeden büyüemezsin."

Daniel, "Senin ve Ivy'nin yaptığımız şeyden uzakta olmanızı istedim," diye karşı çıktı. "Babamızın ölümü yüzünden yeterince trajedi yaşadı. Onun normal bir hayatı olsun istedim. Kendini güvende hissetmesini."

"Bu da ne demek oluyor?" Dedim ki. "Ailene zarar veren insanların peşine mi düşüyorsun?"

"Triad. Tüm suç örgütleri," dedi. "Çok fazla güce sahip olamazlar."

"Anladım," dedim. Ivy'yi Amerika Birleşik Devletleri'nde tutarken Daniel'ın sürekli Asya'da olmasının nedeni buydu. "Ama bunun Ivy'yi bu işin dışında tutmakla ne ilgisi var?"

Matteo ve Daniel birbirlerine baktılar. Ivy'nin kardeşinin omzu çöktü. "Onun normal bir hayatı olsun istedim." Bunu zaten söylemişti.

"O bir sosyal medya yıldızı. Bu normal olmaktan çok uzak." Aklıma bir şey geldi. "Aman Tanrım. Bunu duman ve ayna olarak kullanıyorsun. Sen bunu

kız kardeşin hareketlerini gizlemek için."

"Öyle bir şey değil," diye tersledi Daniel. "Triad'ın onları aramadığımızı bilmesi gerekiyor."

"Wu'ya Ivy'yi dışarıda tutmanın imkânsız olduğunu söylemiştim," dedi Matteo. "Er ya da geç kontrol altında tutmaya çalıştığımız insanların peşine düşmek işleri çözecektir. Bakın bana ne oldu."

"Orada bu konuya hiç değinmediniz," dedim.

Matteo yaklaşıyordu ama ben fiziksel olarak geri çekilince durdu. Bir adım geri çekilerek pazularımı kucakladım ve ona ters ters baktım.

"Konu ele alındı. Olayın otopsi raporu Okçulara dağıtıldı."

Daniel, "Santiago'nun ona nasıl ulaştığını açıklayarak orada zayıf görünmek istemedi," dedi.

"Bunu karıma çok iyi açıklayabilirim," diye tersledi Matteo. "Galluzo'dan önce Santiago örgütünü dizginlemeye çalışıyorduk."

"Adlarını duymuştum. Meksikalı kartellerle bağlantıları var."

"Evet. Onları bastırmayı başardık ama ayrılıkçı gruplar vardı." Cevap veren Nico oldu. Matteo vurulduğunda güvenlik ekibinin liderliğini üstlendiğini hatırlıyordum. "Genelde olur ama dikkatleri tekrar üzerlerine çekmemeleri gerektiğini iyi biliyorlar. İçlerinden biri otelimize bir adam yerleştirmiş. Çalışanımızın hareketlerimizi rapor ettiği bir tür şantaj planı. Matteo'ya yapılan saldırı tamamen şans eseri idi. Otele giriş yaptığımızda o kişi görev başındaydı ve Santiago'ya rapor verdi. Tatil köylerimizin güvenlik bölümü çalışanlarımızın geçmişlerini sıkı bir şekilde kontrol eder. Bu tek seferlik bir olaydı."

Matteo, "Duruşmaya gelemeyecek," dedi.

Çete adaleti. Kocamın yüzündeki ifade tüylerimi diken diken etti.

"Ölebilirdin," dedi. "Hiçbirinin sana dokunmayacağından emin oluyorum."

"Ama beni kendi katına sen getirdin,"

dedim. "Sen benim kraliçemsin."

"Bekle bir saniye." Matteo yaklaşınca elimi kaldırdım, sonra da parmağım ile ikisinin arasını işaret ettim. "Bu hisseler de neyin nesi?"

İki adam birbirlerine baktı. Nico onun ayakkabılarını ilginç buldu.

Beynimdeki devreler bağlantı kurmaya başladığında boğazıma dolan histeriyle savaştım. "Gustavo senden hiç hoşlanmadı," dedim Matteo'ya.

"Sen

Benimle ıkmanın Daniel ile bir ilgisi bile yoktu, değil mi?"

Matteo cevap vermeyince Ivy'nin kardeşine baktım. "Daniel?" Sesim çatallaştı.

"Matteo ile aranızdaki dedikodular başladıktan sonra Gustavo ona hisseleri teklif etti."

Matteo'ya baktım. "Ve benimle çıkmaya devam mı ediyorsun? Eminim Gustavo bundan memnun olmamıştır ve onun isteklerine karşı gelmiştir."

"Bunun artık Gustavo ile bir ilgisi yok, Santino'nun tehdidi var."

"Ama hisseler sendeyse bunun ne önemi var ki?" Tüm dünyam yıkılıyordu ama Maine'de geçirdiğimiz zamanın gerçek olmasını umuyordum.

"Sana ne olduğu umurumdaydı." Matteo'nun sesi alçaktı ama onu hâlâ bir şeyler sakladığını bilecek kadar tanıyordum.

Gözlerimin arkası yanmaya başladı. "Vegas'a uçtuğumuz gün... Gustavo neden New York'taydı?" diye sorarken gözyaşlarımın akmasını engellemek için tavana baktım.

"Sera." Matteo'nun sesi sertti. Ona baktığımda yüzü pişmanlık doluydu ve en kötüsünden korktum. Parlak mavi gözleri fırtınalıydı ama başka bir şey söylemedi.

"Biri bana cevap versin!" Çığlık attım. Bakışlarım Nico'ya kaydı. "Zio Gus o gün neden New York'taydı?"

Nico bana sabit bir şekilde baktı. "Hisselerin geri kalanını sana veriyordu." Dudaklarımdan yaralı bir nefes kaçtı.

Matteo tekrar üzerime yürümeye başladı ama ben başımı sallayarak kapıya doğru geri çekildim. "Ve sen, kocacığım..." Sesimdeki sızıyı ben bile duyabiliyordum. "Biliyor muydun?"

Ağzı ince düz bir çizgiydi, çenesi öyle sıkılmıştı ki ağır ağır nefes verdi. "Evet."

"Ne zaman?"

"Fark eder mi?"

"Sanırım artık öyle değil." Uzaklaşmak için topuklarımın üzerinde döndüm. Kolumdan tuttu ve beni kendisine doğru döndürdü.

"Sen benim karımsın, tabii ki önemli."

"Ben öyle hissetmiyorum," diye bağırdım. "Benimle bir sürü yalanın altında evlendin! Ve tahmin et ne oldu? Onlarla yaşayıp yaşayamayacağımı anlayana kadar, buna gerçek bir mantık evliliğı diyebiliriz."

Söylediklerim karşısında gözleri büyüdü ve ben de bu fırsatı değerlendirerek kendimi onun elinden kurtardım ve yanından uzaklaştım. Demir kapıyı arkamdan çarptım ve Renz'le karşılaştım.

Yüzümü inceledi ve bir şeylerin ters gittiğini hemen fark etti.

Saklamak zordu çünkü yüzüm gözyaşlarıyla kaplanmıştı. "Biliyor muydun?"

Kaşları çatıldı. "Bilmediğimden oldukça eminim."

Arkamdaki kapı açıldı. Renz omzumun üzerinden baktı. "Ne yaptın sen?"

Kimse cevap vermeyince, "Ben hilekâr adamların piyonuyum," dedim. "Bu doğru değil," dedi Matteo.

Diyaframımı zorlamaya çalışan safra, bu keşif hakkında ne kadar güçlü hissettiğimin bir kanıtıydı. Matteo ve ben bir yalanla başlamıştık. Benim kitabımda yeminimiz lekelenmişti.

Döndüm ve parmağımı göğsüne sapladım. "Aldatmacana tahammül edip etmeyeceğime ben karar vereceğim."

"O ne yaptı?" Renz sordu. "Ona sor."

Merdivenleri çıkmaya başladım.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Matteo talep etti.

Yolun ortasında durdum. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Gözyaşlarım daha hızlı akıyordu. "Ivy'yi arayacağım."

"Buradan gitmiyorsun," diye hırladı. "Burası güvenli değil."

Ayağımı yere vurdum ve hüsrana dolu bir çığlık attım.

"Kahretsin." "Bizimle kalabilir," dedi Renz. "Liz'e onu beklemesi için mesaj atacağım." "Karım benimle kalıyor," diye karşı çıktı Matteo.

Ona sırtımı dönmekten ve onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalmaktan yoruluyordum. Ama bu son kez olacaktı. "Şu anda sana kocam dediğimden emin değilim."

Yüzü düştü ve yüzündeki acı neredeyse omurgamdaki çeliği eritiyordu. Merdivenleri çıkıp ondan uzaklaştım ve adım boğuk, kırık bir fısıltıyla bana ulaştığında bile bir daha arkama dönmedim.

BÖLÜM

Yirmi Yedi

MATTEO

"Seni lanet olası pislik."

I yumruklanmış Daniel karşısında onun Yüz. Kan
sıçramış ve a Hastalıklı bir memnuniyet kapladı içimi.

"Siktir." Sendeleyerek geri
döndü. Peşinden geldim.

"Bu adil değil, dostum," dedi. "Karşılık vermeyeceğim."

"Ve sen bunu yapana kadar sana bir daha vurmayacağım," diye
hırladım. "Ama evliliğime burnunu soktuğun için seni sikeyim."

"Sera bir arkadaş ve sen ona yalan söyledin."

"Atladım." Kaybedecek bir bahaneydi ve bunu biliyordum. Daniel alay
ederken Nico çoktan başını sallamaya başlamıştı ve eğer karşılık verseydi
ona tekrar vuracaktım. Bu yüzden onun yerine sözlü bir yumruk attım.
"Sera'ya olan hislerini kabullenemeyecek kadar korkaktın. Onu incitmenden
bıktım."

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Renz hayal kırıklığı içinde
yüzünü ovuşturdu. "Çünkü evimde sinirli bir Sera var ve beni neyin
beklediğini bilmek istiyorum."

"Matteo ve ben sahte randevu planını yaptık," dedi
Daniel. "Bir dakika," dedi Renz. "Hiç gerçek olmadı
mı?"

"İlk başta," diye düzelttim. "Wu dans kulübünde korkup kaçtığında,
Sera'nın duygularıyla oynamayı bırakmıştım."

"Sana nedenini söyledim."

"Sera'dan gerçeği saklamak için benimki kadar zayıf bir mazeret."
"Evlenmeden önce ona söylemeliydin!" Daniel bağırdı.
"Bil bakalım Vegas'a uçmadan önce ona başka ne söylemeliydin?
Hisseleri!"
"Bekle. Bekle. Bekle. Bekle," diye araya girdi Renz. "Gerçek olmalı.
Sana latte sanatını öğretmemi istediğin zaman mı?"
"Ben zaten Sera'yı istiyordum."
"Seni pislik," dedi Daniel. "Başından beri kanatların arasında
bekliyordun."
"Sana bir fırsat verdim, Wu. Sen sıçtın batırdın. Ben devraldım. Üzgün
değilim. Sera daha iyisini hak ediyordu."
"Evet. Gerçeği hak etti!"
"Geri çekil," diye araya girdi Renz. "Peki bu hisseler de neyin nesi?"
Nico işin özünü en küçük kardeşimize anlattı, o da başını sallamaya ve
bana yüzyılın suçunu işlemişim gibi bakmaya başladı.
Merdivenlerin olduğu yöne baktım. Sera'nın perişan yüzünün ve
yanaklarından süzülen gözyaşlarının görüntüsünü silemiyordum. Onları
oraya koyan piç kurusu bendim. "Bunu telafi edeceğim."
Daniel oflayıp pufladı ve telefonunu kontrol etti. "Bu hiç kolay
olmayacak." Bana baktı. "Takviye kuvvet getirdi."

Sera

"İhtiyacımız olan şey bir plan," diye geveledi hafif alkollü arkadaşım.
"Kardeşimin arkadaşlığını kullanarak benden bilgi almaya çalıştığına
inanamıyorum. Ve bu kadın sırrı saçmalığını benden saklamaya nasıl cüret
eder?"

Görünüşe göre kardeşi bu akşamki Archer toplantısına gitmeden önce
ona Bowman Inc. adlı paravan şirketin gerçek yüzünü anlatmış. Buna
Gustavo'nun hisselerinin satışı da dahil. Muhtemelen Archer'ları bilmemin
ve Ivy'yi karanlıkta bırakmaya devam etmemin adil olmadığını biliyorlardı.
En azından bunu berbat etmediler. Ama şu anda hem Matteo hem de Daniel
bok listemizdeydi.

Liz bizim tarafımızdaydı ve adamların yaptıkları karşısında aynı derecede
dehşete düşmüştü.

Sam'i çoktan yatırmıştı, bu yüzden bize mutfakta katıldı ve biz de aldatıcı erkekler hakkında konuşmaya devam ettik.

"İntikam için bir plan!" Ateşlenmeye başlamıştım. Daniel'ın çekiciliğini bilmesi ve beni etkilemek için bilerek bunu kullanmayı önermesi yeterince utanç vericiydi. Çok incinmişim, kızgınlıktan da öteydim ve Ivy'nin benim için gücenmesine çok sevinmişim.

"Evet." Tekila kadehlerimizi kaldırdık ve birer shot attık. Matteo'yla dayanışmak için bir süredir alkol almamıştım. Ama siktir et onu, bu gece sarhoş olacaktım.

İlişkimiz bir yalan üzerine kurulmuştu. Bu da evliliğimizin bir yalan olduğu anlamına geliyordu.

Liz'e, "İyi bir erkek kardeşle evlendiğin için şanslısın," dedim ve kadehimi bana bir kadeh daha dolduran Ivy'ye uzattım.

"Öyleyim."

"Bozulmadığı için şanslısın," diye devam ettim.

"Bir gözlemde bulunabilir miyim?" Liz sordu.

"Duruma göre değişir." Ona doğru sallandım. "Yalancı kocamı mı savunacaksın?"

Yüzünü buruşturdu. "Bence Matteo gerçekten de seni kaybetmekten korkuyordu."

"Ooh...ohh..." Esprili bir ses çıkardım. "Eminim ilk bahanesi budur. Ama tahmin et ne oldu? İşe yaramayacak."

"Bırakın bunun için çalışsın," diye kabul etti Ivy. "Al, iç bakalım." "Siz ikiniz çok hızlı gitmiyor musunuz?" Liz söyledi.

Gözlerimi ona diktim. "Bize ders mi veriyorsun? Neden içmiyorsun?"

"Renz dönene kadar birinin sorumlu yetişkin olması gerekiyor..."

Kapı tokmağının tıkırtısı dikkatimizi girişe çekti. Renz içeri girdi, onu Matteo ve Nico izledi.

"Geçemezsiniz!" Bağırdım. "Sakin ol, Gandalf," dedi Nico.

Yüzüklerin Efendisi'nden bir replik olduğunu hatırlayarak gözlerimi kıstım. Emin değildim. Ama ailenin McGrath tarafı sayesinde bu De Luccilerin filmlerini ciddiye aldıklarından eminim.

"Onu burada istemiyorum," diye ilan ettim.

"Bebeğim..." Matteo başladı.

"Bana 'bebek' deme." "Sen sarhoşsun."

"Ha! İyi gözlem." Ayağa kalktım ama oda dönmeye başladı. Matteo ve Renz ileri atıldılar ama ben elimi kaldırdım. "Bana yaklaşmayın."

Liz, "Belki de Sera bu gece bizimle kalmalı," dedi.

"İyi fikir," diye kabul ettim. "Böylece yarın sabah eş cinayetiyle suçlanmayacağım."

"Karımı burada bırakmayacağım. O benimle uyuyor," dedi Matteo.

"Artık bu senin seçimin değil," diye karşılık verdim. "Öyleyse kaybol. Biz kızlar intikamımızı nasıl alacağımızı tartışıyoruz."

Kaşları birbirine çatıldı. "İntikam mı?"

"Şşş..." Ivy dedi ki. "Sakın ağzındaki baklayı çıkarma. İntikam, beklemedikleri anda daha tatlı olur." Sarhoş bir şekilde çocuklara baktı. "Kardeşim nerede?"

"Eve gitti," dedi Nico. "Ona seni götürceğimi söyledim ama görünüşe göre bu boku uyuyarak atsan daha iyi olacak."

Ivy gözlerini kısarak ona baktı. "Sen de bu komplonun bir parçasısın." "Tanrı aşkına," diye patladı Matteo. "Bu bir ihmaldi."

Kız arkadaş grubuma döndüm. "Hâlâ bahane mi uyduruyor?"

"Öyle görünüyor," diye onayladı Ivy.

Liz başını salladı.

"Renz, karına bu işe karışmamasını söyle."

"Ona kendin söyle, pislik. "

Matteo tavana baktı ve gözlerini bana **ç e v i r m e d e n** önce ayakkabılarına ters ters baktı. "Sen burada uyuyacaksın. Ben üçüncü katta kalacağım."

"Nico'ya seninle kalmasını söyle," dedim.

Kocam kaşlarını kaldırdı. "Yani beni hala önemsiyor musun?"

"Ben aptal değilim. Ne kadar çabuk iyileşirsen, seni o kadar çabuk terk edebilirim." "Beni terk etmiyorsun," diye tersledi.

"H a d i, kardeşim." Renz pazularını tuttu ve sonra çenesini Nico'ya doğru eğdi. "Sen de gel. Hepimizin konuşmaya ihtiyacı var."

"Ne sohbeti?" Şüpheyile sordum.

Renz gözlerini devirdi. "Belli ki kadınlarla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar. Bu konuda senin tarafındayım, Sera-"

Matteo küçümseyerek, "Vay canına, teşekkürler kardeşim," dedi.

"Ama onlar hala benim kanımdan ve çukurlarını daha da derin kazmalarını istemem."

"Bırak kazsınlar," dedim. "Ben de kürekle yardım edeyim." Ivy ve ben birbirimize beşlik çaktık.

Liz de bize bakıyor ve başını iki yana sallıyordu. "Hor görülen kadınlar."

Matteo tekrar ağzını açacaktı ki Renz onu sürükleyerek dairenin dışına çıkardı.

Matteo

"Siz ikiniz aptalsınız."

En küçük kardeşimiz bizi çatıya çıkmaya zorladı. Sera'nın eve geldiği ilk geceyi hatırladım, burada ne olduğunu merak ediyordu. Göğsüme bir sızı saplandı. Ağır nefes alıyordum çünkü vücudum bir süredir yatıyordu ve fazladan bir kat daha çıkmak beni çok yoruyordu.

Kimi kandırıyordum ki?

Bu benim endişemdi ve neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum.

"Evlendin diye şimdi de uzman mı oldun?" Nico alay etti. "Siz ikinizden daha iyi," diye karşılık verdi Renz. "Liz ve benim sorunlarımız var ama beş yıldır evliyiz ve birbirimizi artık birbirimizden daha çok seviyoruz.

asla."

"Çok tatlısın ama senin durumun benimkinden farklı." Kaşlarımı çattım. "Bunu atlatacaktır, değil mi?"

Renz'in bana acıyarak bakmasından nefret ediyordum. "Ne?"

"Sera'yı yeterince tanımıyorum. Daniel'in planını tam olarak neden kabul ettin?"

"Ona bunun boktan bir hareket olduğunu söyledim," dedi Nico.

"Bundan bahsettin ama beni vazgeçirmedin," diye karşı çıktım. "Gustavo'nun kışının altında bir ateş yakmamız gerekiyordu. Teklifimizi reddetti."

"Bana neden satmayı reddettiğini hiç söylemedin."

Elimi yüzümde gezdirdim, artık emin olmadığım nedenleri tekrarlamak istemiyordum. Renz iş anlaşmalarımızla hiç ilgilenmemişti. Onun hayatı ailesi ve kafesiydi.

"Carlotta Teyze'nin De Lucci'yi kendisine tercih etmesinden dolayı kin tutuyor." En küçük kardeşime o başarısız görücü usulü evliliğin özetini verdim.

Başını iki yana salladı. "Bu otuz yıl önceydi."

"Aynen öyle. Bu insanların uzun hafızaları var."

"Babamla olsaydı anlaşırdı. Bana o kadarını söyledi." "Ouch."

"Ona göre biz meleziz."

"Ama ben Sera'ya ilgi gösterince fikrini değiştirdi. Anlaşmamıza göre ben geri çekilecektim ve o da bana hisseleri satacaktı."

"Daniel Sera'yla ilgileniyor mu?"

Eski arkadaşımın ve eşimin isimlerini aynı cümlede duymak beni çok kızdırdı.

"Ona kancıklık yaptı. Bu ona pahalıya patladı," dedim. "Sera artık benim." "Hmm, duyduğuma göre uzun sürmeyecekmiş."

"Siktir git! Benim tarafımda mısın, değil misin?"

Renz kollarını kavuşturdu ve bir köşede sigara içen Nico'ya baktı. "O izmariti burada bırakma."

Nico onu tersledi.

"Neden burada kendimi yetişkin gibi hissediyorum?"

Renz inledi. "Muhtemelen öylesin," diye mırıldandım.

"Ne?" Renz onun kulağını avuçladı. "Ağabeyim az önce olgunlaşmadığını mı itiraf etti?"

"Olabilir. O zaman bana ne yapacağımı söyle."

"Bu herkese uyan tek bir çözüm değil kardeşim." Renz düşünceli bir şekilde bana baktı. "Neden Maine'i seçtin?"

"İstakoz rulolarına bayılır. Süslü yemekleri sevmez. Şu anda benimle oraya gelmesini sağlayabileceğimi sanmıyorum."

"New York'tan ayrılmak zaten güvenli değil," dedi Nico. Sigarasının ucundaki külü silkeledi.

Renz ona kaşlarını çattı. "Bunu süpürüyorsun."

"Benim sorunuma odaklanabilir miyiz?"

Hırladım.

En küçük kardeşim beni kıvrandıracak bir şekilde bana baktı. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "İşte mesele bu. Senin sorunun. Sera'nın seninle olan sorunu değil."

"Anlambilim."

"Belki, ama yalana geri

dönüyoruz." "Bu bir ihmaldi!"

"Sen yeminini edene kadar bu bir ihmaldi, Matteo. Ondan sonra yalan oldu."

"Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Renz'in her şeyi yoluna koymuş olması kalbimi kışkandırdı. Varoluşundan memnundu. Ben olsam sıkılırdım. Sıçan yarışını bırakamazdım. Yine de Sera'yla Maine'de geçirdiğimiz o günler ve nekahet döneminin son birkaç haftasında, onunla geçirdiğim zamanı engelleyen her şeye sinirleniyordum. Aynı zamanda, onunla kuracağım ailenin reisi olmak için varlığımı onaylıyordu. Kim olduğumu değiştireceğimi düşünmüyordum ama şu anda bile önceliklerim Sera'ya kayıyordu.

Sadece onun bunu görmesine ihtiyacım vardı. "Buna sadece sen cevap verebilirsin." "Bu pek yardımcı olmuyor."

"Hayır, sen zaten söyledin. Sera'ya sahip olmak için neyi değiştirmek ya da neyden vazgeçmek istiyorsun? Gustavo'nun hisseleri sana satmasını sağlamak için onu kullandın."

"Hisselerden kurtulmamı önermiyorsunuz."

"Hayır, ama onun onlardan daha önemli olduğunu kanıtlamanız gerekecek."

"Sadece iş dünyasından bahsetmiyoruz. Galluzo'nun çok güçlü olmasından bahsediyoruz."

"Sen akıllısın. Bir yolunu bulursun."

Çatıda bir yarım saat daha kaldık ve havadan sudan konuştuk. Nico ve Renz iyi huylu bir şakalaşmaya girerken ben kara kara düşünüyordum. En küçük kardeşim ne zaman üçümüz arasındaki en mantıklı adam olmuştu? Bilmiyordum. Liz onu evcilleştirmişti. Ama bu o kadar kötü müydü? Ve Sam vardı.

Çocuklarımızın neye benzeyeceğini hayal ettim ve kalbim göğsümde yuvarlandı. O geleceği çok istiyordum. Ama ilişkimizin, evliliğimizin normale dönmesi gerekiyordu.

Sadece kızgındı. Sinirini atlattıktan sonra beni affederdi. Ona Maine'de birlikte geçirdiğimiz zamanı ve vurulduğumda ne kadar sadık olduğunu hatırlatırdım.

Kaşlarımı çattım. Benimle ilgilenmesini sağlayan şey sadece görev miydi? Aşk olduğuna yemin etmişim.

Birbirimizi sevdiğimizi hiç söylemedik.

Aşkın böyle bir his olduğundan oldukça emindim. Sevdiğiniz kişiyi incittiğinizde karnınıza inen bir yumruk. Sera'nın gözlerindeki ihanet beni parçalara ayırdı, bunu kastetmediğimi haykırmak istedim. Eğer bilseydim ona söylerdim.

yeminlerimize bakışında bir fark yaratabilirdi. Maine ve Vegas arasında her şey çok hızlı gelişti, itiraf etmek için zamanım olduğunu düşündüm. Bunun bir ihanet olduğunu düşünmedim. Anı mahvetmek istemedim.

İhmalimin anı mahvetmediği ortaya çıktı. Yeminlerimizi yok etti.

Hayır. Benim için gerçektir. Göğsüm daraldı. Sera'ya sarılmam gerekiyordu. "Hadi dairene geri dönelim."

"Bekle, bu gece ayrı uyuyacağınızı sanıyordum?" Renz itiraz etti.

Saatimi kontrol ettim. "Yine de onu kontrol etmek istiyorum."

"Evet." Nico sinirli bir nefes verdi. "Daniel'a Ivy'ye göz kulak olacağıma söz verdim."

"Ona mesaj at," dedi Renz. "Benimle kalabilirler."

Eğer söz hakkım olsaydı, hayır.

Onun evine döndüğümüzde kadınlar kanepede uzanıyorlardı. Liz televizyon izliyordu ve saçma sapan şeyler mırıldanan iki kadına alaycı bir gülümseme attı.

"Sen!" Sera beni gördüğünde "Sen!" dedi. "Neden hala buradasın?"

Eğer böyle tehlikeli bir durumda olmasaydım, onunla dalga geçerdim. Sevimli bir sarhoştur.

Koltuktan kalktı ve sonra gözleri büyüdü. "Yine hasta olacağım."

Odadan koşarak çıktı ve vücudundaki alkole rağmen tuvaletin yolunu bildiği anlaşıldı.

Peşinden gittim. Ona ulaştığımda porselen kâsenin içine kuru kuru kusuyordu.

"Ah, bebeğim," dedim ve yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Saçlarını at kuyruğu şeklinde topladım ve o biraz daha kusarken saçlarını yukarı kaldırdım. Bunu Bianca için daha önce de yapmıştım. Bir ağabeyin gerekliliklerinin bir parçası gibi görünüyordu.

Ve şu anda, bir kocanın gereksinimi.

"Senden nefret ediyorum," dedi

nefesleri arasında. "Biliyorum."

"Keşke seninle hiç evlenmeseydim."

Yutkundum. "Bunu telafi edeceğim."

"Nasıl?" Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. "Bu çok boktan bir durum."

Yerden kalktı, yüzünü yıkamak için lavaboda su akıttı ve ağzını tazelemek için gargarayı çalkaladı.

Burnunu çekti ve bana baktı, gözleri kızarmış, yüzü trajikti. "Bunu telafî edeceğim," diye tekrarladım.

"Eve gitmen gerek."

"Seni burada bırakmak istemiyorum."

"Boşluğa ihtiyacım var, Matteo. Bunu bana borçlusun."

Sahiplenme duygum içimde kükredi. Ne yapmak için boşluk? Başımla kısa bir selam verdim. "Bu gece için."

"Ben söyleyene kadar."

İsteğini ne kabul ettim ne de reddettim. Çok yorgundu ve uyumasını istiyordum. Muhtemelen hiç uyuyamayacaktım ama en azından üst katta olacaktım.

Kızlar misafir yatak odasına çekildikten sonra Nico ve ben oradan ayrıldık. Ivy çoktan kendinden geçmişti ve Nico onu taşımak zorunda kaldı. Liz onu daha rahat ettirmesine yardım etti.

Kardeşimle birlikte merdivenleri çıkarken ikimiz de sessizdik. Ben kendi düşüncelerime dalmıştım, o da muhtemelen Daniel ve benim birbirimizi boğazlamamızı engellemek için Ivy'ye göz kulak olmak zorunda kaldığı için sinirlenmişti.

Sonunda ona "Eve gidebilirsin," dedim. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Aç şu lanet kapıyı da şu boktan gün bitsin," diye homurdandı.

Daha fazla katılamazdım.

BÖLÜM

Yirmi Sekiz

SERA

"Tek kelime daha etme."

Kafamın içine küçük çekiçler saplanıyordu. Beynim kafatasımdan dışarı fırlayacakmış gibi hissediyordum ama kalbime saplanan hançerlerin yanında bu hiçbir şeydi. Matteo'ya olan hislerimle ne yapacağımı bilmiyordum.

-Doğru kişiyi bulduğum için çok şanslı olduğumu düşünmek. Kolaylık için değil aşk için evlenmek. Sadece bir değil, iki ifşaattan sonra durum nasıl da hızla değişmişti.

Kendi duygularıma güvenmiyordum.

Ivy kabinde uzanıyordu. Jabbin' Java'daydık. Liz ve Renz'e zaten çok fazla yüklenmiştik ve akşamdan kalma iki kızı eğlendirerek sabahlarını mahvetmek gibi bir planımız yoktu. Ayrıca, onların dairesinde takılmak Samantha'yla çizgi film izlemek anlamına geliyordu. Fırındaki vızıltı daha iyiydi, taze demlenmiş kahvenin kokusundan bahsetmiyorum bile. Midem bir kruvasanı kaldıramayacak kadar bulanıyordu.

Ivy'nin akşamdan kalmasına neden olduğum için kendimi kötü hissettim ama o çok iyi bir arkadaştı ve bana ve kendime acımama ayak uydurdu.

Gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Bana cevap ver: Matteo ve Nico gece yarısı bizi kontrol ettiler mi?"

"Evet."

"Bu çok tatlı."

Renz'e göre, kardeşler uyuyamamış ve sabah ilk iş olarak eşyalarımızı toplamak için eve gitmişler.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Ivy bana bir parmağını salladı. "Güçlü kal, dostum."

"Tatlı olduğunu söylemiştin."

"Bu tek bir hareket," diye fısıldadı. "Kardeşimle olan planını bunca zaman bir sır olarak sakladı. Sana evlenme teklif etmeden önce bunu itiraf etmeliydi."

"Anlamadığım şey de bu."

"Siz hanımlar burada iyi misiniz?" Liz bize doğru yürüdü. "Bizim için endişelenmeyin."

"Aç mısın?"

Başımı salladım.

"Kruvasan yerine pastırma ve yumurtaya ne dersiniz?" Liz önerdi.

Kahvaltı panosuna baktım. "Pastırmalı yumurta servis etmiyorsunuz." "Eamonn's'ta var ve hemen bir blok ötede."

Ağzım sulanmıştı ama bir blok yürümek şöyle dursun, başımı bile zor kaldırıyordum.

"Enerjim yok," diye sızlandı Ivy.

"Parmağınızı bile oynatmanıza gerek yok. Sadece Matteo ve Nico'ya almalarını söyleyebilirim."

Liz telefonuna bir şeyler yazıyordu ki ben, "Yapma-" diye bağırdım. Ivy inledi.

"Ondan daha fazla iyilik istemiyorum."

"Tatlım," dedi Liz nazıkçe. "O senin kocan. Bu bir iyilik değil."

Yağlı kızarmış yiyecekler akşamdan kalmalığın ilacıydı. "İyi. Ama onu hâlâ affetmiyorum. Lütfen bunu mesajına yaz."

Liz kıkırdadı ve uzaklaştı.

"En azından kimse Matteo'yu affetmem gerektiğini söylemiyor." "Onu süründür."

Öfkelendim. "Neden? Onu süründürmek onu geri alacağım anlamına gelir. Eğer yapmayacaksam onu yönlendirmek istemem."

Ivy'nin yüzü düştü. "Ama onu seviyorsun."

Önce kahve fincanıma, sonra da duvardaki menüye baktım. Gözlerimin kenarlarında yaşlar oluşmaya başladı ve onları elimin tersiyle gizlice sildim. Dudaklarımı yuvarlayarak boğazımı temizledim ve "Artık bir önemi yok, değil mi?" dedim.

Ivy'ye bakmamalıydım, çünkü yüzüne kazınmış acıma duygusunu gördüğümde benimki de buruştu ve hiçbir kendini beğenmiş öfke, tuttuğum gözyaşı barajını güçlendiremedi.

Neredeyse çökmek üzere olduğumu fark eden Ivy kabinin arkasından kalktı, beni yerimden kaldırmadan önce topuklarının üzerinde sallanıyordu. Banyoya girdik ve ikimizi de Manhattan standartlarına göre geniş sayılabilecek küçük tuvalete tıktırdı.

"Onu bir daha gördüğümde hadım edebilir miyim?" Ivy söyledi. Çantasında bir çakı taşıyordu.

"Sen iyi bir arkadaşsın," diye hıçkırdım.

"Matteo'yu ben de çok severdim," dedi Ivy. "Onunlayken senden gerçekten hoşlanıyordum. Daniel'la olduğundan daha çok."

"Beni Daniel'ın yanında hiç sevmedin."

"Çünkü seni mutlu edemeyeceğini biliyordum. O işine çok odaklanmış."

"Matteo da öyle."

"Hayır, kocanla ilgili bir şey var. Sana bakışı."

"Aşk olduğunu söyleme."

Ivy iç çekti. "Bir erkeğin bana böyle bakmasını istiyorum." "Ne gibi?"

"Sanki ben onun evreninin merkeziymişim gibi."

"Matteo bana öyle bakmıyor," diye fısıldadım. Eğer dün olmasaydı, o zaman belki.

"Hadi bunu Daniel'ın suçu yapalım," dedi Ivy.

"Kardeşini otobüsün altına mı atıyorsun?"

"Planı kendi başına düşünecek kadar acımasız biri."

"Şimdi de onun şefkatli bir ağabey olduğu fikrimi mahvediyorsun."

"Yaptığı şeyden sonra onun hakkındaki tüm fikirlerini mahvedeceğim," dedi Ivy. "Sen benim arkadaşımsın. Beni büyük hayal kırıklığına uğrattı."

"Erkekler hayal kırıklığı yaratıyor."

"Luca'ya söyleyecek misin?" Ivy sordu.

Gençlik yıllarımdaki sesi kafamın içinde yankılandı. "*Bir erkek için asla ağlama.*"

"Hayır," dedim. "Onun için bir hayal kırıklığı olacağım." "Ne?"

"Bir erkeğin beni ağlatmasına asla izin vermememi söyledi."

"Ne tür bir tavsiye bu?" "Şimdi bana mantıklı geliyor."

"Hayır, bu sadece kalbinizi aşka kapatır."

"Ivy, senin romantik biri olduğunu bilmiyordum. Bu konularda her zaman çok umursamazsın."

"Seni Matteo ile gördüm."

"Artık pembe gözlüklerle baktığımızı biliyorsunuz." Kapıya hafifçe vurulmasının ardından, "Siz ikiniz içeride iyi misiniz?" diye soruldu.

Ivy ve ben birbirimize baktık, sonra bir kahkaha patlattık ve hemen durup akşamdan kalma, çarpan başlarımızı tutarken inlemeye başladık. "Evet. Erkeklerle tövbe etmek için bir anlaşma yaptık."

"Söz konusu adamlar yoldalar ve anladığım kadarıyla aileyi de getiriyorlar."

"Kahretsin, ne?" Ivy'nin elini tutarak fısıldadım. "Beni bırakmasan iyi edersin."

"Yapmayacağım."

"Ve eğer beni pes ettirmeye çalışırlarsa, izin vermeyin."

"Hayır. Destansı bir yalvarmaya ihtiyacımız var." Ivy bir dizi baş sallama hareketi yaptı. "Henüz karar vermedik-"

"On dakika içinde burada olacaklar," diye araya girdi Liz. "Teşekkür ederim Liz," diye seslendim.

"Tamam, hadi onun olası yalvarma yaklaşımlarının üzerinden geçelim." Elimi kavradı. "Bir numara. Matteo'nun ısrarcı olduğunu biliyorum ama seni ezmesine ve sen hazır olmadan onu affetmeye zorlamasına izin verme. Böyle bir şeyin olmayacağını bildiğinden emin ol. İki numara. Sadece sözde değil, eylemde de özür dilemeli. Ayrıca bir buket çiçek güzel ama çok klişe. Ve üzgünüm, Matteo'nun zengin olması onun aleyhine. Pahalı hediyeler onu kesmeyecek. Sana koca bir şehir bloğu ya da tüm Van Cleef & Arpels koleksiyonunu hediye etmesi umurumda değil. Derinlere inmesi lazım, güzelim."

"Sesin benden daha kırılgan geliyor."

Ivy sanki söylediklerim anlaşılmazmış gibi bana tuhaf tuhaf baktı. "Ben senin en iyi arkadaşınım."

Kalbim ısındı. "Ah..."

"Bir şey daha var ve bu çok önemli. Eğer herhangi bir şekilde size bunun sizin hatanız olduğunu düşündürürse. Ve inanın bana, erkekler bazen bir tartışmayı kaybettiklerini bildiklerinde bunu yaparlar, o zaman o bir pisliktir. Sadece senden şunu istiyorum.

Bu senaryoda bunun iyi olmadığını biliyorum. Bu karmaşanın hepsi onun suçu. Onun ve Daniel'ın."

Ivy'nin gözleri bulutlanmıştı ve bunun benden çok onunla ilgili olduğuna dair bir his vardı içimde, ama ben bunun üzerinde duramadan beni kucakladı. "Bunu sen halledersin."

Güldüm. "Ben de öyle sanıyordum."

"Seninle olmadığım zamanlar için. Güçlü kal."

"Sesin aklımda olacak."

İkimiz de kapalı kapıya baktık. "Gidelim mi?"

Bana bir başparmak işareti ve cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

Ardından Matteo'ya direnmek için Kararlılığımı Güçlendirme Operasyonu'na başladık.

Matteo

Liz kadınları ispiyonlamayı reddetti. Onu suçladığımdan değil. Ailenin iş yapma biçiminde ahlaki bir karşıtlık varsa, o da en küçük kardeşim ve Liz'di. Bu yüzden ona kızardım ve bacağıнын sakatlanmasında payım olduğu için duyduğum suçluluk duygusunu bir türlü unutamazdım.

Ama bundan daha fazlasıydı.

Kardeşimi mutlu ediyordu ve karısına her baktığında Renz'in gözlerindeki hayranlığı kıskanıyordum. Ama başına gelen her şeye rağmen o kadar tatlıydı ki, kızgınlığım yavaş yavaş hayranlığa ve sonra da ailenin bir parçası olduğunu kabullenmeye dönüştü.

"Şimdi, unutma, bir pislik olma." Annemin sesi düşüncelerimi böldü. Sera'nın yaptığı şey karşısında yaşadığı yıkımın ardından, annemin hayal kırıklığı kendimi bir santim uzun hissetmeme neden oluyordu.

Babam bütün sabah bana atıp tutmasına izin verdi. Gözlerindeki eğlenceyi fark ettim.

Aldatma, De Lucci'nin cephaneliğinin bir parçasıydı.

"Neden bu kadar telaşlandığınızı anlamıyorum. Babam da aynı şeyi yaptı," diye belirttim.

"Beni bu işe bulaştırma."

"Babasının oğlu gibi," diye kıs kıs güldü Nico.

"Daniel'la olan planını açıklamadan onunla evlendin," dedi babam. "Ona hisselerden bahsetmeliydin. Büyük olan bu."

"Annem seni yalanın içinde yakalamasaydı ona itiraf eder miydin?"

"Yalan değildi," dedi babam. "Bu bir ihmaldi."

Bıkkınlıkla, "Davamı geri çekiyorum," diye homurdandım.

"Kaplara dikkat et," diye uyardı annem. "Karına bir kahvaltı karmaşası sunmak istemezsin."

"Pastırma ve yumurta var ve tam bir kahvaltı karmaşası. Akşamdan kalmanın ihtiyacı olan şey bu," diye karşılık verdim.

Annem yürümeyi bıraktı ve bir elini kalçasına koydu. "Bunu aceleyle getiremezsin." "Yemek soğuyor."

"Matteo..." diye uyardı.

"Ben çocuk değilim. Karısı ona kızgın olan bir adamım." Ses tonum sertti ve babamın uyarıcı bakışını yakaladım. Benim küstahlığıma tahammül ederdi, ama anneme yönelik olduğunda bunu yapmazdı. Onu suçladığımı söyleyemem. Artık benim de bir karım olduğuna göre, çok korumacı olurdum.

"Kızmak hafif kalır," diye araya girdi Nico.

"Teşekkürler, Kaptan Apaçık," diye mırıldandım. "Belki de babamla senin gelmeniz kötü bir fikirdir. Ona karşı birlik oluyormuşuz gibi hissederiz. Bunu kendim halledebilirim." Bu sadece ve sadece benim hatamdı. Gözlerim kısıldı. "Özellikle de hepiniz benim eksikliklerimi vurgulamayı seviyor gibi görüldüğünüzden beri."

"Bu şehirde tek başına," dedi annem.

"Aynı fikirde değilim. Koruması olarak o cehennem kedisi var," dedi Nico.

Annem kardeşimi görmezden geldi. "Adil olduğumuzu göstermek önemli, böylece eve gelmek daha cazip olacak."

Yürümeye devam ettik.

"Kimse onun başka bir odada uyumasını önermiyor," diye uyardım. "Karım benimle birlikte uyuyor."

Yüzleri bana dönükken bile erkeklerin sırttığını ve annemin gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

Çok tedirgindim. Sera bana hiç bu şekilde kızmamıştı ve kontrolün bende olmadığı hissi hoşuma gitmiyordu.

Jabbin' Java'ya varmamız uzun sürmedi. Annem ve ben içeri girerken Nico kapıyı açık tuttu.

Sera'yı ortak masalardan birinde gördüm. Trevor ve birkaç Ok bize katılıyordu. Hell's Kitchen kırmızı alarmdaydı. Buraya gelirken

Birkaç adamımız nöbet tutarken görülmüş.

Renz bizi girişte karşıladı. Annemin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra paket servis poşetlerini benden aldı.

"Güzel kokuyor," dedi. "Onları yeniden plakalayacağım."

"Pastırma." Yemeğin karımın gözlerindeki kıvılcımı geri getireceğini umuyordum. Masanın başında oturuyordu, yanında Ivy ve diğer yanında Liz vardı. Baldızım yanındaki koltuğa başıyla işaret etti.

Ağzım sıkıştı. İyiydi. Sera'nın hemen yanına oturacağımı ummak çok fazlaydı. Kalkanları daha önce hiç görmediğim kadar açıktı.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Sera'yla sevişmek için her şeyi yapardım ama şimdi ona dokunamıyordum bile ve nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Al, görünüşe göre kahveye ihtiyacın var." Liz fincanımı sürahidenden doldurdu. Espresso istiyordum ama seçici görünmek de istemiyordum.

İçkiden bir yudum aldım ve irkildim. Bunun tadı alçakgönüllülüğe çok benziyordu. "Teşekkür ederim." Alışılmadık bir durumdaydım. Bu bir iş anlaşması değildi.

ya da istediğimi elde etmek için buldozer gibi ezebileceğim bir rakip.

Sera benim karımdı. İlişkimiz bir yalan üzerine kurulduğu için aldatma konusunda emsal teşkil ettim.

Zor olan onu evliliğimizin gerçek olduğuna ikna etmektir. Ama bir ayağını çoktan kapıdan dışarı attığını hissediyordum. Ve her ne kadar varsayılan davranışım sorumluluğu üstlenmek ve ona her şeyin olduğu gibi olduğunu söylemek olsa da, bu başka bir yalan olurdu.

Dün gece bir şey kaybettik.

Ama sonsuza dek kaybolmadı.

Hâlâ buradaydı. Luca'dan haber almamıştım, demek ki ona da söylememişti.

Bu bana umut verdi. İhtiyacım olan son şey tetikçi amcasının olaya karışmasıydı.

Renz pastırma ve yumurtayı Sera ve Liz'in önüne koydu. Ivy için Fransız tost ve pastırma vardı. En küçük kardeşim Ivy'nin yanına oturdu ve "Siparişleriniz birazdan gelecek," diye anons etti.

Sera, "Paket servis kaplarından da yiyebilirdik," dedi.

"Oh, hayır," dedi Renz. "Aileyi böyle bir araya getirdiğimiz nadirdir. Nico ve Matteo her zaman sağlıklı olmaya çalışırlar ve normal insanlar gibi yağlı kahvaltı malzemeleri yemezler."

"Altılı paketin icabına bakıyorum, kardeşim," diye böbürlendi Nico. Ivy kahvesine doğru

homurdandı.

Nico kaşlarını kaldırdı. "Ne yani, bende bir tane olduğuna inanmıyor musun?" "Ah, lütfen," dedi Ivy. "Bu beni ilgilendirmez."

"Ayda bir kez Pazar yemeği yiyoruz," diye belirtti annem. "Bianca'nın üniversiteye gittiği ve iki oğlumun De Lucci Transnational'ı devraldığı bugünlerde işler daha da zorlaşıyor."

"Sende benden daha çok var." Babam göz kırptı.

Annemle babamın şakalaşmaları yüzünden dişim ağrıyabilirdi. Babam dizginleri ele aldığından ve annemin gölgesi gibi görüldüğünden beri daha da kötüleşmişti. Sera'nın yüzünde hüznü bir ifadeyle annemle babamı izlediğini fark ettim.

Babam anneme bir şeyler fısıldadı ve annemin gözleri büyüdü. "Terbiyeli ol, Cesar. Çocukları utandırırıyorsun."

"Artık çocuk değilim anne," dedi Renz. "Bu arada, en sevdiğin torunun apartmanda. Onu Cumartesi sabahı çizgi filmlerinden koparmak için iyi şanslar."

"Çok fazla televizyon izliyor," dedi babam.

"O konuda endişelenme," diye cevap verdi annem. "Bütün McGrath'lar iyi oldu, değil mi?"

"Bu tartışılır," diye yanıtladı babam. "Annenle baban çok tatlı," dedi Ivy.

Sera arkadaşına sertçe baktı ve sanki düşman olduğumuzu hatırlamış gibi Ivy tabağına baktı ve yemeye devam etti. Bu beni çok kızdırdı. Ailem bu aldatmacanın bir parçası değildi.

Kaotik düşüncelerimi dizginlemek için kahvemi yudumladım. Her yöne dağılmalarına izin veriyordum ve bu iyi bir yol değildi.

Ne bok yiyeceğim ben?

Daha ilk gün, göt herif. Sakin ol.

"Peki, bugün ne yapmak istiyorsun?" Renz'in personelinin önüne indirdiği tabaktan bir şerit pastırma alarak giriştim.

Masadaki tüm konuşmalar kesildi.

İçten içe inledim. Ailem daha açık olabilir miydi?

Sera'nın yüzü kızardı ama sonunda gözlerimle buluştu. "Bilmiyorum."

Bu yüklü bir cevaptı. Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutmak için can atıyordum. İşleri yoluna koyacağıma dair onu temin etmek için. Bir an için kalkanları düştü ve yüzündeki kırılganlık göğsümün daha da acımasına neden oldu.

Bunu düzeltecektim. Beni affetmesi için dizlerimin üzerinde yalvaracaktım ama Sera'yı tanıyorsam, yalanı telafi etmek için bundan daha

fazlası gerekecekti.

Ama önce, konuşabilmemiz için onu Ivy ve ailemden uzaklaştırmam gerekiyordu.

BÖLÜM

Yirmi Dokuz

SERA

Kahvaltıdan sonra binanın arka tarafına gittik. Jaguar oraya park edilmişti. Matteo ile eve gitmek isteyip istemediğimden emin değildim ama başka ne seçeneğim vardı ki? Bu sabah Luca'dan gelen mesaja cevap vermekten kaçındım çünkü sonunda amcama gelip beni alması için yalvarabilirdim.

Sonra da sorular sorardı.

Ve sonra itiraf etmek zorunda kalacaktım çünkü zihnim ona ne söyleyeceğimi planlayamayacak kadar uyuşmuştu. Luca'yla konuşurken insanın akli başında olması gerekirdi. Telefonda saçmalığın kokusunu alabilirdi. Ayrıca, amcamın Matteo'ya ne yapacağını garanti edemezdim. Üniversitedeki erkek arkadaşımın başına gelenlerden sonra ilişki sorunlarımı amcamdan saklayacağıma dair kendime söz vermiştim.

"Araba kullanman gerektiğine emin misin?" "Dün kullandım."

"İyi uyudun mu?" Gözlerinin altında halkalar vardı ve yüzde yüz olduğu dünün aksine, bugün aklında pek çok şey olduğundan habersiz değildim.

Yolcu tarafında duran Matteo, elini arabanın tavanıyla kapının birleştiği yere koydu. Öne doğru eğildi. "Ne düşünüyorsun? Daha kötü durumdayım diye bana sempati duyma."

"Bu doğal bir endişe."

"Eve gelmeni istiyorum, böylece sorunlarımız üzerinde çalışabiliriz."

Gözleriyle buluşmak istemeyerek boğazına baktım. Parlak mavi türbülânstan etkilenmek ve onların içinde boğulmak istemiyordum. Sabit kalmam gerekiyordu.

Cevap vermeyince kapıyı açtı ve beni içeri aldı. Araba limon ve deri kokuyordu.

Direksiyona geçtiğinde, "Arabayı yeni mi cilaladın?" diye sordum.

"Uyuyamadım."

Jaguar'ın motoru kükreyerek

canlandı. "Her şeyi abartıyorsun."

"Telaşlanmayı bırak."

"Neyin var senin?" Tersledim. "Eskiden seninle ilgilendiğimde çok mutlu olurdun."

"Senin merhametini istemiyorum, tamam mı? Birini kurtarma eğilimini."

Alaycı bir ses çıkardım. "Bu benim birini kurtarmam değil. Hâlâ seninle evliyim."

Spor arabayı ters çevirdi ve ara sokaktan uzaklaştı. "Evli kalacağımızı mı söylüyorsun?"

"Bu bir mantık evliliği olacak." Duygularıma bir daha asla güvenmeyecektim.

Nefesinin altında küfretti.

"Bunu istemiyorum. Bunu senden saklamakla hata ettim Sera, ama inşa ettiğimiz şeyi mahvetmek istemedim."

"Neden bunun gerçek olmasını istemeden önce itiraf etmedin?"

"Bana kızardınız ya da bana bir şans vermezsiniz."

Muhtemelen haklıydı, ama yine de.

"Bu konuda seçme şansın yok. Eğer seninle evli kalmamı istiyorsan, eskisi gibi olamayız."

"Tam olarak ne değişecek?"

"Yakınlık olmaması dışında mı?"

Kafasını bana doğru salladı, tam o sırada kavşaktan hızla geçen bir bisikletli kurye gördüm. "Dikkat et!"

Sertçe frene bastı ve inledi. Ellerimi gösterge paneline vurdum. "Aman Tanrım." Yüzümü ona döndüm.

Matteo bronz teninin altında

solgundu. "Sen iyi misin?"

"Bir dakika içinde," diye homurdandı ama emniyet kemerini düzeltti. "Belki de hastaneye gitmeliyiz."

"Ben iyiyim."

"Matteo."

"Ben. İyiyim," diye telaffuz etti. "Seni eve götürmek istiyorum." Birisi cama vurdu.

Matteo yine küfretti ama sürücü tarafındaki camı indirdi. "İyi misin patron?" Trevor sordu.

"Evet."

"Benim sürmemi ister misin?" "Hayır."

Matteo'nun yüzündeki bir şey diğer adamın geri çekilmesine neden oldu. Kocam dikiz aynasına baktı. "Kardeşlerime tek kelime etme.

Bunun sonunu asla duymayacağım."

Trevor başını salladı ve uzaklaştı.

"Yaranla dalga geçeceklerini pek sanmıyorum. Ya karaciğerini tekrar yırttıysan?"

"Bundan şüpheliyim. Kaslar tarafından korunuyor." "Muhtemelen şimdiye kadar körelmişsindir."

"Sera," diye hırladı. "Evde konuşalım, tamam mı?"

Artık onunla tartışmak istemiyordum. Durumu onu çok sinirlendiriyordu. Çünkü onun gibi, bu durumla ilgili gerçek duygularımı taklit etmemi istemediğinden emindim.

Eve pek de tantanalı olmayan bir şekilde vardık. Araçta hiç konuşmadık. Kocam en iyi yaptığı şeyi yaptı ve düşüncelere daldı. Ara sıra trafiğe küfrediyordu. İyi olduğunu kanıtlamak için araba sürmeye konsantre olmaya çalıştığından emindim.

Acı çekip çekmediğini sormak istedim ama dilimi ısırdım. Şimdi onu şımartmanın zamanı değildi. Arabayı garaja değil, konağın önüne park etmişti.

Yan yana, sessizce yürüdük. Büyük giriş kapısını geçip geniş merdivenlerden yukarı çıktık ve batı kanadındaki odalara doğru döndük.

Matteo daha iyiydi. Giysilerini giyerken yardıma ihtiyacı yoktu. Belini bükerken artık neredeyse hiç yüzünü buruşturmuyordu.

Odamıza girdikten sonra doğrudan dolaba yöneldim ve bavullardan birini çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" diye konuştu sonunda.

Bavulu yatağın üzerinde salladım ve fermuarını açarak üstünü açtım, sonra da şifonyere doğru yürüdüm. "Yan odaya geçiyoruz."

"Karım benimle yatıyor."

Bir kucak dolusu salon kıyafeti ve pijamayla, "Hayır, değilim" dedim.

Bana eliyle işaret etmeden önce kaşlarını ovuşturdu. "Bebeğim, bunu yapma. Nasıl düzeltereğiz?"

"O kadar uzağa bakamıyorum bile." Kıyafetleri bavula attım ve onunla yüzleştim. "Olanları özümsemem için bana bir şans ver, tamam mı? Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını çözemezsem bunu düzeltemeyiz."

Bana doğru bir adım attı ve dirseklerimden tutarak beni kendisine doğru çekti. "Geçtiğimiz birkaç haftanın gerçek olmadığını nasıl söyleyebilirsin? Bunu kanıtlamak için içimde bir delik var."

"Yapma," diye yalvardım, güçlü kalmaya çalışarak. "Sakatlığını kalmam için bir neden olarak kullanmak istemezsin."

"Hayır," dedi suratsızca. "Bunu istemiyorum. Ama demek istediğim, yaşadığımız her şey, benim için orada olman, bu gerçek."

"Biliyorum. Benim için öyleydi." Kollarımı kavuşturdum ve tutuşunu kırmak için aşağı indirdim. "Ama bu, olmayan bir şey üzerine inşa edilmişti."

"Sera..."

"Bana cevap ver..." Aklımı kurcalayan bir soru vardı ve cevabını sormaya korkuyordum ama içgüdülerim bunu aradan çıkarmamı söylüyordu. "Gustavo'nun kalan hisseleri bana vereceğini ne zaman öğrendin?"

"Bebeğim

..." "Ne

zaman?"

Bana bakamadı. "Nico bana Maine'den dönerken söyledi."

Bunu bekliyordum ama ağzımdan sıkıntılı bir inilti kaçtı. "Bağda bana evlenme teklif etmeden önce mi?" Kararlılığımı güçlendirmek için derin bir nefes verdim. Yeterince ağlamıştım. "Matteo, sana şimdi soruyorum. Eğer bizi kurtarma şansımız varsa... lütfen bana biraz zaman ver."

"Evden çıkmama izin veremem."

"Biliyorum," dedim. "Santino tehdidi olmasaydı Brooklyn'deki eve geri dönebilirdim."

Sözlerimi düşünürken Matteo'nun ağzı düzleşti. "Luca'ya söylemediğime şükret."

"Bu seninle benim aramda. Bu saçmalığı yeterince insan biliyor." Bu beni kızdırdı. "Sen ve Daniel'in sürdürdüğü bir saçmalık."

"Hatalıydım. Bunu sana evlenmeden önce söylemeliydim." Bir nefes verdi. "Bunu geride bırakabilir miyiz? Sadece..." Bana doğru bir adım attı ama ben geri çekildim. Kaşlarını çatı, elleriyle çaresizce işaret etti. "Sadece... bana ne yapacağımı söyle, ben de yapayım."

"Mesele de bu, Matteo." Yüzündeki çaresizliğe dayanamadığım için ondan uzaklaştım. Muhtemelen böyle görüldüğünün farkında bile değildi. Kocam hakkında bildiğim bir şey varsa, o da savunmasız görünmek istemediğiydi. Vurulduğundan beri buna yeterince şahit olmuştum. Bu yüzden bu benim için çok zordu. Onun durumuyla empati kuruyordum ama ne zaman yeterdi, yeter miydi?

Maine'de geçirdiğimiz zaman hayatımın en romantik zamanıydı. Uçurumun kenarındaki deklarasyon, ona ailemden bahsetmek. Ama düşününce, bu daha çok kur yapmakla ilgiliydi. Ben kendimle ilgili çok şey paylaştım ama o paylaşmadı. Daniel ve Gustavo'nun paylaşımlarını itiraf etmek için birçok fırsatı vardı ama yapmadı. Bunu benimle evlenmeden önce yapmış olsaydı, belki daha bağışlayıcı olabilirdim.

Birbirimize yemin ettik.

Bu fesih için bir gerekçe olur mu? Sahte bahanelerle evlenmek? İç duvara yaslanabileceğim dolaba kaçtım, aniden başım döndü. Matteo'yla ilişkiyi sonsuza dek koparmak mı istiyordum?

Endişe kalbimi hızlandırdı.

Çok fazla.

İşlenecek çok şey var.

Özümsenemeyecek

kadar çok.

Sakinleşmek için zaman ayırarak kıyafetlerimi topluyormuş gibi yaptım ve dolaptan çıkmadan önce derin bir nefes aldım.

Matteo yatağın kenarında oturmuş, bavulumun içindekilere bakıyordu.

"Sadece yan odaya taşınıyorsun," dedi. "İhtiyacın olduğunda neden buraya gelip eşyalarını alamıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Seni hiç görmek istemediğim zamanlar olabilir."

"Sensiz uyumayı sevmiyorum."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Buna alışacaksın."

Onun kaş çatma derinleşti. "Ne vardır sen Ne diyorsun?"

Bu Bu olacak kalıcı olur mu?"

"Bilmiyorum." Ayaklarımı yere vurmak istedim. "Sadece... sadece geri çekil, tamam mı?"

Yüzümdeki bir şey ona beni sınırlarımın s o n u n a kadar zorladığını söylemiş olmalı.

Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Ben çalışma odasında olacağım. Odamızdan taşınmana yardım edecek değilim."

"Senden bunu beklemiyordum."

Yüzü boş bir maskeye dönüştü. Başını salladı, kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Ofise gitmeye hazır olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim." Matteo bana bakmadı. Gülümsemedi. De Lucci Transnational'a gitmeden önce beni Hell's Kitchen'a götürmekte ısrar etti. Annesiyle gidebilirdim ama Bayan De Lucci'nin babasıyla planları olduğunu söyledi. Matteo bu sabah kahvaltıda pek iyi görünmüyordu. Solgun değildi ama gözlerinin etrafındaki halkalar daha derindi ve kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım. Yeterince uyumazsa nasıl tamamen iyileşebilirdi ki?

Ben de çok rahat bir uyku uyuyamıyordum ama onsuz uyumayı sevmediğimi itiraf edecek değildim. Buna alışacaktım. Alışmalıydım.

Tamamen mantık evliliği yaptığım düşüncesi kalbimi acıtıyordu. Kocamın iyiliğini çok fazla önemsememeliydim ama elimde değildi. Bu beni saf ve paspas mı yapıyordu?

Ivy ile konuşmam gerekiyordu. Benimle Jabbin' Java'da buluşacaktı. Belki Liz de bir şeyler söyleyebilirdi ama nedense Matteo ile Renz arasında dünya kadar fark olduğunu hissediyordum ve hiçbir şey öneremiyordum. Kardeşler arasında ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Belli ki bir şeyler vardı. Bir keresinde Matteo'ya bunu sormuştum ama o susmuştu.

"Düşündüğünü duyabiliyorum," dedi.

"Aklımda ne olduğunu bilmek ister misin?" Meydan okudum. Nefesinin altından küfretti. "Tabii ki istiyorum."

Yüzümü ona döndüm, kapıya yaslandım. "Sana kendim hakkında bu kadar çok şey anlatmama rağmen senin hakkında ne kadar az şey bildiğimi düşünüyordum."

Kaşlarını çattı. "Ailem hakkında açık oldum."

"Renz ile aranızda geçen ve ilişkinizi hâlâ etkiliyor gibi görünen şey değil."

Dümdüz önüne baktı, cevap vermedi.

Ona birkaç saniye verdim, sonra yüzümü öne çevirdim. "Anlaşıldı."

"Renz'le aramızda olanlar," dedi sonunda. "En gurur duyduğum an değildi."

"Hatalarımızdan ders alırsız, Matteo."

Derin bir nefes verdi. "Ne hatası? Kardeşime göz kulak olmam gerektiği mi? Üniversiteye gitme fırsatı varken geleceğini çöpe attığını düşünmem mi?"

"Üniversite her şey demek değildir."

"Çok konuşkansınız, Bayan Magna Cum Laude."

"Kendim hakkında konuşmuyorum. Bu benim peşinden gitmek istediğim bir şey," dedim. "Kardeşin mutlu görünüyor."

"Öyle." "Matteo..."

"Bana başka bir şey sor."

"Tamam. Ofise gitmek senin için neden bu kadar önemli? Evden çalışabileceğini kanıtladın."

"Bayan Mancini yüz yüze görüşmek istiyor. Malikaneye adım atmasını istemiyorum."

"Burası şaraphane, değil mi?"

Sonra bana baktı. "Şaraphaneyi nereden biliyorsun?"

"Akşam yemeği partisinin olduğu gece... Dom, Santino'nun Galluzo'yu ele geçirdiği haberini vermeden önce."

"Oh, evet."

"Bana bu konuda endişelenmememi söylemiştin."

"Endişelenmemelisin."

"Sesin küçümseyici geliyordu."

Kırmızı ışıktaki durmuştu. Bu kez bana şaşkınlık dolu uzun bir bakış attı. "Nasıl yani?"

"Öncelikle, dizüstü bilgisayarının kapağını kapattın. İkincisi, bana küçük güzel kafamı yormamamı söylemiştin."

"Bebeğim, küçümser gibi görünmek istememiştin. Benimle ilgilenmek için kendinden çok şey verdin. Kendini iş saçmalıklarıyla meşgul etmeni istemedim."

"Bayan Magna Cum Laude olduğumu kendiniz söylediğinizde iş saçmalığı," dedim. "Hiçbir şey yapmak niyetinde olmasaydım neden yüksek lisans yapmak ve o notları almak için kendimi öldüreyim ki? Senden iş istemiyorum ama en azından beni sadece senin ihtiyaçlarını karşılayan bir eş olarak görme. Günün ya da yaptığın iş hakkında bilgi alamaz mıyım, hem de bunu anlayacak birikime sahip olduğumu bildiğin halde?"

Işık yeşile döndü ve Jaguar sürünerek ilerledi. "Sera-" "Ve unuttuysan diye söylüyorum, tezimi yaptım-"

"Zeytinyağı üretiminin modernizasyonu," diye iç geçirdi. "Bebeğim..." Sesi özürle doluydu. "Çok özür dilerim. Ve bunu seni geri kazanmak için söylemiyorum. Saçmalıklarımı yüzüme vurduğun için teşekkür ediyorum. Yapmanı istediğim şey bu."

Buna ne diyebilirim ki? Benimle puan kazanmak için benim fikrimi kabul ettiğini düşünmeden edemiyordum ama yine de kocamın samimi olduğunu anlayabiliyordum.

Cevabımı başımla onayladım.

Sağ eli vitesin üzerindeydi. Genellikle parmaklarımız iç içe geçerdi ve vites değiştirmek için elini direksiyonda kullanırdı. O yanımda için acı çekiyordum.

Kısa süre sonra Jaguar binanın arka tarafına geldi.

"Seni üçten önce alırım," dedi.

"Tam gün çalışmayacak mısın?"

"Çalışmak zorunda değilim."

"Peki ya planlarım varsa?"

Kaşlarını çattı. "Kiminle?"

"Ivy ile."

Pek mutlu görünmüyordu. "Daniel'ın etrafında olmanı istemiyorum." Gözlerimi devirdim. "O gemi çoktan kalktı."

"Mesele o bile değil. Kafanı karıştırmayacağı konusunda ona güvenmiyorum."

"Ben de onun ağzından çıkan hiçbir şeye güvenmiyorum, o yüzden endişelenmeyin." Kapımı iterek açtım.

"Sera" diye seslenmeden önce onun da kapısının açıldığını duydum. Döndüm.

"Renz hakkında. Önce onunla konuşmam gerek, tamam mı?"

Matteo'nun, kardeşinin mahremiyetini korumak için bu konuda konuşmakta özgür olmadığı bir durum olabileceği aklıma gelmedi.

"Aman Tanrım." Elimi ağızıma götürdüm. "Ben..." demek istemedim. Ona doğru bir adım attım. "Eğer yapamazsan... ah, Matteo..." Sonunda zoraki bir şekilde söyledim.

Gözleri yumuşadı. "Mesele o değil bebeğim. Kardeşimle benim uzun süre görmezden geldiğimiz bazı şeyler var... İkimizin de düzeltmeden yaşadığımız şeyler, ta ki başka biri bize bunu sorana kadar."

Bir kahkaha attım. "Benim gibi meraklı biri." "Haklısın. Sen benim karımsın."

Evet ya da hayır demedim, ama binaya girmek için kodu girmeden önce ona küçük bir gülümseme ve el sallama verdim.

BÖLÜM

Otuz

SERA

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Kocanız odaya gizlice girmesin diye kapıyı bir sandalyeyle donatmak zorunda mı kaldınız?"

Ivy ve ben kafenin arka tarafındaki bir kabinde oturuyorduk. Sabah yoğunluğu vardı ve ikimiz de kahvelerimizi yudumlarken ayak altında dolaşmıyorduk. Keto kahve sabahlarına devam ediyordu ve hiçbir şey yememişti.

"Şey, evet." Bitmemiş cappuccino'yu önümden ittim. Matteo'yla yaşadığım bu sorunun yarattığı stres yüzünden midem çok ekşimişti.

"Mahremiyetinize saygı göstermeyeceğinden ne kadar eminsiniz?" "Çünkü bunu daha önce de yaptı."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman? Gece kulübünden sonra mı?"

"Hayır. Maine'de." Kayalıklara gitmeden önce ona bu olayı anlattım.

Gözleri kısılmıştı, değerlendiriyordu. "Bana seni kayalıklara götürdüğünü söyledin. Seni uyurken izlediğini söylemedin."

"Şahidim olarak söylüyorum," dedim kuru bir sesle.

"Yani kocanızın sapıkça davranışlarının bir kaydını mı tutacaksınız?" Alt dudağımı çiğnedim. "Çok gergin, değil mi?"

"Uh, evet?"

"Yoğun olan kim?" diye sordu arkamızdan bir ses.

Omzumun üzerinden Renz'e baktım. "Başka kim olacak? Kardeşin."

Yüzümü ona dönebilmek için popomu kabinin bankına doğru kaydırarak, "Tavsiyen var mı?" diye sordum.

"Tam bir saplantı halindeki bir De Lucci ile nasıl başa çıkılır?" diye kıkırdadı. "Karımla ya da annemle konuşurum. Ama sonra." Çenesini mutfağa doğru salladı. "Bir kobaya ihtiyacım var."

Merakım arttı. Belki de bu mide ekşimesi endişeden değil açlıktan kaynaklanıyordu. Depresyondayken yemek yeme durumuna düşmemeye çalışıyordum ama kahvaltının üzerinden üç saat geçmişti. İkinci kahvaltı için sorun yoktu, değil mi? Ayağa kalktım. "Acıktım. Ne pişiriyorsun?" Ivy'ye baktım. "Keto yapıyorum" diye mırıldanırken bile dürtülmeye ihtiyacı yoktu.

Renz bir kahkaha attı. "Yanlış yerdesiniz." Sonra başımızın üzerinden bakarak, "Bebeğim, tuzlu börek neredeyse hazır," dedi.

"Hemen geliyorum!"

Arkadaşım kulağıma "Sanırım hile yapabilirim." diye fısıldadı.

"Karnının sesini duyabiliyorum." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kendini aç mı bırakıyorsun?"

"Pek sayılmaz. Ve buna oruç deniyor."

Ona oruç kavramını açıklamak istedim ama karbonhidrat yemek üzereyken tartışmaya değmeyeceğine karar verdim. Dirseklerimizi birbirine geçirdik ve Renz'i takip ederek yan yana yürüdük.

Pişen ekmeğin kokusu, çocukken sık sık gittiğim İtalyan restoranının yanındaki Fransız fırınının nostaljisini çağırıyordu. Kruvasan sevgimin bu şekilde mi ortaya çıktığını merak ettim.

"Neyi test ediyorsun?" diye sordum.

Mutfakta birkaç alüminyum çalışma masası vardı. Bir tanesinin üzerinde mermer bir tepsi vardı ve üzerinde tek tek halkalar halinde şekillendirilmiş hamurların bulunduğu bir fırın tepsisi duruyordu.

"Pastırma kokusu alıyorum." Ama domuz pastırması görmedim. İfadem düşmüş olmalıydı çünkü Renz başını eğlenerek salladı.

"Peki, bunun pişmesi ne kadar sürer?"

"Yerliler aç," diye onayladı Ivy.

"Keto kullandığını sanıyordum," diye hatırlattı Renz ona.

"O, ben bu mutfağın eşliğinden geçmeden önceydi," diye karşılık verdi.

"Fırında mı?" Pastırma ve taze ekmeğin kokuları

Dilimin altında tükürük birikiyor.

"Vay canına, siz kızlar gerçekten açsınız."

Ivy ve ben kollarımızı kavuşturduk ve Renz'e baktık.

Alt dudağını ısırđı ve heyecanımızdan memnun olduğunu ama sabırsızlığımızdan da çekindiğini gösteren alaycı bir gülümseme takındı. Belli ki acıkmış kadınlarla ilgili deneyimi vardı. "İki dakika daha."

Boş mutfağa baktım. "Burada yalnız mısınız? Daha önce pembe saçlı bir kadın gördüğüme yemin edebilirim."

"İki fırıncım var," dedi. "Becca'yı gördün. O ve Ramirez sabah üçte gelip sabah pastası üzerinde çalışmaya başlıyorlar."

"Bu çok erken," dedim hayretle. Fırınlara erken saatlerde çalıştığını biliyordum ama üç

Sabahları benim için REM uykusuydu.

"Her şey her gün taze," dedi gururla, içinde ne pişirdiğine bakmak için fırına doğru yürürken.

İş beynim devreye girdi. "Artan yemekleriniz var mı?"

"Yapıyoruz ama çok az ve genellikle öğle yemeğinden sonra ya da saat beşten önce satılıyor. Cuma günleri akşam beşe kadar yetecek kadar yapıyoruz, sonra yarı fiyatına satıyoruz."

"Yeni müşteriler kazanmak için," dedim. "Bir kahvaltı ekmeğine yedi dolar ödemek istemeyenlere daha düşük bir maliyetle deneme şansı veriliyor."

"Aynen öyle. Denediğim bu ürün dışında tadında çok az bozulma var."

Bir zil sesi duyuldu.

Bir havlu aldı ve önümüze koymak için fırından bir tepsi çıkardı.

Görünce iştahım kabardı.

Altın ekmek halkasının içinde çıtır çıtır domuz pastırması ve tam kıvamında pişmiş bir yumurta vardı.

"Oh, vay canına!"

"Dün akşamdan kalma yemek isteğin bana bu fikri verdi." Renz kalçasını tezgâha yasladı. Başımı kaldırıp ona baktığımda yüzünde memnuniyet ve hoşnutluk ifadeleri gördüm. Bu, Matteo ve Nico'nun yüksek finans işleriyle uğraşan ve şirketleri ele geçiren Broody Kardeşler'inin tam tersiydi.

Renz'in nerede haklı olduğunu görebiliyorum. Hayallerinin peşinden gitti. Birileri onu De Lucci isminin kuyruğuna takılmış biri olarak görebilir ama benim tespit ettiğim kadarıyla kendisi ve ailesi için çok çalışmış.

"Yani uzman bir fırıncı ve barista mısınız?"

"Üç şeyde iyi olmak istiyorum" dedi. "Aile, ekmek ve kahve. Bunun dışındaki her şey ikincildir."

"Oh, hazır mı?" Liz aceleyle mutfığa girdi. "Mükemmel görünüyor, bebeğim. Doğru yapacağını biliyordum." Karşımıza oturmadan önce kocasına bir öpücük verdi. "Sadece bakacak mıyız?"

"Sakinleşmek için yirmi dakika."

"Ne?" Ivy ve ben çılgılık attık. "O zaman bizi neden buraya getirdin?"

"Fırından masaya gelene kadar yaşanan tüm deneyim."

Saçmalıyordu, ben de ona "Fırını evin önüne taşımadığınız sürece müşterinize böyle bir deneyim yaşatamazsınız" dedim.

Liz gülmeye başladı.

Renz bize dönmeden önce karısına kaşlarını çattı. "Sadece heyecanlıyım, tamam mı?"

"Bize bir cappuccino ikram etmeden bu ağız sulandırıcı her neyse ona baktığın için arkadaş mı istiyorsun?" Ivy sordu.

"Sadece keto kahve içtiğini sanıyordum." Liz onun bu sözüne atladı.

"Kadın, bu günahkârca cazip ekmeği yemeye hazırım. Keto'nun bir anlamı var mı?" Ivy açıkladı.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandı Renz. "Böreklerle dokunmayın." Üçümüz de gözlerimizi devirmiştik.

Sonra bakışlarımız beklentiyle önümüzde duran taze pişmiş güzelliklere döndü. Aklımızı midemizden uzak tutmak için Liz'e sordum, "Samantha nerede? Okulda mı?"

"Annem ve babam onu bu sabah aldılar. MET'de eski film setlerinden oluşan bir sergi var." Bana sırtıttı. "Eğer henüz fark etmediysen, McGrath'lar sinemaya bayılırlar."

"Evet," dedim. "Matteo, büyükanne ve büyükbabasının -Cillian ve Branna- Hollywood'a taşındığını söyledi."

McGrath'ların çoğuyla Matteo'yu malikanede ziyarete geldiklerinde tanışmıştım. Günlerce ailesinin her iki tarafından amcalar, halalar ve kuzenlerden oluşan bir döner kapı vardı. Tüm isimleri ve yüzleri kesinlikle eşleştiremezdim. Matteo çok iyi genlere sahipti, sadece görünüş olarak değil, beyin olarak da.

Renz bir tepsi kapuçino ile geri geldi. Ivy ve ben latte sanatına hayran kaldık.

"Yani..." Kıçımı mutfak taburesinin üzerinde salladım. "Bir ısırık alabilir miyim?" Saatini kontrol etti. "Beş dakika daha."

"Ekmeğin çorba Nazisi gibisin."

"Glüten Nazisi," diye güldü Ivy.

"Onunla tartışmayın," dedi Liz. "O zanaatına deli oluyor. Kendini ona teslim et."

"Bu tüm De Lucci erkekleri için geçerli mi?" Şakayla karışık söyledim. "Sadece teslim ol."

"Eninde sonunda yapmak zorunda kalacaksın." Liz göz kırptı. "Direnmek nafile bir çabadır."

"Onu dinleme," diye uyardı Ivy. "Güçlü kal."

"Oh, öyleyim." Cappuccino'mu yudumladım ve Renz'e baş parmağımla onay verdim. Tattıklarımın en iyilerinden biriydi.

Renz Liz'e, "Dışarıda yardıma ihtiyacın var, bebeğim," diye seslendi. "Başvurulara baktın mı? Ekim ayının üçüncü haftası. Tatil tüm hızıyla devam ediyor olacak."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Liz. "Sezonluk bir çalışan yerine tam zamanlı bir çalışanı işe almanın maliyetini haklı çıkarmaya çalışıyorum çünkü yeniden eğitime devam etmek çok zor."

Ivy, "Ayrıca, güvенеbileceğiniz insanları yanınızda tutmak istersiniz," dedi.

"O halde evin önü için bir kişiyi tam zamanlı, diğerlerini de sezonluk olarak işe alın."

"Daha zayıf ayları düşünmek zorundayız," dedi ona.

Zihnim fikirlerle çalkalanıyordu ama önümdeki pastırmalı ve yumurtalı börekle tam olarak bağlantı kuramıyorlardı. "Bir fikrim var ama bundan gerçekten bir ısırık almam gerekiyor."

Bir tane aldım, ağzıma götürmeden önce pastırmanın dumanını içime çektim ve hemen cennete gittim. Ivy de aynısını yaptı, onu Liz izledi. Hepimiz bunların ne kadar iyi olduğuna dair yemin etmeye başladık.

Ivy bir lokmanın etrafında, "Söze gerek yok," diye mırıldandı. "Bu raflardan uçup gidecek. Bu mükemmel bir şey. Günde yüzlerce satmak için bunlardan yapmalısın."

"Bu iyi çünkü yumurta hala taze."

"Sence bu tadı daha ne kadar sürer?" diye sordum. "Bir ya da iki saat."

Omuz silktim ve üçüncü ısırığımı almaya hazırlandım. "Kaliteden ödün verme. Burası New York. İnsanlar bunun için para öder." Luca, Büyük Elma'da kötü restoran olmadığını, çünkü rekabetin sert olduğunu ve New Yorkluların en iyisine alışık olduğunu söyledi. Taksi şoförleri bile yemek eleştirmeni olduğu için ağızdan ağıza hızla yayıldığı için kötü olanlar kısa sürede iflas ediyormuş.

Takipçileriyle paylaşmak üzere bir video hazırlayan Ivy'ye baktım.

"Çocuklar," dedi. "Keto'yu bıraktım ve hiçbir şeyden pişman değilim." Gülümsedi ve sonra zaten yarısı yenmiş olan tuzlu çöreğinden ilk ısırığı aldı. Yumurta sarısı dudaklarına bulaştı ve sonra onu yalayarak bir şekilde seksi görünmesini sağladı.

"Bedava reklam," diye
bağırdı Liz. "Evet," diye
katıldım.

"Tamam, kalabalıklaşmaya hazır değiliz." Renz uyardı. "Bunu seri üretim için düşünmedim." Napa Vadisi'nde zanaatkârlarla çalıştığım için aşına olduğum bir tedirginlik vardı ses tonunda. Onlar için zanaat paradan önce gelirdi. Benim iş prosedürüne olan ilgim, her ikisine de sahip olabilmelerini sağlamaktı.

"Pişirme bir bilimdir, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Ölçeği büyütebilirsin." "Elbette yapabilirsin," dedi.

"Oh, benim fikrimle ilgili." İş konusuna geri döndüm. "Tatilden sonra bir TZE'yi haklı çıkaracak kadar iş yapamayacağınızdan mı endişeleniyorsunuz?"

"İşin özü bu," dedi Liz. "Annemle konuştum ve eğer mali sorunlar çıkarsa Eamonn's ile kafe arasında gidip gelebileceğimizi söyledi."

"Bunu istemezsin bebeğim," dedi kocası.

"Onlar aileden, Renz. Annen sadece yardım etmeye çalışıyor."

"Bunu çözeceğiz. Yeni bir ürünümüz var." Ivy'ye baktı ve göz kırptı.

"Ve satış yapmamıza yardımcı olacak yeni bir tanıtım makinesi."

"Sosyal medyada varlığınız var mı?" Ivy sordu. "Bir tane var ama düzenli olarak güncelleme yapmıyoruz."

"FTE'den bahsediyoruz," dedim. "Yemek servisi yapıyor musunuz?" "Elbette yapıyoruz."

"Haftada iki kez belli sayıda sandviç garantisi versem nasıl olur?" Ona sayıyı ve ne için olduğunu söyledim.

Renz güldü. "Bu hikayeyi Nico'dan duydum." Boğazını temizledi.

"Ama-"

"Bu senin için sadaka değil," dedim.

"Bunu telafi etmek kardeşimin kefaretinin bir parçası mı?" diye sordu, gözleri hâlâ neşe doluydu.

"Burada bir dişi şeytan gibi gülümsüyorum," dedi Ivy, hâlâ telefonuna bakıyordu ama bana bir öpücük vermek için başımı tuttu. "Mwah. Seninle çok gurur duyuyorum. Siyah kartına yükleyin."

"Oh, Renz'e bunu dosyada tutmasını söyleyeceğim."

"Kahretsin, öğrendiğinde Matteo'nun yüz ifadesini görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Yine de fark edecek mi?" Ivy bir yandan telefonunda yazmaya devam ederken bir yandan da "Beş bin beğeni var ama NYC'den insanlar ne zaman diye soruyor" dedi.

Liz, "Onlara yakında geleceğini söyle," dedi.

Renz şeytani bir sırıtışla, "Bunu fark edecektir," dedi. "Fark etmesini sağlayacağım."

BÖLÜM

Thirty-One

MATTEO

Sera yatağında olmadan bir hafta geçirdim ve derimden sürünerek çıkmaya hazırlanıyordum. Hastaydım. Karaciğerimdeki hasar yüzünden değil, onu atlatmıştım. Sadece orada burada bir ağrı seğirmesi. Doktor spor salonuna gitmeme izin verdi. Hafif ağırlık kaldırma. Çok mutlu olmalıydım ama değildim.

Karımın sevgisine sahip olamamaktan bıkmıştım. Bu beni öldürüyordu. Onsuz iyi uyuyamıyordum. İlk gece odasına girmeye çalıştım ama bir şekilde kapıyı açılmayacak şekilde ayarlamıştı. Bu beni çok kızdırdı, daha fazla uykusuz geceler geçirmeme neden oldu.

Sabaha kadar zombi
gibiydim. Öyle
hissediyordum.

Sera hala kontrollerimde bana eşlik ediyordu ama eskisi gibi üzerime titremiyordu. Bu belirsizlik ortamında olmasaydık rahatlamış olacaktım.

Ve tüm ailem bana karşı komplo kuruyordu.

Özellikle de Renz. Bana, Sera'nın Aziz Rita'nın Merhametli Rahibeleri hayır kurumu için sipariş ettiği malların ödendiğine dair bir fatura gönderdi. Geçen hafta karımı meşgul eden bir diğer şey de buydu. Gelip ona yardım etmek isteyip istemediğimi bile sormadı. Trevor'ı getirdi. Gerçi Trevor onun atanmış korumasıydı ama yine de beni kızdırdı.

Bununla ilgili her şey beni kızdırıyordu.

Jabbin' Java'nın arkasındaki park yerine gıcırdayarak girdim. Araçtan indim ve kardeşimle kavga etmeye hazırlandım. Eğer bu bir artıksa

Beş yıl öncesinden kalma bir kin, o zaman bununla yüzleşmenin zamanı gelmişti. Karımla yeniden bir araya gelme şansımın içine etmesine imkan yoktu.

Onu mutfakta buldum.

Fırından bir sac tava çıkarıyordu ve ne kadar güzel koktuğunu görmezden gelmeye çalıştım. Sera'nın Daniel'la olan planım hakkındaki gerçeği öğrendiği gecedan beri midem bulanıyordu.

Renz beni görünce sırttı.

Faturanın çıktısını fırlatıp attım. "Bunu yüzüme vuruyorsun, ha?"

"Dikkatini çekmeye çalışıyorum." "Ne için?"

Kollarını kavuşturdu. "Seni bocalarken görmekten hoşlanmıyorum. Sana yardım etmeye karar verdim."

"Bana iyilik yapma."

"Siktir git," dedi ama yüzünde ya da sözlerinde sıcaklık yoktu, sadece sempati vardı. Bu beni daha da kötü hissettirdi. "Sera'yı neredeyse her sabah buraya bırakıyorsun ve onun ne yaptığını öğrenmek için zaman bulamadın mı?"

"Beni yakınında istemiyor." Sesim yükseldi. "Yani evliliğinden vaz mı geçtin?"

Yumruklarım sıkıldı. "Onu rahat bırakıyorum," diye kükredim.

Liz mutfığa girdi. "Sesini alçalt. İnsanlar seni yerden duyabilir."

"Özür dilerim."

"Üzgünüm, bebeğim."

Liz önce bana sonra da kardeşime baktı. "Olanları geride bırakmanızın zamanı çoktan geldi de geçiyor bile."

Sonra da çıkıp gitti.

Renz bana baktı.

Ona baktım.

Telefonunu çıkardı ve bir mesaj attı. Sonra da, "Hadi." dedi.

"Nerede?"

Cevap vermedi ama kafeye girdi ve Liz'e, "Ben Matteo'yla çatıda olacağım. Becca saat onda burada olacak. Kekler fırından yeni çıktı."

"Anladım." Liz bana anlam veremediğim bir bakış attı.

Renz onu takip edip etmediğini görmek için beklemeden binanın koridoruna açılan yan giriş kapısını itti. Orada, Grindhouse boks salonundan çıkan babamla karşılaştık.

Kahretsin.

Kaşlarını kaldırdı. "Siz çocuklar nereye gidiyorsunuz?" "Bitkileri kışa hazırlamama yardım ediyor," dedi Renz.

Babam boynundaki havluyu düzeltti ve alnını kuruladı. "Ben sizi geçireyim."

"Baba," dedim sıkıca. "Bu Renz ve benim aramda."

Üçümüz de merdivenlerden yukarı çıkarken, "Spor eşyalarımı evde bıraktım," dedi. "Ava ve Sam'in parktan dönmesini bekliyorum."

Liz ve Renz'in yeğenimi evde tutmaya karar verdiklerini biliyordum, çünkü Santino'nun olası tehditleri hâlâ devam ediyordu. Okuldaki en küçük çocuğa göz kulak olmak zor olabilirdi. Galluzo liderliğinin durumu hakkında son duyduğumuza göre Santino, Vincenzo'nun destekçilerinin direnişiyle karşılaşmıştı. Gustavo da yere düşmüştü. Dom bana iki taraf arasındaki kanlı çatışmaların sokaklara taşıdığını ve güpegündüz İtalyan hükümetinin ve halkın dikkatini çektiğini söyledi. Yeraltı dünyasının geri kalanının istemediği ve Archer Sendikası'nın var olma sebebi olan bir şey.

"Sam'e göz kulak olduğun için teşekkürler. Sezon gittikçe yoğunlaşıyor," dedi Renz ve bana doğru bakarak ekledi, "Bu arada, bunda karının ve Ivy'nin payı büyük."

"Jabbin' Java'yı genişletmek istersen bana haber ver," dedi babam. "Annen ve Sera geçen gece bunun hakkında konuşuyorlardı."

"Bunu ilk kez duyuyorum," diye mırıldandım. En azından Sera'nın ailemi dışlamamış olmasına sevinmiştim.

"Ofisteydin," dedi babam.

Üçüncü kata ulaştığımızda babam apartman kapısında durakladı. "Benim de sana söyleyecek bazı şeylerim var-"

"Baba, eğer bu Mancini meselesiyle ilgiliyse-"

"Dinleyeceksin," dedi bana uzun zamandır kullanmadığı bir ses tonuyla, tartışmaya yer vermediğini belli ederek. O hâlâ Cesar De Lucci'ydi, yeraltı ve yerüstü dünyasının korktuğu ve saygı duyduğu bir adamdı. "Sizi sonra bulurum çocuklar."

Cevabımı beklemedi ve daireye girip kapıyı kapattı.

Renz ve ben kapalı kapıya baktık. Sonra birbirimize baktık. "Bu bir tür müdahale olmasa iyi olur," dedim.

"Bilmiyorum kardeşim, ihtiyacın var mı?" Çatıya çıkan merdivenlerden yukarı çıktık.

"İhtiyacım yok. Ne yaptığımı biliyorum, özellikle de Mancini konusunda. Babam onlarla olan dostluğunun kararlarını etkilemesine izin veriyor."

Kardeşim çatı kapısını iterek açtı ve bizi içeri aldı.

Yükseltilmiş yatakların ortasında duran birkaç saksının olduğu yere doğru yürüdük.

Ağabeyim bana sert bir bakış attı. "Yirmi kilo taşıyabilir misin?" "Daha fazlasını taşıyabilirim," diye cevap verdim. "İşe geri dönmek için izin aldım.

spor salonunda."

"Sera bunu sorun etmiyor mu?"

"Eğer öyle değilse, bilemem," dedim test edercesine. "Görünüşe göre şu anda ne yaptığım umurunda değil."

"Şunu kaldır." Renz başıyla biberiye fidanını işaret ederken daha büyük olanı kaldırdı ve takım elbiseme baktı. "Başka bir şey giymelisin."

"Ben iyiyim." Yine de ceketimi çıkardım ve kollarımı sıvadım. "İkinizin arasını düzeltmek için tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordu. "Benimle konuşmuyor." Tencerelerden birini kaldırdım. Sonra aklıma geldi Bana sorduğu şeyi. "Şey, onu geç. Kendisi hakkında konuşmaktan yorulduğunu ve benden daha fazlasını isteyemeyecek kadar çekingen olduğunu söyledi."

Renz hiçbir şey söylemedi. Saksılarına döndü ve onları merdivenleri çevreleyen duvara yaklaştırmama yardım etmemi istedi. Üçüncü gidişimizde, yükseltilmiş yataklardan birine yaslanmış olan el kamyonunu fark ettim. "Bunu kullanamaz mıydınız?"

"Bu iyi bir egzersiz. Sorun nedir? Ellerini kirletmek istemiyor musun?"

"Beni Jaguar'la gördün."

"Değerli spor arabanızı cilalamak ve derisini parlatmak, ellerinizi eski güzel kirlere bulaştırmaktan farklıdır."

"Kaputunun altındaki temel parçaları değiştirdim." Toprağa yaptığı göndermeyi görmezden geldim çünkü benim de onun gibi olmam gerektiğini düşünüyorsa siktirsin gitsin. "Kirli eller umurunda değil."

"Güzel," dedi. "Liz yükseltilmiş yataklardan birinde lale olmasını istiyor. Şu soğanları köşeye dik. Bu senin için çok zor değil, değil mi?"

"İğnelemeyi bırak, lafı dolandırmayı da bırak. Tam olarak neden buradayız? Amaç nedir? Evliliğimle ilgili ne yapmam gerektiğini anlamama yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Renz iç çekti.

"Bu iç çekiş ne için?"

"Kardeşim," dedi. "Bir şeyleri çözmene yardımcı olmaya çalışıyorum ama senden yapmanı istediğim her şeyi sorgulamayı bırakmazsan kendine yardım edemezsin çünkü seni zorlayacağım şey, yükseltilmiş bir yatağa soğan dikmekten çok daha zor."

Gözlerimi kısımıştım. "Bana Yoda-Luke numarası çekmiyorsun, değil mi?" Renz bir kahkaha attı. "Belki." Bir elini omzuma vurdu.

"Benden tavsiye almak zor olmalı."

Gözlerim daha da kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Renz sinir bozucu derin bir nefes daha verdi. Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce uzaklara baktı. "Çünkü ben daha küçüğüm. Çünkü herkes için neyin doğru olduğunu bilmesi gereken ağabey olduğunu düşünüyorsun."

"Bu doğru değil. Sera'nın öğrendiği o gece sana ne yapmam gerektiğini sordum."

"İsteksizce."

Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Tamam. Belki."

Bir omzunu duvara dayadı. "Çatı bahçem hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu hileli bir soru, değil mi?"

"Ve işte, sanırım, sorunlarınızdan biri daha." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bence bu konuyu babamla konuşmak daha iyi olabilir." "Babamla benim hakkımda mı konuştun?"

"Hayır ama sen, Nico ve babam arasındaki konuşmalardan yeterince şey anladım," dedi. "Ama sana biraz ipucu vereyim... Herkes senin peşinde değil."

Karşılık vermek istedim ama bu beni durup düşünmeye itti. Renz bana yaşlı İtalyanlara karşı hissettiğim önyargıyı hayal ettiğimi mi söylüyordu? Boş versene. Ama onunla bu konuda tartışmak istemiyordum.

"Ve bunu görmek için üniversite diplomasına ihtiyacım yoktu," diye ekledi, bana dikkatle bakarak. Ve işte oradaydı, aramızda alevlenen çatışma. "Sera'yı seviyor musun?"

Ben bir korkaktım. O gece her şey boka sarmadan önce, nihayet evliliğimizde hâlâ eksik olan üç kelimeyi söyleyecektim. Benim de ondan duymaya ihtiyacım olan üç kelimeyi.

"Kahretsin, Matteo, ona hiç söylemedin, değil mi?"

"Evlenme teklif etmeden önce, aşık olabileceğimi kabul ettim."

Başını iki yana salladı. "Peki ya sonra? Neden bu kadar inatçısın?"

"Senin kadar düşüncesiz değilim diyelim."

"Oh?" Kollarını kavuşturdu. "Şimdi o şeyi kazıyoruz, değil mi? Pekâlâ. Aramızdaki tüm bu saçmalığı başlatan şey neydi bana söylediğin?"

O lanet ve şimdi de aptalca kelimeleri ağzımdan zorla çıkardım. "Sana aşkın ne olduğunu bilmek için çok genç olduğunu söylemiştim. Ve sen de pervasızlığını açıklamak için De Lucci efsanesini kullanıyorsun."

"Dikkatsizlik mi? Yoksa Liz'i hamile bırakan öfkeli hormonlarım mı?"

Kelimeler ağzımdan dökülmeye devam etti. "Sana onunla evlenmek zorunda olmadığını söyledim ve sen bana yumruk attın."

Bir arbede olmuştu. Sevdiği kadına hakaret etmiştim. Nico ve babam onu üzerimden çekip aldılar. Olay orada bitmedi. "Liz'e servet avcısı dediğim için özür dilerim."

Göğsüm birden çok daraldı, sanki kalp krizi geçiriyormuşum gibi. Yıllar boyunca Liz hakkındaki haksız değerlendirmemin ne kadar yanlış olduğunu görmüştüm. Renz şanslı olandı. Bizim yüzümüzden yaşadıklarına rağmen çok bağışlayıcı ve tatlıydı ama bir o kadar da güçlüydü. "Keşke o sözleri geri alabilseydim. Eğer biri Sera'ya hakaret etseydi, o kişinin yaşamasına izin verir miydim bilmiyorum."

"Kardeşim olduğun için şanslısın yoksa seni yerin iki metre altına gömerdim."

Ayakkabılarıma baktım. "Sadece üniversiteye gitmeni istedim."

"Biliyorum. Sen beni kolluyordun ve ben de senin nereden geldiğini göremeyecek kadar kalın kafalıyım." Elini omzuma koydu. Şu anda bilgelik sahibi olan oydu ve sevdiğim kadını nasıl geri kazanacağımı bilmeden bocalayan bendim. "Kendini affettin mi?"

Gözlerim kalktı ve onun ciddi gözleriyle birleşti. "Ben de öyle sanıyordum ama Liz'in topalladığını her gördüğümde-"

"İkimiz de hatalıydık. Babam, Caruso ile işler bu kadar kızıışmışken De Luccis'in güvenliğinden ayrılmamı istemedi."

"Ama ben bir pislik gibi davrandım..." Yüzümü ovaladım. "Affet beni Lorenzo," dedim. "Hiç özür dilediğimi sanmıyorum."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "İkimiz de yaşamak ve öğrenmek zorundaydık. Ben henüz on sekiz yaşındaydım, sen ise yirmi üç. Senin aklında eğitim ve mirasımızı devam ettirmek vardı, benim hedeflerim ise bundan çok uzaktı. Sanırım bu yüzden babam ve annem bizi işlerimizi düzeltmeye zorlamadılar. Bunu kendi zamanımızda yapmayı öğrenmemiz gerekiyordu. Sevdığım kadının arkasında durarak doğru şeyi yaptığımı kanıtlamam gerekiyordu."

"Sana hiç söylediğimi sanmıyorum ve belki de inkâr ediyordum," dedim. "Ama buraya yaptıklarını görünce? Seninle çok gurur duyuyorum."

"Kahretsin." Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Lale soğanlarını unutun. Bir bira içip kutlayalım."

"Saat sabahın 10'u."

"Ne yani, babamla konuşmayı mı tercih ediyorsun?"

"Zaten içimizi dökme aşamasındayız, bari aradan çıkaralım."

Ağabeyimin sırıtışı daha da büyüdü. "Bir fikrim var."

"Dirseklerimin çamura batmasını beklemiyordum," diye mırıldandı babam.

Elbette abartıyordu, ama Renz onu bize bira getirmeye ikna etti ve bu lanet soğanları dikmemize ve bahçesini kışa hazırlamamıza yardım etmesi için kandırdı. Dürüst olmak gerekirse, üniversite mezunu olsun ya da olmasın, kardeşim bir De Lucci'nin pazarlık becerilerine sahipti.

"Siz çocuklar sorunlarınızı hallettiniz mi?" diye devam etti babam bir lale soğanını toprağa iterken.

"Öyle de diyebilirsin," dedi Renz. "Neden bu kadar erken saatte bira içtiğimizi sanıyorsun?"

Babam kaşlarını sildi. "Çünkü burası çok sıcak. Kışa hazırlanmak çok garip."

"Sadece bugün için," dedi kardeşim. "Geçtiğimiz hafta derin dondurucuda kaldık ve önümüzdeki hafta da aynı şekilde olacak gibi görünüyor. Tartışmayı bırak, ihtiyar. Sen de en az bunun kadar tartışmacısın."

"Hey, tekneyi sallama."

"Sen ve Sera nasılsınız oğlum?" Babam aniden sordu. "Bu sabah kahvaltıda hiç çözülme görmedim."

"O veren onu uzay." Renz'in ağız seğirme ile bastırılmış eğlence.

Babam ve en küçük kardeşim birbirlerine baktılar. "Ne?" Dişlerimi sıktım. "Yapılacak en doğru şey bu."

"Bu senin için nasıl çalışıyor?" Babam, işe yaramamasını beklediğinden şüphe bırakmayan bir ses tonuyla sordu.

Bir küfür savurmaktan kendimi alıkoydum ve bunun yerine, "Sera'nın başka bir odada uyumasına izin vermemem gerektiğini mi söylüyorsun?" dedim.

"Uzay iyidir." Babam birasından bir yudum aldı. "Ama bu arada, onu geri kazanmak için ne yapıyorsun?"

"Anlayışlı olmadığında onu geri kazanmak zor." Bu cümleyi her tekrarladığımda göğsümdeki ağrı fiziksel acıya dönüşüyordu. "Aramızda geçen her şeyin yalanlar üzerine kurulu olduğunu düşünüyor, bu nedenle şu anda hissettiklerimize güvenemeyiz."

"Çaba gösterdin mi?"

"Tabii ki var, ama bilmek istediği şeyler paylaşmaya hazır olduğum şeyler değildi... ama." Toprakta bir çukur kazdım, içine bir ampul yerleştirdim ve Renz'e baktım. "Sen, Liz ve benim aramda olanlar hakkında onunla konuşmaya hazır değildim çünkü bu benim en gurur duyduğum an değildi." Ama verdiğim bir sonraki nefes beni hafifletti.

"O zaman o bir nimet," dedi babam. Ayağa kalktı ve merdiven boşluğunun yanındaki gölgelik alana doğru ilerledi ve kayarak duvara yaslandı. Elindeki bira şişesini ikimizin arasında salladı. "İkiniz de hatalar yaptınız. Ava ve benim müdahale etmememiz çok zaman aldı çünkü zamanla sorunların kendiliğinden çözüleceğini düşündük. Ve düzeldi de, ama itiraf etmeliyim ki, her şeyin eskisi gibi olmadığı bir seviyedeydi. Olacak mı emin değilim ama bu..." Beni işaret etti. "Senin, Matteo, Renz'in Liz için hissettiklerini tam olarak hissetmen gerekiyor. Sera gibi biri sana gösterene kadar bunu anlayamazsın."

"Her şeyi berbat ettim baba," dedim. "Sadece ikimiz olduğumuzda benden kaçıyor." Sera kahvaltı için güneşlenme odasına gelirdi. Jabbin' Java'ya giderken tüm ilişki konuşmalarını kesti. Bu, onu kendime ayırdığım tek zamandı ve asla boyun eğmeyeceğim tek koşuldu. Bazen onu ben alırdım, ama öyle günler olurdu ki gitmek için bir bahane uydururdu.

Trevor'la evde. Bu günler çoğunlukla onun aşevinde geçirdiği ve benim de işle meşgul olduğum günlerdi. Bunun sürekli tekrarlanan bir bahane haline gelmesinden, böylece benden kaçmaya devam etmesinden ve akşamları onu görme şansımı kaybetmekten endişeleniyordum. "Bu arada, Mancini raporunu gördüğünde onu dondurmamdan hoşlanmadı." Babama ters ters baktım. "Sana söylüyorum, o anlaşma başından beri lanetliydi."

"Seninle bu konuda konuşmak istiyordum," diye iç geçirdi.

"Konuşacak ne var ki?" Ben karşı çıktım. "İyi bir iş planı bulamadılar. Arazi için en yüksek doları ödemeye hazır bir müteahhidim var."

"Karar sizin ama o üzüm bağı elli yılı aşkın bir süredir ailemize ait."

Babama karşı sinirlenmeye başlamıştım. "Bunun üzerinden birkaç kez geçtik. Bu hiç kârlı değil. Bayan Mancini sanki çek hesabıymışız gibi yeni bir kredi istiyordu. Onlara diğer şirketlere verdiğimizden iki yıl daha fazla süre verildi. Peki başka ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Yani henüz kafama dank etmedi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden ona bir şans vermen için ısrar ettiğimi sanıyorsun?"

"Beni kızdırmak için."

"Hayır. Önyargılarınızla yüzleşmek için."

Başımı geriye attım. "Ben mi önyargılıyım?"

"Oğlum, işe yeni başladığında olanlar... seninle ilgilenirken küçümseme olarak algıladığın şeyin yarı İtalyan olmanla hiçbir ilgisi yoktu, her şey o zamanki deneyimsizliğine ilgiliydi." Tam itiraz edecektim ki babam bakışlarını üzerime dikti. Ağzım gerildi ve dinlemeye devam ettim. "De Lucci ismine çok fazla güvendin ve bunun sana otomatik olarak kapıları açacağını düşündün. Kendini fazla beğenmiştin ve ben de yanlışlıkla iş ortağım olan arkadaşlarımdan arkanda olduğumu bilerek sana bir şans vereceklerini düşündüm." Kısa bir süre gülümsedi. "Sana çok güveniyordum ve belki ben de fazla ukalalık ettim çünkü on sekiz yaşından beri işin inceliklerini öğrenmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadın. Belki de üzerinde çok fazla baskı kurdum."

"Bunu bana daha önce hiç söylememiştin."

"Çünkü görmeyi reddettim," diye cevap verdi. "Beni yanlış anlamayın, kararlarınızın çoğuna katılıyorum ve muhtemelen Mancini'ye de katılırdım."

Ailelerimiz arasındaki neredeyse elli yıllık dostluğu zorlayacağı kadar. Ama Gustavo ile aranızdaki bu mesele sizi de etkiliyor. Sana karşı önyargısının yarı İtalyan olmanla bir ilgisi yok, daha çok son birkaç yılda, özellikle de iş çevrelerinde edindiğin itibarla ilgisi var."

Ticari Gayrimenkulün Yırtıcı Kuşu.

Denetlediğim birkaç devralma anlaşmasının Gustavo'nun arkadaşları tarafından yapıldığının farkındaydım.

Ben bir şey söylemeyince babam başını salladı ve elini salladı. "Bu arada annen de Mancini konusunda seninle aynı şeyleri düşünüyor."

Ağzım kıvrıldı. "En azından hayal etmiyorum."

"Tek söylediğim, Matteo, bu işte açgözlülükle ihtiyaç arasında bir fark olduğu."

"Açgözlülük iyidir."

"Gordon Gekko saçmalığı yapma."

"Biliyorum baba." Annem *Wall Street* filminin öğretici anları konusunda tutkuluydu. Bir insanın geçim kaynağını elinden almadan önce çok iyi düşünmemizi söylerdi. İhtiyaçtan mı yoksa açgözlülükten mi?

Açgözlülük, başkalarının zararına olacak şekilde daha fazlasını istemenizdir.

Açgözlülük, bir şeyden çok fazla şeye sahip olmanıza rağmen asla yeterli olmadığını hissetmenizdir.

Öte yandan açlık bir ihtiyaçtı. Açlık, varlığınız için temel olan bir şeyi tatmin etme ihtiyacıydı.

Sera için yanıp tutuşuyordum.

Hayatta kalmak için ona

ihtiyacım vardı. Onu

seviyordum.

"Karımı nasıl geri alabilirim?"

Babamın kaşları kalktı ve sonra yüzü yumuşadı, ama o bir şey söyleyemeden Renz araya girdi, "Her şeyin ne kadar sürede normale dönmesini istiyorsun?"

"Bu bir soru mu? Mümkün olan en kısa sürede." Bir uzvum ya da atan bir kalbim olmadan çalışıyormuşum gibi hissediyordum. İçimde bir ölü vardı. "Ama bu hızla gidersem, pek iyi görünmüyor." Biramı boşalttım ve ikimiz de Renz'e bakacak şekilde babamın yanına oturdum. Boş şişeyi beton zemin üzerinde döndürdüm.

"Onu neyin mutlu ettiğini bul."

Hafifçe gülümsedim. "İstakoz ruloları."

"Cidden, kardeşim, onun hakkında tüm bildiğin bu mu?"

"Desteklediği hayır kurumu, amcasının ruhunu kurtarmak için kendi ihtiyacına yakın."

Renz bana garip bir şekilde bakarken, babam kıkırdayarak suç aileleriyle ilgili bu özel oksimoronik davranışı anladığını gösterdi.

"O zaman anlamam gereken şey bu evlat," dedi babam. "Ne yemekten hoşlandığını biliyorsun. Moretti suç ailesine mensup olmaktan duyduğu suçlulukla ilgili olabilecek hayır kurumlarına olan tutkusunu biliyorsun."

Renz hâlâ bana garip garip bakıyordu. "Üç hafta içinde onu kendine aşık ettin. Onunla evlendin." "Bunu tekrar yapabilirsin" diye eklemekten önce bu sözlerin havada asılı kalmasına izin verdi.

"Bu gidişle aylar sürebilir. Neyin gerçek neyin sahte olduğu konusunda kafası çok karışık."

"Bunun için sabrınız var mı?"

"Cidden mi? Aklımı kaçırmak üzereyim." "Radikal bir önerim var," dedi Renz. "Her türlü öneriye varım."

"Bundan hoşlanmayacaksın."

"Şu anki durumumdan nasıl daha kötü olabilir?" "Oh, daha kötü olacak."

Kardeşıme kaşlarımı çattım. "Bana bırak." Bana söyledi.

Daha kötüydü.

BÖLÜM

Otuz İki

SERA

Mutfağa girdim ve durdum.

Matteo'nun geniş sırtı ocağın üzerinde kamburlaşmış, yeşillik ve kırmızı karışımı soteliyordu ama soğan ve sarımsak kokusunu alınca ağzım sulandı. Üzerinde gri eşofman altı üzerine atletik bir tişört ve en sevdiği yüksek topuklu spor ayakkabıları vardı.

"Seni evde beklemiyordum," dedim.

Bana baktı ve megawatt gücündeki gülümsemesini gösterdi. "Oh, merhaba, bebeğim. Ofisin bensiz de yapabileceğine karar verdim. Ne de olsa bugün cuma gecesi. St. Catherine'de işler nasıl gitti?"

"İyi geçti." Ceketimi çıkardım ve bir şişe su almak için buzdolabına gittim.

"Umarım bu akşam sağlıklı bir yemek yemenin sakıncası yoktur," dedi tencereye. "Dün geceki rosto bugün beni ağırlaştırdı."

Omurgamda bir alarm kokusu yayıldı. "İyi misin? Miden bulanıyor mu?"

"Ben iyiyim." Bana göz kırptı. "Sorduğun için teşekkürler."

Matteo, Renz'in ona Aziz Catherine'de geçirdiğimiz ilk iki günün faturasını gönderdiği günden beri tuhaf davranıyordu. Pazartesi ve Cuma günleri olmak üzere haftada iki kez aşevine el yapımı sandviç ya da ekmek veriyorduk. O gece kocamın benimle yüzleşmesini bekliyordum ama

Kederli hali kaybolmuş gibiydi ve o akşam ailesiyle yediğı yemekte gülümsüyordu.

Bu iki gece önceydi.

Renz'den bilgi almaya çalıştığımda, kardeşlerin ne konuştuğunu açıklamayı reddetti.

Cesar ve Ava'nın bu akşam yeni bir filmin galasına katılacaklarını biliyordum, bu yüzden kocamı eve ve mutfaka geri döndürüp ihtiyacım olanı alıp odamda saklanabileceğimi umarak aceleyle eve döndüm. Biraz çocukçaydı ama hilesini keşfedeli henüz iki hafta olmamıştı, bu yüzden onu günahları içinde boğmakta haklı hissediyordum.

Bu sabah sağlığını sorma görevimi yerine getirmiştım ve belli ki spor salonundan yeni döndüğüne göre iyiydi.

"Sakıncası yoksa, ben

sadece..." Bana döndü. "Otur."

Ses tonu hiç hoşuma gitmemişti. "Affedersiniz?"

"Seni mazur görmüyorum. Bu iş yeterince uzadı ve evliliğimizi yetişkinler gibi tartışacağız."

Sesini bilenmiş bir keskinliğe kavuşturan çelik gibi bir ses beni kesip geçti, ben de "Benimle sahte bahanelerle evlendiğın gerçeğini değiştirecek ne söyleyebilirsin bilmiyorum" diye karşılık verdim.

"Biliyor musun? Benimle konuşmamak için uydurduğın bu bahaneyi duymaktan bıktım." Mutfak tezgâhının arkasındaki bar taburesini işaret etti. "Bununla resmiyete girmeyeceğiz. O yüzden otur."

"İstakozum yok," diye ekledi. "Kızarmış tavuk göğsüm var, o da yaklaşık... kahretsin." Fırından dumanlar çıkıyordu ve duman dedektörlerine ulaşmadan önce mutfak egzozunu yüksek seviyeye çevirdi.

Bar taburesine oturdum ve çoktan açılmış bir şişeden kendime bir kadeh şarap doldurdum. Telefonumu çıkardım. "Pizza sipariş edeyim mi?"

Bana ters ters baktı.

Bir kahkaha patlattım.

Napoliten pizza için uygulamayı kontrol ettim. Kesinlikle havamdaydım ve şarapla da iyi gitti.

Matteo kömürleşmiş tavuğı çöpe attı. "Yarınki öğle yemeğı de gitti."

"Bu kadar uzun süre tatsız bir diyet yaptıktan sonra gerçekten bu sağlıklı yiyecekleri mi tercih ediyorsun?"

"Nico bana kas kütlemini geri kazanmam için temiz gıdaya ihtiyacım olduğunu söyledi."

"Daha bir ay bile olmadı, Matteo. Kendine bu kadar yüklenmemelisin."

Başını bana doğru çevirdi ve kendimi tekmeleyebilirdim. Kelimeler değil, ses tonuydu. Elimde değildi. O piçi gerçekten önemsiyordum. Onu hâlâ sevdiğimi bile itiraf edebilirim.

Kalbimi bir arada tutan yaralar bırakan karmakarışık duygulara göz atmama izin verdim. Hâlâ canım çok yanıyordu.

Kendimi durduramadan gözlerim yaşardı. Yüzü kederli görünüyordu.

"Bebeğim..."

"Yapma." Bir elimi kaldırdım.

"Sana karşı dürüst olamadığım için gerçekten özür dilerim."

Tutucudan bir kağıt havlu aldım. "Sadece... Kendime ya da duygularıma senin için güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Beni sevdiğin için mi ağlıyorsun?" diye sordu.

İlk başta, yaptıklarından sonra onu sevmemi beklediği için öfkelenmişim, ama sonra gözlerindeki bakış beni yere serdi... mecazi anlamda.

"Bana öyle bakma," diye fısıldadım.

Yaklaştı, diğer bar taburesini yanıma çekti ve yüz yüze oturduk. "Seni sevdiğim gibi mi?"

"Matteo."

"Çünkü seviyorum, bebeğim. Sana delicesine, çaresizce ve tamamen aşığım."

"Bunu neden yapıyorsun?" Ona çılgılık attım. Tabureden kaymaya çalıştım ama o bir şekilde beni bacaklarıyla ve kollarıyla sandalyemin arkasını kavrayarak hapsetti.

"Bırak
gideyim."

"Hayır."

"Matteo."

"Sen de beni seviyorsun," diye ısrar etti. Ellerimi tuttu ve göğsünün üzerine koydu. "Senin için hissettiklerim gerçek." Sonra ellerimizi göğsüne koydu.

Gözleri kapandı. "Kalbin benim için atıyor."

"Bu çok romantik." Ellerimi onunkilerden çektim, Matteo'ya karşı koyma mantram kafamın içinde tekrarlanıyordu. "Ama ben o kadar saf değilim."

Gözleri açıldı, içlerindeki kararlılık açıkça görülüyordu. "Olmadığını biliyorum."

"Eğer gerçekten hissettiğimiz şey sevgiyse, bu sevgi uzun sürmeyecektir çünkü onu dağınık bir temel üzerine inşa ettik."

"Anlaştık." Sakin bir ifadeyle uzun süre bana baktı, bu da beni sinirlendirdi ve kafamı karıştırdı. Boyunun tamamına kadar yükseldi ve bir dosya çıkardığı köşedeki tezgâha doğru yürüdü.

Endişeden içim içimi yiyordu. Matteo artık gülümsemedi. Daha önceki şakacılığı gitmişti. Bu onun iş yüzüydü.

İçsel dayanıklılık için şarabımdan gergin bir yudum aldım. "Nedir bu?" Klasörü tezgâhın üzerine bıraktı ve bir fiskeyle açtı.

Kelimeleri anladığımda midem bulandı. "Boşanma belgeleri mi? Vaz mı geçiyorsun?"

"Ben mi?" diye hırladı. "Beni donduran ve başka bir odada uyumakta ısrar eden sensin. İçeri giremeyeyim diye kilitleri ayarladığından bahsetmiyorum bile."

"Tek istediğim bunu düşünmek için biraz zaman. Daha iki hafta olmadı ve sen hemen boşanmaya mı karar verdin?" O kadar öfkeliydim ki tükürebilirdim. Hayır. Cehennem gibi incinmişim ve göğsüm çökecekmiş gibi hissediyordum. "Kalem nerede? İmzalayayım mı?"

"Okumayacak mısın?"

"Görünüşe göre kolayca pes eden bir adam olduktan sonra ne faydası var. Seni istemiyorum!"

"Lanet olası kelimeleri oku, Sera," diye homurdandı.

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve belgeye odaklandım. Gözlerimi tekrar kırıştırdım, belgedeki garip durumu tam olarak anlayamamıştım. "Neden altı ay boyunca başka bir erkekle çıkamıyorum?"

"Asla denemeyin," diye tersledi.

Dosyayı kapattım ve ona ters ters baktım. "O zaman bu ne? Beni kontrol etmek için başka bir form mu?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hareketle elini yüzünde gezdirdi. Hayal kırıklığından daha fazlası vardı. İncinmişim, aşağılanmışım, boşanma kağıtlarını parçalayıp yüzüne fırlatacak kadar öfkeliydim.

Eğildi. "Bunu anla, karıcığım." Sesi jilet gibi keskindi. "Boşanma bize temiz bir sayfa açacak. Yeniden başlamak istiyorum."

Geriye çekildim. "Açıkla."

"Yeminlerimizi etmeden önceki bir zamana dönmek istiyorum. Sorun da bu zaten, değil mi?" dedi. "Yeminlerimizi etmeden önceki herhangi bir zaman üzerinde yeniden çalışılabilir. Sadece birbirimizi yeterince tanıma fırsatımız olmadı."

"Senden saklayacak başka bir şeyim yok," dedim. "Benden bir şeyler saklayan sendin. Ben açık bir kitaptım."

"Öyleydin."

"Bana daha önce söylemek istemediğin şeyleri paylaşmaya istekli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyleyim."

Yüzünü inceledim. "Renz seninle konuştuğunu söyledi."

"O yaptı." Yüzü biraz gevşedi. "Bu konuyu konuşmamızın tam zamanıydı. Ama babam iyi bir noktaya değindi."

Başımı eğdim, bununla nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

Elinin tersiyle yanağımı okşadı ve ben de ona doğru eğilmek istedim. Bedenimin geri kalanı, hırpalanmış kalbim bile onun dokunuşu için ağlıyordu ama beynimde yaşayan hayatta kalma çekirdeğim dikkatli davranmam konusunda beni uyarıyordu. Daha önce kalbimi körü körüne dinlemiş, tüm uyarı işaretlerini göz ardı etmişim. Bu duygunun en tepesinde, şehvetin tüm fiziksel tezahürüyle aşka dönüşen bir şefkat vardı.

"Onun kadar sevdiğim birini bulana kadar Renz'i tam olarak anlayamayacağımı söyledi."

Kelimeler. Sadece kelimelerdi. Ama bunu onun gözlerinde göremediğimi söylersem kendime yalan söylemiş olurdum. Matteo açık bir kitap gibiydi. Gözlerinin çaresizlik, umut ve aşkla dolu olduğunu söyleyecek kadar değişken duygularını görmüştüm.

"Peki ya sen?"

Kalbimi çevreleyen buzdan kaleyi eritecek şekilde gülümsedi ama onun rahatlığını ne kadar arzulasam da acım hâlâ katlanıp kolayca teslim olamayacak kadar derindi.

"Bebeğim," dedi. "Yeminlerimizden önce duygularımızdan şüphe ettiysen, işim bittiğinde etmeyeceksin. Sana tekrar evlenme teklif edeceğim."

Onun küstahlığı karşısında sinirlendim mi yoksa dehşete mi kapıldım emin değildim. İkisini bir arada kullandım. "Bu çok egoistçe."

Tabii ki beni dizlerimin üzerine çöktüren o kıkırdamayı kullanmak zorundaydı.

"Aramızdaki bu belirsizliği uzatmak istemiyorum, Sera. Yaptığım şeyi haftalarca düşünüp durmanı istemiyorum."

"Otomatik olarak silinmez."

"Öyle olmadığını biliyorum, ama bu boşanma sana ne kadar çaresiz olduğumu gösteriyor, oysa tek istediğim seni kollarıma, yatağıma geri almak... ve bu seksle ilgili değil..."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Tabii ki o da var. Dilimin üzerindeki amının tadını ve sikimi kavrayışını özledim. Tanrım..." diye inledi. "Tek yapmak istediğim yüzümü kalçalarının arasına gömmekken beni sertleştirme."

"Ben bir şey yapmıyorum. Bunu kendine yapıyorsun."

Kısa bir süre gülümsedi, yüzünde kendini küçümseyen bir ifade vardı. "Doğru." Sonra dizlerinin üzerine çökerek beni şaşırttı.

"Ne yapıyorsun? Seni boşamam için bana yalvarıyor musun?"

"Evet de." Bana baktı, gözlerinde yoğun bir ifade vardı. "Evet de ki sana tekrar evlenme teklif edebileyim. Evet de ki sana benim için ne kadar önemli olduğunu hiçbir şüpheye yer bırakmadan gösterebileyim. Eğer bunun Maine'de paylaştığımız şeyleri sorgulamanla sonuçlanacağını bilseydim, sana söylerdim bebeğim." Dizlerimi birbirine kavradı. "Sahip olduğumuz şeyin uğruna savaşmaya değer olduğunu kanıtlamama izin ver."

"Luca'ya söylemem gerek."

Elleri dizlerimin etrafında kenetlendi. "Bunun aramızda kalmasını tercih ederim."

"Durum bundan daha karmaşık, Matteo. Eğer benden boşanırsan, yine onun sorumluluğunda olurum."

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bu doğru değil. Boşanma yasasını okursanız, De Lucci'nin koruması altında kalmaya devam edeceksiniz."

"Bu nasıl senin kararın oluyor?"

Ayağa kalktı ve üzerime çıktı. Bu kez ellerini iki yanıma koyarak beni sandalyeye kilitledi. "Eski ya da başka herhangi bir karım benim sorumluluğumda olacak."

Bu kalbime saplanan bir bıçaktı. Amcamın üç karısı vardı. Matteo'yu bir başkasıyla görmeye dayanabilir miydim?

"Karım ve eski sevgilim aynı kadın olduğu için." Bu sefer yüzümde gördüğü şey hoşuna gitmiş gibi ağzını bir gülümseme kapladı. Lanet olsun ona. Var olmayan bir kadına duyduğum kıskançlığı bile gizleyemiyordum, değil mi?

"Sana hak ettiğin düğünü yapmak istiyorum," dedi. "Ve seni tamamen kendime saklayabileceğim bir balayı. Aile yok. Mafya yok. Sadece biz. Belki de bir ada kaçamağı aramaya başlamalıyım."

Güçlü dur, Sera. Tam saha pres yapıyordu. Boşanmak mantıklıydı ama yine de.

"Bunun üzerinden geçmem gerek." Dosyayı bir kenara ittim. "Aldatmacan için beni affetmemi hızlandırmaya çalışıyorsun." Çenem yukarı kalktı. "Henüz yeterince cezalandırıldığını sanmıyorum."

"Yatağında sensiz geçen on gün, koridorun hemen karşısında olduğunu bilmek yeterince acı değil mi?"

"Ben hâlâ buradayım. Yeminlerimizden vazgeçmedim. Sadece kendimizi içinde bulduğumuz karmaşada debelenmek istiyorum, böylece aynı hatayı yapma olasılığım azalacak."

"Dersimi aldım."

"Gördün mü, yapmadın," diye karşılık verdim. "Bu seninle ilgili değil. Bu benim seni ne zaman affetmeye hazır olduğuma karar vermemle ilgili."

Kendi kurduğu bir duvara çarptığını fark edince yüzünü buruşturdu. Matteo'nun alçakgönüllülüğü öğrenmesi gerekiyordu. Başkalarıyla empati kurmayı ve herkesi ezmeye çalışmamayı.

Kapı zili çaldı.

Pizza buradaydı.

Ufukta çok önemli bir an belirmişti ama ben buna hazır değildim. Henüz.

Matteo

"Neden burada seninle olduğumu tekrar söyler misin?" Bu sabah Jabbin' Java'dan aldığımız yiyecekleri St. Catherine's'e bırakmamız gerektiğini söylediğimde Nico beni sorgulamadı. Daha sonra yönetim kurulu toplantısı için ofise gideceğimizi sanıyordu. Evsizler dalgasına hazırlık olarak somunları cipin arkasından kilisenin mutfağına taşımama yardım etti.

"Çünkü sadece bir çek yazmak korkakların çıkış yoludur," dedim ona. "Bu Sera ve Renz için önemli. Zamanımızı ayırarak onları yaptıkları işte ne kadar desteklediğimizi göstermiş oluruz."

"Anladım," diye cevap verdi. Yüzündeki ifadeden daha fazlasını söylemek istediği anlaşılıyordu, belki de her şeyi berbat edenin ben olduğum gibi bir şey.

ama bunu tekrarlamamanın bir anlamı yoktu çünkü tüm sorumluluğu ben almıştım.

En küçük kardeşimiz St. Catherine's aşevinin şefi ve beslenme uzmanıyla detayları konuşmuş, böylece haftada bir olan hizmeti iki güne çıkarmışlardı. Renz'e fazladan bir günü idare edip edemeyeceğini sordum. Ona beş gün yapmasını söyledim ama fırının kapasitesi doluydu. Bana sektörde birlikte çalışabileceğimiz bağlantıları olduğunu söyledi. En küçük kardeşimin takdire şayan bir girişimci olduğunu görmek için Sera ile ilişkimin bozulması gerekmişti. Uzun zamandır sadece rakamları ve hesap tablolarını görüyordum, geliştirdiğimiz ya da sattığımız şirketin ve arazinin arkasındaki insanları değil. Merhamet sahibi olduğumu sanırdım ama bu farklı bir seviyedeydi. Bizler meşhur gümüş kaşıkla doğduk ama Renz buna burun kıvrırdı ve kendi başına bir şeyler başardı.

Nico ve ben binaya girdiğimizde Rahibe Agnes beni tanıdı. Gülümsedi ve onu takip etmemizi işaret etti. "Kardeşiniz ve eşiniz geçen gün buradaydı. Cömert bağışınız ve ayırdığınız zaman için ikinize de ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Bizim için zevktir, hanımefendi." Eş kelimesini duyunca kalbim sıkışmıştı. Sera'ya boşanmak istediğimi söyleyeli beş gün olmuştu ama henüz ne bir şey söylemiş ne de belgeleri imzalamıştı. Belgeler üzerinde düşündüğü her gün, benim için daha da huzursuz geçen bir gündü. Sanırım bu işkenceyi hak etmiştim. Ama ona bu işte uzun soluklu olduğumu kanıtlamak için beklemiyordum. Benim için her şey demek olduğunu. Ona layık olabilmek için çözmek gereken kendi sorunlarım vardı.

Nico ve beni hemen işe koyan mutfak personeli ve şefle tanıştık. Fena olmayan bıçak becerilerimiz vardı ve hazırlık işleri sıkıcıydı ama beklenen iki yüz kişiyi doyurmak için her türlü yardıma ihtiyaçları vardı. Bu, Sera ve benim aynı mekânda birlikte servis ettiğimiz miktarın iki katıydı.

Mutfak görevlerimizden sonra Nico ve ben yiyeceklerin paketlenmesine yardımcı olmak üzere gönderildik. Onu hissettiğimde karışık sebzeleri strafor bir kaba dolduruyordum. Yukarı baktım.

Sera girişte durmuş bana bakıyordu. "Hemen döneceğim," dedim Nico'ya.

Kardeşim bir şeyler mırıldandı ama onu duymazdan geldim. Tüm dikkatim arkasını dönüp binadan çıkan karımın üzerindeydi.

Gideceğini düşünerek peşinden koştum ama Aziz Catherine'in merdivenlerinin önünde öylece durdu.

Trevor'ı ve korumaları olan diğer iki Ok'u gördüm. Sera ek güvenlikten nefret etmiş olmalıydı ama Dom bana Santino'nun Vincenzo'nun destekçilerinin peşine düştüğünü ve Gustavo'ya ulaşamadıklarını söyledi. Luca beni çoktan aramış ve askerlerini önermişti.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?"

diye sordum. "Jonas. Ofisine gittim."

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" "Burada ne yapıyorsun Matteo?"

Trevor'a baktım. Sokakta park halinde gördüğüm Patrol'ün anahtarını bana fırlattı. Dirseğinden tuttum ve onu araca doğru yönlendirdim, araca binene kadar ona cevap vermedim.

Hiç memnun değildi. Hatta bana kızgın olduğunu bile söyleyebilirim.

"Burada ne yapıyorsun?" sorusunu tekrarlariken kollarını kavuşturdu ve yan tarafına yaslandı.

Onu neyin kızdırdığından emin değildim. "Açık olduğunu sanıyordum. Yardım ediyorum."

"Perşembe günleri yok. Jonas bana burada olduğunu söylediğinde şaşırdım." Yüzü kızgınlıktan çelişkiye döndü. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Bunu sana puan kazandırmak için yapmıyorum," dedim ona. "Bunun benim hakkımda hissettikleriyle hiçbir ilgisi yok. Bunu beni affetmen için yapmıyorum."

"O zaman anlamıyorum."

"Bunu yapıyorum çünkü bu senin için önemli. Renz için önemli. Sevdiğim insanlar için önemli," dedim. "Sana destek olmak istedim ama seni manipüle edecek şekilde değil." Tekrar kiliseye baktım. "En azından bu şekilde değil. Bu daha çok benim için. Seni ve en küçük kardeşimi anlamak için."

"Oh, Matteo." Bu kez yüzündeki tüm şüpheler kayboldu ve onu öpmek için büyük bir istek duydum. Yüzünde çatışma görmek istemiyordum. Kabulleniş görmek, sonunda beni her parçasını sevecek biri olarak görmek istiyordum. Buraya hayır kurumuna gelmek ve bunu yapmak gerçekten benim içindi. Niyetimi irdelemesini istemedim.

Bu bana onun için yapmak istediğim bir şeyi hatırlattı. "Şimdi, bu başka bir şekilde olumlu puan kazanmak istemediğim anlamına gelmiyor." Şüpheli ifadesi karşısında sırtarak elimi cebime attım. Sakladığım Aziz Rita bileziğini çıkardım.

Nefes nefese kaldı. "Onu kaybettim. Ne zaman olduğunu bilmiyordum." Yüzündeki mutluluk ışıltısını görene kadar ne kadar derin bir mutsuzluk içinde olduğumu bilmiyordum. Yine de dikkatli davranmam gerekiyordu. Uzun oyunu kazanmaya niyetliydim.

"Odadan taşındığın gün dolabımızda buldum." Bana bileğini uzattı, ben de bileziği bileğime geçirdim. "Zinciri değiştirmek zorunda kaldılar ama para aynı."

"Sorun değil," diye fısıldadı, bileziği çevirirken bakışları bileğindeydi. Bana gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Yüzündeki ilk mutluluk yavaş yavaş üzüntü ve pişmanlığa dönüştü.

Gözlerinde oluşan yaşları gördüğümde göğsüm sıkıştı. "Ofise gelmenizin bir nedeni var mıydı?"

Derin bir nefes alarak koltuklarımızın arkasına uzandı ve bir dosya getirdi.

Boşanma evraklarımızın olduğu dosya.

Yutkundum. "Sen imzaladın."

"İstedüğün buydu, değil mi?" dedi çakıllar sesini tırmalayarak. Sonra yüzü buruştu. "Bu çok boktan."

Parmakları dosyaya karşı bembeyazdı.

Duygular boğazıma düğümlendi. O zaman ona anlatmak daha kolaydı ama eski Sera'yı bir an için görmek, belki de boşanmayı önerirken çok aceleci davrandığımı ve onu beklemem gerektiğini düşündürdü.

Boku yedin De Lucci, bunun sonunu göreceksin.

"Bebeğim..." Homurdandım ve dosyaya uzandım.

Gözleri benimkilerle buluştu, gözyaşları nihayet yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Doğru şeyi mi yapıyoruz?"

"Ne yaptığımı unuttun mu?" "O kadar basit değil."

"O zaman doğru şeyi yapıyoruz."

"Bunu önerdiğin için sana lanet olsun."

Kendimi küçümseyerek kıkırdadım. "Zaten cehennemde lanetlendim bebeğim, yanımda olmadığın her gece yanıyorum."

Dosyayı bıraktı ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "En tatlı şeyleri yanlış zamanda söylüyorsun."

Çenesini yukarı kaldırdım. "Oraya varacağız." Gözlerindeki şüpheyi görmekten nefret ediyordum ve bu doğru şeyi yaptığımı dair kararlılığımı pekiştirdi. O

Bana inanacak ve güvenecekti ve ona tekrar evlenme teklif ettiği m de direnmeyecekti.

BÖLÜM

Otuz Üç

SERA

Uyuyamıyordum, yatağında dönüp duruyordum, rüyalarımnda siyah saçlı yakışıklı bir adamı görüyor, ona sarılıyor, gün batımına bakıyor ve pamuk şeker yiyordum. Birkaç gün boyunca bunu düşündüm ve en iyi hareket tarzının bu olduğuna karar verdim.

Daha rahat etmek için yer değiştirdim ve yeni zincirle oynayarak bileziğime baktım.

Matteo'yu hayır kurumunda görünce önce sinirlendim. Bunu sadece patronluk taslamak için yaptığını düşündüm. Yönetimi ele geçirmek ve parasıyla ne yapacağım konusunda bana güvenmemek için. Sonra tam olarak ne yaptığını anladığımda utandım. Bunu doğrudan benim için değil, Renz ile olan ilişkisi için yapıyordu. Karısı olarak bunu hemen görmem gerekirdi. Kocamla ilgili ortaya çıkarmam gereken daha çok şey vardı. Ama mantık evliliklerinin amacı da bu değil miydi zaten?

Evliyken birbirimizi zamanla tanıyabilirdik ama kocamın sabırsızlığının farkındaydım. Sonra gidip hayatımdaki en değerli nesneyi bana geri vererek beni ters köşeye yatırdı. Yatakta doğruldum, ışıkları açtım ve madeni paraya baktım. Bronzdan yapılmıştı, çizilmişti ve yeniden parlatılmıştı. Ama değeri parasal değerinde değil, hayatımın anlamını nasıl kapsadığındaydı.

Matteo bana geri verdi ve ben de ona boşanma evraklarını uzattım.

Evliliğim beş hafta bile sürmedi. Luca'ya söylemeye dayanamadım. Matteo hemen dosyalama yapıyordu.

Kapımın yanında bir gümbürtü duyuldu. Kalbim küt küt atıyordu. Sandalyeyi birkaç gündür altına koymamıştım ve Matteo'nun boşanmamızın ona benimle cinsel bir ilişkiye başlamak için temiz bir sayfa açtığını düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Eğer düşündüğü buysa, ne yazık ki yanılıyordu. Birkaç saniye daha bekledim, belki bir ya da iki dakika, ama o sesi bir daha duymadım.

Ama susamıştım ve bir bardak su almayı unutmuştum. Koridorda kocamla karşılaşmamak için son birkaç gündür odamda bir şeyler stokluyordum. Kendimi bir istifçi ya da hazırlıkçı gibi hissediyordum. Küçük bir buzdolabı almayı düşündüm ama kendimi hapsedilmiş hissetmek istemiyordum. Ondan boşanmış olsaydım burada yaşamak hâlâ mantıklı olur muydu? Yardım kuruluşuna geri dönmek zorunda kaldığından beri ayrıntıları konuşmamıştık. Son üç haftadır ayrı hayatlar yaşadığımızın acı bir şekilde farkındaydım. Onu çok özlemiştim, çelişkili duygularım beni öldürüyordu.

Onu
sevmiştim.

Ondan
nefret
ediyordum.

Keşke onunla hiç evlenmeseydim.

Sonra daha mutlu zamanlarımızın hayalini kurdum ve kendimi bu duygunun uğruna savaşılmayacak kadar güzel olduğuna ikna ettim. Ve başka bir erkekle asla bu seviyede bir aşk yaşayamayacağımdan korkuyordum. Yine de, ona tekrar güvenemeyeceğimden daha çok korkuyordum.

Temiz bir sayfa.

Sıcak süt her zaman uykusuz gecelerime iyi gelirdi ama pastırmalı yumurtalı böreği çok fazla yiyordum. Bazen günde iki kez yiyordum ve artık kot pantolonumun üst düğmelerinden birkaçı kapanmıyordu. Anlaşılan kalbim kırıldığında yemeğe yönelen biri idim.

Sabah zombi olmak istemediğime karar vererek battaniyemi geriye attım, odaya geçtim ve kapıyı açtım.

Odaya bir ceset düştü. Bir
erkek sesi küfretti.

Çılgılık attım.

"Matteo? Kapımın önünde ne halt ediyorsun?"

Yerden kalktı ama odamın içindeki duvara doğru süründü ve duvara

yaslandı. "Boşanma beni mahvediyor."

"Bunu isteyen sendin," diye fısıldadım önünde diz çökerek. Bir viski kokusu aldım ve yerde devrilmiş bir bardak gördüm. "İçki mi içiyordun?"

"Hayır," diye hırladı.

"Kokusunu alabiliyorum, yalan söyleme."

"İçki içmek sarhoş olduğum anlamına gelir. Sadece iki parmağım vardı... belki dört." Elini uzattı. "Buraya gel bebeğim, kızma."

"Kızgın değilim. Sadece gerilemeni istemiyorum." "Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Kadın, gel yanıma otur."

"Daha rahat bir yere taşınmamız gerekmez mi?"

"Hayır, burayı seviyorum." Bir kahkaha attı. "Beni daha acınası gösteriyor. Ben zavallı bir piçim, değil mi bebeğim?"

"Seks yok."

Homurdandı. "Bir öpücük için bile ölürüm.

Sadece söylüyorum." Şirin olmaya çalışıyordu.

Ben de yanına oturdum. Parmaklarımızı birleştirdi ve göğsüne bastırmadan önce parmak eklemlerimi öptü. Hızlı atışlar elimin arkasında nabız gibi atıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi.

Ne demek istediğinden emin değildim ama onun yanında oturmakla ilgili olmadığından emindim. Bir şey söylemedim.

"Senin sayende Renz'i daha iyi anlamaya başladım," diye devam etti. "Bunu bir kenara yazın. Nereden geldiğini tamamen anlıyorum ve o zaman ona söylediklerimden utanıyorum."

Sustum. Kardeşiyle olan ilişkisini anlatıyordu.

"Çatı katındaki bahçesini kışa hazırlamasına yardım ederken uzun uzun sohbet ettik." Kıkırdadı. "Takım elbise giyiyordum."

"Ah..." Dedim ki. "Eminim kollarını sıvamış ve yüzünü buruşturmuşken çok seksi görünüyorsunuzdur."

Bana yandan uzun bir bakış attı. "Not edildi." "Devam et." Birleşen parmaklarımızı sıktım.

"Bugün Liz'den özür diledim," dedi sessizce. "Ona bir pislik gibi davrandıktan beş yıl sonra, sonunda bu sözleri söyledim."

Durakladım. "Sana hiç kızgın görünmüyordu."

"Çünkü o çok tatlı, çok bağışlayıcı bir ruha sahip," dedi. "Ben bencil, kibirli bir hıyardım ve onu servet avcısı olmakla suçladım."

"Oh, Matteo."

"Ben yirmi üç yaşında bir pisliktim. O ise ancak on sekiz yaşındaydı. Otoriter, her şeyi bilen biri olup olmadığımı öğrenmek istedim, öyleydim."

"Renz için endişeleniyordun," dedim. "Ama bu onun sevdiği kadın hakkında söylenecek çok ağır bir söz."

"Onun üniversiteye gitmesini istedim," dedim. "İstediği şeye saygı duymalıydım."

"Ama şimdi birlikteler."

"Kolay olmadı. En kötüsü bu değildi." Sanki biraz sonra söyleyeceği şey beni geri çekecekmiş gibi eli benimkini daha sıkı kavradı. "Ne oldu?"

Sonsuzluktan sonra, "Renz incindi ve kızdı. Babam ve annem ona ailesinin onu desteklediğini söylediğinde bile, ben hala bir pisliktim. Ailem bana bu işe karışmamamı söylediğinde bile onaylamadığımı belli ettim."

Çenemi kapalı tuttum ama kalbim çarpıyordu, onun şeytanlarını öğrenmenin eşiğinde olduğumu biliyordum.

"Pisliğin tekiydim," diye tekrarladı, benden çok kendi kendine. Kalbim ilişkilerine verilen zarar için kırılıyordu.

"O kadar hıyarlık ettim ki, Renz Liz'in yanına taşındı. De Luccis'lerin pek sözünün geçmediği bir yerdeydi."

"Olamaz."

"Kardeşim umursamaz ve duygusal davranıyordu ve bunu biliyordu. O ve Liz kalacak başka bir yer bulacaklardı. Ailenin yardımını reddetti. Sizin de anlayabileceğiniz gibi Manhattan'da yaşamak hiç de ucuz değil."

Nefesini hırıltılı bir şekilde çekti, acı çektiği belliydi. "Caruso ve De Lucci suç aileleri arasındaki savaşın tam ortasındaydı."

"Oh, Matteo."

Bana kısa bir bakış attı ama gözlerime bakamadı. Bu utancı bugüne kadar hâlâ hissediyordu. "Caruso ekibi Liz'i yakaladı. İkizlere hamileydi. Pisliğin teki onu dövmüş ve bacağını kırmış."

Odada sıkıntılı bir ses yankılandı. Ses benden geliyordu.

"Devam et," diye mırıldandım, Matteo'nun her şeyi anlatmasını istiyordum.

"Onu tuttukları evi bulduk. Pek hoş değildi ama onu geri aldık."

"Onlar..."

"Hayır. Ona tecavüz etmediler." "Tanrıya şükür."

"Ama ikizlerden birini kaybetti. Biz ikisini de kaybettiğini sanıyorduk. Yine de Renz'in benimle tekrar konuşabilmesi için uzun bir yol kat etmesi gerekti... Birkaç gün önce konuşana kadar kendimi affettiğimden emin değildim."

"Ona gitmesini sen söylemedin," dedim nazikçe.

"Ben de onun kalmasını kolaylaştırmadım," dedi. "Samantha doğduğunda ateşkes ilan etmeye karar verdik. Renz ve ben iki aptal olduğumuz konusunda hemfikiridik ve öfkelerimizin bizi yenmesine izin verdik."

"Ama geçen günkü sohbetiniz bir ateşkesten daha fazlasıydı, değil mi?" "Sonunda kelimeleri söyledim."

"Hangi kelimeler?"

"Özür diledim."

Ağzım açık kaldı. "Matteo!"

"İstemediğimden değil. Gerçek bir fırsat yoktu. Sadece birbirimizin hayatındaydık ve ondan sonra bir daha hiç yakın olmadık. Aile toplantılarında buluşurduk ama Renz'in tek derdi kahve dükkânı ve ailesiydi. Nico ve ben ise tamamen işle ve De Lucci mirasını devam ettirmekle ilgiliydik." Eğlenerek hafifçe homurdandı. "Annemle babamın uzun tatilinin biz çocukların kaynaşması için olup olmadığını merak ediyordum."

"Ne?"

"Kız kardeşim Bianca mı? Renz'le sıkı fıkı. Ben de onu kıskanıyordum." Gözlerimi devirdim.

"O benim küçük kardeşim."

"Dur tahmin edeyim, Renz'in onun üzerinde kötü bir etkisi olacağını düşündün." Cevap vermemesi bana her şeyi anlattı.

"Görünüşe göre herkese patronluk taslama arzun üzerinde çalışmamız gerekiyor." "Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandı.

"Liz çok iyi biri," diye takıldım.

"Hey, senin benim tarafımda olman gerekiyordu," diye azarladı. "Ama o beni uzun zaman önce affetti."

"O kesinlikle ailenin meleği," dedim.

"Sen benimsin, Seraphina," diye mırıldandı. "İnsanları kurtarmayı seviyorsun. Belki de beni kurtarmanın zamanı gelmiştir."

"Belki," diye fısıldadım.

Birbirimize baktık. Yüzü yaklaştı. Sanki tepkimi ölçüyormuş gibi gözlerimi aradı.

Onunla yatağa girmeye ya da vermeye hazır olmadığım bir şeyi yapmaya hazır değildim. Daha iyi bir yerdeydik, birbirimizin şeytanları hakkında daha çok şey öğreniyorduk.

Bu çok büyük bir şeydi ama atlamakta tereddüt etsem de yaklaşmaktan kendimi alamadım. Çenesini kavradım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Sanki sonsuz bir bekleyişten sonra nihayet istediğini elde etmiş gibi göğsünden derin bir inilti yükseldi.

Ama o öpücüğü uzatmadan ben geri çekildim ve "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Geçmişin konusunda bana güvenmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bilmeyi hak ettin. Zamanı gelmişti."

"Ve artık uyuma vaktimiz geldi," diyerek ayağa kalktım ve onu da yanımda sürükledim.

Bardakları yerden aldı. "Nereye gidiyordun?"

"Uyuyamadım," diye itiraf ettim. "Eski bir ilaç olan ılık süte başvuracaktım."

Alnımın üstünden öptü. "Senin için getireceğim."

"Matteo..."

"Bebeğim, boşanmaya doğru gidiyor olabiliriz ama benim için sen hâlâ benim karımsın. Seni el üstünde tutmak benim görevim ve bu da gecenin hangi saati olursa olsun sıcak sütünü içmeni sağlamak anlamına geliyor."

Otoriter Matteo geri dönmüştü ama bu tür bir otoriterlikten heyecan duyduğumu fark ediyordum.

Gülümsedim. "Tamam."

"Bunu kur yapmamın bir parçası olarak düşün." Arkasını dönüp odadan çıkmadan önce sırtı.

On dakika sonra geri döndü ve bana ılık sütümü uzattı.

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve kapıyı kapattı.

Sonrasında huzur içinde uyudum.

Geçmişini anlattığı gecenin ardından bir hafta daha geçti. İlişkimizde bir şeyler değişti. Acaba ona musallat olan şeytanları paylaşmadığı için mi güvensizliğim başından beri vardı ve Daniel'la yaptıkları saçma sapan planlarımızdaki bağın kırılmasını ortaya çıkarmıştı.

Yemekten sonra takılmaya başlamıştık. Artık ondan kaçmak için odamda saklanmıyordum. Ava ve Cesar'ın evde kaldığı geceler, sohbet etmek ya da film izlemek için onlara aile odasında katılıyordum. Anne babasının dışarıda olduğu gecelerde Matteo'yla birlikte vakit geçiriyor, her şeyi konuşuyorduk.

Sadece iffetli öpüşmeler yaptık. Sanırım ikimiz de çok erken davranıp ilerlememizi mahvetmekten korkuyorduk. Ama geçen her gece, ellerimizi birbirimizden uzak tutmak daha da zorlaşıyordu.

Dün gece, Mancini Şaraphanesi ile ne yapacağını bulmasına yardımcı olmam için beni çalışma odasına çağırdı. Bilgi işlem departmanı benim için bir hesap oluşturdu, böylece sunucularına erişebilecektim. Birlikte mali tabloları ve iş süreçlerini inceledik. Şaraphanenin durumuna genel bir bakıştı. Kötü bir durumdaydı. Matteo'nun şaraphaneyi satacağı müteahhidin ününü duymuştum ve bu şirketin ödeyeceği yüksek meblağlara rağmen, onlara şaraphaneyi parçalama, güzel yapıyı yok etme ve araziyi ticarileştirerek güzelliğini yok etme hakkı verecekti.

Verileri incelemek için iki saat harcadıktan sonra geceyi sonlandırdık.

"Bu benim," dedim sanki bir otelde odalarımıza dönüyormuşuz gibi. "Yarın biraz daha bakacağım."

"Yarın olmaz," dedi ve sırtım kapıya dayanana kadar yaklaştı. Üzerimde yükseliyordu. "Renz ile bir şey konuşmamız gerekiyor."

Ağzından çıkan kelimeler gözlerindeki sıcaklıkla uyuşmuyordu. Yanaklarımda bir sıcaklık belirdi. Matteo hâlâ bir bakışıyla yüzümü kızartabiliyordu. Aramızda kaynayan bu gerilimle daha da fazla. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Ağzı kıvrıldı. "Çünkü seni öpmek istiyorum ve bu iyi bir fikir değil."

"Neden?"

Alnını benimkine dayadı. "Bebeğim, seni istediğim gibi öpememek beni öldürüyor."

"Seni durduran ne?"

"İşleri tekrar berbat etmek istemiyorum," diye homurdandı. "Birbirimizi tanımak için dünya kadar vaktimiz olduğunu sanmakla hata ettim ve bir yalan ortaya çıkınca bana olan güvenin yerle bir oldu." Derin bir nefes aldı. "Umutlarını ve hayallerini anlamak için zaman ayırıyordum, sana olan sevgimde daha güvenli olmanı sağlasaydım, sanırım beni daha erken affederdin."

"Muhtemelen haklısın."

"Seni seviyorum," dedi kalbimi yakan bir inançla. "Seni seviyorum Sera."

Ağız benimkinden milimetrelerce uzaktaydı.

"Matteo..." Ruhumda bir acıyla onun adını söyledim.

Ağız benimkine dokundu ve aramızda bir cehennem patladı. Haftalardır ilk kez öpüştük. Gerçekten öpüştük. Ona açıldım ve dili aramızdan kayarak benimkine şiddetle karıştı. Vücudu göğüslerimi ezdi, birbirimize olan açlığımız bizi tüketen alevleri tutuşturdu. Ama ellerini kapının iki yanında tutuyordu ve bir şekilde içindeki gerilim bana doğru aktı ve beni ahşap bariyere yasladığı çaresizlik, kontrolünün sonuna geldiğini gösteriyordu.

Bir kolunu indirdi ve bir klik sesi duydum.

Çekilmeden önce derin bir öpücük için bir kez daha daldı. "Yakında bebeğim," diye fısıldadı. Sonra kapıyı açtı.

"Şimdi, koridorda sana iğrenç şeyler yapmadan önce içeri gir."

Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilemedim. Her zamanki gibi Matteo bende pek çok tepki uyandırmıştı. Tek bildiğim, kapının karşı tarafına geçip ona yaslandığımda tüm bedenimin alev alev yandığı ve canlandığıydı.

Banyoya girdiğimde mırıldanmaya başladım. Öpücükleriyle şişmiş, harap olmuş ağızma baktım ve gülümsedim.

Başım dönüyordu.

Ve eski kocama hâlâ aşık olduğumdan oldukça emindim.

BÖLÜM

Otuz Dört

SERA

Matteo'da bir şeyler vardı. Bütün sabah yüzünde gizemli bir gülümseme vardı ve gözlerindeki ışıltıya güvenmiyordum. Bir gece önceki öpüşmemiz rüyalarımı mahvetmişti. Şimdiye kadarki en erotik rüyalarımdaydı. Rüyalarımdaydı beni malikânedeki mutfak tezgâhının üzerine çıkarmış, tatlı yer gibi yiyordu.

Bacaklarımın arasında zonklayarak uyanmayalı uzun zaman olmuştu. Matteo'yla doğru yönde ilerlediğimizi tahmin ediyordum ama hâlâ o inanç sıçramasını yapmamı engelleyen bir bariyer vardı.

Ama her geçen gün boşanmanın en iyi seçenek olduğunu gördüm. Yalanlarının ve ihmallerinin üzerindeki prangaları kaldırdı ve kontrolden çıkan ilişkimizi sıfırladı, böylece adımlarımızı daha yavaş atabilirdik.

Matteo'yu beklemek için oturma odasında volta attım. Biz ayrılmadan hemen önce bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu. Ustaların tabloları evin dört bir yanına dağılmıştı, önümdeki Picasso da buna dahildi. Luca ve Nonno bana çok erken yaşlarda sanatın durgunluğa dayanıklı olduğunu ve gangsterler de dahil olmak üzere pek çok milyarderin sanata yatırım yapmayı tercih ettiğini anlatmışlardı.

"Hazır mısın?" Matteo arkamdan sordu.

Arkamı döndüm ve gözlerim onun ince takım elbisesinin içinde oluşturduğu figürü açıklıkla yuttu. Kafede yediğimiz öğle yemeğinden sonra ofise gidiyorduk, ben de krem rengi bir blazer ceket ve dizime kadar inen yün kalem etek giymiştim. Beni beş-beş gösteren topuklu ayakkabılar görünüşümü tamamlıyordu. Renz'in yeni bir

Menüde denememizi istediği özel bir şey vardı. Matteo'nun kardeşinin işini devralıyor gibi görünmesinden rahatsız olmak yerine, ikisinin daha fazla bağ kuruyor olmasından heyecan duydum. Matteo ile ilişkiye ne olursa olsun, kardeşiyle barışmasını sağlayan katalizör olduğum için mutluydum.

"Bebeğim, inanılmaz seksi görünüyorsun," diye mırıldandı Matteo, doğrudan dudaklarıma yönelerek. Hmm, daha da ileri gitmeye başlamıştı.

"Benim amacım seksi olmak değildi," diye karşılık verdim. "Bayan Mancini ile buluşmamız için şık görünmeye çalışıyordum."

Gözlerinde bir şey parıldadı.

"Bugün onunla buluşacağız, değil mi?"

Sırttı ama bu onun sahte sırtışılarından biriydi ve benimle pek uyuşmuyordu. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratacağım için üzülmemeye çalıştım. Matteo'ya geçmişin önyargısı olmadan ikinci bir şans vereceğime dair kendime söz vermiştim. Ama beni yine kandırırsa, işte o zaman biterdi.

"Hadi gidip Renz'le tanışalım." Beni oturma odasından çıkarıp malikânenin büyük eşiğinden çıkmam için geniş fuayeye yönlendirdi. Mermer merdivenin dibinde Matteo'nun Jaguar'ı tüm parıltısıyla duruyordu.

"Beni bu yüzden mi beklettin?" Alay ettim. "Arabayı yine cilaladın mı?"

"Ona araba demeyi kes bebeğim," diye mırıldandı. "Bu bir performans aracı." Gözlerimi devirdim. "Amcamla arabalar hakkında konuşmalısın."

"Oldukça iyi bir filosu olduğunu duydum." Kaputu çevirmek için kapıyı yavaşça kapatmadan önce koltuğa oturmama yardım etti. Lastiğe bakmak için biraz durdu, sonra sürücü tarafına ulaştı ve koltuğa kaydı.

"Kemerlerinizi bağlayın," dedi. "Çok güzel bir gün olacak." "Kasım ayındayız ve buz gibi soğuk."

"Mavi gökyüzü."

"Neden bu kadar neşelisin?" Benim kesin bir sonuç olduğumu düşünüyor olabileceği için biraz sinirlenmiştim. Sevgi dolu kızgınlık diye bir şey var mıydı?

Evet. Evet, var ve adı Matteo De Lucci.

Yansıtıcı gözlüklerini taktı, bana baktı ve motoru çalıştırıp garaj yolundan çığlık atarak çıkmadan önce o külot eritici şekilde sırttı.

Seksiliğiyle her şeyi ortaya koyuyordu ve ben de kendime engel olamayıp bayılıyordum. Kuşkusuz fizikseldi, onu gördüğüm rüyayı hatırlıyordum.

dün gece, ama bu o kadar kötü müydü?

Birden Matteo De Lucci'nin vuruşunu deneyimlemek için sabırsızlandım. Haftalar olmuştu.

Kendimi pencereden dışarı bakmaya zorlamadan önce parmaklarına baktım. Beni nasıl çalıştıracağını bilen o parmaklar, içimin derinliklerindeydi ve beni defalarca boşaltmıştı.

Telefonum çaldı. Matteo'nun çok ince noktalarından dikkatimi dağıtacak başka bir şey olduğu için minnettardım.

"Hey," dedim Ivy'ye. "Yola çıkıyoruz."

"Evet, sadece Renz'in malzemeyi hazırlamasına kaç dakika kaldığını öğrenmek için aramıştım."

"Ne oldu?"

"Bu bir sürpriz," dedi Ivy.

"Sen de mi işin içindeydin?" Bana eğlenen bir bakış atan Matteo'ya ters ters baktım. "Tabii ki hayır. Yani yirmi dakika mı?"

"Saptırıyorsun."

"Tamam, yirmi dakika. Görüşürüz."

Eski kocama "Siz bir şeylerin peşindesiniz." dedim.

Onu daha iyi tanımasaydım, soğukkanlı bir maske taktığını söylerdim ama ağzının kenarındaki o belirgin seğirme her şeyi ele veriyordu.

Sabırlı olmaya karar verdim.

Bu yolculuğu sayısız kez yapmıştık ama o güçlü spor arabasıyla manevra yaparken parmaklarımı onunkilerle birleştirme dürtüsü, Daniel'la ihanetini öğrendikten hemen sonra onunla herhangi bir fiziksel temastan nasıl ürktüğümle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Daniel'dan bahsetmişken, Ivy'nin kardeşi şehirdeydi. Her şey ortaya çıktığından beri ondan tek bir ses bile duymamıştım. Ona olan aşkım çok çabuk söndü. O ve Matteo beni haberim olmadan kullandılar. Gustavo, hisseler ve Archer Syndicate'in Galluzo'nun çok güçlü olmasını engelleme hedefiyle ilgili olarak sahte randevuyla ilgili olanları sindirmek için zamanım olduğunda, yaptıklarının daha büyük bir iyilik için olduğunu kabul edebilirdim. İncinmiş duygularımın içinde debelenecek kadar egoist değildim. Matteo ile o kadar çok şey paylaşmıştım ki, bizi bir kenara atmak zordu. Ayrıca, onun Leydi Okçusu olarak aktif bir rol alabileceğimi hissediyordum. Göreve başlama törenimden bu yana ilk kez unvanımla övündüm.

"Bir şeyden memnun görünüyorsun," dedi Matteo.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Yüzündeki o gülümseme."

"Daniel'i düşünüyordum ve-"

"Affedersiniz?"

"Aşırı tepki vermeyi bırak."

Bu da söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Arabanın üzerine bir soğukluk çöktü ve içindeki rahat sıcaklığı dışarı attı.

"Karım gizlice gülümseyip başka bir adamı düşündüğünü itiraf ettiğinde aşırı tepki göstermiş olmuyorum," dedi gergin bir şekilde. "Ve herhangi bir erkek değil, evli olmayı hayal ettiği bir erkek."

"Bitirmeme izin verirsiniz."

İtalyanca küfretti.

Bu çok seksiydi ve eğer gereksiz yere küçük düştüğümü düşünmüyorsam ona biraz daha acı çektirmek istiyordum. "Tam da söylemek üzereydim... Daniel ve *seni* düşünüyordum. Haberim olmadan beni kullanma planını. Santino'nun İtalya'da yarattığı tahribatı görünce, kin tutacak kadar gururlu değilim. Daniel'a olan aşkımı mahvetmiş olsa da, seninle..."

Asılı kalmasına izin verdim. Belli ki içimde hâlâ biraz küçüklük vardı. Parmakları direksiyonu kavradı. "Peki ya ben?" "Sen ve ben mi? Sahip olduğumuz şey uğruna savaşmaya değer."

Ve böylece arabanın içindeki soğukluk hissi dağıldı. Manhattan yolculuğunun geri kalanı daha az gerginlikle geçti ama yine de herkesin neyin peşinde olduğu bilinmiyordu.

Bunun sürpriz bir düğün olmamasını umuyordum. Matteo'ya bunu yakıştıramazdım ama ilişkimizin şu anki haliyle bunu yapmazdı. Tekrar eski halimize dönmemize çok az kalmıştı.

Jabbin' Java'nın bulunduğu sokağa döndüğümüzde, arkasında devasa bir ıstakoz resmi olan bir otobüs binanın önüne park etmişti. Daha yakından baktım. Bekle, bu bir otobüs değildi, bir yemek kamyonuydu.

Ne olduğunu anladığımda ağzım açık kaldı.

"Bar Harbor Lobster yemek kamyonu mu?" Matteo'ya bağırdım. "Maine'den koca bir yemek kamyonu mu getirdin?"

Hiçbir şey söylemedi ama çok memnun ve ukala görünüyordu.

"Aman Tanrım, Matteo." Kalbim boğazıma yapıştı. Mesele bunu yaptırmak için harcadığı para bile değildi. Ama bunu düşünmüş olmasıydı.

"Eğer Maine'e gidemezsek, Maine'i sana getiririm."

Ben Ivy'ye mesaj atarken o Jaguar'ı ara sokağa çevirdi.

Park ettiği anda emniyet kemerimi çözdüm ve ona doğru uçtum, yüzünü öpücüklerle boğdum. Gözlerim yaşarmıştı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Kahretsin bebeğim," diye mırıldandı, gözleri ateşle doluydu. "Tepkinin böyle olacağını bilseydim..."

"Buna yol açan her şey, Matteo." Sesim duygularımla karışmıştı. "Her şey."

Sonra öpüştük.

Arka kapı açıldığında ve insanlar dışarı döküldüğünde umursamadık. Ivy'nin de benim gibi heyecanla çılgılık attığını duyduğumuzda umursamadık. Sadece umursamadık.

Dünyamız birbirimizin etrafında dönüyordu.

"Görünüşe göre barışmışlar," dedi dışarıdan biri.

"Hey!" Renz ön cama vurdu. "Bunu sonraya sakla. Yerliler aç."

Geri çekildim ama Matteo beni bırakmadan önce bir kez daha derin bir dalış yaptı.

"Sonra," diye nefes aldım.

Yüzündeki yavaş gülümseme beni kızarttı.

"Daha sonra konuşuruz demek istemiştin," diye düzelttim.

"Biliyorum bebeğim," diye mırıldandı.

Araçtan indiğimizde fevri hareketimi tekrar düşünmeme neden oldu çünkü etrafımız tanıdığımız herkes tarafından sarılmıştı.

Ivy bana sarıldı. "Aman Tanrım! Artık onu affetmeye iznin var."

"İstakoz üzerine mi?" Güldüm. Başım dönüyordu. Matteo'nun hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığını fark ediyordum. Manhattan'da popüler bir istakoz bayimiz vardı ama yeminimizden önce yaptığımız her şeyi mümkün olduğunca yeniden yaratması gerekiyordu.

"Anlamıyor musun?" Hala heyecanlıydı. "O senin istakozun." "*Friends*'in şu bölümünden mi bahsediyorsun-"

"Kimin umurunda?" Ivy bana söyledi.

"Karımı geri alabilir miyim?" Matteo alaycı bir sesle söyledi. Parmaklarımızı birbirine bağladı ve binayı geçerek doğruca istakoz kamyonuna yöneldi.

Küçük çocuklar için pembe büyümlü bir yuvayı döndüren pamuk şeker büfesini gördüğümde gözyaşlarımı tutmakta zorlandım.

"Kim onlar?"

"Ailenin çocukları," dedi Matteo bana. "Bu herkese açık ama ilk ıstakoz rulo size ait."

Aman Tanrım, bu adam. O gerçekten benim ıstakozum.

Bar Harbor gömleği giymiş bir adam Matteo'ya baktı. "İş için açık mısınız?" "Yap," dedi.

Sonrası neşeli bir bulanıklıktı. Herkes iyi vakit geçiriyordu. Bir orduyu doyuracak kadar ıstakoz vardı. Tanıdığım herkes gelmişti. Matteo'nun ailesi, McGrath'lar. Trevor da dahil olmak üzere tanıdığım birkaç Arrow vardı. Dom ve ekibi. Tanıdık gelen diğerleri müttefik suç ailelerinin askerleriydi.

Ivy ile sohbet ediyordum ki yanımdan geçip "Onun burada ne işi var?" diye homurdandı.

Omzumun üzerinden
baktım. Daniel.

Kaldırımında yürümeden önce nöbet tutan bir Ok'la konuştu. Matteo onu fark etti ve kalabalığı yararak ilerledi. Daniel'a ulaştığında nefesimi tuttum.

Arkadaşını iki omzundan itti.

"Kahretsin." Ama bloğun sonundaki kalabalığın ilerisinde başka bir şey gözüme çarptı. Deri ceketli bir adam bir Escalade'in etrafında dönüyor ve ikinci yolcu kapısını açıyordu. De Lucci mafya ailesini ve ortaklarını getiren diğer siyah ciplerin arasına karışmıştı.

Tony mi?

Amcamın askeri neden Manhattan'da? Karşılığında el sallayan Dom'un askerlerinden birine gelişigüzel başını salladı.

Tony'ye doğru yürürken telefonumu çıkardım ve Luca'yı aradım, içimde bir huzursuzluk hissi yükseliyordu. İlk çalışta cevap verdi.

"Sera?"

"Tony neden burada?"

"Önündeki Escalade'i görüyor musun?" dedi. "Oraya git."

"Neler oluyor, Luca?"

"Eğer dul kalmak istemiyorsan," dedi. "Kocanın ne yaptığını bana kendi sözlerinle ve yüzüme karşı söyleyeceksin."

"Nasıl yaptın-" Omzumun üzerinden Matteo ile hararetli bir tartışmaya giren Ivy'nin kardeşine baktım. "Daniel sana söyledi mi?"

"Nasıl öğrendiğimin bir önemi var mı? Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın, Sera."

"Evliliğim, sorunlarım."

Escalade'den beş adım uzaktayken Ivy "Sera!" diye bağırdı. Hell's Kitchen'ın öğle yemeği kalabalığının arasında boynunu uzatıyordu.

Matteo Daniel'la tartıştığı sırada arkasını döndü. "İçeri gir yoksa onun işini bitiririm."

"Bekle bir dakika." Açık kapıya gittim, telefonu indirdim ve amcama ters ters baktım. Onu hastaneden beri görmemiştim ve son iki haftadır da çok az konuşmuştuk. Galluzo mafyasındaki sarsıntı New York'taki Beş Aile'den çok Chicago'yu etkilediği için Santino'yla meşguldü.

Arkamda itiş kakış ve bağırışlar patlak verdi. "Ben iyiyim. İyi görünmüyor muyum?"

"Sera!" Matteo bağırdı.

Bir güç beni Escalade'in içine itti. Kapının çarpması ve kilitlerin devreye girmesi uğursuz bir ses çıkardı.

"Ne oluyor Luca?" Cip park yerinden kayarak çıkarken bağırdım.

"Lanet olası trafik," diye homurdandı amcam şoföre. "Sadece içinden geç." "Elbette," dedi tanımadığım bir adam.

Koltuğumda doğruldum, kolu tuttum ve tam zamanında kapıyı açmaya çalışırken Matteo'nun Tony'yi yumrukladığını gördüm.

Kendini cipe doğru attı.

"Moretti, seni orospu çocuğu!" Avucunu cama vurdu ve kapıyı boş yere zorladı.

"Git! Git!" Luca bağırdı.

Kilitlere vurmak için konsolun arasına atıldım ama amcam beni tuttu ve kulağıma tısladı. "Kocanın yaşamasını mı istiyorsun?"

Bu ses tonunu bana karşı kullandığını hiç duymamıştım ama bir daha asla canlı göremediğim ya da kaybolan ortaklara karşı kullandığını sayısız kez duymuştum. Bu beni duraklattı ve ürpertti.

"Ailen için fedakârlık yapma zamanın geldi, sevgili yeğenim."

Matteo araca ayak uydurdu ve öfkeyle cama yumruk attı. İrkildim. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Onun incindiğini görmeye dayanamıyordum. Yüzünü hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Trafikte bir açıklık olduğunda araç ileri fırladı. Etrafımızda tam bir kargaşa vardı. Hangilerinin Oklar, De Lucci askerleri ve Luca'nın adamları olduğunu anlayamıyordum.

Matteo'nun kederli yüzünü görmek için koltuğumda döndüm. Acı dolu bir kükremeye adımı haykırdı ve benim tek yapabildiğim çaresizce izlemek oldu.

BÖLÜM

Otuz Beş

MATTEO

Öfkeden gözlerim o kadar kör olmuştu ki doğru düzgün göremiyordum. Tony ve Chicago askerlerini bodruma götüremezdik çünkü onlar örgütün bir parçası değildi, bu yüzden Grindhouse boks salonunu boşalttık ve onları orada sorguladık.

Sağ yumruğum buz dolu bir kabın içindeydi. Acısına karşı uyuşmuştum çünkü hiçbir şey göğsümü yırtan ıstırap ve öfkeyle kıyaslanamazdı.

Sera gitmişti.

Ve kimse bana Luca'nın onu nereye götürdüğünü söylemedi.

Trevor geri döndü ve Escalade'in bir ara sokakta park halinde bulunduğunu söyledi. Araçları değiştirmişler.

"Söyle bana, neler oluyor?" Tony'ye hırladım.

"Öğrenmenin zamanı değil, evlat."

"Çocuk," diye alay ettim. "Bu çocuk şu anda senin sonunu getirebilir." Sol elimle buz dolu kase'nin yanındaki silahı aldım. Gözlerim Daniel ve Dom'u bulmak için odayı taradı. "Bilmek istediğim şey Luca'nın Hell's Kitchen'ın güvenliğini nasıl aştığı."

"Luca benden Sera'yı görmek için izin istedi," dedi Dom. "Patrondan patrona bir ricaydı."

"Bu kadar patrona saçmalık yeter," diye tersledim.

Dom'un gözleri kısıldı. "Ben hâlâ bu ailenin reisiyim *kuzen*."

Çenem sıkıştı. Kuzenim, Tony ve ekibinin önünde Okçuların başı olduğumu söyleyemeyeceğimi biliyordu. Babam bana uyarıcı bir bakış attı.

Başımda dikilmemeye çalışan annem dirseğime bir el koydu ve Dom'a, "Bunun iyi niyet olduğuna katılıyorum ama Luca'nın sağı solu belli olmaz, biliyoruz. Kendi ailene gösterdiğin nezakete ne dersin?"

"Ava Teyze, kusura bakma ama," dedi Dom. "Matteo bize Sera'yla boşanma davası açtıklarını söylemediğinde bu nezaket neredeydi?"

Nefesler ve mırıltılar odanın içinde yankılandı.

Tony Dom'a ters ters baktı. "Luca'ya bundan bahsetmedin."

"Ve bundan bahsetmememin bir nedeni vardı," diye karşılık verdi kuzenim.

Ona nereden bildiğini bile sormadım. Aile avukatına gizlilik şartıyla boşanmayı hızlandırmasını söyledim. Bunu saklayamayacağı tek kişi patronuydu.

Annem babama baktı. "Biliyor muydun?"

"Renz bunu Matteo'ya önerdiğinde ben de oradaydım."

"Renz neden böyle bir şey önerdi ki?" Annem dönüp yüzüne baktı Ben.

"*Cara*," dedi babam kınayıcı bir ses tonuyla. İşe karışmaya başlamıştı aile işi. İşleri ayrı tutma konusunda her zaman iyiydi, ama ben onun en büyüğü olduğum için, evliliğim çalkantılıyken, elimi mahvettiğimden bahsetmiyorum bile, kendimi tutmak çok fazla şey istemektir. Parmaklarımı kırmadığımı umduğumdan emin olsam da, şu anda umursamaktan çok uzaktım.

"Telefonları bizde." Trevor bir adım öne çıktı ve cihazları masanın üzerine koydu.

"Luca bize ihtiyacı olduğunda arayacak," dedi Tony. "Patrona güvenmeliyiz."

Sera

Santino Conte, terk ettiğim neredeyse nişanlım, masanın karşısında benim ve Luca'nın karşısında durmuş, ellerini masaya dayamış, eğilmişti. Frankie Rossi onun yanında oturmuş puro içiyordu. Diğer Rossi kardeş, Alessandro, Santino'nun arkasında duruyordu,

sıkılmış görünüyordu. Araçlarımızı değiştirdiğimizde ikinci SUV'un sürücüsüdü.

Luca bana neler olup bittiğini anlattıktan sonra, onunla birlikte gitmekten başka seçeneğim yoktu ama Matteo'nun yüzünün görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Her şeyini kaybetmenin eşiğinde olan bir adamın yüzüydü bu. O anda, bu karmaşadan sağ çıkarsam evliliğimi düzeltmek için her şeyi yapacağıma yemin ettim. Diğer amcam olmak üzere iki psikopatın varlığında beni merkezde tutan şey bu düşünceye tutunmaktı.

"İstediğin gibi yaptım," dedi Luca. "Yeğenim."

"Kimsenin artıktağını istediğimden emin değilim ve o hala evli."

Santino amcamın anlattıklarına aşına değildi ama ben aşınaydım. Luca'nın parmakları mermer tablanın yüzeyinde kıvrıldı ve yavaşça vurmaya başladı. Silahına uzanmak için can atıyordu ama silahı yoktu çünkü Alessandro biz Rossi malikânesine girmeden önce onu fark etmişti.

Chicago, Nonno'nun üçüncü karısı aracılığıyla Rossi'lerle akrabaydı ama Frankie başa geçtiğinden beri ilişkiler gerilmişti. Bunu bir kenara bırakın, odada üç psikopat vardı. Alnımın ortasında bir migren oluşmaya başladı ve gözlerime doğru yayılarak onları seğırtti.

"Aslında Matteo ve ben boşanma davası açtık," dedim.

Bu Santino ve Frankie'yi şaşırttı. Luca'ya, planını açıklamak için beni götürdüğü güvenli evde söylediğimde o da şaşırmıştı. Büyük bir öfke içindeydi. Ona yardım etmem karşılığında Matteo'ya zarar vermeyeceğine dair ondan söz almak zorunda kaldım. Amcam bu bilgiyi hemen kendi lehine çevirdi ve birkaç hızlı aramadan sonra telefonundaki taranmış boşanma belgelerini ele geçirdi.

Luca telefonunun kilidini açtı ve Santino'ya uzattı. "Bu iş hızlandırılabilir ve yargıç bir haftadan kısa bir süre içinde imzalayabilir. Chicago ve Galluzo arasında bir ittifak istiyorsan, bu senin elinin altında. Ama ben yeğenimi seviyorum. O benim en büyük kardeşimin değerli kızı. Tek istediğim ona iyi davranmanız."

"O melezle evlenerek bana hakaret etti."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım Luca'nın peşinden giderken. "Ben bir hata yaptım. Matteo pahalı takım elbiselerin arkasına saklanıyor ama tüm bunların altında eski yöntemlere hiç saygısı olmayan bir kurt."

"Belki anlaşmayı tatlıya bağlayabilirim?" Luca önerdi. "Otuz yaşına kadar Sera'nın vakıf fonunun kontrolü bende olacak ama o yaştan önce evlenirse, bu fonu görücü usulü bir evlilikte çeyizin bir parçası olarak kullanma seçeneğim var. On milyon dolar."

Oh, Luca. Beş yüz bin dolardı ve benim eğitim fonumdu. Amcam göz göre göre yalan söylüyordu. Ve bu konuda iyiydi. Şu anda biri ona yalan makinesi koysa, geçerdi.

"Bu daha önce masada değildi."

"Yeğenimin evlenme ihtimalinin onun değerini görmesini istiyorum." İç çekti. "Ama şimdi De Lucci ile evliliği yüzünden lekelenmiş durumda. Boşanmış bir kadın... Bunun nasıl olduğunu bilirsiniz."

Ouch.

Santino amcamın telefonunu geri verdi ve masanın üzerinde volta atmaya başladı. Parmağıyla başparmağını çenesinde gezdiriyordu. Sonunda durdu ve bakışlarıyla beni kıstırdı. "Ayağa kalk ve buraya gel."

"Dur bir dakika," diye bağırdı Luca.

Diğer adam kaşlarını kaldırdı. "O lekeli bir mal. Ne kadar lekeli olduğunu görmek istiyorum."

"Sorun yok..." Ben de öyle dedim. Dizlerim birbirine vuruyordu ve garip bir şekilde Ivy'nin bir keresinde beni onunla Pilates'e gitmem için kandırdığında karnımı toplamamı söylediğini duydum. O anıya tutundum, göbeğimi omurgama doğru çektim ve Santino'nun bana baktığı yere doğru yürümeyi başardım.

Luca'nın istediğimizi elde edene kadar öfkesine hakim olması için dua ediyordum, aksi takdirde her şeyi bir hiç uğruna riske atmış olacaktık.

Santino beni kendine çekti. Başını eğip boynuma sokuldu ve sonra beni içine çekti. Eli kıcıma indi ve sıkı.

Öfkeyle haykırdım, geri çekildim ve yüzüne bir tokat attım.

Sonra ne yaptığımı fark ederek nefes nefese kaldım.

Luca koltuğundan kalktı.

Frankie de öyle.

Santino silahını çıkardı ve amcama doğrulttu. "Otur. Aşağı."

Amcamın çenesi öfkeyle çalıştı. Bu ona pahalıya patlıyordu. Artık düşünmek için çok geçti.

Tekrar sandalyeye oturdu.

Frankie oturmadan önce, "Burada acele bir şey yapmayalım," diye uyardı.

Santino sinirlenmek yerine yanağına dokundu ve neşeyle güldü. "Alınan." Silahını indirdi. "De Lucci'nin seni neden istediğini anlıyorum ama senden neden boşandı?"

"Düzeltiyorum. Boşanmak isteyen bendim. Bana yalan söyledi ve Gustavo'nun hisselerini almak için beni kullandı." Sesimin bu kadar düzgün çıkmasına şaşırıyordum.

Kalbimin göğüs kafesimden dışarı fırlamak istemesine rağmen. "Bana bir daha dokunursan buradan çıkıp giderim." Oynamak için hazır olmadığım bir kart oynamıştım ama bu gorilin beni tekrar pençelemesindense kendimi vurmayı tercih ederdim. "Zio Gus nerede? Ona ne yaptınız?"

"Anlaşma böyle, değil mi?" Santino'ya soran Frankie'ydi. "Onlara Gustavo'nun yerini ver ve bu işi bitirelim. De Luccis'lerle başımı daha fazla belaya sokmak istemiyorum, onlara bu şekilde bulaşmak beni memnun etse bile."

"Tamam." Santino telefonunu çıkarıp bir numarayı tuşladı ve "Yaşlı adamı bırakın gitsin," dedi.

Birkaç dakika geçti. Omurgamdan aşağı ter damlıyordu. Gustavo'nun güvenliği sağlandıktan sonra planın geri kalanı devreye girecekti.

Luca'nın telefonuna bir mesaj geldi. Mesaja baktı ve bana baktı, yüzü okunmuyordu, sonra Santino'ya baktı. "Sorun yok."

Amcam sandalyesini arkaya kaydırды ve gözlerini Santino'dan ayırmadan ayağa kalktı. "Yeğenimi sana emanet ediyorum. Eğer herhangi bir kötü muamele duyarsam, senin için geleceğimi bil."

"Anlaşıldı." Santino sırtıttı. "Sana düğünümüz için bir davetiye göndereceğim."

Kusmaya hazırđım.

"Ona saygılı davran."

Frankie homurdandı. "Bunu senden duymak çok zengin bir davranış Luca. Galluzo ile ittifakı sağlamak için yaşlı bir adam karşılığında değerli mafya prensesinizi teslim ettiniz."

"Asıl plan buydu. De Lucci her şeyi berbat etti," dedi Luca takım elbisesini düzeltirken ve kolundaki bir lekeyi silerken. "Pekâlâ beyler, De Lucci'ler uçağımı yere indirmenin bir yolunu bulmadan önce gitmem gerekiyor."

"Oh, senin için avlanıyorlar." Frankie tüylerimi diken diken eden o manyakça sırtıttı. "Mesajlarımın her yerinde var."

"Muhteşem," diye mırıldandı Luca.

Alessandro, Santino'ya dönmeden önce, "Silahlarınız size kapıda teslim edilecek," dedi. "Seni ve adamlarını buradan çıkaralım."

Frankie purosunu söndürdü. "Seni geçireyim, Luca."

Amcam sertçe başını salladı, bana bir kez daha baktıktan sonra kapıdan çıktı.

"Zavallı adam o kadar suçlu ki sana sarılmayı bile beceremedi." Santino, Frankie ve Luca'nın geri çekilen sırtlarına uzun saniyeler boyunca baktı.

bana düştü. "Gördün mü, ilk seferinde benimle gelseydin, Gustavo biraz hırpalanmazdı ve tüm bu dramadan kaçınabilirdik."

Bir kolunu bana doladı ve sahiplendiğini belli eden bir hareketle beni yanına çekti. Kolonyası burun deliklerimi yaktı ve zaten midem bulanıyordu, daha da bulandırdı.

Göbekten omurgaya kadar, kafamda tekrarlardım.

"Amcanı incittiğine inanamıyorum."

"O bir hiç. Her zaman bir piçin oğlu olarak kalacak. Sahip olduğu tek şey paraydı. Gücü yoktu. Hisseleri De Luccis'lere sattıktan sonra işaretlenmiş bir adam haline geldi."

Alessandro ve bir grup mafya askerini yemek odasından çıkıp yüksek tavanlı, fresk duvarlı ve kırmızı fayanslı, özenle hazırlanmış Toskana mutfağına kadar takip ettik. Mutfağın kileri gibi görünen başka bir odaya girdik. Otomatik ışıklar galon büyüklüğünde domates kutuları, zeytinyağı tenekeleri ve bir İtalyan mutfağının temel dayanaklarından olan diğer konservelerin yığınlarını ortaya çıkarmadan önce Santino'nun iğrenç kokusuna topraksı bir koku katıldı. Odanın ortasında, üzerinde bir tekerlek parmesan bulunan meşe bir fiçi duruyordu.

Başka koşullar altında, sonuma doğru yürümüyor olsaydım ekmek, peynir ve zeytinyağı tatmaktan mutluluk duyardım. Luca'nın planının başarısız olacağını ve bu karmaşadan kurtulmak için tek başıma olduğumu hissettikçe daha fazla hissediyordum.

Odanın sonunda, Alessandro ahşap bir rafı çekiştirerek gizli bir kapıyı ortaya çıkardı.

"Çok şık bir kaçış yolu," diye onayladı Santino.

Bunun planın bir parçası olduğunu bilsem bile içine girme konusunda çekincelerim vardı. Tereddüt ettim, göğsüm ağırlaşmaya başlamıştı. Bir ciğer dolusu hava çektim.

"Korkuyor musun?" Santino eğlenerek sordu.

"Biraz." Çok, ama düşündüğü gibi değildi.

Alessandro bana ters ters baktı, sonra Santino'ya baktı. "Onu sıraya sok. Zaman kaybetmekten nefret ederim."

"Türk'ü duydun, *cara mia*," diye mırıldandı ve sonra kışımı okşadı. "İyi olacaksın."

Cevabımı beklemeden beni gizli geçide doğru sürükledi. Işıklar yandı. Üç basamaklı bir sahanlık, başka bir merdivene açılmadan önce yedi basamaklı başka bir setle yer değiştirdi.

Altı kişilik grubumuz Alessandro'yu takip etti. İki adamın Santino'ya ait olduğunu, diğer ikisinin ise Rossi'ler için çalıştığını tespit etmiştim. Merdivenlerin dibinde bir tünel vardı. Oraya ayak basmak üzereyken, silah sesleri bize kadar ulaştı.

"Luca, seni orospu çocuğu," diye mırıldandı Santino, merdivenlerden yukarı bakmak için beni bırakırken. "Biz-"

Alessandro beni arkasından çekti. "Yürü!"

Hazır değildim ama ayaklarım havalandı.

"Rossi, seni pislik," diye kükredi Santino. "Durdurun onu."

Bağrıışmalar ve bu sefer daha yüksek sesle silah sesleri arkamda patlak verdi.

Plan. Plan. Plan bu değildi ama koşmaya devam ettim.

Tünel karanlıktı, misk kokulu ve ıslaktı. Duvar boyunca dizilmiş bazı ampuller yanmıştı ve zifiri karanlığa doğru körlemesine koşuyor gibiydim. Tek duyabildiğim nefes alışım, silah sesleri ve ayak seslerimdi.

Tünelde ikiye ayrılan bir çatala geldim. Çılgınca soldan sağa baktım, hangisinden gideceğime karar vermeye çalışıyordum.

Plan bu değildi.

Birisi sözde-

Ayaklarım sağa doğru hareket etti ve yerdeki bir yumruya takılarak tökezledim, ellerim düşüşümü engellemek için dışarı fırladı. Acı ellerimin topuklarından patladı ve dirseklerime elektrik verdi. Dizlerim tünelin sert zeminine sürtündü.

Neye rastladığımı fark ettim. Bir ceset.

Yüzünün yarısı kanla kaplıydı.

Sessiz bir çığlık boğazımda yankılandı.

Gölgelerin arasından bir figür çıktı ve loş ışıktaki Santino'nun gece kulübündeki askerini tanıdım. "Amcan patronun Rossi'lere, özellikle de Türk'e tamamen güvenmediğini mi düşünüyordun?"

Geriye doğru yengeç yürüyüşü yaptım.

"Ayağa kalk," diye emretti. "Moretti her şeyi berbat etti-"

Bir el silah sesi duyuldu ve adam ipleri kopmuş bir kukla gibi yere yığıldı.

Gözlerim sesin geldiği yöne doğru uçtu.

Alessandro geldi ve ayağa kalkmama yardım etti. "Gel hadi. Santino geri çekildi ama daha fazla adamla dönecek."

Sesi tuhaf geliyordu.

"Amcam."

"Umalım da Tony De Luccis'lere mesajı iletmiş olsun. Daha fazla adama ihtiyacımız var."

Arkadan sesler geldi.

Sağ taraftaki tünele doğru koştuk ama Alessandro zorlanıyor gibiydi.

"İyi misin?"

Hırıltılı bir sesle. "Ben iyiyim. Yavaşlama."

Beni aşağı çeken oydu ama onu bırakmaya niyetim yoktu. Biraz tökezledi ve küfretti.

"Nerenden vuruldun?" Sesimi olabildiğince sakinleştirerek sordum.

"Bacağımdan. Kurşun girmiş ama çok kanıyor. Bir şey yok. arter." Aklımdaki soruyu cevapladı. Tünel yokuş yukarı tırmanmaya başladı ve bir kapının parmaklıkları arasından ay ışığının parladığını görebiliyordum.

"Alessandro, seni pislik! Frankie öldü. Beni duyuyor musun?" Sesler gittikçe yaklaşıyordu.

"Kardeşine ihanet ettin. Ailene!"

Sarmaşıklarla kaplı bir kapıya geldik. Luca'nın bana verdiği bilgiye göre, köhne aile şapelinin mezarlığına çıkacaktım.

Kapı menteşelerinde gıcırdadığında dişlerimi sıktım, ama onu açmayı başardık.

Tek dizinin üzerine düştüğünde birkaç adım atmıştık. "Kahretsin," diye inledi Alessandro. "Seni yavaşlatacağım. Takip et-"

"Umarım seni burada bıraktığımı söylemiyorsundur." "Sera. Birimiz buradan çıkmak zorunda. Canlı olarak."

"İkimiz de çıkıyoruz," diye tersledim. "Şimdi ayağa kalk." Homurdandım ve onu iterek ayağa kaldırdım.

"Çok patronluk taslıyorsun," diye mırıldandı. "Telefonum çalışıyor, bakabilir misin?"

Bu-"

"Anladım." Takım elbisesinin içinden çıkardım ve önce yüzüne sonra kulağına tuttum. Hattan boğuk bir ses geldi.

"Kilisenin mezarlığı," dedi Alessandro. "Döner kavşağı geçiyoruz. Neredeyse kapıya geldik."

"Rossi!" Santino çığlık attı.

Bir kurşun yağmuru yanımızdaki zemine yağdı ve ayaklarımıza kanat verdi. Alessandro homurdandı ve küfretti.

Bağırışlar yaklaştı. Kapı üç metre ötedeydi. Başaramayacaktık.

Alessandro beni de yanına alarak aşağı indi.

Beni yarı yere yapıştırdı ve nefesimi çaldı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Altından sürünerek çıktım, Santino üzerimize geldiğinde kalbim sıkıştı. Adamlarından ikisi Alessandro'yu tekmelemeye başladı.

"Kes şunu," diye bağırdım ama Santino saçımdan tutup beni ayağa kaldırdı.

"Kaçak gelinim," diye alay etti. "Şimdi beni sadece bir kez değil, iki kez sırtımdan bıçaklayan bir kadınla ne yapacağım?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Seni amcık. Sana bir kraliçe gibi davranacaktım. Ama senin gibi hain kadınlarla başa çıkmanın tek bir yolu var."

Beni itti. "Dizlerinin üzerine çök."

"Hayır," dedi Alessandro boğuk bir sesle.

Santino kötü niyetli bakışlarını bana çevirmeden önce, "Seninle sonra ilgileneceğim," dedi. "Sana dizlerinin üzerine çökmeni söylemiştim." Ön koluyla ağzını silerek kısa bir mesafe ileri geri volta attı.

Donup kalmıştım. Bana söyleneni yapmaktan acizdim. Kulaklarım tıkanmıştı ve tek düşünebildiğim Matteo'ydu.

"Lütfen," dedim, Tony'yle birlikte gelecek olan kişiye zaman kazandırmaya çalışarak.

Bir risk aldım. Luca'nın eski Galluzo patronunun kızını kurtarabileceğini ve Santino'yu durdurmak için bir ittifak kurulabileceğini umdum. Amcamın intikamımı alacağını umuyordum. Ama içimden bir ses Matteo'nun yeraltı dünyasının bu belasından kurtulmayı kendine görev edineceğini söylüyordu.

"Dizlerinin üzerine çök!" Santino bağırdı. Öne çıktı ve beni pozisyona itti. Kudurmuştu. İkinci ihanetim onu çileden çıkarmıştı. Tekrar geri çekildi, kendi kendine mırıldanıyor, silahı dönüşümlü olarak bana doğrultuyor ve kabzasını kafasına indiriyordu. Beni öldürürse başına gelecekleri hesaplıyordu.

Alessandro'ya bir bakış attım.

Santino'nun adamlarıyla dövüşüyor, kükrüyor, herkese küfrediyor ve bana ulaşmaya çalışıyordu. Ama yaralıydı ve onu alt ettiler.

Santino sanki bir karara varmış gibi kendisiyle olan kavgasından vazgeçti. Silahını kaldırdı ve bana doğrulttu.

"Luca senin için gelecek," diye fısıldadım hayatta kalmak için son bir çabayla.

Çılgın bakışları benimkilerle buluştu. "Önce onu cehenneme gönderirsem olmaz."

Gözlerimi kapattım, parmaklarım bir tılsım gibi Aziz Rita'nın bileziğinin üzerinde endişeleniyordu. Göz kapaklarımın arkasında bir ışıık parladı.

Ölmüşüm.

BÖLÜM

Otuz Altı

MATTEO

"Oraya zamanında varacağız," dedi Nico yanımda. "Ama bir kazaya karışırsak olmaz."

Tony'den bilgi aldıktan sonra Jaguar'ımı malikânenin etrafından dolaştırarak eski şapele doğru sürdüm. Luca'nın Sera'yı götürdüğü yerin orası olduğunu teyit ettikten sonra Scarsdale'deki Rossi malikânesine yöneldik ve etrafından dolaştık.

Dikiz aynama baktım. Trevor Ok yüklü bir devriye kullanıyordu ve Jaguar'ıma yetişmekte zorlanıyordu. Dom, malikânenin odalarından birinde saklanan Luca'ya yardım etmek için başka bir gruba liderlik ediyordu.

Lastiklerin virajı alacağına güvenerek son sürat keskin bir dönüş yaptım. Benim araba kullanmama alışık olan kardeşim bir dizi küfür savurdu.

Kilisenin kapısı ilerideydi.

"Bu-" Nico başladı. "Lanet olsun. Daha hızlı sür."

İçimde öfke kabardı.

Karım dizlerinin üzerindeydi, Santino onu infaz etmek üzereydi. Gaza bastım.

Jaguar kapıları çarparak geçti ve metalin metale çarpma sesiyle birlikte sevdiğim arabanın yok oluşu, karımı kurtarmak için duyduğum her şeyi tüketen dürtünün gölgesinde kaldı.

Benim hayatım.

Santino ölü bir adamdı.

Piç kurusu silahını bana doğrulttu ve ateş etti.

Kurşun geçirmez, orospu çocuğu.

Bunun çok geç farkına vardığında, sanki kendisine doğru savrulan beş bin kiloluk çeliği savuşturabilecekmiş gibi kollarını kaldırdı.

Ona vurdum, bedenini öfke nöbetlerine son veren bir çocuğun fırlattığı oyuncak bir bebek gibi savurdum.

Öfkem.

Kana susamıştım ama reflekslerim bilenmiş, hislerim keskinleşmişti. Adamlarından birine tam isabetle vurdum, Alessandro'yu birkaç santimle ıskaladım. Frene bastım, Jaguar'ı bir seksen döndürdüm ve tekrar gaza bastım. Hiçbir hız karıma ulaşmak için yeterli değildi.

Trevor ve Oklar'ın geri kalanı geldi.

Jaguar gıcırdayarak Sera'nın yanında durdu ve ben de araçtan inerek Sera'nın önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Ellerinin içine hıçkırarak ağlıyordu.

"Sera."

Sanki sonunda ben olduğumu anlamış gibi gözyaşları içindeki yüzünü kaldırdı.

"Matteo." Kollarıma düştü. Adımı söylerken sesindeki acı dolu çatlak, Santino'ya Jaguar'la tekrar vurma isteği uyandırdı.

Ve böylece sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca etrafımızdaki hareketlilikten habersiz oturduk. Damarlarımda orman yangını gibi yayılan saldırganlık, kollarımda rahatlamış bir şekilde ağlayan karım için koruyucu, güvenli bir sığınak olma ihtiyacıyla yumuşadı.

"Tuttum seni," diye fısıldadım, ona sıkıca kilitlenerek. "Tuttum seni, bebeğim. Güvendesin."

De Lucci malikânesine girerken Sera'yı kollarımla sarmıştım. Jaguar uzun mesafelerde kullanılamayacak şekilde harap olmuştu. Ayrıca, kaputundaki hasar çok fazla dikkat çekecekti. Hazırda beklettiğimiz temizlik ekibi bir çekici getirdi ve polis gelmeden önce olaya karıştığımıza dair tüm izleri ortadan kaldırdı.

Malikânenin, silah sesleri başladığında meraklı komşuların dokuz-bir-bir'i aramayacağı kadar büyük ve تنها olması işe yaradı.

Frankie Rossi ölmüştü. Ölümünden Santino'nun adamlarından biri sorumlu tutulacaktı ama anladığım kadarıyla öldürücü atışı yapan Luca'ydı. Tüm olay hâlâ bulanıktı ve karım bize neler olduğunu anlatacak kadar akli başında değildi. Sandro Rossi de olaya karışmıştı ama kendi bölgesine götürüldü ve bir mafya doktoru çağrıldı.

Tüm parçalara sahip olan tek kişi Luca'ydı.

Fuayede durmuş babamla konuşuyordu.

Sera'yı görünce ileri atıldı, yüzüne rahatlama ifadesi kazınmıştı.

Yok artık.

Kaynama noktasında tuttuğum öfkem kabardı. Karımı bıraktım ve onunla kafa kafaya çarpıştım.

Saldırganlıkla kaynadığımı fark ederek durakladı. "Dur bir dakika, De Lucci."

Sol elimle suratının ortasına bir yumruk attım.

"Sera neredeyse ölüyordu, seni orospu çocuğu," diye kükredim.

Babam aramıza girdi ve bana, "Diğer elini de bozma," dedi. "Matteo, yapma," dedi Sera usulca omzuma dokunarak.

Uzun saniyeler boyunca zor nefes aldım, çenem sıkılıydı, bakışlarım Luca'ya odaklanmıştı.

Sonunda Sera'yı tek kolla yanıma çektim. Ona dokunmadan birkaç saniye bile dayanamazdım. "Onu nasıl riske atarsın! Sera korunmak içindir. Bir piyon olarak kullanılmamalı."

Luca'nın gözleri parladı, sonra bakışlarını takım elbisesinin kollarını düzeltmek için indirdi. "Bana onu bir piyon olarak kullanmaktan bahsetme De Lucci. Sen de aynısını yaptın."

"Onu kasıtlı olarak tehlikeye atmadım."

"Tartışılır," diye alay etti, bu kez küçümseyen bakışlarını üzerime dikti. "Bütün bu sirk, onu Santino'dan çaldığın için başladı-"

"Neden, sen-" Ona doğru bir adım attım.

Sera bana asıldı ve yalvardı, "Yeter. Herkes iyi. Santino öldü. Biz iyiyiz."

"Ama kabul ediyorum," diye devam etti Luca, "Sera seninle daha iyi durumda."

"Sözlerinde boğulma." Babam bir eliyle Moretti'nin omzuna vurdu. Diğer adam kaskatı kesildi.

"Dokunulmaktan hoşlanmıyorum," diye kestirip attı.

Babam başını salladı ama rahatsız olmadı.

"Pislik gibi davranmayı bırak," dedi karım amcasına, benim kucağımdan kurtulup gömmek istediğim adamın kollarına atılarak. "Şimdi bana sarıl."

Birkaç saniyeliğine, yeğenini sıkıca kavrayan Luca'nın yüzündeki acımasız mafya babası maskesinin düştüğünü gördüm. "İyi olmana sevindim. Sana bir şey olsaydı kendimi affedebilir miydim bilmiyorum."

O zaman neden onu riske atayım? Bu sözleri kendime sakladım. Baş ağrım şakaklarıma vurmaya başlamıştı. Hassas bir şekilde çalışabilmek için ağır kesici ve Adderall'dan oluşan bir kokteyl alıyordum ve bunların etkisi geçmeye başlamıştı.

"Bilgi almamız gerek. Bunu şimdi yapmalıyız." Luca Sera'yı bıraktı ve tekrar suç patronuna dönüştü. "Chicago'ya geri dönmek zorundayım. Rossi'deki sarsıntının haberi şimdi onlara ulaşmış olmalı ve aileyi sakinleştirmeliyim. Natalya Conte burada kalacak."

"Natalya Conte?" Ben sordum. "O sende mi?"

"Evet." Luca etrafta dolaşan insanlara baktı. "Burada değil."

"Nerede o?"

"Ava'yla birlikte çalışma odasında," dedi babam. "Doktorumuz tarafından muayene ediliyor." Sanki bir işaretmiş gibi, annem ortaya çıktı. "Doktor iyi olduğunu söyledi. Herhangi bir fiziksel şiddete maruz kalmamış." İfadesi gergindi, gözlerini Luca'ya dikmişti. Babam kadar diplomatik değildi ve yarattığı kaos yüzünden Sera'nın amcasına hâlâ kızgındı. "Ona zamanında ulaşmışsın."

"Tabii ki yaptım."

"Sera pahasına," diye homurdandım.

Luca babama dönmeden önce gözlerini bana dikti. "Hadi konuşalım."

"Ben buna varım," dedi babam. "Ama bunu açıklamam gereken kişi Matteo."

Babamın bana ve ailedeki yerime olan saygısı sonunda Luca'nın inadını kırdı. Öncekinin aksine, yarı İtalyan olduğum düşüncesi beni rahatsız etmiyordu. Luca'nın benimle olan sorunu, yeğeninin sevgisi ve sadakati için rakip olmamdı. Bana soğuk soğuk baktı. "Yolu göster."

Kolumu tekrar karıma doladım ve çalışma odasına doğru yöneldim. Dom çoktan içeride tanıdık gelen bir kadınla konuşuyordu. Natalya Conte, Gustavo'nun üvey kardeşi ve Santino onu saklanmaya göndermeden önce Galluzo mafyasının başı olan Vincenzo Conte'nin tek kızıydı.

"Başından beri Frankie'yle miydi?" Ben sordum.

"Santino sadece Sera için burada değildi," dedi Luca. "Vincenzo'ya saldırmadan önce Natalya'yı NYU kampüsünden kaçırdı."

"Peki siz neden bu işe bulaştınız?" Ben sordum. "Ve neden Sera'yı dahil ettin?"

"O benim tek pazarlık kozumdu. Santino intikam için Sera'yı istedi."

Göğsümde bir hırıltı titreşti.

Sera aceleyle, "Amcamın yöntemlerinin radikal olduğunu kabul ediyorum," diye araya girdi. "Ama ben de aynı fikirdeyim. Frankie Rossi'nin kötü niyetli olduğu bilinirdi. İlk karısının nasıl öldüğüne dair dedikodular dolaşırdı hep. Yüzündeki kocaman morlukları nasıl gizlemek zorunda kaldıklarını. Sorgulama yapılmasın diye polisler ne kadar para ödediği. Bunun başka bir kadının başına gelmesine izin veremezdim."

Ve işte oldu. Luca karımın zayıflığıyla oynadı. Bu beni hem kızdırdı hem de ona kızmak için kendimi güçsüz hissetmeme neden oldu. Ama bu onun zayıflığı değil, Sera'nın gücüydü ve bu yüzden ona hayranlık duyuyordum. Aşevinde zaman geçirdikten sonra ona daha da hayran oldum. Bu, karımın şefkatinin içsel bir parçasıydı, kadınları korumak için ne kadar ileri gidebileceğinin kanıtıydı.

Hayatını buna adanmış olması aklımı kaçırmama neden olsa bile onu daha çok sevmemi sağladı.

"Anlıyorum." Ona hafifçe gülümsedim ama amcasına kınayan gözlerimi kaldırdım. "Ama onun için yeğenini riske atmanı hâlâ anlamıyorum." Natalya'ya baktım. "Üzerinize alınmayın."

Söz konusu kadın yere baktı ve kendimi bir pislik gibi hissettim ama ona değil, sadece Sera'nın amcasına kızmıştım.

"Vincenzo benden yardım istedi." Luca Natalya'ya doğru yürüdü. Sırtı bana dönüktü ve yüz ifadesini göremiyordum ama Natalya Luca'ya bir yapbozun parçaları gibi dalgın ve hülyalı bir bakışla bakıyordu. Luca onun elini tutup parmak eklemlerinin arkasından öptükten sonra yapbozun parçaları hızla yerine oturdu.

"Beni kurtardığın için sana çok minnettarım," diye fısıldadı Natalya.

Lanet olsun, Luca'nın kuzu postuna bürünmüş bir kurt olduğunu göremiyor muydu?

Çenem sıkıştı.

Natalya'yı teselli eden birkaç söz daha söyledikten sonra ayağa kalktı ve bizimle yüzleşti. "Sera onu reddettiğinde Santino aşağılanmıştı. Doğal olarak Galluzo da aşağılandı. Eğer tek taraflı hareket etmeseydi, bunun telafisi üzerinde çalışırdık. O örgütü kana bulayan katliamdan kendimi sorumlu hissettim. Sera'ya yardım etme seçeneği sundum."

"Onu zorla götürdün," diye hırladım, yeniden öfkelenmeye başlamıştım.

Luca, "Chicago'yu baş etmesi için bıraktığın berbat durumu sana açıklamayacağım," dedi. "Sen yeğenimi boşadıktan sonra hakkımı fazlasıyla aradım. Eğer beni onun yerinin senin yanın olduğuna ikna etmeseydi şimdi onu yanıma alırdım." Ağzı gerildi. "Onun seçimine saygı duyuyorum. Beni pişman etme."

Şerefsiz herif. Yumruğum yüzünü yeniden düzenlemek için kaşınıyordu ama Sera uyarmak için elimi sıktı.

Kendimi savunacak fazla bir şeyim yoktu ve Luca da bunu biliyordu.

Saatine bir göz attı. "En kısa zamanda Chicago'ya dönmem gerekiyor." Bakışları Sera'nın üzerine düştü. "Natalya'ya göz kulak ol."

Sera ve amcası bir kez daha sarılıp vedalaştıktan sonra Luca odadaki diğer herkese başıyla selam verdi ve kapıya doğru yürüdü.

"Seninle dışarıda görüşürüz," dedi Dom. Yine patrandan patrona sikiş.

Kapı arkalarından kapanırken "Siktir git," diye mırıldandım.

Luca gittikten sonra annem ve Sera durumu Natalya odada olmadan konuşmamız gerektiğini hissederek onu çalışma odasından dışarı çıkardılar.

Kadınlar gittikten sonra babama ve Nico'ya döndüm. "Luca'nın Vincenzo'nun kızıyla evlenmeyi düşündüğünü hissediyor musunuz?"

"Onu canlı canlı çiğneyecek," diye onayladı Nico.

Dom odaya geri döndü. "Sandro'nun ekibinden az önce haber aldım. Gece boyunca komplikasyonlar dışında iyi olacak."

"Peki ya kalan Rossi askerleri? Frankie'ye ihanet ettiği için onu vurmaya çalışmazlar mı?"

"Kaç tanesinin Frankie'den hoşlanmadığına inanamazsın," dedi. "Sandro'ya sadık olanlar gözcülük yapıyor ama içinizden biri gidip onu kontrol etmek isteyebilir."

"Neden?" Babam gözlerini kıstı.

"Çünkü birisi Bianca'ya söylemiş ve anladığım kadarıyla yirmi dakika önce Cambridge'den ayrılmış ve doğruca Harlem'e gidiyor."

"Lanet olsun." Babam iç çeken Nico'ya baktı.

"Hallediyorum," dedi ağabeyim ve çalışma odasından çıktı.

"Bu iş iyice içinden çıkılmaz bir hal almaya başladı," diye homurdandım.

Kuzenim bana baktı. "Hallediliyor. Bizim işimiz Santino'yu arabanla ezmenin yarattığı tepkiyle nasıl başa çıkacağımız."

Kuzenime ters ters baktım. "Sera'yı vuracaktı."

"Haklı olmadığını söylemiyorum ama Santino'nun Galluzo'da misilleme yapabilecek sadık adamları var."

"Bırakın gelsinler," diye hırladım. "Biz hazır olacağız."

Dom babasına bir bakış attı. "Luca burada yardımcı olabilir. Natalya'ya olan ilgisini hepiniz anladınız mı?"

"Gözden kaçırmak zor," dedi babam.

"Galluzo liderliği üzerinde etkisi olacaktır. Vincenzo görevine geri döndüğünde, Luca'nın damadı olması ve itibarı göz önüne alındığında, bunun başımıza bela açmaması için uzun bir yol kat edecektir."

"Santino'nun ölümüyle ilgili ayrıntıları sakladınız. Bunun ortaya çıkması için hiçbir neden yok," dedim.

Dom, "Her zaman sigorta isteriz," dedi.

"Natalya'yı Luca'yla bir ömür boyu birlikte olmaya ikna ederek mi?" İnanamayarak sordum.

"Luca o kadar kötüyse, Sera'nın bir şey söylemeyeceğini mi sanıyorsun? Karınızın istismara uğramış kadınlara karşı zaafı var gibi görünüyor."

"Öyle."

"Natalya'ya iyi davranmazsa Luca'ya karşı çıkacak ilk kişinin o olacağını düşünmüyor musun?"

Bu konuda onunla tartışamazdım. Yine de bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu. Natalya, yirmi bir yaşındaki Bianca'dan çok daha yaşlı görünmüyordu.

"Rossi suç ailesinin başına şimdi kim geçecek?"

Dom birkaç aday saydı.

"Peki ya Sandro?"

"Bundan sonra dışlanabilir."

"Umurunda mı ki? Daha önce de sürgün edildi ve Harlem'de kendi bölgesi var."

Dom, "Belki de onu Sendika'ya almanın zamanı gelmiştir," dedi.

"Bu konuda çok aceleci olmayalım," dedi babam. Bakışlarını bana çevirdi. Sandro, Bianca aracılığıyla aileye yakın olmuştu ama araları açılmıştı.

Artık kimsenin işine burnumu sokmuyordum ama Archer Sendikası benim işimdi. "Babama katılıyorum. Acele kararlar almadan önce kafasının ne durumda olduğunu görelim. Ne de olsa kardeşinin ölümünde bir rol oynadı."

Elim zonkladı ve parmak eklemlerime bir acı saplandığında tısladım. Neredeyse iki katına çıkmış gibi hissediyordum.

"Nasıl oldu?" Babam başıyla elimi işaret ederek sordu. "İyi olacak."

"Bir yerini kırmadığın için şanslısın," dedi Dom.

"Sadece Luca'nın yüzünü kırmadığım için pişmanım." Sıkıntıyla nefes verdim. "Burada işimiz bitti mi? Karımı kontrol etmek istiyorum."

"Karın mı? O seni boşadı." Dom bunu söyleme cüretini gösterdi. Onun alanını işgal ettim. "O her zaman benim karım olacak, anladın mı?" Dom'un gülümsemesi tamamen dişliydi.

"Bu sefer işi berbat etme."

BÖLÜM

Otuz Yedi

SERA

Gecenin kirini ve pasını üzerimden atmak için sabırsızlanıyordum. Spor ayakkabılarım ve eşofman altım fayans döşeli zeminde bir yığın halinde duruyordu. Bu konağın bodrumunda bir çöp yakma fırını olup olmadığını merak ettim.

Dušta dururken, gecenin görüntülerinin retinalarımdan silinmesini diledim; Santino'nun kafama silah dayaması, tüneldeki yarısı kanlı ceset. Tüm o kanın altında bir yüz kalmış mıydı? Sıcak su derimin üzerinde gezinirken bile titriyordum. Her ne kadar aile işlerine bulaşmış olsam da, ilk kez neredeyse idam ediliyordum.

Öleceğimi bilseydim ne yapardım diye hep merak etmişimdir. Artık biliyordum. Gözlerimi kapatırdım. Korkak olduğum için değil, en sevdiğim insanın yüzünü son bir kez görmek istediğim için.

Matteo.

Her şeyin yoluna gireceğine dair bana güven veren gözlerinin parlak mavisini görmek istedim.

Hayatımın gözümün önünden geçtiğini sandım. Jaguar'ın farlarıydı.

Matteo beni kurtarmak için çok sevdiği arabasını mahvetti. Bu düşünce dizlerimin bağını çözdü.

Onu görme ihtiyacım beni hızla duşa soktu. Buhar beni kabinden dışarı kadar takip etti ve havluyla kurulanırken beni bir sıcaklık kozası içinde tuttu.

Saçımı. Natalya benim odama yerleştirildi ve Matteo'nun yatak odasına girmeden önce sadece birkaç temel eşyayı alabildim.

Yine de çekmecesinden bir tişört çaldım ve onu giydim. Matteo'dan bir gece daha uzak kalmak istemediğim dışında ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Banyodan hızla çıktım ve kayarak durdum. Matteo yatağın kenarında oturuyordu.

Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, bana bakıyordu. Yutkundum. "Annem ve ben Natalya'yı odama koyduk."

Doğruldu ve yataktan kalkarak bana doğru yürüdü. "Senin odan mı?" Gözleri parladı. "Sera, seni kurtardığım için minnettar olduğun için mi buradasın?"

Elimi kaldırdım ve yüzünü kavradım. Elime doğru döndü ve kıllarla kaplı çenesini avucuma sürtmeden önce kısa bir öpücük kondurdu. Bana eşinde teselli arayan yaralı bir canavarı hatırlattı. "Santino bana silah doğrulttuğunda gözlerimi kapattım" derken Matteo'ya duyduğum tüm sevgi içimde kabardı.

Boğazından boğuk bir ses yükseldi. "Bebeğim..."

"Korktuğum için değildi... aslında korkuyordum... ama bu dünyada görmek istediğim son şey sendin." Son birkaç kelime, dışarı çıkma telaşıyla birbirini çiğnedi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve sesim çatallaştı. "Seni seviyorum..."

Açıklamamı hiç bitirmedim. Matteo göğsünün derinliklerinde titreşen bir iniltiyle dudaklarımı yakaladı. Maine'deki ilk seferimizle yarışan bir aceleyle yatağın üstüne yuvarlandık. Üstüme çıktı, kollarını başımın iki yanına dayadı, ıslak saçlarımı yüzümden temizlerken elleri titriyordu. "Nazik olamam."

Sesi çaresizliğin alt tonuyla titreşiyordu. "Nazik olmak istemiyorum. Yaşadığımı hissetmek istiyorum."

Başka bir şey söylemedi. Dizlerimi ayırdı, ereksiyonunu serbest bırakmak için hafifçe eğildi ve sonra içime girdi.

Dolgunluk karşısında nefesim kesildi. Aletinin ucunun rahmime değdiğini hissedebiliyordum. Bacaklarımdan birini yukarı kaldırdı ve içime vurmaya başladı. Leğen kemiğimin altında basınç oluştu.

"İyi misin?" diye homurdandı, içimde daha da derinlere inerken bile gözleri azapla kararmıştı.

Sadece başımı sallayıp inleyebildim.

Parmakları klitorisimin etrafında döndüğünde patladım, zevk güçlü ve sonsuz bir şekilde titreşirken haykırdım. Ama bu fiziksel olandan daha fazlasıydı. Çok daha fazlasıydı. Son birkaç haftadır bastırılmış tüm öfkelerimizi, çökmüş ve yanmış hayalleri, sonra yenilenen umutla yükselen ancak neredeyse birbirimizi kaybetme trajedisiyle boğuşan hayalleri içeriyordu.

Matteo'nun gözleri benimkilerle kilitlendiğinde bir başka dalganın yükseldiğini hissettim ve "Benimle" diye fısıldadım.

Başını salladı ve ikimizi de mutluluğa sürüklemekten önce bana hızlı, yiyip bitiren bir öpücük verdi.

Birkaç dakika sonra, bitkin ve tükenmiş bir halde yatıyorduk, zor nefes alıyorduk. Vücudumuzu bir ter tabakası kaplamıştı ve saçlarım göğsünde ıslak bir yumak oluşturmuştu. Teninin üzerinde akılsız daireler çizdim.

"Bunu yanlış anlama," dedi sonunda. "Luca'yı hâlâ anlamıyorum." İçimi çektim. Belli ki amcamın attığı sert adımlar onu hâlâ öfkeliyordu.

Luca'yı açıklamak zordu. Varlığı birkaç cümleyle özetlenebilecek biri olmaktan çok bir kavramdı. "Hayatında bir Luca ile büyümediysen, onu asla anlayamazsın, ama o beni seviyor."

"Yaptıklarıyla, senin için benden daha iyi olduğunu düşünmeye hakkı yoktu."

"Sanırım sonunda kabul etti," dedim usulca, bir parça üzüntü ve kayıp duygusuyla, ama daha çok bir özgürlük duygusuyla. "Luca aileyi bir bütün olarak düşünmek zorunda. Sevgiyi sadakatle bir tutuyor." Bedelimi ödemiştim ve bunu neredeyse hayatımla ödeyecektim. Chicago suç ailesine karşı yanlış yönlendirilmiş sorumluluğumdan kurtulmuştum. De Luccis'lerle birlikleyken birbirlerini nasıl koşulsuz sevdiklerini ve desteklediklerini görebiliyordum. Hata yapmalarına ve kendi zamanlarında hatalarından ders çıkarmalarına izin veriliyordu. Geleceğimin böyle olmasını çok istiyordum. Matteo ile bir gelecek.

"Seni her zaman ilk sıraya koyacağım," dedi. "Biliyorum."

"Senin bu halini, ihtiyacı olan kadınlara yardım etme ihtiyacını değiştiremem." Matteo istifasını sundu. "Ama lütfen beni ve sahip olacağımız çocukları da düşün."

Kendi duygularımı ürkütücü bir şekilde yansıttığı için bu beklenmedik açıklama karşısında sarsılarak, "Çocuklar mı?" diye fısıldadım.

"Bizim geleceğimiz."

"Bununla
yaşayabilirim." "İyi
edersin."

Matteo

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bayan Mancini, De Lucci Transnational'ın küçük konferans salonlarından birinin konferans masasının karşısından bana bakıyordu. Nico, Jonas ve Sera, Mancini Şaraphanesi'nin ikinci, muhtemelen üçüncü yaşamı için kiralanmasını görüşmek üzere bizimle birlikteydi.

"Bana teşekkür etme." Sera'ya başımı salladım. "Karıma teşekkür et." Teknik olarak o benim eski karımdı. Santino'dan kurtulalı üç hafta olmuştu. Vincenzo'nun Galluzo'nun başına geri dönmesi ve De Lucci suç ailesiyle ateşkes sağlayacak Rossi patronunun atanması iki hafta sürmüştü. Boşanma belgelerimiz sonuçlanalı bir hafta olmuştu ama ben Sera'ya her zaman karım diyeceğim.

Yaşlı kadın Sera'ya takdirle gülümsedi. "Şaraphaneye gelip faaliyetlerimizi incelediğiniz için teşekkür ederim. Oğullarım bu yeni yönü dört gözle bekliyorlar."

Sera, "Hâlâ yapılması gereken çok iş var," dedi. "Ama eve döndüklerinde asıl iş o zaman başlıyor."

Mancini'lerin miraslarını terk etme kararının, annelerinin hiçbir şeyi değiştirmeyi reddetmesinden kaynaklandığı ortaya çıktı. Oğullarından biri Manhattan'da ünlü bir restoranda şef, diğeri ise tanıdığım bir yatırım bankacısıydı. Bu ailemizin bir takım çalışmasıydı. Sera ve annem şef oğulla konuşurken, Nico ve ben de diğeriyle ilgileniyorduk.

Tadım odası, mimarisinden ve cazibesinden yararlanmak için evleri olan İtalyan villasına taşınacak, diğeri bir bölüm ise restoran olacaktı. Eski tadım odasıyla ilgili planlar henüz kesinleşmemişti, ancak Sera buranın çadır yerine açık hava düğün mekânı için ideal bir yer olduğunu söylüyordu.

Bayan Mancini daha geniş gülümsedi. "Gelenekleri bilin, değişimi kucaklayın." Ayağa kalktı ve hepimiz aynı şeyi yaptık. "Bunu anlamamı sağladığınız için teşekkür ederim."

Şükran Günü'nün birkaç gün içinde kutlanacağı düşünüldüğünde bu, çalışanlarıma götürebileceğim harika bir haber."

Sera'yı kucakladı ve ilk kez bana da sarıldı. "Sen iyi bir adamsın Matteo De Lucci," dedi. "Sana söylediğim aksi anlamdaki her şey için özür dilerim."

"Hayır. Sadece yanımda iyi bir kadın olduğu için daha iyi oldum."

Daha fazla vedalaşma ve kucaklaşmadan sonra gitti. Hepimiz birbirimize baktık ve başımızı salladık.

"Bu garipti," diye mırıldandı Jonas. "Café au lait'sini istemedi." "Belki de alçakgönüllülüğü öğreniyordur," dedim.

Nico telefonunda geziniyordu ve başını kaldırıp baktı. "Bunlardan daha fazlası geliyor."

İçimi çektim.

Birkaç saat sonra malikaneye geri döndük. Sera için büyük bir gün olacaktı. Gustavo ona hisseleri takdim ediyordu. Yaşlı adam Santino'nun askerlerinin elleri altında acı çektikten sonra yıpranmıştı ve hemen seyahat edemiyordu. Ama doktor tarafından taburcu edildikten sonra, Conte Enterprise'ın yüzde on beş hissesini Sera'ya resmen devretmek için İtalya'dan uçmak için sabırsızlanıyordu.

"Kendini mecbur hissetmesini istemiyorum," demişti.

Ben de bunu istemiyordum ama ona, onu kurtarmak için kendi hayatını riske attıktan sonra bunu hak ettiğini belirttim.

Devir işlemi hızlı ve acısız oldu. Belgeler imzalandıktan sonra hepimiz bir şeyler içmek için oturma odasına çekildik.

Beklendiği gibi Daniel ve Ivy, Gustavo'yla birlikte geldiler. Sera'yı kurtardığım günden beri arkadaşımı görmemiştim. Şahsen uzak durmasını dilemişim ama belki de artık bir kapanış yapmanın zamanı gelmişti. Sera'nın hayatındaki yerini öğrenmesi gerekiyordu. Babam, Nico, Paulie Amca ve Dom da oradaydı. Luca video konferans yoluyla katıldı. Galluzo-Chicago ittifakının detaylarını belirlemek için İtalya'daydı. Gözlerim Sera'yı aradı. Ivy ile birlikteydi ve Gustavo ile hararetli bir şekilde konuşuyordu. Yaşlı adamın gözlerindeki sevgiyi anlamak mümkün değildi. Gustavo, Luca'nın Santino'yu durdurmak için yaptığı müdahale sayesinde Galluzo örgütü içinde yeniden itibarlı bir konuma gelmişti. Sera ve ben, zeytinyağı şirketinde kontrol hissesine sahip olacaktık.

şirket. Luca'nın Galluzo yönetiminde söz sahibi olması, organizasyona göz kulak olmamızın bir başka yolu anlamına geliyordu.

Kendime bir viski daha doldurmak için bara doğru yürüdüm. Yanımda bir varlık hissettim ve kim olduğunu anlamak için dönüp bakmama gerek kalmadı. "Viski, Daniel?"

"Kahretsin, keşke bunu nasıl yaptığını bilseydim," dedi. "Arkada gözlerin var. Ve... tabii."

Kendi bardağını uzattı ve ben de aynısını kendiminkine yapmadan önce ona iki parmak doldurdum.

"Benimle konuşmak mı istedin?" diye sordum.

"Bu soğuk savaşın sona ermesi gerekiyor," dedi. "Biz iş ortağıyız ve Ivy de Sera'nın en iyi arkadaşı."

"Sera'nın benim olduğunu bildiğin sürece benim için bir sorun yok."

"Bak," dedi Daniel. "Bunu biraz düşündüm. Sera'ya çok değer veriyorum ve onun için hissettiklerim..."

Gözlerim kısıldı.

"Kahretsin De Lucci, kıskanç bir pislik gibi davranmayı keser misin?" diye tısladı. "Sera'yı önemsiyorum. Aş artık bunu. Bununla birlikte, o senin, tamam mı? Sadece onu bir daha incitme."

Viskimden bir yudum aldım. Sera ve Ivy'nin temkinli bakışları da dahil olmak üzere birkaç çift göz Daniel ve benimle ilgileniyordu.

"Öyle bir niyetim yok," dedim sertçe.

"Güzel." Bir nefes verdi ve elini uzattı. "Ee, arkadaşlar?"

"Arkadaşlar." El sıkıştık, sonra birbirimize bakmak için durakladık, sonra alaycı bir şekilde gülümsedik ve diğerini kucaklamak ve sırtına vurmak için sürükledik.

Odadaki toplu rahatlama nefeslerini hayal ettim. Daniel ve benim bir kavgaya dönüşeceğimizi mi düşünmüşlerdi?

"Yani Sera'ya tekrar evlenme mi teklif ediyorsun?" Daniel sinsi bir sırıtişla sordu.

"Buna güvenin."

Sonsöz

MATTEO

Her zaman Sera'dan önce uyanırdım. Sabahları birkaç dakikalığına onun uyumasını izleyebiliyordum. Rüya görmek için daha fazla zamanı varken onu koruyabilmem beni rahatlatıyordu - umarım huzurlu bir rüyadır. Santino'nun kafasına silah dayadığı o geceye dair kâbuslar görüyordu ama artık daha seyrek görmeye başlamıştı. En son geçen hafta görmüştü. Uyandığında onları hiç hatırlamıyordu. Sadece Santino'yla ilgili olduğunu biliyordum çünkü o gecedan önce etrafta çırpınması ve "hayır" diye hıçkırması hiç olmamıştı. Her zaman yanında olacağımı, onu izleyeceğimi bilerek uyanmamı istedim. Kendini güvende hissetmesini. Ve belki de bir daha asla bu kadar çaresiz hissetmek istemedim. Bir bakıma, onu neredeyse kaybediyor olmanın travmasını yaşadım, Sera'sız bir hayatın nasıl olacağının tadına vardım.

Sakin ol. Sera'sız bir hayat yoktu. O benim hayatımdı.

Umarım bilinçaltı bu olayı yavaş yavaş gömüyordu. Annem bir keresinde rüyaların zihnın istenmeyen duygu ve anılardan kendini iyileştirme yolu olduğunu söylemişti. Çünkü hep bu yüzden uyumak gerektiğini söylemezler mi?

Sera kıpırdanmaya başladı.

Gözlerini açtığında gülümsedi. "Gidiyor muyuz?"

"Elbette gidiyoruz," dedim.

Şükran Günü'nden sonraki hafta, Sera ve ben Maine'e döndük. Dün gece yerleşkeye vardık. Archer'lar ve De Lucci suç ailesi bir toplantı yaptı ve sonunda üyelerimize yönelik tüm tehditlerin sona erdiği konusunda anlaştık. Yani geçen seferkinin aksine korumaya ihtiyacımız yoktu.

Sera ve ben Noel için ailemize katılmadan önce bir hafta kalacaktık.

"Ama çok soğuk." Burnunu yastığa gömdü. "Dün gece güneşin doğuşunu izlemek için çok hevesliydin."

"Sıcaklık ne kadar?"

Bakmak için telefonumu elime aldım. "Şu anda 30 derece."

O yapmadı söyle Herhangi bir şey. I kıkırdadı
ve teklif edildi kelimeler cesaretlendirmek için.

"Seni sıcak tutacağım."

Hala bir şey söylemedi.

"Sadece uyuyor numarası yaptığını biliyorum." Yerde onun olduğu tarafa geçmek için üzerine tırmandım, sonra eğildim ve onu kucağıma aldım. "Hadi bebeğim."

İnledi ve göğsüme sokuldu. O sabahlardan biri olacaktı.

Görünüşe göre Sera'nın soğuk havalarda uyku ataleti vardı. Kış uykusundaki bir ayı gibiydi. Ama endişelenmeyin, ben onun hizmetindeydim.

Onu lavaboya yerleştirirken sııttım. "Gargara yap." "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Hayır, yok." Henüz açmadığımız bavulumuza doğru yürüdüm ve onun için birkaç kıyafet seçtim. Şikayet etmiyordum. Onu şımartmayı seviyordum. Hem sabahları onu hazır olmadan uyanmaya zorladığımda hem de onu körlemesine becermek üzereyken üzerindeki kıyafetleri çıkarmayı seviyordum. Bir gece önceki seks maratonumuzu hatırlayınca kasıklarım kıkırdandı. Belki de bu yüzden bitkin düşmüştü.

Kendimi beğenmiş olmadığımı söyleyemem.

Onu giydirdikten sonra parmağımla işaret ettim. "Yatağa geri dönme."

"Talim çavuşu gibisin."

Sııttım. "Ben gidip kahve yapayım."

Sera mutfığa girdiğinde daha uyanık görünüyordu ve ben de çok önemli olan kafein termosu da dahil olmak üzere tüm ihtiyaçlarımızı paketlemiştim.

"Sanırım yine
heyecanlandım." "Güzel,
bebeğim."

Onu garaja kadar götürüp Suburban'a bindirdim. Jaguar'ım konağın garajında duruyordu, bir ay önce olduğu gibi hala harap haldeydi. Onunla ne yaptığımdan emin değildim ve açıkçası umurumda da değildi. Dünyam Sera ve yarım kalmış işleri tamamlamak etrafında dönüyordu. Ayrıca, önceliklerim değişmişti.

Gün doğumu altı kırk beşten önce olmayacaktı. Yetişmek için on beş dakikamız vardı, bu yüzden oraya vardığımızda çok uzun süre üşümesin diye SUV'yi asfalt olmayan yolda yavaşça yönlendirdim.

Uçuruma vardığımızda ufuk çoktan turuncuya boyanmıştı. Sera'nın yolcu tarafına geçmesine yardım ettim ve bagaj kapağına oturup birbirimize sokularak güneşin doğuşunu bekledik. Üzerimize sarmak için bir battaniye getirdim. Okyanus mor renge bürünmüştü. Bir yolcu gemisi geçiyordu.

"İyi misin?" Ben sordum.

Bana baktı. "Ben iyiyim."

Nefeslerimiz soğukta buharlar oluşturuyordu. Sera elindeki kahve fincanını indirmiş ve ellerini yanlarıma sıkıştırmıştı.

"Eldivenleri unuttum," diye mırıldandı. "Özür dilerim bebeğim," dedim.

"Bana çocukmuşum gibi davranıyorsun," diye azarladı. "Unutman senin suçun değil. Ve bu senin sorumluluğun da değil."

"Oh, unutmadım," dedim.

"Neyi unutmadın?"

Güneş ufukta belirmeye başladı. Mükemmel.

Kendimi Sera'dan kurtardım ve mırıldanmaya başladı ama ne yaptığımı anlayınca itirazları kesildi.

"Matteo," diye fısıldadı.

Önünde tek dizimin üzerine çöktüm. "Bunu daha önce doğru düzgün yapmamıştım ama umarım bu sefer doğru yapıyorumdur."

Battaniyeyi etrafına sardı, altın ışınlar yüzünü aydınlattı.

Kahretsin, o muhteşem.

"Daha mükemmel olabilecek başka bir yer düşünemiyorum." Cebimden yüzüğü çıkardım. Kutusu yoktu. Sadece annem ve Bianca'dan seçmeme yardım etmelerini istediğim beş karatlık tektaş vardı. "Boşanmamız iki hafta önce gerçekleşti ama seni tekrar benim yapmak için sabırsızlanıyordum."

Sulu bir kahkaha attı. "Bu çılgınlık."

Dudaklarım yukarı kalktı. "Öyle mi? Eğer öyleyse, benimle delirecek misin, çünkü bebeğim, sana deliler gibi aşığım. Sana karım demekten hiç vazgeçmedim.

Çünkü benim için o yeminleri ettiğim zaman ciddiydim. Ama anlıyorum. Sağlam bir temelimiz yoktu. Çok şey yaşadık..."

"Yaptık... ve sen Jaguar'ını benim için mahvettin."

Boğuk bir kahkaha attım. "Bebeğim, ben ciddiyim." "Ciddiyim. O arabayı severdin, Matteo." "Sana söylüyorum, o sadece bir araba." Bana şüpheyle baktı.

"Şimdi, bitirmeme izin verecek misin?" Dudaklarım kıpırdadı. Benimle dalga geçiyordu. Gergin miydim? Pek sayılmazdı. Kahretsin, ya hayır derse? Derin bir nefes aldım.

"Güneşin doğuşunu kaçırıyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi ona diktim. "Hayır, bakmıyorum." Ve bunda ciddiydim. Onsuz gün doğumu olmazdı. Benim güneşim onunla doğar ve onunla batardı.

"Beni ağlatma" diye bağırmadan önce ağzı titredi.

Hafifçe kıkırdayarak yüzüğü havaya kaldırdım. Elmas güneş ışınlarında alev aldı. "Seraphina Moretti De Lucci." Boşandıktan sonra hâlâ De Lucci'ydi. Kendini beğenmiş bir piç olmam için bir neden daha ama bu beni hiçbir şekilde kayıtsız kılmıyordu. Dersimi almıştım. "Benimle evlenir misin? Yine mi?"

"Oh, Matteo, bu çok güzel." Ellerini uzattı. Yüzüğü uzattım. "Bu bir evet mi?"

Alt dudağını ısırды, gözleri yüzüğe odaklanmıştı, sonra tüm ciddiyetiyle gözlerini bana çevirdi. İfadesini okuyamadım. Bana tekrar bağlanmak üzere olduğuna göre seçeneklerini mi değerlendiriyordu?

"Bebeğim," dedim, kendime olan güvenim kekeleyerek. "Benden kaçış olmadığını biliyorsun-"

"Evet," diye nefes aldı.

Hiç vakit kaybetmeden yüzüğü parmağına taktım ve onu anlamsızca öpebilmek için SUV'den dışarı çıktım. Ayrıldığımızda homurdandım, "Benimle dalga geçiyordun, değil mi?"

"Öyle olduğumu biliyorsun." Hafifçe güldü.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye mırıldandım, dudaklarını tekrar yakalayarak. Vücutlarımız birbirine yapıştı ve sıcaklık damarlarımda dolaşmaya başladı.

Bir süre sonra bu kez öpüşmeyi keserek, "Bunun bedelini ödemekten zevk alacağım," dedi.

"Oh, yapacaksın," diye söz verdim ve ceketini çıkarmaya başladım. Gözleri parladı. "Matteo..."

"Neden battaniye getirdim sanıyorsun?"

"Hava soğuk!"
"Seni sıcak tutacağım."

Sera

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Matteo yanıma yığıldı. "Bu muhteşemdi." "Evet, ama şimdi çok ateşliyim."

"Sen her zaman ateşlisin."

Kıkırdadım. "Demek istediğim bu değildi. Isıtıcıyı kapat."

İnledi. "Kadın, az önce hayatımı emdin, enerjim kalmadı."

Erkeğim çok dramatik olabiliyordu. Dört ayak üzerine yuvarlandım, çıplaklığımı umursamadan konsolun arasına süründüm ve ısıyı düşürdüm. Telefonumu gördüm ve aldım. Ona en azından yüzüğün fotoğrafını göndermezsem Ivy beni asla affetmezdi.

Dizlerimin üzerinde yürüyerek bagaj kapısına geri döndüm ve kapıyı açtım. Dondurucu hava içeri doldu ve Matteo'nun küfrettiğini duydum. "Üşüteceksin."

"Bu bir safsata."

Aceleyle fotoğrafını çektim ve Ivy'ye gönderdim.

"Buraya gel," diye homurdandı Matteo. Arka kapıyı çarparak kapattı ve tekrar battaniyelerin altına girdik.

"Isıtıcıyı aç." Telefonumla küçük kozamızı aydınlatırken güldüm.

Matteo boynuma sokuldu. "Seni sıcak tutacağım."

"Bu senin standart cümleler gibi görünüyor." Nefesim kesildi ve beni bu kadar hassaslaştıran nabzımı öptüğünde tüm vücudum titredi.

Vücudumda aşağı doğru bir iz bırakmaya başladı, üstüme çıktı, bacaklarım arasına yerleşmesi için açıldı.

Ama Luca'dan gelen sesli mesajla dikkatim dağıldı. Bir süredir ondan haber almamıştım.

Oynat tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Şu anda ciddi mesajlarınızı dinliyor musunuz?"

Amcamın mesajı beni hazırlıksız yakalamasaydı gülerdim. "Bu ne lan, Luca."

Sesimdeki alarmı duyan Matteo vücuduma doğru ilerledi. Gözlerimi ona diktim. "Luca bizden önce davrandı."

Kaşları çatıldı. "Ne?" "Natalya'yla nişanlandı." "Bu nasıl oldu?"

Kafası karışan tek kişi Matteo değildi. Bu beni çok kızdırdı. Natalya hâlâ bizimle malikânede kalıyordu. "Yarın Amerika'ya dönüyor ve doğrudan Manhattan'a gidiyor."

"Natalya nişanlı olduğunu biliyor mu?"

"Şu anda İtalya'da saat kaç?" Heyecanlanmaya başlamıştım. Amcama ağzının payını verecektim.

"Hayır, yapamazsın." Matteo telefonu elimden aldı, battaniyeyi kaldırdı ve ön koltuğa fırlattı.

"Yine ukalalık mı ediyorsunuz, Bay De Lucci?" İçimi çektim.

"Şu anda senin görevin kocana karşı, karıcığım," diye mırıldandı. "Amcanla sonra ilgileniriz."

"Hâlâ sinirli olabilirim." "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Gülümsedim ve kollarımı boynuna doladım. Yakında ikinci kez kocam olacak olan nişanlım her zaman beni mutlu etmenin bir yolunu bulurdu. O benim olduğu kadar ben de onun takıntısıydım.

"Biliyorsun..." Sesim çatallaştı. "Umutlarımı ve hayallerimi gerçekleştirmeme yardım ettin. Bir ömrü birlikte geçirmek isteyeceğim başka birini düşünemiyorum."

"Bu iyi," dedi. "Çünkü sonsuza dek benimle kalacaksın."

Alnından siyah bir bukle sarkıyordu ve onu ilk kez takım elbise dışında gördüğüm anı hatırladım. O zaman bilmiyordum ama bana doğru yürüyen benim geleceğimdi. Serseri saçlarını sevgiyle yerine taradım ve bu sırada kafa derisini taradım. Bana memnun bir aslanı hatırlatan bir memnuniyet gümbürtüsü çıkardı. "Bizi buraya getirmek için yaptığın onca şeyden sonra nasıl yapmam?"

"Buna değdi ama seni ikinci kez yatağında görememe işkencesine dayanabileceğimi sanmıyorum." Gözleri benimkileri aradı. "Beni sevdiğini söyle, karıcığım."

"Seni seviyorum, Matteo De Lucci."

Gözleri parlıyordu. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Okuduğunuz için teşekkürler!

[Haber bültenime](#) abone olun ve bonus hikayeler alın:

Bonus sahne 1: Luca Natalya'yı kurtarır

Bonus sahne 2: Sera'nın bekarlığa veda partisi.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız çok sevinirim. Bu, diğer okuyucuların bir sonraki okumaları için bu kitabı düşünmelerinin bir yoludur

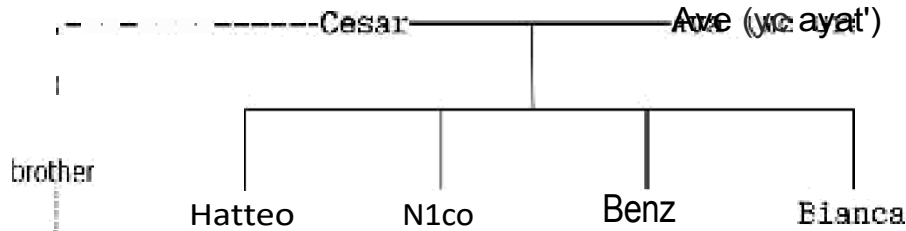
ve

çok teşekkür ederim,

Victoria

De Lucci Family

(leq inate ment)

Paulie Carlotta (Moretti)

Lucia Domln1c "Doc"

De Lucci Crime Family

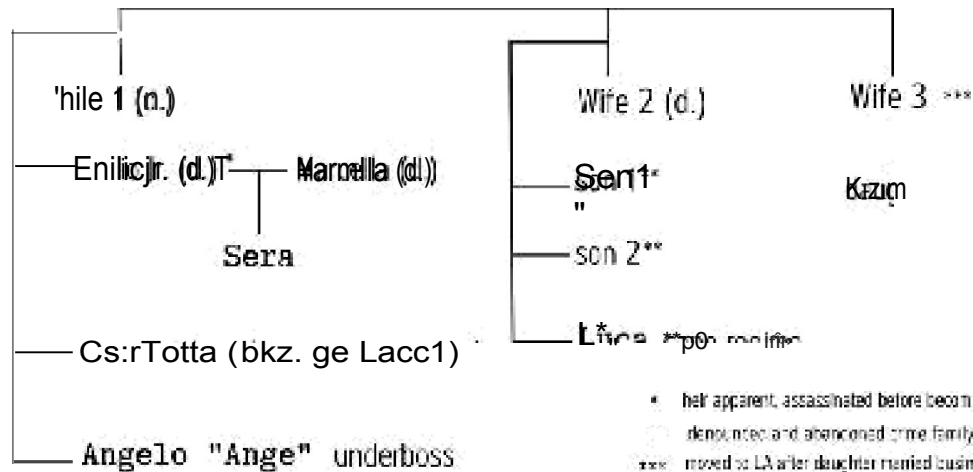
Dominic 'Doe'
current boss

Lucn

güncel yaylar

,pFE'tlDus admırzstratıDF.\

Emilio Sr. (d.) boss

Sonsöz

Bir yıldır kitap yayınlamadığım için, Scorned Heir'ı yayınlamak konusunda biraz gergindim. Öncelikle, okuyucularımın alışık olduklarından farklı bir alt türdü. Yeni serimin yönü üzerine kafa yorduktan sonra, abartılı, kıskanç ve sahiplenici kahramanlarımın milyarder-mafya mecazları için mükemmel olduğuna karar verdim. Seriyi, dünyayı ve karakterleri yaratmak, hayal etmek ve size tutarlı bir yayın takvimi sunmak için zamana ihtiyacım vardı. Bu sürüm itibarıyla, ikinci ve üçüncü kitapları yazdım ve el yazması hazırlığının son aşamalarındalar.

Tüm bunlar arkamda harika bir ekip olmadan mümkün olmazdı.

Becca, Peri Arsa Annesi. Haftalık görüşmelerimiz yeni yazma sürecim için çok değerliydi. Beni sorumlu tuttun. Bana sorular sordun ve karakterlerimin ve olay örgümün yönünü sorguladın. Sen olmasaydın kitabımı kendi belirlediğim süre içinde tamamlayamazdım.

Erica Edits'ten Erica. Sesimi değiştirmeden taslağımı parlattığınız için teşekkür ederim. Sizinle çalışmak bir zevkti ve daha temiz bir taslak için önerilerinizi takdir ediyorum. Ayrıca her konudaki profesyonelliğinizi de takdir ediyorum.

Sue, harika bir beta okuması için teşekkür ederim. Matteo ve Sera'nın diğer çiftlerimden daha dağınık olduğunu biliyorum ama tatmin edici bir yalvarış istedin. Lol. Kartal gözünü her zaman takdir ediyorum. Ayrıca Succession'dan Emily Paris'te'ye kadar olan net akış sohbetlerimizi de seviyorum.

Amy, ön redaksiyondan geçmiş taslağımı incelediğin için teşekkür ederim. Görüşlerin ve önerilerin müthiş ve hikayeyi daha iyi hale getiriyor.

Salma, kitabın akışını ve okuma deneyimini daha da geliştiren son dakika beta okuması için teşekkür ederim.

Judy'nin redaksiyonundan Judy. Taslak üzerindeki son gözlerim olduğunuz için teşekkür ederim!

Sevgili okuyucu arkadaşım Mandy. Sahtekâr sendromu beni vurduğunda amigo kız olduğun için teşekkür ederim. Ayrıca kitaplarla ilgili her şey ve aşırı kıskanç sahiplenici kahramanlar hakkındaki sohbetlerimizi de seviyorum.

Çok Önemli Paige okuyucularıma. Yazarlığımın her aşamasında verdiğiniz destek için teşekkür ederim. Sizler en iyi okuyucularsınız ve yazma sürecime karşı her zaman sabırlı ve saygılısınız.

Ayrıca aktif olduğum okuyucu gruplarından da bahsetmeliyim. Saplantılı Saplantılı Takipçiler ve Tepeden bakan alfalar, İhanet ve Sürünme - Bir Romantik Kalp Ağrısı ve Kıskanç / Saplantılı Kahraman grupları, okuma bağımlılıklarımı besliyorsunuz!

Booktokkers ve bookstagrammers'ın muhteşem dünyasına. Kitaplarıma ve sürekli büyüyen TBR'ime verdiğiniz destek için teşekkür ederim.

Overbooked Yazar Hizmetleri'nden Brittni ve Amanda Anderson'a yazar markam konusunda bana yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Ve ben yazı mağaramdayken sevgi dili beni beslemek ve evdeki işlerle ilgilenmek olan kocama. Senin sevgi dolu desteğin olmadan bunu yapamazdım. Ve tabii ki yazarken ya da taslak yürüyüşlerimde sürekli yoldaşım olan köpeğim Loki. Senden gelen bir kucaklaşma milyonlarca terapi seansına bedel.

Yazarla Bağlantı Kurun

Beni burada bulabilirsiniz:

Facebook: [Victoria Paige Books](#) Web
sitesi: victoriapaigebooks.com E-posta:
victoriapaigebooks@gmail.com
FB Okuyucu Grubu: [Çok Önemli Paige Okuyucuları](#)

Ayrıca Victoria Paige tarafından

Küçümsenmiş Kader

Aşağılanmış Varis

Aşağılanmış Yeminler (Ocak 2024'te çıkacak)

Haydut Koruyucular

[Eski Görev Kolaylık](#)

[Koruyucusu Patron](#)

[Görevi Onun Gizli](#)

[Koruyucusu](#)

[Eş Görevi](#)

Muhafızlar

[Ateşin Altında Ateş](#)

[ve Buz](#) (novella)

[Gümüş Ateş](#)

[Duman ve Gölgeler](#)

Susan Stoker Özel Kuvvetler

Dünyası [Izabel'i Geri Almak](#)

(roman) [Cindy'yi Korumak](#)

(roman) [Stella'yı Korumak](#)

(roman)

Her zaman

[Her Zaman Sendin](#)

[Her Zaman Benimdin](#)

[Her Zaman İçin Bir](#)

[Aşk](#)

Misty Grove

[Savaşın Şansı](#)

[Kurtaran Lütuf](#)

[Beklenmedik](#)

[Yeminler](#)

Bağımsız

De Lucci'nin Saplantısı

Ölümçül Saplantı

Tutsak Yalanlar

Prenses ve Paralı Asker .

* Serinin tüm kitapları bağımsız olarak okunabilir

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.